

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WAR

LAURA THALASSA

THE FOUR HORSEMEN: BOOK TWO

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik sağlamak içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Lavabrook Publishing, LLC tarafından yayımlanmıştır.

UYARI. Copyright © 2019 Laura Thalassa
www.laurathalassa.com

Kapak Regina Wamba
www.maeidesign.com

Tüm hakları saklıdır.

*Robert H.'nin sevgi dolu
anısına. Sonsuza dek
"küçük kız kardeşin".*

İkinci mührü kırdığında, ikinci canlı yaratığın, "Gel" dediğini duydum. Kırmızı bir at dışarı çıktı; üzerine oturana yeryüzünden barışı kaldırma ve insanların birbirini öldürmesi için izin verildi; ona büyük bir kılıç verildi.

-Revelasyon 6:3-4 NASB

"Havoc" diye bağıрын ve savaş köpeklerini
salın; Bu iğrenç eylem, gömülmek için
inleyen leş adamlarla birlikte yeryüzünün
üzerinde kokacak.

-Shakespeare

Bölüm 1

Athların 13. Yılı

Kudüs, Yeni Filistin

Gün diğerleri gibi başlar. Bir kabusla.

Patlama kulaklarımda uğulduyor, gücü beni suyun içine savuruyor.

Karanlık. Hiçbir şey yok. Sonra-

Nefes nefese kaldım. Su ve ateş var ve ... ve ... ve Tanrım acı

-Acı, acı, acı. Keskin ısırtığı neredeyse nefesimi kesiyor. "Anne, anne, anne!"

Onu göremiyorum. Kimseyi

göremiyorum. "Anne!"

Gökyüzü üzerimde sallanıyor. Dumanın içinde öksürüyorum. Çantam bileğime dolanmış ve beni aşağı, aşağı, aşağı sürüklüyor.

Hayır. Tekrar yüzeye çıkmaya çalışıyorum ama çabalarım rağmen gittikçe daha da uzaklaşıyor.

Ciğerlerim zonklıyor. Ben çırpınırken bile üzerimdeki güneş ışığı

kararıyor. Yardım istemek için ağzımı açıyorum.

Su içeri akıyor-

Nefes nefese yatakta doğruldum.

Duvar saatimin tıkırtısını duyabiliyorum, sarkaç ileri geri sallanıyor, ileri geri.

Nefesimi düzene sokarken boğazımın dibindeki yara izine dokunuyorum. Çarşaf larım ayak bileklerime dolanıyor. Kendimi çözdüm ve yataktan yuvarlandım.

Yakındaki bir kibrit kutusunu kaparak bir kandil yakıyorum. Kısa bir süreliğine ailemin bir resmini aydınlatıyor, sonra lambayı saatin kaç olduğunu görebileceğim kadar yukarı kaldırıyorum.

SAAT 3:18.

Ugh. Yüzümü ovuyorum.

Lambayı tezgâhımın üzerine koyup, yüzeyini kaplayan tüyleri, cam ok uçlarını ve plastik parçalarını bir kenara itiyorum.

Özlemle yatağıma bakıyorum. Tekrar uykuya dalmamın imkânı yok, yani ya son işim üzerinde çalışabilirim ya da bir şeyler aramaya çıkabilirim. Bitmiş ürünlerimden bazılarının asılı olduğu duvarlara bakıyorum; yağlı yağlar ve boyalı oklar karanlıkta zar zor görülebiliyor.

Hurda-şık silahlar bugünlerde oldukça pahalıya satılıyor.

Yanlarında asılı olan fotoğrafları seçemeyecek kadar karanlık, ama yine de görüntüleri düşününce boğazım düğümleniyor.

Şu anda, hayallerimin kanatlarında, daireme musallat olan anılarla arkadaşlık etmek istemiyorum.

Yani çöpçülük.

Yayım, sadağım ve bulduklarımı saklamak için kullanacağım kanvas çantamla Kudüs sokaklarında dolaşırken, botlarım gevşek çakıl taşları üzerinde gıcırıyor. Kalçamda bir hançer ve çantamda küçük bir balta var.

Karanlık bir caminin önünden geçiyorum, ben dönene kadar insanlarla dolmuş olacak. Sokağın aşağısındaki sinagog karanlık ve uğursuz, birkaç penceresi tahtayla kapatılmış. Uysal ve tövbekâr görünüyor, sanki bir zamanlar o mekâna gururla sahip değilmiş gibi.

Ara sıra çıkan Filistinli muhafızlar dışında kimse dışarıda değil. Bana acımasızca bakıyorlar ama beni yalnız bırakıyorlar.

Hayat her zaman böyle değildi.

Çocukluğumu hayal meyal hatırlayabiliyorum. Mutlu bir çocukluğum vardı, daha doğrusu endişelerim yoktu ve bu da neredeyse aynı şey. Şimdi endişeler omuzlarıma taş gibi yığılıyor.

Ama bu hayat benim için uyandığım rüyadan bile daha az gerçek.

Etrafıma bakarken bileğimdeki hamsa tılsımına dokunuyorum. Etrafımla biraz fazla rahat olduğum an, saldırıya uğradığım andır.

Hayır, hayat her zaman böyle değildi ama Atlılar geldiğinden beri benim gerçekliğim bu oldu.

Sanki her şey yeniden oluyormuş gibi ilk günü zihnimde canlandırabiliyorum.

Dördüncü sınıftaki sınıfımın ışıkları birbiri ardına sönerken nasıl da patlıyordu. Sınıf arkadaşlarımdan çılgın sesleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Pencere kenarında oturmak gibi bir talihsizliğim vardı, bu yüzden arabaların nasıl güç kaybettiğini, metal gövdelerinin en yakınlarındaki her neyse -ya da her kimse- ona çarptığını ilk elden gördüm.

Bir araba tarafından biçilen bir kadın gördüm, çarpmadan önceki o tek saniye boyunca gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bazen bunu hatırladığımda, kadını değil babamı görüyorum.

Bazen böyle mi oldu diye merak ediyorum. Parçalanmış bedenini hiç görmedim - sadece bir otobüsün çarptığını duydum - bu yüzden geriye kalan tek şey merak.

Buradaki insanlar hayatın bir anda değişebileceğini söylemeyi severler ve bu doğrudur. Doğum, ölüm, dünyayı yok etme planları yapan dört yabancı adamın bir gün ortaya çıkması... Tüm bunlar hayatı bir anda değiştirir.

Ancak bazen en sinsi değişim zaman içinde gerçekleşir. Çünkü Birinci Gün sona erdi ve İkinci Gün başladı. Arabalar gidemezken, telefonlar arayamazken, bilgisayarlar hesap yapamazken ve pek çok sevgili hayat kaybedilirken bile hepimizin var olmaya devam etmesi bekleniyordu. Sonunda bu korkunç yeni varoluş normalleşmek zorunda kaldı. Yirmi iki yılının çoğunda hayat böyle geçti.

Şehrin batısına doğru ilerliyorum, bir kuş kafesinin yanından geçiyorum, içerideki kuşlar bu saatte sessiz. Bir zamanlar haberleri neredeyse anında alabilirdiniz. Şimdi posta güvercini mesaj göndermenin en hızlı yolu... ve giden bir mesajın tek denemede gitmesi gereken yere ulaşacağını garantisi yok. Ne de olsa kuşlar ancak bu kadar itaatkar ve akıllı olabilirler.

Gece sessiz. Son bir aydır böyle. Geceleri burası pek gürültülü olmazdı ama bu farklı hissettiriyor. Durgun havada insanların endişesini hissedebiliyorsunuz.

Dedikodular yüzünden olmalı.

Doğudan gelen garip hikayeler vardı... Ateşin başında toplandığınızda ve gece özellikle korkunç görüldüğünde sizi korkutmak için tasarlanmış hikayeler.

Bütün şehirlerin mezara gittiğine dair hikayeler. Kemiklerle dolu sokaklar ve tarla gibi işlenen mezarlıklar hakkında. Ve tüm bunların arasında Savaş, kan kırmızısı atına binmiş, kılıcını sallıyordu.

Ne kadar doğru olduklarını bilmiyorum - bu günlerde pek çok şey kulaktan dolma.

-Ama Kudüs her z a m a n k i n d e n daha sakin. Birkaç kişi

hatta toparlanıp gittiler.

Gitmek istediğim yere ulaşmak için yeterli param olsaydı ben de o insanlardan biri olabilirdim. Ama yok, bu yüzden Jerusalem kalıyor.

Şehrin eteklerinde uzanan Judaeen Dağları'na yaklaştığımda, arkamda yürüyen birinin yankılanan ayak seslerini duyuyorum. Müslüman Kardeşler olabilir, Filistin polis gücü olabilir, benim gibi bir akıncı ya da gece için kotasının sonunu doldurmak isteyen bir fahişe olabilir.

Muhtemelen bir şey değildir. Yine de *Miriam Elmahdy'nin Hayatta Kalma Rehberi olarak da* bilinen hayatta kalma kodumun üzerinden geçmemi engellemiyor:

- (1) Kuralları esnet ama çiğneme.
- (2) Gerçeğe sadık kal.
- (3) Haber vermekten kaçın.
- (4) İçgüdülerinizi dinleyin.
- (5) Cesur ol.

Uyulması her zaman kolay olmasa da, son yedi yıldır beni hayatta tutan beş basit kural.

Yabancı ile arama mesafe koymayı umarak hızımı artırıyorum.

Bir dakika geçmeden arkamdaki ayak seslerinin hızlandığını duyuyorum.

Bir nefes çektim.

Yayımı omzumdan kaydırarak sadağımdan bir ok çıkarıyorum ve yerine yerleştiriyorum. Etrafımda dönerek karanlık şekle nişan alıyorum.

"İlerleyin," diyorum.

Gölgeli figür belki on metre ötede. Ellerini kaldırıp biraz öne doğru adım atıyorlar.

"Sadece senin gibi bir kızın bu saatte dışarıda ne aradığını bilmek istedim," diye sesleniyor adam.

Yani bu kişi bir fahişe değil ve muhtemelen polis de değil. Geriye Müslüman Kardeşler, yerel bir çete üyesi ya da bir kadınla birlikte olmak için para ödemeye hazır sıradan bir sivil kalıyor. Tabii ki, bulduklarımı benden çalmak isteyen bir akıncı da olabilir.

"Ben fahişe değilim," diye seslendim. "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

Yani, kafası karışmış bir müşteri değil.

"Eğer Kardeşlik'teyse," diyorum, "bu ayki aidatımı ödedim." Şehirde fütursuzca dolaşmanın bedeli bu.

"Sorun yok," diyor adam. "Ben Kardeşlik'ten değilim." Bir akıncı o zaman?

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Kirişimi geri çekiyorum, yayın ahşabı inliyor.

"Sana zarar vermeyeceğim." Bunu o kadar nazıkçe söylüyor ki ona inanmak *istiyorum*. Ama insanların söylediklerinden ziyade yaptıklarına güvenmeyi öğrendim ve o da geri adım *atmıyor*.

Bir suçlu o zaman. Dürüst insanlar sizden bir şey istemedikleri sürece tatlı dille yakınlaşmaya çalışmazlar.

Ve her ne istiyorsa, bundan hoşlanacağımdan şüpheliyim. "Biraz daha yaklaşırsan ateş ederim," diye uyarıyorum.

Adımları duraklıyor ve ikimiz birkaç saniye boyunca çıkmazda duruyoruz.

Gaz lambalarıyla aydınlatılmış sokak lambalarının arasındaki gölgelerde duruyor, bu yüzden ne yaptığını anlamak zor, ama sanırım gidecek. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Ayak sesleri devam ediyor-bir, iki, üç-

Kahverengi gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Güne böyle başlanmaz.

Adam ateş etmeyeceğimden emin oldukça hızını artırmaya başladı. Bunu daha önce yaptığımdan tamamen habersiz.

Affet beni.

Oku bırakıyorum.

Karanlıkta nereye düştüğünü tam olarak göremiyorum ama adamın boğuk soluğunu duyuyorum ve sonra yere yığıldığını görüyorum.

Birkaç saniye boyunca olduğum yerde kalıyorum. Ancak isteksizce yayımı indirip ona doğru yürüyorum, bir elim kalçamdaki hançerin yanında geziniyor.

Yaklaştığımda, okumun adamın boğazından çıktığını, kanının derisini ve altındaki toprağı kararttığını görüyorum. Nefes alış veriş hırıltılı ve zorluydu.

Mermiyi kavrarken birkaç saniye boyunca yüzüne bakıyorum. Onu tanımıyorum, tanıyacağımı da sanmıyordum. Sanırım bu bir rahatlama. Gözlerim taşıdığı çantaya gidiyor.

Çömelip açtım ve eşyalarını karıştırdım. İp, levye ve bıçak. Bir cinayetin başlangıç paketi.

İçimde bir tedirginlik var. Kötü şeyler yapan çoğu insanın bir nedeni vardır; kin, güç, şehvet, kendini koruma. Yolları kesişmek sinir bozucu

Size zarar vermeyi bir amaç olarak değil, amacın kendisi olarak planlayan biriyle.

Adamın boğulurcasına aldığı nefesler yavaşlıyor, sonra tamamen kesiliyor, göğsü hareketsizleşiyor.

Gittiğinden emin olduktan sonra okumu vücudundan çıkarıyorum ve sadağıma geri koymadan önce pantolonuna siliyorum.

Kimse ne olduğunu araştırmaya zahmet etmeyecek. Kimse cezalandırılmayacak ve güneş gökyüzünde yükseldiğinde ceset taşınmış olacak ve şehir kısa süre içinde yolda bir ceset olduğunu unutacak.

Adama son bir kez bakıp bileziğimdeki hamsa işaretine dokunuyorum ve uzaklaşıyorum.

Öldürdüğüm adamı ve onun ne istediğini düşünmemeye çalışarak şehirden çıkıp batıdaki tepelere doğru ilerledim. Ya da onu öldürmeden önce zar zor durakladığımı.

Önce alnımı sonra ağzımı ovuyorum. Ölüm benim için giderek kolaylaşıyor. Bu... endişe verici.

İnişli çıkışlı dağlara doğru yol aldıktan sonra yoldan sapıp ağaçlara doğru ilerliyorum. Gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlıyor, güneş ufka yaklaştıkça lacivertten küle dönüyor. Tepenin biraz yukarısında yarım kalmış bir evin kemiklerini görüyorum, sahibi projeyi terk etmeden önce sadece kısmen tamamlanmış cüruf ve oluklu demir çerçeve.

Ona doğru ilerliyorum, bir evin kabuğu tanıdık bir manzara. Ama aradığım bina değil, etrafındaki ağaçlardı.

Bir çam ağacına yöneliyorum, baltamı çıkarıyorum ve kalın bir dalı kesmeye başlıyorum. Buradaki odunlardan iyi yay ve ok sapı olur.

Çalışmamın on beşinci dakikasında bir şey duydum.

Duraklıyorum, gözlerim yola kayıyor. Kulaklarımı zorluyorum ama ormanlık tepeler sessiz-

Bekle.

İşte yine. Ses zar zor duyuluyor. Ne olduğunu söyleyemem, sadece sabit olduğunu söyleyebilirim.

Muhtemelen bir gezgindir.

Yakındaki eve doğru ilerleyip sessizce içeri giriyorum. Bir gecede iki kez çatışmaya girmemeyi tercih ederim.

Terk edilmiş yapının içinde toprak, eski yapraklar ve birkaç sigara izmariti yere dökülmüş. Görünüşe bakılırsa burası Geliş'ten sonra inşa edilmiş; ne elektrik prizi ne de akan suyu taşıyabilecek borular var. Bu lüksleri atlılar geldikten kısa bir süre sonra kaybettik ve ne kadar uğraşsak da geri getiremedik.

Çoğunlukla gölgede kalarak açık çerçeveli bir pencereye doğru ilerliyorum. Bir şey duymuş *olabileceğim* için duvarın arkasına saklanan bir korkak gibi hissediyorum, ama bugünkü karşılaşmamdan sonra, korkak olmak ölü bir kadın olmaktan iyidir.

Yavaş yavaş ses yükseliyor, ta ki ben onu net bir şekilde duyana kadar.

Clop. Clop. Clop.

Atlı bir gezgin.

Pencereden dışarı bakıyorum, gökyüzü artık pembe bir renk almış. Ağaçlar ve çalılar yol görüşümü kısmen engelliyor, bu yüzden şahsı hemen göremiyorum. Ama gördüğümde-

Bir nefes çekiyorum.

Canavar gibi bir adam kan kırmızısı atının üzerinde oturuyor, sırtında kocaman bir kılıç var. Koyu renk saçlarında altın halkalar var ve gözlerinde kalın sürmeler var. Elmacık kemikleri yüksek ve çatık kaşları onu kesinlikle dehşet *verici gösteriyor*.

Bir an için, gördüklerimin hiçbiri gerçek değil. Çünkü gördüklerim *yanlış*. Hiçbir atın kürkü bu kadar kırmızı değildir ve hiçbir insan eyer üzerindeyken bile bu kadar etkileyici bir yapıya sahip olamaz.

Eğer söylentiler doğruysa, belki *bir* kişi ... Titremeye başladığımı hissediyorum.

Hayır.

Yüce Tanrım, hayır.

Çünkü eşkâli hakkındaki söylentiler doğruysa, o zaman baktığım adam gerçekten de Savaş olabilir demektir.

Düşüncesi bile ciğerlerimi yakıyor. Ve

eğer söylentiler doğruysa-

O zaman Kudüs'ün işi bitti.

Dudaklarımdan küçük bir ses çıkıyor ve Savaş -eğer bu gerçekten Savaş'sa- bana doğru dönüyor.

Geri çekiliyorum.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Mahşerin atlısı benden yirmi metre ötede duruyor olabilir.

Toynak sesleri duraklıyor, sonra ana yoldan ayrılıyor. Aniden, bir nal sesi duyuyorum.

-Tepeden bana doğru geliyorlar.

Ağzımı kapatıp nefesimin sesini bastırıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kuru çalıların çıtırtısını ve atın gürültülü nefes verişlerini duyabiliyorum.

Atlı durmadan önce ne kadar yaklaşıyor bilmiyorum. Sanki binanın hemen dışındaymış, ayağa kalkıp pencereden uzansam atını okşayabilirmişim gibi *geliyor*. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

At durdu ve ben de binicisinin inmesini bekledim.

Bu gerçekten Savaş olabilir mi?

Ama neden o olmasın *ki*? Kudüs yüzyıllardır çeşitli dinlerin merkez üssü olmuştur. Dünyanın sonunu getirmek için iyi bir yer.

-Hatta Kıyamet Günü'nde dünyanın burada sona ereceği önceden bildirilmiştir.

Şaşırmamalıyım. Hala

şaşıyorum.

Uzun bir dakikadan sonra, War'ın geri çekilen ayak seslerini duyuyorum - sanırım bunun gerçekten War-horse olduğunu varsayıyorum.

Nefes almadan önce ayak seslerinin yeterince uzaklaşmasını bekliyorum, korku dolu bir gözyaşı süzülüyor.

Aman Tanrım.

Ben hareket etmem. Savaşın ilerlediğinden emin olana kadar.

Ama tam gittiğini düşündüğümde, daha fazla toynak sesi duyuyorum.

Birkaç toynak sesi daha.

Atlıyı başka kim takip ediyor olabilir?

Toynak vuruşları gök gürültüsü gibi ses çıkarmaya başlayana kadar kendi kendine çoğalıyor gibi görünüyor.

O kabuk pencereden bakıyorum. Gördüğüm şey nefesimi kesiyor.

Yola sıkışmış, bıçaklar, yaylar, kılıçlar ve diğer her türlü silahla donanmış *yüzlerce atlı* olmalı.

Kalbim gittikçe daha hızlı çarpmaya başlıyor, ama yine de hareketsiz kalıyorum, çok hareketsiz, çok yüksek sesle nefes almaktan bile korkuyorum.

Geçmelerini bekliyorum, ama gelmeye devam ediyorlar, atlıların peşinden yaya askerlere benzeyenler ve atlı arabaların peşinden gelenler.

Ne kadar uzun süre izlersem, o kadar çok atlı yanımdan geçiyor, ta ki Savaş'ın izinden gidenlerin sadece yüzlerce değil, *binlerce kişi olduğu anlaşılan* kadar.

Bu kadar silahlı adamın birlikte seyahat etmesinin tek bir nedeni var. Savaş sadece Kudüs'e girmek değildir.

Orayı işgal ediyor.

Bölüm 2

Saklandığım yerden çıkmadan önce tüm ordu geçene kadar bekliyorum. Ne yapacağımı bilmeden, titrek adımlarla binadan çıkıyorum.

Ben aziz değilim. Kahraman da değilim.

Batıya, ordunun *karşısındaki* yöne giden yola bakıyorum ve çok cazip görünüyor.

Diğer yöne, ordunun gittiği yere doğru bakıyorum. Evime.

Git, diyor annemin sesi kafamın içinde, *sırtındaki giysilerle git ve asla geri dönme. Git ve kendini kurtar.*

Kestiğim dalları arkamda bırakarak yola doğru ilerliyorum. Her iki yöne de bakıyorum; batıya, şehirden uzağa ve doğuya, Kudüs'e geri dönüyorum.

Alnımı ovuyorum. Lanet olsun ama ne yapmalıyım?

Hayatta kalma kurallarımın üzerinden tekrar geçiyorum: Kuralları esnet ama çiğneme.

Gerçeğe sadık kalın. Dikkat çekmekten kaçının. İçgüdülerinizi dinleyin. Cesur olun.

Her zaman cesur ol.

Elbette bunlar hayatta kalmanın kuralları. Batıya gitmenin hayatta kalma şansımı artıracığını, doğuya gitmenin ise azaltacağını bilmek için kurallara ihtiyacım yok. Bu bir soru bile olmamalı. Batıya gitmeliyim.

Ama dönüp yola çıktığımda, ayaklarım beni batıya götürmüyor.

Onun yerine Kudüs'e doğru yürüyorum. Evime, orduma ve atlılara geri dönüyorum.

Belki aptallık ya da hastalıklı bir merak.

Ya da belki de kıyamet içimdeki son özveriyi de söküp atmamıştır.

Ben hala bir aziz değilim.

Şehre vardığımda, sokaklar çoktan kanla kıpkırmızı olmuştu.

Elimin tersini ağzıma bastırarak havaya sinen iğrenç et kokusunu örtmeye çalışıyorum. Sokakları dolduran kanlı cesetlerin etrafından dolaşmak zorundayım. Binaların çoğu yanıyor ve etrafımda duman ve küller uçuşuyor.

Uzaktan insanların çığlıklarını duyabiliyorum, ama tam burada, yürüdüğüm yerde, insanlar çoktan öldürülmüş ve sessizlik kendi başına bir şey gibi görünüyor.

Yeni Filistin, Yeni Filistin olmadan önce İsrail ordusu vatandaşlarının çoğunu askere alıyordu. Ülkemdeki iç savaştan bu yana zorunlu askerlik yok ama buradaki gençlerin çoğu yine de savaşmayı öğrendi. Etrafımdaki cesetlere bakarken bunların hiçbirinin önemli olmadığını fark ediyorum.

Dövüş ve savaş hakkında sahip olabilecekleri tüm bilgilere rağmen, hala ölümler.

Gerçekten, buraya dönerken ne düşünüyordum?

Yayımı daha sıkı kavriyorum. Bir ok çıkardım ve yerleştirdim.

Bu insanları kurtarmak umurumda bile olmamalı. Müslümanların Yahudilere, Yahudilerin Müslümanlara ve herkesin Hristiyanlara, Dürzilere ve diğer tüm azınlık dini mezheplere yaptıklarından sonra, her şeyin yanıp kül olmasına izin vermekten mutlu olacağımı düşünürsünüz.

Bütün dinler aynı şeyi ister, kurtuluşu. Babamın sesini geçmişten gelen bir yankı gibi duyabiliyorum. *Hepimiz aynıyız.*

Sokaklarda daha hızlı ve daha hızlı yürüyorum, silahım hazır. Her yer yerle bir olmuş. Daha fazla bina yanıyor, daha fazla ceset sokaklara saçılmış durumda.

Çok geç geldim. Şehir için çok geç, insanlar için de çok geç.

Birkaç blok sonra yaşayan insanlar görmeye başladım. Kaçan insanlar. Bir kadın kucağında oğluyla koşuyor. On metre arkasında, atlı bir adam onu kovalıyor.

Yayımı kaldırıp oku fırlatmadan önce düşünmedim bile.

Göğsünün tam ortasına isabet etti, gücü onu atından düşürdü.

Kadın ve oğlunun bir binaya girdiğini görmek için tam zamanında omzumun üzerinden bakıyorum.

En azından güvendeler. Ama hayatları için savaşan o kadar çok kişi var ki. Bir ok alıyorum, takıyorum ve ateş ediyorum. Tut, tak, ateş et. Tekrar ve tekrar. Bazı atışlarım ıskalıyor, ama bu istilacılardan herhangi birini seçmeyi başardığım için bir memnuniyet hissediyorum.

Sokaklarda ilerlerken eğilmek zorunda kalıyorum. İnsanlar pencerelerinden eğilmiş, bu garip orduya atabilecekleri her şeyi atıyorlar. İlerlerken bir adamın balkonundan aşağı itildiğini görüyorum. Aşağıda yanan bir tentenin üzerine düşüyor. Ondan duyduğum son şey çılgınlıkları.

Bir noktada, istilacı askerlerden birkaçı benim bir tehdit olduğumu anladı. İçlerinden biri kendi yayını ve okunu bana doğrultuyor ama at üstünde olduğu için atışı boşa gidiyor.

Yakala, nişan al, ateş et.

Omzundan vurdum. Yakala, yerleştir, ateş et. Bu sefer okum onu gözünden vurdu.

Daha fazla ok lazım. Ve diğer silahlar, bu konuda.

Birkaç blok ötedeki daireme doğru yola çıkıyorum ve oraya varmadan önce oklarımın bitmemesi için içimden dua ediyorum. Üzerimde bir hançer var, ama daha büyük bir rakiple baş edemem ve bu askerlerin çoğu sadece o kadar büyük rakipler.

Evime ulaşmak yaklaşık otuz dakika sürüyor. Yıkılmak üzere olan bir binada yaşıyorum - yakın zamanda kimse yıkacak değil. Birkaç yıl önceki çatışmalar sırasında biraz hasar gördü ve sonuç olarak çoğu insan taşındı. Ben taşınmadım. Bana duygusal diyebilirsiniz ama burası benim büyüdüğüm yer.

Şimdi gittiğimde, giriş yanıyor. Kahretsin, bunu neden düşünemedim?

Yapıya göz gezdiriyorum. Çoğunlukla t a ş t a n yapılmış ve girişi dışında iyi görünüyor. Dudağımın kenarını çiğniyorum.

Bir karar verip içeri daldım. Bunu yaptıktan üç saniye sonra, ç ı k ı n t ı çöküyor ve beni içine alıyor.

Lanet olsun. Ya pencereden atlamam ya da eski yangın merdiveninin çalışmasını ummam gerekecek.

İçeri girdiğimde, dumandan öksürerek merdivenlerden daireme çıkıyorum.

Dairemi gördüğümde yavaşlıyorum. Ön kapı aralık duruyor. Oropsu çocuğu. Benimle aynı fikri başka biri de düşünmüş olmalı. Buradaki insanlar silah yaptığımı biliyor.

İçeri girdim ve her yer darmadağındı. Çalışma masam devrilmiş. Raflar boyunca, özenle sakladığım bıçaklar, kılıçlar, hançerler, yaylar, sadaklar, topuzlar ve oklar neredeyse hepsi sökülüş.

Onları karıştırmak için durmadım. Aceleyle yatak odama gidip yatağımı kaldırıyorum. Altında düzinelerce ok ve yedek bir hançer var.

Kanvas çantamı yere bırakıp okları topluyorum ve olabildiğince çoğunu sadağıma yerleştiriyorum. Sonra kılıflı bir hançer alıp hızla üzerime geçiriyorum.

Silahımı kuşandıktan sonra aşağıya indim. Terk edilmiş olduğunu bildiğim dairelerden birinin kapısını tekmeleyerek içeri giriyorum. Buradaki pencereler çoğunlukla sağlam ve kırılması için atılmış bir sandalyeyi alıp cama vurmam gerekiyor.

Son kırıkları da kırarak dışarı çıkıyorum ve bir kez daha mücadeleye atılıyorum.

Ancak Eski Şehir'in hemen dışına geldiğimde Savaş'ı görebiliyorum.

Ve bu o. Onu ilk gördüğümde gözlerime inanamamıştım ama şimdi kurbanlarının kanıyla yıkanmış, gözleri oniks gibi parlıyor, başka biri olmasına imkân yok.

Yolun ortasında atına binmiş oturuyor, küheylanı yeri eşeliyor. Yaratık, tüm hikâyelerin vaat ettiği kadar korkutucu.

War etrafındaki katliamı inceliyor ve sonuçlardan fazlasıyla memnun görünüyor.

Yayıma bir ok yerleştirip atlıyı görüş alanıma alıyorum.

Göğsü hedefleyin. Başka bir şeyi ıskalama olasılığı çok yüksektir.

Savaş'ın kafası sanki niyetimin rüzgârda fısıldandığını duymuş gibi bana doğru döndü.

Kahretsin.

Önce silahıma, sonra yüzüme bakıyor. Savaş atını ileri sürüyor.

Ok fırlattım ama ok saptı ve onu tamamen ıskaladı.

Yayımı göğsüme asarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve oklarım sırtımda sallanırken yola çıkıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Savaş atını ileri sürüyor, at lının zalim bakışları bana kilitlenmiş.

Eskiden bir binanın durduğu molozların arasından geçip Eski Şehir'e doğru ilerliyorum.

Lütfen bileğinizi burkmayın, lütfen bileğinizi burkmayın.

Arkamda toynak seslerini duyabiliyorum ve atlının tehditkâr bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyorum.

Etrafımda savaşı ve kaçışı bir düzine insan daha var ama atlı hepsini görmezden geliyor. Gözüne kestirdiği tek kişi benim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Sanırım atlıyla burada, binlerce yıldır çekişme ve savaş görmüş bu yerde karşılaşmam uygun olur. Kudüs toprak kadar kanla da doludur.

Toynak sesleri artıyor, yaklaşıyor.

Arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Normalde Eski Şehir'de her zaman birkaç kişi kalır ama şu anda burası tamamen terk edilmiş durumda.

Neden buraya gelmeyi düşündüm ki? Tanrı beni kurtaramaz. Onun yavrusu beni ezmekle meşgulken olmaz.

Sola dönüyorum ve birden Batı Duvarı yanı başımda beliriyor. Yanında koşuyorum, gözlerim Kubbet-üs Sahra'ya kilitleniyor.

Kurtuluşa inanmak için bir zaman varsa, o da şimdi olmalıdır.

Kollarımı ve bacaklarımı itiyorum, ileri geri kıvrılıyorum ki atlı beni arkadan kesemesin.

Cami o kadar yakın ki, duvarlarındaki ince detayları seçebiliyorum ve-Giriş kapalı.

Hayır.

Koşmaya devam ediyorum.

Belki kilitli değildir. Belki de ...

Onunla aramdaki son birkaç metreyi de kapatıp kapının kolunu tutuyorum. Kilitli.

Çılgılık atmak istiyorum. Zihnimin gözünde Temel Taşı'nı görebiliyorum, aşağıdaki Ruhlar Kuyusu'na açılan küçük deliği görebiliyorum. Eğer bir atlının kutsallığına saygı duyması gereken bir yer varsa, o da orasıdır.

Kilitli kapıdan ve sütunlu kemerden geri çekiliyorum. Kör edici güneşe geri dönüyorum.

Arkamda toynak vuruşları durdu. Ön kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Etrafımda dönüyorum.

Savaş bineğinden iniyor ve onu görünce sendeleyerek geri çekiliyorum.

Kocaman. Normal bir erkekten daha uzun ve her santimetresi bir savaşçı gibi inşa edilmiş - geniş omuzlar, kalın kollar, zayıf bel ve güçlü bacaklar. Yüzü bile trajik bir kahramaninkine benziyor; vahşi, erkeksi güzelliği onu daha ölümcül göstermeye yarıyor.

Savaş kılıcını sırtındaki kından neredeyse gelişigüzel çıkarıyor. Gözlerim devasa kılıca gidiyor. Güneş ışığında gümüş gibi parlıyor.

Bu silah kaç kişinin ölümüne yol açtı?

Ama sonra başka bir görüntü gözüme çarpıyor. Bakışlarım War'ın silahından eline doğru ilerliyor. Her bir parmak ekleminde kıpkırmızı *parlayan* garip bir glif var.

Savaş bana doğru adım atmaya başlıyor, kırmızı deri zırhı birbirine sürtünürken yumuşak sesler çıkarıyor, altın saç süsleri güneşte parlıyor. İlahi bir elçiden çok pagan bir savaş tanrısına benziyor.

Yayımı kapıp bir ok yerleştiriyorum.

"Geri çekilin," diye uyarıyorum.

Atlı komutu görmezden gelir.

Tanrı beni korusun.

Bırakıyorum.

War'ın omzuna isabet etti ve deri zırhına saplandı. Gözlerini benden ayırmadan okun ucunu yakaladı ve çekip çıkardı. Kanlı bir şekilde çıkıyor ve silahımın zırhını geçebildiğini bilerek bir an gurur duyuyorum.

Arkama uzanıp bir ok daha alıyorum, takıyorum ve fırlatıyorum. Bu seferki zararsız bir şekilde sekti, isabet açısı tamamen yanlıştı.

Ve şimdi mesafem bitti.

Silah değiştirmeden önce sadece bir atış için zamanım var. Son bir ok alıyorum, nişan alıyorum ve bırakıyorum.

Umutsuzca uzağa gidiyor.

Yayımı ve sadağımı bırakıyorum, özenle topladığım oklarım şimdi yere saçılıyor. Elim hançerlerimden birine gidiyor.

O canavar kılıçla boy ölçüşemez. War'ın devasa kaslarına bir kez daha bakıyorum ve bunu kazanma şansım yok.

Yutkunuyorum.

Ben öleceğim.

Elim bıçağımın üzerinde sıkılaşıyor. En azından onu durdurmaya *çalışmalıyım*.

Sırtımı güneşe dönmeye çalışarak hareket etmeye başladım. Savaş aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor, bana üstünlük sağlama zahmetine girmiyor. Beni alt etmek için herhangi bir avantaja ihtiyacı yok, bunu ikimiz de biliyoruz. Ve eğer güneş onu rahatsız ediyorsa, buna dair hiçbir belirti göstermiyor.

İşte o an anladım ki bu iş aslında bir kavga *olacak*. Bu bir aslanın fareyi kenara itmesi.

Daha önce onu gerçekten kızdırmış olmalı.

Savaş kılıcını kaldırır, güneş kılıcın göz kamaştırıcı bir şekilde parlamasını sağlar.

Savaş'ın korkunç kılıcı, kolunun tek bir darbesiyle benim çok daha küçük olan kılıcıma saplanıyor ve onu elimden düşürüyor. Çarpmanın etkisiyle haykırıyorum; darbenin gücü kollarımı uyuşturuyor ve beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Diğer bıçağıma uzanıp kılıfını çıkarıyorum. Atlı öne doğru adım attığında, ona doğru hamle yapıp baldırından yakalıyorum.

Yaradan bir çizgi halinde kan akıyor. Bir anlığına aptal aptal baktım. Kutsal topraklar, onu gerçekten kestim.

Savaş yaraya bakıyor, sonra gözleri bana kayıyor ve alçak ve derin bir kahkaha atıyor, sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Bu herif düpedüz *korkunç*.

Elimde hançer, ondan olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışarak geriye doğru atılıyorum. Atlı arkamdan yavaşça yürüyor, hafifçe eğlenmiş görünüyor.

Ayaklarımı altıma almayı başardım ve kendimi yukarı çektim.

Annemin sesi kaçmamı emrediyor ama bu adama sırtımı dönmekten korkuyorum. Teslim edildiğinde ölümün gözlerinin içine bakmak istiyorum.

Savaş öne çıkıp kılıcını tekrar savuruyor ve ben de darbeyi karşılamak için hançerimi kaldırıyorum. Ne olacağını bilsem bile, vuruşunun uyuşturan gücü hâlâ bir şok etkisi yaratıyor. Darbenin etkisiyle haykırıyorum, silahım bir kez daha elimden fırlıyor. Bir metre ötede yere çarpıyor.

Tökezleyerek geri çekildim. Botumun topuğu yere saçılmış oklardan birine takılıyor ve kayarak sertçe kırımın üzerine düşüyorum.

Atlı bana doğru yaklaşıyor, güneş zeytin tenini aydınlatıyor ve gözlerini aydınlatıyor. Bana bakıyor, bakışlarımız kilitleniyor.

Korkmama rağmen çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. Vücudum korkumla titriyor.

Atlı kılıcını kaldırıyor.

Ama beni hemen bitirmiyor. Uzun bir süre yüzüme bakıyor, neden tereddüt ettiğini merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre. War'ın gözleri

boğazımın çukurunda, ve kılıcı sallanıyor.

Ne *yapıyor bu*?

Elim boğazıma dokunma ve onu süsleyen tüyler ürpertici yara izini hissetme ihtiyacıyla seçiriyor.

War'ın gözleri tekrar bana bakıyor. Şimdi ifadesinde farklı bir şey var, beni yepyeni bir şekilde dehşete düşüren bir şey.

"*Netet wā neterwej.*"

Beni gönderdiği kişi sensin.

Onun sesiyle başlıyorum. Sözleri İbranice, Arapça, Yidişçe ya da İngilizce değil. Tanıdığım *hiçbir* dili konuşmuyor... ama yine de onu konuşuyormuş gibi anlıyorum.

"*Netet tayj hemet.*"

Sen benim karımsın.

Bölüm 3

Sen benim karımsın.

Bu ifade işlemiyor. Onu gerçekten anlayabildiğim gerçeği de işlemiyor. Atlı kılıcını kınına sokuyor ve bana garip, sert bir bakış atıyor.

Beni öldürmeyecek.

İşlem *tamam*. Yaklaşık iki saniye daha yerimde kalıyorum ve sonra tekrar geri kaçıyorum.

Savaş peşimde dolanırken kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ve şimdi koşuyorum.

Geldiğim yoldan geri dönüp Eski Şehir'in çıkışına doğru ilerliyorum. Arkamdaki atlıyı duymuyorum ve aptalca bir şekilde belki de gitmeme izin vereceğini düşünüyorum.

Bir dakika sonra atının toynaklarının taş kaldırıma vuran tehditkâr sesini duyduğumda umutlarım suya düşüyor.

Adamım, birinci adımda pislüğün teki karısı olduğunu iddia ediyor, ikinci adımda ise işler birden *ciddileşiyor*.

Toynak darbeleri tıpkı daha önce olduğu gibi bana yaklaşıyor. Ama bu sefer onlardan kaçabileceğimi sanmıyorum. Adrenalinim neredeyse tükendi.

Savaş'ın atı neredeyse üzerime geliyor ve yemin ederim sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum. Tam beni çiğneyeceğini düşündüğüm anda sırtıma bir şey çarpıyor.

Öne doğru yuvarlanırken hava ciğerlerimi terk ediyor. Ama yere çarpmadım.

Onun yerine beni kucaklayıp atın eyerine temiz bir şekilde bıraktılar.

Birkaç saniye boyunca orada yattım, yönümü bulmaya çalıştım. Sonra arkama, canavarın gözlerinin içine baktım.

Savaş bana bakıyor, yüzünde hâlâ o tuhaf ifade var. Bakışları altında titrediğimi hissediyorum.

Bu adam korkulmak için yaratılmış.

Ve birkaç uzun an boyunca korkuyorum. Bu acımasız yaratıktan çok korkuyorum.

Ama sonra kendimi koruma güdüsü devreye girdi. Ona karşı mücadele etmeye başladım. "Bırakın beni."

Tepkisi belime doladığı kolunu sıkmak oluyor, bakışları çevremize kayıyor.

"Ciddiyim," diyorum, demir gibi sağlam tutuşunu sarsmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Ben senin *karın* değilim."

War'ın gözleri tekrar bana dönüyor ve bir anlığına şaşırmış gibi görünüyor.

Belki bu eş işini kabul etmememden hoşlanmadı, belki de onu anlayabileceğimi fark etmedi.

Her neyse, yeterince çabuk toparlanıyor, şaşkınlığı yüz hatlarından siliniyor. Bana cevap vermiyor ve beni bırakmıyor, onun yerine atını şehrin içinde ilerletiyor.

Ona karşı biraz daha mücadele ediyorum ama nafile. Kolu bir kelepçe gibi, beni ona zincirliyor.

"Benimle ne yapacaksın?" Talep ediyorum. Sesim şaşırtıcı derecede sakın çıkıyor. Sakin hissetmiyorum. Yıpranmış ve çıldırmış hissediyorum.

War yine yanıt vermiyor ama eli birazcık sıkılaşıyor. Aklının tam olarak nerede olduğunu bilecek kadar.

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum, savaşta kadınların başına gelenlere dair korkunç görüntüleri dışarıda tutmaya çalışıyorum.

"*Neşet tar,*" diyor.

Güivendesiniz.

Buna neredeyse kahkahalarla gülecektim.

"Kılıcından, belki." Başka şeylerden değil.

Belki de atının seksen karısı vardır, her biri fethettiği farklı bir şehirden kopardığı savaş ganimetleridir.

Tanrım, bu gerçekten akla yatkın geliyor. İçimden bir bulantı dalgası geçiyor.

Savaş, Yeruşalim'e doğru at sürerken kılıcını kınından çıkarır. Binalar yanıyor ve sokaklar savaştan, kaçan, ölen insanlarla dolup taşıyor.

Çok kavga gördüm ama evim hiç *böyle* görünmemişti, insan vahşetinin dumanı tüten bir yığını gibi.

Her şeye şaşkınlıkla bakıyorum. Sanırım şoka girmiş olabilirim.

Beni ve Savaş'ı inceleyen düzinelerce gözü üzerimde hissedebiliyorum. Korkuları apaçık ortada -kimse bu efsanevi, ölümcül atlılardan biriyle yüz yüze gelmeyi beklemiyor- ama ben daha derin bir dehşet de hissediyorum. Hiç kimse Savaş'ın esir alabileceğini fark etmemişti, ta ki eyerinde oturan kanıtı gördükleri ana kadar. Beni görmek yepyeni korkular doğurmuş olmalı.

Buralarda bazen hızlı bir ölümün daha iyi bir yol olduğunu biliriz. Atlı, atını cezalandırıcı bir hızla ileri sürmeye başlar. Kılıcı hâlâ sallanıyor ve atını kaçan insanlara doğru sürüyor.

Ne zaman birine yaklaşırsa, o kudretli kılıcını savuruyor.

Bu görüntüye karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, ama yine de bazen kanın iğrenç püskürmesini hissediyorum.

Uzun bir süre boyunca sadece öğürmemeye odaklandım. Tek yapabildiğim bu. Savaş'ın beni sımsıkı kavrayışıyla kaçmak imkânsız ve savaşmak, o yolu çoktan tükettim.

Şehrin batısına, yakın zamanda ziyaret ettiğim tepelere doğru ilerliyoruz. Atlı, ikimizin de girdiği aynı yoldan çıkıyor.

Şehir yerini ormana bırakır ve sonunda savaş sesleri kaybolur. Burada, bütün bir kasabanın katledildiğini asla bilemezsiniz.

İkimiz saklandığım evin kabuğunun yanından geçip dağların derinliklerine doğru ilerliyoruz.

Medeniyetten iyice uzaklaştığımızda, Savaş'ın üzerimdeki etkisi azalıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum. Cevap yok.

"Neden dövuşü bıraktın?" Tekrar başladım.

Savaş'ın korkunç gözlerini üzerimde hissediyorum ve onları karşılamak için arkama bakıyorum.

Bakışlarımı birkaç saniye tutuyor, sonra dikkatini tekrar yola veriyor.

Okaaay.

Belki de benim onu anladığım kadar o beni anlamıyordur? Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik.

Rastgele bir noktada, Savaş yoldan sapar. Buradaki bitkiler atının ordusu tarafından un ufak edilmiş. Sürünün bıraktığı izleri takip ederek bizi dağlara doğru sürüklüyor.

Sonunda bir virajı dönüyoruz ve ben nefes alıyorum.

Nispeten düz bir arazide küçük bir şehir büyüklüğünde bir kamp yer alıyor. Binlerce çadır, ağaçların ve çalılarının arasında, büyük bir alanı kaplıyor.

Dağ yamacının bir kısmı.

Kim bilir ne zamandır burada, ana yoldan tamamen uzakta kamp kurmuşlardır.

War birkaç derme çatma at ağlının ve sıra sıra çadırların yanından geçiyor. Şimdi burada ilerlerken, şu anda bile burada insanların olduğunu fark ediyorum. Çoğu kadın ve çocuk ama birkaç kaslı asker de var.

Süvari atını durdurdu. Yaratıktan inip arkasını döndü ve beni atından indirdi.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama keşke silahlarım hâlâ bende olsaydı.

Atlı beni yere yatırdı. Birkaç dakika bana bakıyor, sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Ne haltlar *dönüyor* burada?

"Odi acheve devechingigive denu vasvovore memsuse. Svusi sveanukenorde vaoge misvodo sveanudovore vani vemdi. Odedu gocheteare sveveri, mamsomeo." Savaş diyor ki.

Ben dönene kadar burada güvende olacaksın. Tek yapman gereken diğerleriyle birlikte sadakat yemini etmek. Sonra tekrar konuşacağız, karıcığım.

"Ben senin karın *değilim*."

Yine daha önceki şaşkınlığının bir yankısını yakalıyorum. Onu anlamam gerektiğini sanmıyorum.

Asker tiplerinden biri geliyor, kolunun üst kısmında kırmızı bir kuşak var. Savaş ona doğru eğiliyor ve duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söylüyor. Sözünü bitirince atlı bana uzun uzun bakıyor, sonra atına yeniden biniyor.

Dizginlerini sallayan Savaş arkasını dönüp kamptan uzaklaşıyor ve ben durumu tek başıma çözmek zorunda kalıyorum.

Güneş batana kadar bileklerim arkadan bağlandı ve benzer şekilde bağlanmış diğer kişilerle birlikte sırada beklemeye zorlandım.

War'ın beni bıraktığında *karısı* için hayal ettiği şey bu muydu bilmiyorum, ama doğru gibi geliyor.

Diğer tutsaklar gün boyunca akın akın geldiler. Belki yüz kişiyiz; muhtemelen şehrin toplam nüfusunun çok küçük bir kısmına tekabül ediyoruz. Ve şehrin geri kalanı ...

Gözlerimi kapattığımda onları görüyorum. Daha bir gün önce nefes alan tüm o insanlar şimdi sokakta ölü yatıyor, leş yiyicilere yem oluyorlar.

Uzun bir süre sıra halinde öylece duruyoruz. Birkaç metre önümde kocaman bir adam kontrolsüzce titiyor, muhtemelen şoktan. Sırtına sıçrayan kanı görebiliyorum.

Kimi kaybetti?

Aptalca bir soru. Cevap *herkes* olmalı. Bugünlerde tek fark, *herkesin* kimi içerdiği. Bir eş? Ebeveynler? Çocuklar? Kardeşler? Arkadaşlar?

Müşterilerimden biri bir keresinde bana geniş ailesinin elliden fazla üyesi olduğunu söylemişti. Hepsi bugün mü öldü?

Bu düşünce boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Dikkatim çevremizde dolaşıyor. Sıradaki diğer esirlerin çoğu erkek. Erkek ve fark edilir derecede atletik. Aramızda başka bir dişi arıyorum. Birkaç tane var. Benim zevkime göre *çok* az. Ve söyleyebileceğim en iyi şey, hepsinin genç ve güzel olduğu. Kadınlardan birkaçı çocuklara sarılıyor ve bu da sistemimde bir başka şok etkisi yaratıyor. Hangisi beni daha çok hasta ediyor bilmiyorum - bu küçük ailelerin şimdi bu vahşilerin insafına kalmış olması mı, yoksa Kudüs'te geride sayısız insanın kalmış olması mı?

Gözlerimi kapatıyorum.

Bu günün geleceğini hep biliyordum. Dört Atlı'nın başladıkları işi bitirecekleri gün.

Ama bilmek beni bunun gerçekliğine hazırlayamazdı. Cesetler, kan, şiddet.

Bu iğrenç bir kabus. "*Seninle* sonra eğleneceğim."

Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda bir adamın bıçağını bana doğrulttuğunu ve boştaki elinin kasıklarına gittiğini görüyorum.

Tepki vermemek için dağlar kadar çaba harcamak gerekir.

Aklıma sıradaki tüm güzel kadınlar geliyor. Bu kamp onlarla ne yapmayı planlıyor? *Bizimle mi?*

Bir çığlık korusu bu düşünceyi yarıda keser. Kaba adamın dikkati çığlıkların geldiği sıranın önüne doğru çekildi.

Adam bana acımasızca gülümseyerek geri çekiliyor. "Seni yakında yakalayacağım," diye söz veriyor.

Ona uzun süre bakıyorum, yüz hatlarını ezberliyorum. Uzun bir yüz, sakal başlangıcı ve koyu, seyrelmiş saçlar.

Bakışlarım bizi koruyan diğer adamların üzerinde geziniyor. Hepsinin yüzünde kötü bir ifade var, sanki fırsatını bulsalar seni soyup tecavüz edeceklermiş gibi.

"Çekilin! Yürüyün!" diye bağıyor askerlerden biri. Sıra halinde ilerliyoruz.

Bir yol önümde, başka bir mahkûm eğilip kusuyor. Birkaç asker ona gülüyor. Ve çığlıklar, o delici, korkunç çığlıklar, aralıklı olarak devam ediyor, ardından kampın gürültülü alkışları geliyor.

Her ne oluyorsa önümü göremiyorum; önümde çok fazla insan ve çadır var ama yine de midemi bulandırıyor. Sonunda sizi kötü bir şeyin beklediğini bildiğinizde beklemenin tuhaf bir acısı var.

Hattaki bir virajdan geçene kadar o kötü şeyin ne olduğunu göremiyorum.

Önümde, çadırlardan ve çalılıklardan arınmış geniş bir açıklık var. Ortasında elinde kanlı bir kılıç tutan bir adam duruyor. Önünde bir esir diz çökmüş. Konuşuyorlar ama ne dediklerini tam olarak anlayamıyorum. Etraflarında erkekler ve kadınlar çember oluşturmuş, aç ve hevesli gözlerle onları izliyorlar.

Kısa bir mesafe ötede bir kürsüde oturan ve her şeyi denetleyen kişi ise Savaş.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Beni yakaladığından beri onu ilk kez görüyorum.

Kılıçlı adam esirin saçını tutuyor ve dikkatimi tekrar ikisine çekiyor. Şimdi esirin çığlıklarını duyabiliyorum.

Sağır kulaklara düşmüş gibi görünüyorlar. Kılıçlı adam kılıcını geri çeker ve tek bir hamleyle esirin kafasını uçurur.

Yüzümü omzuma çeviriyorum, yükselen mide bulantımı uzak tutmak için gömleğimin kumaşına doğru nefes alıyorum.

Çığlıkları ve mide bulantısını şimdi anlıyorum. Mahkumlar itlaf ediliyor.

Sıranın ön tarafına geçmem acı verici bir otuz dakika aldı. Bu otuz dakika içinde birkaç tutsağın daha öldüğünü gördüm, ancak birçoğu serbest kaldı.

Daha önce gördüğüm, kontrolsüzce titreyen o iri adam şimdi sıranın en önünde.

Biri onu kabaca yakalıyor ve dizlerinin üzerine çöktürmeden önce açıklığın ortasına götürüyor. Artık titremiyor ama havaya yayılan korkusunun kokusunu alabiliyorsunuz.

İlk kez, gürültü ve mesafeden celladın sözlerini seçebiliyorum.

"Ölüm mü, sadakat mi?" diye sorar diz çökmüş adama.

Birdenbire anladım. Bize bu orduya katılma seçeneği sunuluyor... ya da ölme.

Gözlerim etrafta duran insanların üzerinde geziniyor. Hepsi sadakati seçmiş olmalı. Atlının sevdiklerini öldürmesini ve kasabalarını yakıp yıkmasını izlemiş olsalar bile.

Bu akıl almaz bir şey.

Bugün savaştığım şeye dönüşmeyeceğim.

Önümde diz çökmüş adamın cevabını duymuyorum ama sonra cellat onu saçlarından yakalıyor.

Bu yeterli bir cevap.

Tutsak kılıca bir kez bakar. "Hayır, hayır, hayır."

Cellat bıçağını savurarak onun çığlıklarını kısa kesiyor. Tükürük ağzıma hücum ediyor ve bulantımı bastırmaya çalışıyorum.

Bu kampın şartlarını kabul etmezsem bana olacak olan bu. Fikrimi değiştirmem için neredeyse yeterli.

Gözlerimi kapatıyorum.

Cesur ol. Cesur ol. Muhtemelen *Miriam Elmahdy'nin Hayatta Kalma Rehberi'nin* Beşinci Kuralını kendimi ölümün daha iyi bir seçenek olduğuna ikna etmek için kullanmamalıyım. Kurallarımın tüm amacı *hayatta kalmaktı*.

Peşlerinden gelen bir avuç mahkûm bağlılığı seçer. Arenadan çıkarılırlar ve kalabalığın içinde yutulurlar.

Biri beni ileri itiyor ve şimdi yargılanma sırası bende.

Bir asker beni celladın beklediği açıklığın ortasına doğru sürüklüyor. Kan birikintileri etrafı kirletiyor ve bıçaklı adama doğru yürürken sıvı botlarımın altına sıcıyor. Burada hava et ve dışkı gibi kokuyor.

Ölüm dağınıktır. Bir adamı kesip açana kadar bunu unutuyorsun.

Kamptakilerin gözleri artık benim üzerimde. Sanki bu bir tür ürkütücü gösteriymiş gibi hastalıklı bir şekilde büyülenmiş görünüyorlar.

Ama ben War'a bakınca hepsinin yüzü soluyor.

Atlı beni görür görmez koltuğunda öne doğru oturdu. Yüzü sakın, ama koyu renk gözleri yoğun.

Tek yapman gereken diğerleriyle birlikte sadakat yemini etmek. Sonra tekrar konuşacağız, karıcığım.

Ellerinden biri kol dayanağını sıkıyor; diğeri çenesinin altında duruyor, parmak eklemlerinden o tuhaf glifler parlıyor.

Artık savaş alanında olmadığı için War zırhını ve gömleğini çıkarmış, göğsü çıplak kalmış. Oklarımdan en az birinin omzuna saplandığını bilmeme rağmen derisinde hiçbir yara yok. Bununla birlikte, göğsünde o garip parlayan gliflerden daha fazlası var, iki kızıl çizgi omuzlarından göğüs kafesine doğru kıvrılmadan önce göğüs kafesine doğru yaylanıyor. Bu işaretler de en az geri kalanı kadar tehlikeli görünüyor.

Artık devasa kılıcını takmıyor. Aslında, sahip *olduğu* tek silah Kolunun üst kısmına iğneye benzer bir hançer takıyor.

Cellat önümde hareket ederek bakışlarımı Savaş'tan ayırmaya zorluyor. Adamın bıçağı o kadar yakınımda ki uzanıp dokunabiliyorum, çelik kalın bir şekilde kanla kaplanmış.

Arkamda bir asker beni dizlerimin üstüne itti. Dizlerim ıslanmış toprağa çarptığında kan sıçırıyor. Sıvının sıcak hissiyle irkiliyorum.

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum.

"Ölüm mü, bağlılık mı?" diye sorar cellat.

Kolay bir cevap olmalı, ama kelimeleri söylemek için kendimi zorlayamıyorum.

Her şeye rağmen ölmek istemiyorum. Gerçekten, gerçekten ölmek istemiyorum ve o bıçağın ısırtığını hissetmek istemiyorum.

Şu anda her şey, hatta kendi kardeşlerime sırt çevirme düşüncesi bile daha cazip geliyor.

Gözlerimi açıyorum ve cellada bakıyorum. Adamın gözleri ölü gibi. Çok fazla öldürmek ve yeterince yaşamamak. Yaşamayı seçersem bana olacak olan da bu.

Bakışlarım istemedenden de olsa tahtında oturan atlıya kayıyor.

Beni yakalayan ve canımı bağışlayan atlı. Bana karım diyen. Şimdi büyülenmiş gözlerle beni izliyor. Benden hangi cevabı istediğini biliyorum ve vereceğimden neredeyse emin görünüyor.

Ona baktıkça daha da tedirgin oluyorum. Tenimde bir ürperti dolaşıyor. Gözlerinde keşfedilmemiş bir dünya var, bana karanlık ve yasak şeyler vaat eden bir dünya.

Bakışlarımı ondan ve dalgın düşüncelerimden ayırıyorum, dikkatim önümdeki kanlı kılıca dönüyor.

Ölüm mü, bağlılık mı?

Cesur ol, cesur ol, cesur ol.

Cellada bakıyorum ve birkaç dakika önce söyleyemediğim tek kelimeyi zorla söylüyorum.

"Ölüm."

Bölüm 4

İnfazcı başımı zorla aşağı indiriyor, böylece boynumun arkası onun için açıkta kalıyor. Kılıcını kaldırdığını görmüyorum ama kılıcından damlayan ılık kanı hissediyorum.

Bu his karşısında dudağımı ısıırıyorum.

Hayatımın böyle biteceğini hayal etmemiştim.

"Hayır." Savaş'ın sesi kampı dolduruyor. Sesi tenime değen bir sevgilinin nefesi gibi. Uğursuz, derin -çok, çok derin- ve ağırlığı tüm açıklıkta yankılanıyor gibi. Ya da belki de sadece ardından gelen sessizliktir.

Bütün gürültülü, boncuk gözlü askerler sessizleşir.

Yukarı bakıyorum. Kalabalık kendi içine çekilmiş gibi görünüyor ve korkuları fiziksel bir şey.

Gözlerim tahtına yaslanmış olan Savaş'a kayıyor. Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve birden sanki kutsal topraklara geri dönmüşüz de beni yeniden karısı ilan ediyormuş gibi hissediyorum.

Savaşın gözleri celladınkiler gibi değildir. Çok ama çok *canlılar*. Işıl ışıl yanarlar. Ve yine de, onları dolduran tüm yaşama rağmen, arkalarındaki adamın ne düşündüğünü söyleyemem. Eğer o bir insan olsaydı ve ben ona meydan okusaydım, öfke duymasını beklerdim ama onun böyle hissettiğinden emin değilim.

Savaş bir elini kaldırıp beni ileri çağırıyor.

Bir asker beni kolumdan tutup atlıya doğru götürüyor ve kürsüsüne birkaç metre kala beni durduruyor.

War'a başıyla selam veren asker geri çekilir.

Atlının bakışları üzerimde geziniyor ve ilk defa onun ne kadar doğal olmayan bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark ediyorum. Sadece tehlikeli erkeklerin sahip olabileceği vahşi bir güzellik bu.

Üst dudağı hafifçe kıvrılıyor ve bu bana beni görünce tiksindiğini düşündürüyor.

Hislerimiz karşılıklı.

Birden ayağa kalktı. Ona bakmak için boynumu eğerken nazikçe yutkunuyorum.

O insan değil.

Artık yanlış anlaşılma yok. Omuzları çok geniş, kasları çok kalın; uzuvları çok uzun, gövdesi çok iri. Yüz hatları çok ... karmaşık.

Pazusunu çevreleyen kılıftan iğne inceliğindeki hançeri çıkarıyor. Hançeri gördüğümde içime bir adrenalin dalgası hücum ediyor, ki birkaç dakika önce ölümü istediğimi düşünürsek bu çok saçma.

"San suni ötümdön satnap tulgun, virot ezir unı itdep? Sanin iravim tilgun san mugu uyuk muzutnaga tunnıp, mun uç tuçun vulgilüü," diyor, Beni çevreliyor.

Seni ölümden kurtardım, ama şimdi onu mu arıyorsun? Bana nasıl hakaret ediyorsun karıcığım, ben ki merhametimle hiç tanınmadım.

Her kelime çakıllı, yankılı.

Onun bakışları altında boğazım düğümleniyor. "Sırf sen bana başkalarını öldürteceksin diye hayatıma devam etmeyeceğim" diyorum, sesim korkudan boğuklaşıyor.

Arkamda, atının durduğunu hissediyorum.

Onu anlayabildiğime bir kez daha şaşırdı mı?

Ben arkamı dönmeden ellerimden birini tutuyor. Ancak şimdi, bana dokunurken, nasırlı elleri benimkileri yutarken, titrediğimi fark ediyorum.

Artan endişemi yatıştırmak için birkaç derin nefes alıyorum.

Savaş yaklaşıyor, ağzı kulağıma değişiyor. *"San suni sunen teken dup esne dup UYNIKUT? Uger DUGI vir sakdun üçüt?"*

Senden bunu istediğimi mi sanıyorsun? Seni başka bir asker yapmak mı?

Saçlarıma vurarak gülüyor, sesi tenimi diken diken ediyor. Yüzüm kızarıyor, sözlerinden rahatsız oluyorum.

Savaş'ın bıçağının soğuk metalini sırtımdaki bağlı ellerin arasına sokarken hissediyorum. Hançeri bağlarıma baskı yaparken kısa bir basınç hissediyorum. Bir saniye sonra bir yırtılma sesi duyuyorum, War temiz bir vuruşla ipi kesiyor ve bileklerimi serbest bırakıyor.

Kan geri akarken kollarım acıyor.

"Benden ne istediğini biliyorum," diyorum sessizce, bileklerimi ovmaya başlayarak.

"Uger uzir VURVI? San vakdum tunduy UÇIT-UYTIN."

Artık biliyor musun? Ne kadar şeffaf oldum.

Savaş tekrar önüme geldi. Hâlâ bana yüzünü buruşturuyor, sanki onun hassas duygularını inci t m i ş i m gibi.

"*A hafa neu a nuhue inu io upuho eu ha ia a fu nuhueu a fu lhe,*" diyor. Ses tonu ve konuştuğu dil değişiyor ve yumuşuyor gibi görünüyor.

Benim size verebileceğim ama Ölüm'ün veremeyeceği pek çok şey var.

"Eşyalarını istemiyorum," diyorum.

War'ın ağzının köşesi kalkıyor. Gülümsemesinin alaycı mı yoksa eğlenceli mi olduğunu anlayamıyorum. "*Ua i fu ua nuou peu e fuhio.*"

Ve yine de onları alacaksın.

Bana bakıyor. "*Huununu ia lupu, upu. I fu ua fu ipe huy.*"

Kendini temizle, karıcığım. Bugün ölmeyeceksin.

Hançerini ayaklarımın dibine fırlatıyor, ince bıçak toprağa batıyor ve sonra uzaklaşıyor.

SAVAŞ ÇIKTIKTAN SONRA, kimse ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor.

İlk ben tepki verdim. Diz çökerek Savaş'ın attığı silahın kabzasını tuttum ve topraktan çıkardım. Atlının kolunda hançerden çok bir saç tokasına benziyordu ama benim elimde ağır ve büyüktü. Oldukça büyük.

Dönerek bıçağı herkese doğrultuyorum. Biri gülüyor.

Buradan siktir olup gitme zamanı.

Kılıcı kavrayarak, kalabalığın a r a s ı n d a n dirsek atarak açıklıktan dışarı çıkıyorum. Birinin bana saldırmasını bekliyorum ama asla gelmiyor.

Bir kadın kolumu tutmadan önce sadece kısa bir mesafe yürümeyi başarabiliyorum.

"Bu t a r a f t a n , " diyor ve beni kampın labirentine doğru yönlendirmeye başlıyor.

Ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sizi yeni konaklama yerinize götürüyorum," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Ben Tamar."

Tamar, kırılmış saçları, bronz teni ve zeytin yeşili gözleriyle minyon bir şey. "Kalmayı planlamıyorum."

İç çekiyor. "Biliyor musun, burada selamlaştığım çoğu insan bana bunu söylüyor. Hepinize acı gerçeği söylemek zorunda kalmaktan yoruldum."

Bizi sıra sıra çadırların arasından geçirirken "Peki bu ne?" diye soruyorum. "Ayrılan herkes ölür."

TAMAR BENİ, iki yanına kurulmuş düzinelerce çadıyla aynı görünen tozlu bir çadıra götürüyor.

"İşte buradayız," diyor gözlerini yukarı dikerek. "Yeni h-beklemeniz." Dört çadır aşağıdaki başka bir kadına sesleniyor. "Bu da dağıttıklarımızdan biri, değil mi?"

Diğer kadın başını sallar.

Tamar bana döndü. "Bundan sonra burada kalacaksın." "Sana zaten söyledim, kalmayacağım."

"Oh, sus," diyor, sözlerime omuz silkerek. "Üzücü bir gün geçirdin. Yarın daha iyi olacak."

Bir cevap ısııyorum. Onu niyetim konusunda ikna etmeme gerek yok.

Çadırın kanatlarını geri çekiyor ve içeri bakmam için bana işaret ediyor. İsteksizce, öyle yapıyorum.

Burası küçük bir alan, boylu boyunca uzanan buruşuk palet için yeterince büyük değil. Bir köşede köhne bir kitap ve bir Türk kahvesi takımı duruyor. Başka bir köşede ise bir tarak ve birkaç takı duruyor.

Belli ki başka birinin evi.

"Burada kalan son kişiye ne oldu?" diye sordum.

Tamar omuz silkıyor. "Bu sabah atıyla gitti... ama bir daha geri dönmedi."

"Hiç geri dönmedi," diye aptalca tekrarlıyorum.

Gözlerim yine mobilyaların üzerinde geziniyor. Bu kadın her kimse, bir daha asla o kitabı eline alamayacak. Asla bu yatakta uyumayacak, bu mücevherleri takmayacak ya da bu fincanlardan içmeyecek.

"Hepsi onun değildi," diyor Tamar, yanımdaki eşyalara bakarak. "Bazıları ondan önce vefat eden başkalarına aitti."

Eğer bu açıklama beni rahatlatmak için yapıldıysa, hedefini ıskaladı.

Yani ölünün eşyaları bana miras kaldı. Ve ben öldüğümde, birileri benim kalan birkaç eşyayı miras alacak.

Tabii ki kalacağımı varsayarsak. Ki kalmayacağım.

Ayrılan herkes ölür.

Bunun üzerine biraz yutkundum. Mesele şu ki, gerçekten ölmek istemiyorum. Ve hala buradan nasıl ayrılacağımı bulmaya kararlıyım, ama bunun henüz gerçekleşmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim.

Gözlerim seyrek mobilyaların üzerinde geziniyor. Sanırım şimdilik evim burası.

Tamar bana döndü. "Ne yapabilirsin?" diye soruyor.

O eklemenden önce kaşlarım çatıldı. "Dövüşebilir misin, yemek yapabilir misin, dikiş dikebilir misin?" "Geçimimi sağlamak için ok ve yay yapıyorum ya da eskiden yapardım."

"Harika," diyor, sanki ona aradığı cevabı vermişim gibi. "Her zaman daha fazla zanaatkâra ihtiyacımız olabilir. Pekala, idari personele size görev verirken bunu akıllarında tutmalarını söyleyeceğim.

"Görevlerim mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Konuşmamız, ellerinde su dolu bir leğenle gelen birkaç kadın tarafından kesiliyor.

"Ah," diyor Tamar, mükemmel zamanlama. "Devam edin ve çadırın içine koyun," diyor kadınlara, onlar da leğeni yeni evime taşımaya devam ediyorlar.

Bana dedi ki, "Banyonun tadını çıkar. On beş dakika içinde kıyafetler ve yiyeceklerle döneceğiz."

Ben daha bir şey söyleyemeden Tamar ve diğer kadınlar gittiler, muhtemelen yeni gelenleri yerleştirmek için.

Çadıra geri dönüyorum. Bir an sonra derin bir nefes alıp içeri giriyorum.

Banyo suyuna bakarken dudağımın kenarını çiğniyorum. Kırmızımsı kahverengi ve bulanık. Yanına kadınlardan biri ıslak bir kalıp sabun ve bir havlu bırakmış.

Gerçekten girmeye cesaret edebilir miyim?

Neredeyse bilmiyorum. Bu alışılmadık bir şey değil. Bugünlerde suyumuzun çoğunu elle pompalamak zorundayız, bu yüzden sünger banyolarına ve banyo suyunu paylaşmaya alışkınım. Sadece genelde bu kadar pis olmaz.

Yine de, kuruyan kanı kot pantolonumda hissedebiliyorum, malzemeyi bacaklarıma yapıştırıyor ve bu, sonunda, beni banyoya, bulanık suya ve her şeye sürüklemek için yeterli.

Çabucak yıkandım ve havluyla kurulandım. İşim bittiğinde, kıyafetlerimi banyo suyuyla yıkayarak üzerlerindeki kanı temizliyorum.

Kan lekelerini asla tam olarak çıkaramazsınız...

Yarı yolda çadırın kapaklarından biri geri çekilir ve Tamar ile diğer kadınlar yanlarında birkaç eşya, özellikle de bir tabak yemek getirerek içeri tikişirler.

Gördüğümde mideme kramplar giriyor. Günün büyük bölümünde bir şey yemedim. Şimdiye kadar açlık hissetmeyecek kadar dinçtim ama şimdi dinlenmeye vaktim olduğu için açlığım bastırdı.

Tamar, bana bıraktıkları havluya sarınmış halde bana şöyle bir bakıyor. Koluna doladığı eşyaları havaya kaldırıyor. "Kıyafetlerin ve ayakkabılarının," diyerek tüllü kıyafetleri ve bir çift sandaleti bana uzatıyor.

Kıyafet iki parçadan oluşuyor ve üst ve etek hakkında söyleyebileceğim tek şey her ikisinin de dayanıksız olduğu, siyah ve altın rengi malzemenin çoğu yerde tül gibi ve şeffaf olduğu.

Havlumun içinde biraz kayıyorum. Temiz kıyafetler giymeyi çok istiyorum ama bu kampta o film gibi kıyafetle dolaşmaya da pek hevesli değilim.

"Um,"-Bu konuda nasıl hıyarlık yapmam?"-"Giyecek daha önemli bir şeyin var mı?"

Tamar bana kaşlarını çatıyor, belli ki yardım ettiğim için takdir edilmediğini hissediyor. "Atlı adam kadınlarının süslenmesini sever," diyor.

Atlı mı?

Kadınları mı?

Ne oluyor lan?

"Ben onun kadını *değilim*," diyorum savunmacı bir şekilde.

Sen benim karımsın.

Tamar atlıyı ilk kez bana getiriyor. Az önce Savaş'ın aslında Savaş olduğunu doğruladığı gerçeğini bir kenara bırakıp Tamar'ın beni atlı için hazırladığı gerçeğine odaklanıyorum.

Diğer kızlardan biri, "Onun kadını başkasınıkinden iyidir," diyor. Diğer kadınlardan bazıları mırıldanarak onaylıyor.

Daha sonra seninle *eğleneceğim*, demişti o asker bana birkaç saat önce. Bir ürperti bastırdım.

Burası böyle mi çalışıyor?

İsteksizce Tamar'dan ipekleri alıyorum, malzeme parmaklarımın arasından kayıyor gibi görünüyor.

Takayım mı?

Diğer tek seçeneğim ıslak kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giymek.

Eşyalara tekrar bakıyorum.

Ben herhangi birinden daha fazla Savaş'ın kadını değilim ve bu eşyaları giymek bunu değiştirmez. Ama atlının bana olan ilgisi başka bir mesele.

Benden istediği şeyler var, dövüş yeteneklerimle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi bana *karım* demesiyle ilgili olan şeyler.

İpleri sıkıca kavıyorum.

Benim de istediğim şeyler var. Cevaplar, bilgi, bu korkunç kıyamete bir çözüm.

Kim bilir, belki bu gece bazılarını yakalarım.

Sadece şu lanet kıyafeti giymeliyim.

Bölüm 5

SAVAŞ DAVULLARI gece havasını dolduruyor. Çadırımın dışında meşaleler yanıyor, dumanları gökyüzüne doğru kıvrılıyor.

Kadınları açıklığa kadar takip ederken hamsa bileziğimi bileğimde evirip çeviriyorum, koyu renk eteğim bacaklarımda hışırıyor.

Ölümünden bu yana geçen sürede mekân değişmiş. Cızırdayan et kokusunu alabiliyorum ve bir çeşit içkiden oluşan fiçılar çoktan hazırlanmış. Tüm bu içkileri görmek biraz şok edici. Yeni Filistin'de çoğu insan içki içmez.

Etrafımda insanlar konuşuyor, gülüyor ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarıyor. Bugün erken saatlerde bir şehri yağmaladıklarını ve katlettiklerini düşünmek çok garip. Şimdi o ahlaksızlıktan eser yok.

Gözlerim insandan insana dolaşıyor, günahlarını gözlerinden okumaya çalışıyorum - ta ki Savaş'ı görene kadar.

Daha önce yaptığı gibi kürsüsünde oturuyor. Beni izliyor, duman ve ateş ışığı vahşi yüz hatlarını büyüleyici hale getiriyor. Ne kadar zamandır baktığını bilmiyorum, sadece fark etmiş olmam gerektiğini biliyorum. Gözleri tenime dokunan bir el gibi; bu hissi görmezden gelmek çok zor.

Bir parçam onu görünce tepki veriyor. Korku içimi kemirirken midem sıkışıyor. Bunun altında, başka bir his var... parmağımı koyamadığım, sadece beni belli belirsiz utandıran bir his.

Yanımdaki kadınlardan biri elimi tutuyor. Adı Fatıma. "O ölemez," diyor bana komplocu bir tavırla, yakınımaya eğilerek.

Ona baktım. "Ne?"

"İki şehir önce ben de gördüm," diyor, hikayeyi anlatırken gözleri parlıyor. "Bir adam bir şeye kızmıştı -kim bilir neye. Kılıcını çekmiş ve atlıya yaklaşmış.

"War adamın kılıcını gövdesine, tam da dövmelerinin arasına saplamasına izin verdi. Sonra da güldü."

Omurgamdan aşağı yasak bir ürperti kayıyor.

"Atlı silahı kendinden çıkardı ve sonra adamın boynunu çıra gibi kırdı. Korkunçtu." Fatıma hikayeden o kadar da etkilenmiş görünmüyor. İstekli görünüyor.

Hâlâ beni izleyen Savaş'a tekrar bakıyorum.

"O ölmüyor mu?" Ne tür bir yaratık ölümsüzdür?

Fatıma eğildi ve elimi sıktı. "Sadece onun istediğini yap ve sana iyi davranılacak."

Evet, öyle bir şey olmayacak.

"Peki ya diğerleri?" Ona sordum. Birisi elinde bir tabak yemekle atlının yanına geldi ve dikkatini benden uzaklaştırdı.

Fatıma'nın alnı kırışır. "Hangi diğerleri?" "Diğer eşleri." Başkaları da olmalı.

"*Karılar* mı?" Fatıma'nın alnı kırışıyor. "Savaş birlikte olduğu kadınlarla evlenmez." Şimdi bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Seni nasıl buldu?" diye soruyor. "Duyduğuma göre savaştan çıkar çıkmaz seninle birlikte atına binmiş."

War'ın dikkati bana döndüğünde kelimelerimi seçiyordum. Bugün ikinci kez bana eliyle işaret ediyor, parmak eklemlerindeki kırmızı işaretler yaklaşan karanlıkta tehditkâr bir şekilde parlıyor.

Sanırım birileri beklemekten sıkıldı.

Bir an için olduğum yerde çakılıp kaldım. İnatçı tarafım devreye giriyor ve komutunu görmezden gelirim atlının ne yapacağına dair karanlık fanteziler kuruyorum.

Ama sonra Fatıma fark edip beni ileri doğru itiyor ve kalabalığın artan bakışlarının ağırlığını hissederek yürümeye başlıyorum.

İnsan kalabalığının arasından ilerliyorum, ancak atlıdan kısa bir mesafe uzaklaştığımda duruyorum.

Yerinden kalkıyor ve kalabalıkta bir dalgalanma oluyor. Davullar hâlâ çalıyor ama sanki tüm kampın dikkatini çekmişiz gibi görünüyor.

Savaş bir, iki, üç adım öne çıkıyor, derme çatma tahtını terk ediyor ve tam önüme gelene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Birkaç saniye boyunca yüz hatlarımı inceliyor ve bakışları o kadar yoğun ki gözlerimi kaçırmak istiyorum.

Meşale ışığı gözlerinin derinliklerinde yanıyor. Meşale ışığı ve ilgi.

O kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki sonunda aramızdaki sessizliği ben bozuyorum. "Ne istiyorsun?"

"Meokange vago odi degusove."

Zaten bildiğini sanıyordum.

Önceki sözlerimi bana geri atıyor. Ve evet, hala öyle düşünüyorum.

Savaş'ın gözleri yüzümde. Kudüs'te bana verdiği aynı tuhaf ifadeyi takınıyor.

Birkaç saniye sonra uzanıyor ve sanki kendini tutamıyormuş gibi bir parmağını elmacık kemiğime sürüyor.

Elini sopayla uzaklaştırıyorum. "Bana dokunamazsın," diyorum usulca. Gözleri kısılıyor.

"Sonu moamsi, mamsomeo, monuinme zio vavabeye odi?" O zaman söyle bana karıcığım, sana nasıl dokunabilirim?

"Yapamazsın."

Bana gülümsüyor, sanki çok sevimli, tuhaf ve son derece gülünç biriymişim gibi.

"Gocheune dekasuru desvu."

Bunu göreceğiz.

O zaman atlıdan geri çekiliyorum. Beni hevesle izliyor ama yanına çağırmaya çalışmıyor. Bir noktada topuklarımın üzerinde dönüyorum, ince eteğim ayak bileklerimin etrafında sallanıyor ve kalabalığın içinde eriyorum.

Neredeyse hayal kırıklığına uğradım. Kadınların beni atlıya takdim ederken yaptıkları onca tantanadan sonra, kudretli Savaş'ın birkaç kelime mırıldanıp bana bakmaktan daha fazlasını yapacağını düşünmüştüm.

Ama o bakışları hâlâ sırtımda bir marka gibi hissedebiliyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve o meraklı, vahşi gözlerle karşılaşıyorum. Ağzının köşesi meydan okuyan bir gülümsemeye dönüşüyor.

En nefret ettiğim şeyi yapmam için gereken tek şey bu: kaçmak.

Birkaç saat boyunca çadırımın yakın karanlığında aptal gibi oturdum. Buradan bile partinin devam ettiğini duyabiliyor ve pişen yemeklerin kokusunu alabiliyorum.

Dışarı çıkıp bir şeyler atıştıracaktım ama sonra yüzümü göstermek zorunda kalacaktım. Kaçmam yeterince kötüydü ama en azından bir çeşit çıkıştı. Hiçbir şey olmamış gibi geri dönmek...

War'ın meydan okuyan, alaycı bakışlarını görebiliyorum. Bundan hoşlanacaktır. Bunu başka bir fırsat olarak görürdü. Beni durduran da bu.

Dünyanın sonu gelmiş olabilir, ama sırf yüzümü kurtarmak için bir öğünü atlamazsam namerdim.

Bu yüzden et kokusunu görmezden geliyorum ve Tamar'ın bana verdiği küçük kandili yaktıktan sonra çadırımda bıraktığım köpek kulaklı aşk romanını okuyorum ve boş boş kampı yakmanın ne kadar korkunç bir fikir olacağını tartışıyorum.

Uzaktan gelen konuşmaların arasında ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

İçgüdüsel olarak kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

Savaş'ın bana söylediği onca şeyden sonra, onun çadırına götürülmeyi bekliyorum, bu yüzden kendi çadırımın kanatları hışırdayıp Tamar ödünç aldığı konutuma girdiğinde şaşırıyorum.

"Ben gitmiyorum," diyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Beni onun çadırına götürmeyecek misin?"

"Savaş mı?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Süvari bu gece sıcak bir bedenin tadını çıkarmak istiyorsa seçebileceği pek çok istekli kadın var. Bunun *sen olmana* ihtiyacı yok."

Diğer kadınlar mı? O ağır, iddialı ellerin başka kadınların üzerine yerleştiğini hayal ediyorum.

et, ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Tamar konuyu değiştirerek, "Burada olma nedenim bu değil," diyor.

Benim yanıma oturdu. "İkinizi daha önce konuşurken duydum," diyor, kelimeleri kısık sesle. Yakınıma eğildi. "Atlıların dilini nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesi kısık.

Başımı sallıyorum.

Tam inkar edecektim ki, "Hepimiz onunla iletişim kurduğunu gördük," diye ısrar etti.

Birilerinin takası bu kadar yakından izlediğini fark etmemiştim.

Tamar'ı içeri alıyorum. "Ne duyduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, "ya da benimle neden konuştuğunu. Üzgünüm ama elimden gelenin en iyisi bu. Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Tamar yüzümü arıyor. Sonunda başını salladı ve elimi sıkmak için uzandı. "Savaş kadınların içinden geçer." Bunu bir tür itiraf gibi söylüyor ve kendimi biraz hasta hissediyorum. War'ın kişisel ilişkilerini gerçekten bilmek istemiyorum.

"Eğer onunla işinin bitmesini istiyorsan," diye devam ediyor, "sadece bir ya da iki gece için teslim ol."

Buradaki kadınların bana istemediğim seks tavsiyeleri vermelerinin sebebi ne? "Bu size bir miktar koruma sağlayacaktır," diye ekliyor.

Son kontrol ettiğimde, bir bıçak beni gayet iyi

koruyordu. "Peki ya teslim olmazsam?" **Diyorum.**

Uzun bir duraklama oluyor, sonra Tamar çenemi tutuyor. "Burası kadın olmak için tehlikeli bir yer, özellikle de güzel bir kadın olmak için." Gözleri War'ın bıçağının kandilimin yanında durduğu yere düşüyor. "O bıçağı yakınında tut. Muhtemelen ihtiyacın olacak."

Bölüm 6

TAMAR'ın son tavsiyesini dinliyorum: Başımın altında Savaş'ın hançeriyle uyuyorum.

Benim de yapmam iyi bir şey.

"*Uyan, Miriam.*" Derin bir ses beni uykumdan sürüklüyor. Gözlerimi açıyorum.

Kollarını dizlerinin üzerine gevşekçe sarkıtmış bir halde yatağımın yanında oturan Savaş. Elim bıçağıma gidiyor ve silahımı sallayarak doğruluyorum.

War'ın gözleri parıldıyor, bıçak ve her şeyimle beni içine çekerken. "Hançerimi beğendin mi?" diye soruyor.

Onun sözleriyle başlıyorum. Akıcı İbranice konuşuyor.

"Konuşabilirsin," diyorum. *Ve adımı bildiğini* fark ediyorum. Homurdanıyor.

"Yani, seni *anlıyorum.*" Onun dillerde konuştuğunu duymaya alışkınım, anlamları kelimelerin üzerine bindiriyor. Benimle aynı dili konuştuğunu duymak gerçekten sinir bozucu.

Yani bunca zamandır *beni* anlayabiliyordu.

Bıçağıma ona doğru tutuyorum. "Neden dillerde konuşuyorsun?" diye soruyorum.

Yanlış soru, Miriam. Doğru soru şu: Çadırımda ne halt ediyorsun?

Atlı ayağa kalkıyor ve yaklaşıyor. Cevap olarak, silahımı kaldırıyorum.

Tehdidi tamamen görmezden geliyor. Savaş, bıçağımın ucu boğazının derisine saplanırken bile paletimin kenarına oturuyor.

War'ın siyah gözleri bıçağa kayıyor ve ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. Karanlık bir şekilde eğlenmiş görünüyor.

Belli ki onu tehdit etmenin bir anlamı yok. Aksine, her şeyi sevimli bulduğu izlenimine kapılıyorum.

"Sen dillerde konuşurken nasıl oluyor da *seni* anlayabiliyorum?" diye sordum.

"Sen benim karımsın," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Benim doğamı ve yeteneklerimi anlıyorsun."

Bununla ilgili bir sorun var. "Ben senin karın değilim."

Savaş sırtıyor, yüz ifadesi yine benimle alay ediyor. "İddiamı kanıtlamamı ister misiniz? *Çok* mutlu olurum." Sözleri cinsel imalarla dolu.

Hançeri tutuşumu yeniden ayarladım. "Çadırımdan çık."

Savaş beni inceliyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Bu çadır gerçekten senin mi?" diye soruyor.

Hayır. Bu onun gitmesini istediğim gerçeğini değiştirmez. "*Bu* çadırdan çık," diye düzeltiyorum.

"Yoksa?" Bir kaşını kaldırıyor. Bu yeterince açık değil mi?

Hançerinin ucunu etinin biraz daha derinine bastırıyorum. Boğazından aşağı koyu bir kan çizgisi damlıyor.

Savaş öne doğru eğilir. "Cesur küçük savaşçı, kendi kampımda beni tehdit ediyor." Gözleri yüzümü arıyor.

"Beni nasıl buldun ki?" Talep ediyorum. Burada binlerce konut var.

"Çadırından gitmemi istediğini sanıyordum," diyor. Onun eğlendiğini hissediyorum.

"Ve hala buradasın. Yani."

"Boğazımı kesersen soruna cevap veremem." Hançere dikkatle bak ar.

Tereddüt ediyorum. Çadırımda herhangi bir adamla uyanmak açık bir tehdit olarak değerlendireceğim bir şey. Yine de itiraf etmeliyim ki, Savaş bana herhangi bir şekilde zarar vermek isteseydi, muhtemelen bunu şimdiye kadar yapardı ve benim hiçbir kılıcım onu durduramazdı.

Sonunda hançeri indiriyorum.

Boğazındaki kana dokunuyor ve yemin ederim yüzünde bir gülümseme fısıltısı görüyorum. "Burası benim kampım. Burada benden saklanabilecek hiçbir sır yok."

Ona biraz daha bakıyorum, hançerimi sıkıca kavriyorum. "Senin ölemediğini duydum," diyorum.

"Bu yüzden mi henüz beni öldürmeye çalışmadın?" Sesindeki o alaycı ton geri geldi.

Evet.

Sessizliğim yeterli bir cevap.

"Yapabilir misin?"

Bastırıyorum.

"Ölmek mi?" Savaş açıklıyor. "Elbette ölebilirim." Lanet olsun. Tam da ben de kılıcımı indirmişken. "Sadece ölü *kalmama gibi* bir eğilimim var."

Onu dikkatle inceledim. "Bu da ne demek oluyor?"

Fark etmediğim yanan bir kandili alıp ayağa kalkıyor. "Eninde sonunda anlayacaksın -diğer her şeyle birlikte, *aşşatu.*" *Karım.* "Tek yapman gereken teslim olmak."

Bana son bir esrarengiz bakış atan War lambayı söndürüyor ve sonra gecenin içinde bir hayalet gibi kayboluyor.

ŞEHRİM GİTMİŞ VE BEN YAKALANMIŞ OLSAM BİLE, HAYATIMA DEVAM ETMEM BEKLENİYOR.

Ertesi sabah çadırımın dışındaki genel konuşmaların sesiyle uyandığımda bu yeterince açık.

Sanırım o kadar da şaşırmamalıyım. Atlıların gelişinden sonraki gün de benden aynı şey bekleniyordu. Artık bu işte ustalaştım.

Lekeli kıyafetlerimi giydim. Dünden beri hâlâ ıslaklar ama Tanrım, bana verilen kıyafetten çok daha pratik. Botlarımı giyip dışarı çıkıyorum.

İnsanlar çadırlarının etrafında dinleniyor, sohbet ediyor, gülüyor, çay ya da kahve içiyor. Kampın bu bölümü çoğunlukla kadın ve çocuklarla dolu ve birçoğunun başının kapalı olduğunu görünce şok oldum. War'ın hepimizin kendi dini için kendi dinimizi terk etmemizi isteyeceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle değil.

Hava hâlâ et kokusuyla dolu ve bir an için aklıma dün Kudüs'e girdiğimde yerlere saçılmış cesetler geliyor. O zaman da et kokuyordu.

Kokuyu açıklığa kadar takip ediyorum. Bu korkunç yer kahvaltının servis edildiği yer gibi görünüyor. Gözlerim şişte çevrilen koyunların ve önüme serilen meyve, kuruyemiş ve ekmek tepsilerinin üzerinde geziniyor.

Kahvaltı sırasına doğru ilerliyor ve tüm bu yiyeceklerin nereden geldiğini düşünmemeye çalışıyorum. Orduların beslenmesi gerekir ve bu kadar büyük bir ordunun

... şey, şehirleri yağmalamak işledikleri zulümlerin daha azı olurdu.

Sıranın önüne geldiğimde tanıdık bir yüz görüyorum. Dün kasıklarını tutup bıçağını bana doğrultan adam, açıklığın diğer tarafında duruyor, kefiye giymiş ve elle sarılmış bir sigara içiyor. Etrafındaki adamlarla sohbet ederken parmaklarını kısa sakalında gezdiriyor. Ama gözleri benim üzerimde ve ona ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, gözlerini kaçırmıyor.

Yanımdaki hançerin ağırlığı beni biraz olsun rahatlatıyor.

Önce göz temasını kesiyorum, yemeğimi alıp açıklıktan ayrılıyorum.

Kampın kenarına gidip oturmak ve yemek yemek için nispeten sessiz bir yer buluyorum. Bunu yaparken gözlerim bizi çevreleyen dağların üzerinde geziniyor.

Fark edilmeden sıvışmak çok kolay olurdu.

Çiğnemenin ortasında duraksıyorum, devriye gezen muhafız var mı diye kampın dış mahallelerine gizlice bakıyorum.

Ben göremiyorum.

Tabağımı bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum. Etrafıma bakıp kimsenin davranışımı fark edip etmediğini kontrol etme dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Bu, insanları iyi bir şey yapmadığınız konusunda uyarmanın en hızlı yoludur.

Gelişigüzel bir şekilde kamptan uzaklaşmaya başlıyorum, bunu yaparken nefesimi tutuyorum. Saniyeler geçiyor ve kamp hayatının genel vızıltısı devam ediyor, yavaş yavaş arkamda kayboluyor.

Gerçekten yapıyorum.

Ancak yarım düzine ağacı geçtikten sonra rahat bir nefes alabiliyorum.

Ben yaptım.

Düşündüğümde daha kolay oldu- "Ölüm pahasına, dur!"

Lanet olsun.

Birden durdum ve sırtımda bir ok olduğunu fark ettim.

Arkamı döndüğümde, bir adam göğsüme nişan almış bir okla bana doğru geliyor.

"Tüm firariler cellatların engeliyle karşılaşır," diye beni bilgilendiriyor.

Kabul etmek istemediğim kadar çok kez zor durumda kaldım. Müslüman Kardeşler'le, Filistinli muhafızlarla, beni hazırlıksız yakalayan diğer baskıncılarla. Bu durumlardan nispeten yara almadan çıkmanın anahtarı ikna edici bir hikayeye sahip olmak ve Kural İki'ye uymaktı - gerçeğe sadık kalmak.

"Silah yapıyorum," diyorum hemen. Tamar kampın bir silah yapımcısına ihtiyacı olduğundan bahsetmişti.

Asker gözlerini kısarak bana baktı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Bu bölgedeki ağaçlardan elde ettiğim odunları yay ve ok yapmak için kullanıyorum," diyorum yavaşça, sanki tüm bu durum açık olmalıymış gibi.

"Burada *silah* için odun topladığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Adil olmak gerekirse, haklı olduğu bir nokta var. Dal toplamak için çantam yok ve kılıflı hançerim odun kesmek için pek kullanışlı değil. Bir kaçağa benziyorum, bir işçiye değil.

"Savaş'la görüştüm." Yalan içimden fırladı.

Anında pişmanlık.

Gerçeğe sadık kalmak için çok fazla şey var - bu kuralı pencereden dışarı attım.

Asker beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, muhtemelen bana inanıp inanmamanın artılarını ve eksilerini tartıyor.

Sonunda bir çeşit karara varır. "Faaliyetlerini kiminle temizlediğin umurunda değil, yaşamak istiyorsan kampa geri dönsen iyi edersin. Şimdi."

Etrafımdaki ağaçlara son bir kez bakarak çalılıklardan ayrılıp kampa geri dönüyorum, yol boyunca bir ok bana doğrultulmuş durumda.

Kaçış için çok fazla.

Bu labirent gibi kampta bir düzen var. Bunu anlamam günün geri kalanını alıyor, ama sonunda anlıyorum.

Yerleşim dört bölüme ayrılmış durumda. Bunlardan birinde kadınlar ve çocuklar arasında yaşıyorum. Bir diğeri ise birlikte yaşamayı seçen kadın ve erkekler için kordon altına alınmış. Açık ara en büyük bölüm erkeklere ayrılmış olan bölüm.

Tabii bir de Savaş'ın bölgesi var.

Tüm bu kamp alanları, buranın kalbi gibi görünen açıklığı çevreliyor. Hem de kararmış bir kalp.

Gün boyunca davullar aralıklı olarak çalıyor ve bu seslerin infazlardan önce geldiğini öğreniyorum. Bazıları küçük hırsızlıklar için, bazıları yakalanan asker kaçakları için, hatta bir adam bir yoldaşının içeceğine işediği için idama mahkum edilmiş. Görünüşe göre bu şaka pek iyi gitmemiş. Ve sonra

Bazı infazların nedeni belli değildir. Sanırım sonuçta bunun pek bir önemi yok; Savaş hepimizin ölmesini istiyor, sadece bu hedefe ulaşmasına yardımcı olacak kadarımızı hayatta tutacak.

İnfazların çokluğunun kasvetli bir atmosfer yaratacağını düşünürsünüz - ve belki de insanları daha özel bir düzeyde etkiliyordu - ama baktığım her yerde erkekler ve kadınlar hareket ediyor, sohbet ediyor, kıyafet taşıyor ya da uyku paletleri ve sepetler örüyor ve bu böyle devam ediyor.

Herkesin tamamlaması gereken görevleri var gibi görünüyor. Bu görevlerin kendilerine verilip verilmediğini ya da sadece gönüllü olarak yardım edip etmediklerini anlayamıyorum ama yemek pişirenler, temizlik yapanlar, nöbet tutanlar, atlara bakanlar, tuvaletleri kazanlar ve bu kampın iyi yağlanmış bir makine gibi çalışmasını sağlamak için gereken yüzlerce başka görev var - artık yağlanmış olsun ya da olmasın hiçbir makine sorunsuz çalışmıyor. Ama her neyse. Demek istediğim hala geçerli.

Her şeyi anlıyorum.

Umutsuzca normal görünüyor. War bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ordusunun elinde her şeylerini kaybettikten sonra insanları nasıl bir araya getirmeyi başarıyor.

Ama her şey normal değil. Ne de olsa burada dinin var olduğuna dair bir belirti yok. Kabul ediyorum, kampa geleli sadece bir gün oldu, belki de sabırlı olmam gerekiyordu. Ancak şu ana kadar ne bir dua çağırısı ne de halka açık bir vaaz var. Bu insanların -eğer *varsā*- hangi tanrıya inandıklarını gösteren hiçbir şey görmedim. Gördüğüm tek dini işaret, insanların üzerlerinde taşıdıkları birkaç dini eşya. Bunun dışında, sanki Tanrı yokmuş gibi.

İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde bu çok ironik.

Sonunda çadırıma dönüyorum. Kimse beni ziyaret etmiyor ya da kampta yapmam için bana herhangi bir görev vermiyor ve sadece yemek ya da doğa çağırıldığında ayrılıyorum.

Nal seslerinin gürültüsü sonunda beni tekrar dışarıya çekiyor. O zamana kadar güneş gökyüzünde batıyor, günün sıcaklığı yavaş yavaş soğuyor. Etrafımdaki diğer kadınlar çadırlarını terk edip sese doğru bakıyorlar.

"Geliyorlar," diye mırıldandığını duyuyorum içlerinden birinin.

Etrafımdaki insanların çoğu açıklığa doğru ilerliyor. Merak beni de onlarla birlikte sürüklüyor. Daha yeni varmışım ki düzinelerce atlı adam kampın içinden geçerek tozu dumana kattı ve

çalılar yollarına çıkıyor. En önde at süren Savaş'ın kendisidir. O ve diğer atlıların hepsi kana bulanmış durumda.

Başka bir istiladan döndük.

Öldürülecek daha fazla insan olduğunu fark etmemiştim; ordu dün bu işi yeterince iyi yapmış görünüyordu. Yine de mantıklı. Kudüs çok büyük, bir de yakınlardaki uydu topluluklar var. Sanırım atlı gibi doğaüstü bir gücün bile hepimizi yok etmek için bir günden fazlasına ihtiyacı var.

Savaş davulları yeniden çalmaya başlıyor, ritimleri damarlarımdaki kanı harekete geçiriyor.

İnsanlar yolundan çekilmek için çırpınırken War açıklığa dalıyor ve bindiği kan kırmızısı hayvanı görünce yutkunuyorum. War kendini bineğinden aşağı salladığında atı neredeyse hiç yavaşlamamıştı.

Onun arkasında, her biri kolunun üst kısmına kırmızı bir kravat takmış olan diğer atlılar dörtnala açıklığa giriyor.

"Kim bu adamlar?" Yanımdaki bir kadına soruyorum.

"Phobos binicileri," diyor, bakışlarını kısa bir süreliğine onlardan ayırarak. "Onlar Savaş'ın en iyi askerleri."

Bu da onun en iyi katilleri oldukları anlamına geliyor. Atlının etrafını sarmadan önce onun etrafında dönerlerken onlara yeni gözlerle bakıyorum. Sonuncusu da yerine oturduğunda davullar kesiliyor.

Ortalık biraz sakinleşene kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hepsinin önünde yerde yatan kanlı bir adam var.

Orada öylece yatarken ölü gibi görünüyor ama bir dakika kadar sonra kendini toparlıyor.

Savaş konuşmaz, sadece adamın ayağa kalkışını izler. Adam titrek bacakları üzerinde ayağa kalktığı anda, atlı ona doğru ilerler.

Bir Phobos binicisi atından atlayıp öne çıkınca kalabalık sessizleşir. "Bu adam, Elijah," der, neredeyse ölmek üzere olan adamı işaret ederek, "savaş lordunun iç seçkinleri olan *Phobos'lardan biriydi*. Savaş lordumuz onu besledi, ona barınak sağladı, ona *güvendi*. Peki o bu iyiliğin karşılığını ödemek için ne yaptı?" Duraklıyor, bakışları kalabalığı tarıyor. "Atlımıza ve savaşçı arkadaşlarına sırtını döndü!"

Sanki bir işaretmiş gibi, etrafımdaki insanlar öfkelerini haykırıyor. Onlara bakıyorum ve birçoğunun gerçekten kızgın görüldüğünü görünce şok oluyorum. Eğer rol yapıyorlarsa, çok iyi bir iş çıkarıyorlar.

"Savaş başlar başlamaz İlyas silah arkadaşlarını katletmeye başladı," diye devam ediyor konuşmacı, Savaş gözleri bıçak gibi keskin İlyas'a bakarken. "Bugün birçok iyi adam kaybettik."

Hâlâ Elijah'a bakmakta olan Savaş, sırtının üzerinden uzanıp devasa kılıcının kabzasını kavırıyor. Kınından çıkarılan çelik zıngırdıyor.

Kendi yakın karşılaşmamı hatırlayarak onu görünce irkiliyorum. Ama War bıçağı adamın üzerine savurmak yerine önüne fırlatıyor.

"*Sunu uk. San suni, adas Susturu tituu üçüt hunıştöö nunitnuu utenin dukikdep nurun.*" diyor.

Al şunu. Bana meydan okuyacak kadar değerli olduğunu kanıtla, insan.

İlyas ya korkudan ya da yorgunluktan titriyor, ama yaptıklarından pişman olmuş gibi görünmüyor.

Savaş yavaşça geri çekilir. "*San Tuduygu uturun teknirip, nik niygiziş üçüt hutışnüü NUNITNUU utenin dukikdep nurun.*"

Tanrı'nın Kendisine meydan okuyacak kadar değerli olduğunuzu kanıtlayın.

Bununla birlikte atlı döner ve Elijah'a sırtını verir.

Kanlı Phobos sürücüsü bir iki saniye bekledikten sonra Savaş'ın kılıcını almak için çabalar. Kılıcı eline aldığı anda ilk engelle karşılaşır. Silah onun kullanamayacağı kadar ağır; iki eliyle kabzasını tutsa bile kılıç elinde sallanıyor.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İşte katilleri öldürmeye karar vermiş bir adam. Bu atlıyı sonsuza dek durdurmasını *istiyorum*. Gerçekçi yanım bunun mümkün olmadığını biliyor. Savaş'ın gücünü gördüm. Onu yenmek mümkün değil.

Atlı arkasını döner, elleri çıplaktır. Kırmızı deri zırhına kan sıçramış ve sürmeli gözleri vahşice bakıyor. Üzerinde başka bir kılıç taşıyor ama rakibi ona yaklaşmaya başladığında bile kılıca uzanmıyor.

Elijah yaklaşır, yüzü haklı bir öfkeyle doludur. "Bizi katlederken öylece izlememi mi bekliyordun?"

"*Tuz UTİRTİ juni şuur üçüt önüt dup atna üçüt İTUUZİ vokgon.*"

Geçtiğimiz son on yedi şehir boyunca bunu yapmaktan memnundunuz.

On yedi mi? On yedi mi?

Bu adamı daha fazla desteklemem gerektiğinden emin değilim ...

Tökezleyerek ilerliyor, eli ayağı titriyor, vücudu belli ki günün yorgunluğunu atmış. Savaşmanın kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyor olmalı, ama bu onu gözlerinde nefretle Savaş'a doğru koşmaktan alıkoymuyor.

Adam neredeyse atlının üzerindedir, atlı ise hareketsiz durmaktadır. İlyas kılıcını vuracak kadar yükseğe kaldırmak için mücadele eder. Savaş hâlâ kımıldamamaktadır.

"San sunin NUPŞIRSUNI SUKSUGIN tönörö ukvuyn."

Görevimin ağırlığını taşıyamazsın.

Phobos atlısı, Savaş'ın sözlerine meydan okurcasına kılıcını savurur. Atlı darbenin altından kolayca sıyrılır, saçlarındaki altın sargılar ışıpta sallanırken parıldar.

Elijah ağır silahın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken tozu dumana katarak öne doğru tökezler. Phobos sürücüsünün arkasını dönüp Savaş'la bir kez daha yüzleşmesi acı dolu birkaç saniye alır.

Atlı tamamen rahat ama yine de rahat duruşunun ardında çok fazla dizginlenmiş güç hissediyorum.

"San Tuduydin urtin nüşütüü süstün eses," diye alay ediyor.

Tanrı'nın isteğini anlayamazsınız.

Elijah bir haykırıyla tekrar üzerine gelir ve Savaş'ın kılıcını vahşice savurur. Ve atlı yine saldırıyı savuşturur. Rakibi nefes nefese kalmış, atlının kılıcını tutmak için harcadığı çabadan dolayı kolları titriyor.

Bunu izlemek neredeyse acı verici ve daha da kötüsü Elijah'ı destekliyor olmam. Burada bunu isteyen tek kişi ben olabilirim.

Savaş yaklaşır ve rakibinin bileklerinden birini yakalar. Bu hareket Elijah'ı dev kılıcı iki eliyle kavrama yeteneğini kaybetmeye zorlar ve bu tutuş olmadan silah elinde sarkar.

Atlı yaklaşıyor, sonraki sözleri zar zor duyuluyor. *"Sani övütün urtin nüşütügö süstün eses, vurok San senin öç nüşünön."*

O'nun isteğini anlayamazsınız, ama benim intikamımı anlayacaksınız.

Neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı oluyor. Bir şeyin kırıldığını duyuyorum, sonra bir çığlık. Adam War'ın kılıcını düşürüyor, kolunu göğsüne bastırıyor.

Savaş lordu devasa silahı düşerken yakalıyor. Diğer küçük kılıcını kınından çıkarır. İki adam bir anlığına birbirlerine bakıyor. Sonra Savaş bıçaklarını rakibinin vücudunda makaslıyor.

Kan fişkirir ve adamın vücudunun bir kısmı bir yöne, geri kalanı başka bir yöne gider.

Gördüğüm manzara karşısında midemin bulanmaması için her şeyi yapmam gerekiyor.

Etrafımdaki kalabalıktan bir tezahürat yükseliyor.
Dünya çıldırdı.

Kılıçlarını kınına sokan atlı uzaklaşır ve kampın geri kalanının yaklaşp cesedi kirletmesine izin verir.

Bir saat geçmeden atlıların çadırına çağrıldım.

Birkaç vakur yüzlü phobos sürücüsünün yanında yürüyorum, adamlar bana destek oluyor. Geldiğimden beri ilk kez kampın Savaş'ın bölümüne giriyorum.

Artık baskın günü sona erdiğinden, phobos binicileri buradaki çadırlarda dolaşıyor, elde sarılmış sigaralarını içiyor ve kâğıt oynuyorlar. İçlerinden birkaçı beni ilgiyle izliyor ama çoğu Savaş'ın çadırına getirilen kadını görmezden geliyor.

Hangi çadırın atlıya ait olduğu belli. War'ın evi diğerlerinden ayrı ve Phobos atlılarının konaklama yerleri benimkinden çok daha büyük olsa da War'ın çadırı onlarınkini gölgede bırakıyor. Kendisi için kanvas bir saray yapmış, dışarısı tüten meşalelerle aydınlatılmış.

Çadırın kanatlarına yaklaşık bir metre kala, phobos binicileri nöbet tutmak için benden ayrılıyor ve beni Savaş'ın çadırının eşiğinde yalnız bırakıyorlar.

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Varış'tan bu yana epey korkutucu şeyle karşılaştım. Şimdiye kadar biraz toleransım olur sanıyordum. Ama yok. Hâlâ korkuyorum. Bu yerden ve insanlara yaptıklarından korkuyorum. Geleceğin getireceklerinden korkuyorum. En çok da atlıdan ve benden ne istediğinden korkuyorum, özellikle de bir adamı acımasızca doğramasını izledikten sonra.

"İçeri girin," diye sesleniyor phobos sürücülerinden biri. Nefesimi üfleyerek bir adım öne çıkıyorum ve içeri giriyorum.

İlk gördüğüm şey, bir bankın üzerinde oturan War'ın devasa gövdesi. Hâlâ kırmızı deri zırhını giymiş, üstü başı toz ve kan içinde. Tam bir kol korumasını çıkarmaya başladığı sırada gözleri beni görüyor.

"Miriam," diyor selamlamak için.

Yutkunuyorum.

Savaş'ın çadırı bir masa ve sandalyeler, bir yatak ve tüm savaş ganimetlerini barındırması gereken birkaç sandıkla dolu. Parlak dokuma halılar ve yastıklar mekanın her yerine serpiştirilmiş ve bir de silahlar var. Kılıçlar ve hançerler, çift başlı baltalar, yaylar ve oklar çeşitli yüzeylerde duruyor. Keskin nesnelere düşkün olduğu belli.

Her şey çok ölümcül ve lüks, ama Savaş'ın kendisinden başka bir yere bakmaya bile zor dayanırken bunu kabul etmek zor.

"Neden buradayım?" Kapının yanında oyalanarak soruyorum.

Savaş işine ara veriyor. Gevşemiş zırh parçasını bir kenara bırakarak ayağa kalkıyor, sürmeli gözleri benimkilere kayıyor.

Savaş'ın tüm odağı üzerimdeyken dizlerim biraz güçsüzleşiyor.

Tanrım, ama yakışıklı, ölümcül şeylerin olduğu gibi yakışıklı. Keskin çenesinden dolgun, hınzır dudaklarına kadar hiçbir yumuşak kenarı yok. Bir de vahşi, vahşi gözleri var.

"Nasılsın karıcığım?" diyor, dilsiz konuşmaya zahmet etmeden. "Eğleniyor musun?"

Hayır, gerçekten değil.

Bir adım geri atmamak için kendimi zor tutuyorum, özellikle de o bir adım öne çıktığında. Aramızda hala metrelerce mesafe var.

"Bu sabah maceracı olduğumu duydum" diyor. Beni takip mi ediyormuş?

Nazikçe yutkunuyorum. "Ve?"

Sırtındaki kılıfı çıkarıyor, kılıcı ve kınından kurtuluyor. Kısa süre önce bir adamı katleden kılıca bakıyorum.

"Bana silah yaptığınız söylendi," diyor kayıtsızca. Bir an için gözlerimi kapatıyorum.

O asker War'a her şeyi anlatmış olmalı, atlının o ormanda olmamı onayladığı gerçeği de dahil.

Titremeye başlamak istemiyorum ama titriyorum. Az önce bu adamın kendisine ihanet ettiği için bir insanı kebaba çevirdiğini gördüm ve şimdi benim de ona karşı gelmeye çalıştığımı biliyor.

"Görünüşe göre, bu planlarınızı onaylamışım."

İşte *bu* yüzden yalan söylemeye karşı bir kuralım var.

Yakalanmak çok kolay. Gözlerimi açıyorum ve meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

Bana doğru yürüyor, her adımında uğursuzluk var. Savaş adımlarını yaklaştırıyor, hem de çok yaklaştırıyor. "Beni bir daha asla bir yalanın içinde kullanma," diyor, sesi alçak.

Sözlerinde dile getirilmemiş bir tehdit duyuyorum.

Yoksa seni cezalandırırım.

Ve şimdi Savaş'ın adaletini gördüm. Hayal edebileceğim kadar korkunç.

Atlının gözleri yüzümü arıyor. "Başımıza bela olacaksın, değil mi karıcığım?" Beni biraz daha inceliyor. "Evet, kesinlikle bela," diyor kendi kendine.

Savaş aramızdaki son boşluğu da kaldırıyor, deri zırhı göğsüme sürtünüyor. Zırhındaki altın benekleri görebileceğim kadar yakınımda.

Gözler. O gözler *korkunç*. Güzel ve korkunç.

"Bunun beni kızdırdığını düşünüyorsan yanılıyorsun." Gülümsemesi tehditkâr. "Senin olduğun her şey *benim* için yaratıldı."

Bu kibirli piç. Eminim tüm insanların onun eğlencesi için yaratıldığını düşünüyordur. Dövüşmek, sevişmek, öldürmek için.

Atlı uzanıyor ve parmağını köprücük kemiğimin üzerinden geçiriyor, bakışları benimkini hiç terk etmiyor.

"Seni gördüm ve ilk defa *istedim*." Sözleri etimi buruşturdu.

"Ve ben de aldım."

Bölüm 7

SAVAŞIN DOKUNUŞU tenime değiyor. "Neredeyse kaçıyordun." Sonra geri çekiliyor, vambrace'ine uzanıyor, parmakları kol korumasının bağını çözüyor. "İyi ki kaçmamışsın."

O gerçekten insanlık dışı. Bu dünyadaki hiçbir şey beni onun korkuttuğu kadar korkutamaz.

O kadar gün içinde iki kez atlıdan kaçmaya çalıştım; bir kez ölümle, bir kez de firarla. Eğer görüldüğü kadar acımasızsa, o zaman eylemlerimin sonuçları olacaktır.

"Gerçekten silah yapıbiliyor musun?"

diye soruyor. Duraksıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Bu konuda pek iyi değilim," diyorum bir süre sonra. Yukarı bakıyor. "Bu bir evet mi?"

İsteksizce başımı salladım.

Savaş'ın bakışları dudaklarıma düşüyor. "Güzel. O zaman orduma sipariş ettiğim bu silahları yapacaksın."

İkinci Kuralı asla ama asla çiğneyip yalan söylememem için bir neden daha.

Çünkü artık saatler önce uydurduğum işi yapıyorum.

"Aletlerim olmadan hiçbir şey yapamam," diyorum. "Ve onlar da dairemde."

Savaş birkaç dakika bana bakıyor, belki de yine yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. "Nerede yaşıyordun?"

Yaptım. Geçmiş zaman.

Aklıma geldikçe atlıya bakıyorum. Ona göre evim geçmişte kaldı; bu çadır kent artık benim evim.

Bir anlık tereddütten sonra adresimi söyledim. Normalde vermezdim ama... eğer War gerçekten benim için aletlerimi alacağını söylüyorsa, o zaman kabul ederim. Ne de olsa, yakın zamanda buradan kaçamayacak kadar yakından izleniyorum.

"Artık gidebilir miyim?"

War'ın araştıran bakışları tekrar üzerimde. Beni birkaç saniye süzdükten sonra dikkatini zırhını çıkarmaya yöneltti.

"Tanrı'ya inanmıyorsun, değil mi?" dedi. Sanırım henüz gitmem gerekmiyor.

Kendime rağmen kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden sordunuz?"

Ağzının kenarı kalkıyor, sanki cevap benim anlamayacağım bir şakaymış gibi. "Çok ilginç."

"Neden merak ediyorsun?"

War'ın gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Yaklaş da sana anlatayım." Cevabı yem gibi sallandırıyor.

Ona doğru tek bir adım attım.

Yine o gülümseme, ama bu sefer biraz daha az mizahi, biraz daha tehlikeli görünüyor.

"Korkaklık sana yakışmıyor, karıcığım."

"Ben korkak *değilim*," diyorum ona olan güvenli mesafemden.

Karanlık bakışları üzerimde ağırlaşıyor. "O zaman kanıtla."

Cesur ol.

Ona yapışan ter ve tozun kokusunu alana kadar aramızdaki mesafeyi duraksamadan kapatıyorum.

"Hiç de korkak değilmişsin." Atlı beni inceliyor. "Sorunuza gelince, *ben* varken Tanrı'ya inanmamanız çok ilginç."

"Bu neden garip olsun ki? *Sen* Tanrı değilsin."

Savaş'ın doğaüstü bir varlık olduğuna inanıyorum. İnanmakta zorlandığım diğer her şey.

Atlı, sözlerimden ve sözlerimdeki meydan okumadan tamamen etkilenmedi.

"Değilim," diye kabul ediyor.

Süvari bir greaveri çıkarmak için göz temasını kesiyor ve üzerimdeki o bakışın kaybıyla sertçe nefes veriyorum. Neden bir kayıp gibi hissettirdiğini bilmiyorum; gözleri bana her düştüğünde bir yaprak gibi titriyorum.

"Ben Tanrı'ya inanıyorum," diyorum. "Sadece *senin* Tanrına inanmıyorum."

Annem Yahudi, babam Müslümandı. Aynı anda hem her şeye hem de hiçbir şeye inanarak büyüdüm.

"Bu çok kötü," diyor War bana bakarak, "çünkü seninle ilgileniyor gibi görünüyor."

BASKIN GÜNLERİ ARTTI, toynak vuruşlarının günün başlangıcını ve geri dönen kanlı geçit töreninin günün sonunu işaret ettiği günler.

Sadece dördüncü gün sesler değişiyor.

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve üstümdeki yıpranmış ahşap direklere bakıyorum.

Dışarıda kadınların sohbet ettiğini duyabiliyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum, doğrulduğumda esnemeyi bastırıyorum. Dizim, çadırımdaki odanın çoğunu kaplayan bir dal yığınının çarpıyor.

War anlaşmanın gereğini yerine getirdi. Silah yapımı için odun toplamama *izin verildi*. Tabii ki bir refakatçi eşliğinde.

Yığına kasıtlı olarak fazladan bir tekme atıyorum.

Paletimden yuvarlanarak botlarımı alıyorum ve onları giymeye başlıyorum. İşim bittiğinde ellerimi koyu kahverengi saçlarımda gezdiriyorum. Bugünlerde kıyafetlerimle uyuyorum - gerçek kapısı olmayan bir şehirde başka bir şeyi riske atacak kadar cesur değilim - bu yüzden dışarı çıkmadan önce gömleğimi düzeltiyorum.

Etrafımda çadırlar yıkılıyor ve toplanıyor. Şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Bir kadın koşuşturuyor.

"Affedersiniz," diyorum ona, "neler oluyor?"

Sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi bana bakıyor. "Gidiyoruz."

TAŞINIYORUZ.

Şimdi bile, çadırım ayaklarımın dibinde bir yığın sopa ve bezden başka bir şey değilken, bu fikir içimi sıkıyor.

Hareket etmeyi beklemiyordum. Ama doğal olarak terör estiren bir sürünün yaptığı budur. Hareket ederler ve baskın yaparlar, hareket ederler ve baskın yaparlar.

"Miriam."

Arkamdan gelen sesle neredeyse sıçrayacaktım. Arkamı döndüğümde, kırmızı kol bantları takmış iki adam arkamda duruyor. Savaşın fobos binicileri.

"Savaş lordu seni görmek istiyor."

İçim yine sıkıştı. Atıyla son konuşmamdan bu yana yarım hafta geçti ve şimdi onunla tekrar buluşma düşüncesi beni dehşete mi düşürüyor yoksa heyecanlandırıyor mu karar veremiyorum. Başlangıçta bana olan ilgisinin geçtiğine kendimi ikna etmişim. Belki de görünüşte hiçbir neden yokken rahatsız edecek ve *karım diyecek* başka bir kadın bulmuştur.

Savaş'ın görkemli çadırı hâlâ ayakta. Ayakta kalan son yapılardan biri.

İçeri girdiğimde, adamın kendisi iç erideydi, siyah pantolon giymişti.

ve siyah bir gömlek, beline bağı bir bıçak. Açık bir sandığın önünde diz çökmüş, sırtı bana ve korumalarım döñük.

"Lordum," diyor yanımdaki phobos sürücülerinden biri, "onu getirdik."

War hemen tepki vermiyor, onun yerine elindeki eşyayı sandığa yerleştirmeyi tercih ediyor. Ellerini kapağın üzerinde gezdirerek mobilyayı kapatıyor.

"Gidebilirsiniz," diyor, dillerde konuşma zahmetine girmeden. Sanırım anlamsız konuşmalarını kampta yaptığı genel duyurulara saklıyor.

İki yanımda, War'ın phobos atlıları geri çekiliyor. Ben de onlarla birlikte gitmeye başlıyorum.

"Sen değıl, Miriam."

Adımlarımın ortasında duraklıyorum, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ürktüğüm için olduğunu söylemek istiyorum ama sesinde bir nota var... bana yumuşak çarşafı ve sıcak teni düşündürüyor.

Yutkunuyorum, arkamı dönüyorum.

Savaş ayağı kalkıp bana bakıyor, aynı anda hem dev, hem görkemli, hem de korkutucu görünüyor. Üzerinden dalga dalga yayılan tehdidin zırhı ya da silahlarıyla hiçbir ilgisi yok. Onda korku uyandıran içsel bir şey var.

Beni birkaç saniyeliğine içine aldı. Benim yerime kesinlikle başka bir eş almadığını düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre. Bu düşünceyle kalp atışlarım hızlandı.

"Senin için bir şeyim var," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Atlının sunduğı hiçbir şeyi istediğimi sanmıyorum.

Bana bakmaya devam edince kaşlarım biraz daha yukarı kalkıyor. "Bu hediye almayı gidecek misin?" diye soruyorum.

"Önce sana bakmak istiyorum karıcığım. Bunu bile benden esirgeyecek misin?" Gözlerinde bir ağırlık var ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değılim. Ne zaman sola gideceğini düşünsem, sağa gidiyor. Atlı dört gün boyunca mesafesini korudu. Şimdi de beni görmek için can atıyormuş gibi konuşuyor.

Ona anlam veremiyorum.

Ama onu inkar *edebilirim*.

Ne yazık ki, tam olarak bunu yapmaya fırsat bulamadan, War çadırının köşesine doğru ilerledi ve orada duran bir çuvalı kaptı. Koşar adımlarla

Bunu yaparken siyah gömleği vücudunu sarıyor. Çantayı ayaklarımın dibine bıraktı.

Eski kanvas çantamı tanımam sadece bir anımı aldı. Ama onu geri bırakmışım ...

Gözlerim War'a kaydı. "Dairemi gördün mü?"

Atlının evimi doldurduğunu, keskin gözlerinin mekânımda gezindiğini hayal etmeye çalışıyorum. Ailemden sakladığım tüm hatıraları görürdü. Dağınık tezgâhımı görürdü -ki burayı her kim bastıysa daha da dağınık hale getirmişti- duvarlarda asılı resimleri, duvar saatini, dağınık mutfağı, kirli kıyafetlerimi, buruşuk yatağı ve bir düzine başka kişisel ayrıntıyı görürdü.

Eşyalarımın bakarken ne düşünmüş olmalı?

Cevap vermeyince dikkatimi tekrar çantama veriyorum.

Çantanın önünde diz çöküp açıyorum.

Gözlerim önce deri ruloma takılıyor. Kılıfı çekip çıkarıyorum ve çözüyorum. Çeşitli ahşap işleme aletlerim yumuşak ceplerine sıkışmış. Onu bir kenara bırakıp çantama dönüyorum.

Zımpara kağıdı ve birkaç kelepçe görüyorum; hatta küçük testerelerimden birini ve baltamı bile paketlemiş gibi görünüyor.

Savaş gerçekten başardı. Bana evimden aletlerimi getirdi. Bunu beklemiyordum.

Evimi gördüğüne hâlâ inanamıyorum. Kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyorum, sanki zihnime bakmış ve içindekileri görmüş gibi.

O sırada çadırın kanatları hışırdıyor ve bir phobos sürücüsü içeri giriyor. "Lordum, eşyalarınızı toplamaya başlamamız gerekiyor."

War başını sallar ve binici çadırdan çıkmadan önce küçük sandıklardan birini almak için hareket eder.

Asker gittikten sonra atlı aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bedeni etrafımızdaki her şeyi gölgede bırakıyor.

"Benim yanıma bineceksin."

"Tüm 'eşlerinize' emir veriyor musunuz?" Ben soruyorum.

War'ın kaşları kalkıyor. "Sence başkaları da var mıdır?" War bana o *korkunç* gülümsemesini takınıyor.

Atlının daha fazla adamı çadıra girer ve hemen eşyalarını toplamaya başlarlar.

"Biri atına bakacak," diyor War, benden uzaklaşarak. "Yolculuğumuzu dört gözle bekliyorum."

Bisikletler varken neden atlara binmek zorunda olduğumuzu ANLAMİYORUM. Bisikletler acıkmaz ya da yorulmaz, sıçmazlar ve kesinlikle sizi tekmelemeye çalışmazlar çünkü onlar huysuz piçlerdir.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bisikletli askerlerden oluşan bir ordu erkeklerin yüreğine korku salmaz.

Üzerinde oturduğum ata, Thunder'a bakıyorum. Bu canavar tarafından yumruklanmaktan zar zor kurtuldum ve şimdi ona binmek zorundayım.

Atın bir insan olarak yetersizliğini hissettiğine eminim.

Kampın kendini hazırlaması sonsuza kadar sürer. Her şey toparlandığında, kalabalık artık atlı askerlerden, bağlı arabalardan ve yüklerle dolu çok sayıda kişiden oluşan dev bir alay halinde toplanmıştır.

Atlı, atının üzerinde uğursuz görünen son kişidir. Bir kez daha deri zırhını giymiş, devasa kılıcı sırtına bağlanmış ve altın saçları güneş ışığında parlıyor. Bu yüzyıla ait bir şeye benzemiyor.

Savaş yanıma geldi. "Hazır mısın?"

Pek seçeneğim yok gibi. Yine de başımı sallıyorum. "Beni takip edin."

Atına biner, atı oluşan sıranın en önüne doğru koşar. İnsanlar yanlarından geçerken tezahürat yapıyor, sanki doğaüstü bir tehditten ziyade kurtarıcılarıymış gibi. Thunder'ı atlıyı takip etmesi için ikna etmeden önce birkaç saniye onu izliyorum.

İnsanlar ben geçerken tezahürat yapmıyor ama meraklı ve sorgulayan bakışlarını hissediyorum.

Kim o?

Neden War'ı takip ediyor?

Kortejin ön tarafına doğru ilerliyorum ve sonra hepsini geçiyorum.

Orada, Savaş bekliyor. Ben ona yaklaştıkça gözleri dans ediyor gibi görünüyor. Yanına geldiğimde, sözsüz bir şekilde atını sürmeye başlıyor ve hızımızı belirliyor.

Merhaba yok, nasılsın yok? Sadece sıraya gireceğime dair sessiz bir güven.

Hareket etmeye başlayan sürüye tekrar bakıyorum. Hızlarından bize yetişemeyecekleri anlaşılıyor. Hiç bu kadar inançsız bir insan kitlesinin beni kurtarmasını istememiştim.

Atlı ve ben yoldaki bir dönemeci geçmeden önce yarım kilometre kadar arkamızdan geliyorlar ve sonra ikimiz yalnız kalıyoruz.

Sessizlik içeri doluyor. War'ın bunu bozmasını bekliyorum - kesinlikle bozacak - ama o sadece yoluna devam ediyor, o tehlikeli gözleri önündeki yola sabitlenmiş.

Boğazımı temizliyorum. "Neden yanına binmemi istedin?" Sonunda sessizliği bozarak soruyorum.

"Sen benim karımsın."

Ben *senin karın değilim*, ısrar etmek istiyorum. *Önemli bir şekilde değil.*

Kelimeler dilimin ucunda, ama sonra Savaş'ın profilini inceliyorum ve beni ele alışında çok *kesin bir şey* var. Koyu renk, omuz hizasındaki saçlarından kıvrımlı dudaklarına ve keskin çenesine kadar onu biraz daha uzun süre inceliyorum.

"Neden karın olduğumu düşünüyorsun?"

Diyorum. Savaş'ın gözleri çenemin hemen altına kayıyor. "Bunu 'düşünmüyorum'," diyor. "Bunu *biliyorum*."

Ürperdim. İşte bu, bu kesinlik. Eğer Savaş'tan bir koca yaratacak olsaydım, bunu benim de *bilmem* gerekirdi.

"Madem karınım, neden seninle aynı çadırda yatmıyorum?" Diyorum. "Ve neden-" Daha fazlasını söyleyemeden kendimi durduruyorum.

Atlı bana baktı. Şimdi ilgisini çekmiştim. "Devam et," dedi.

"Anlat bana, Miriam, geri kalan her şeyi."

Bilmiyorum.

"Neden seni çiğ çiğ sikip amından ziyafet çekmiyorum ve seni gerçek bir koca gibi yatağıma zincirlemiyorum?" diye bitiriyor.

Düzgün bir koca gibi yatağa mı zincirledin?

Ona bir bakış attım. "Seni evlilik konusunda kim eğitti?" Cidden, ne oluyor lan?

Tanrı'yı unut. Bu adam bir iblis olmalı.

Savaş yüzüme bir kez baktı ve güldü. "Düzgün kocalar böyle yapmaz mı?"

Gerçekten şaka yapıp yapmadığına dair hiçbir fikrim yok. Lanet olası taşaklar.

"Zaten evli olmadığımı kim söyledi?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Kesinlikle doğru değil.

Bir an için War tepki vermedi. Sonra çok sakın bir şekilde gözlerini diyor. "Öyle misin?" diye sorar usulca. "Bir kocan var mı, Miriam?"

Sesi, o korkutucu gözler... tüylerimi diken diken ediyor ve bunun bir insan olmadığını tekrar hatırlıyorum; Savaş doğaüstü bir şey

Vicdan azabı duymadan öldüren bir yaratık.

"Hayır." İstesem bile o bakışların altında yalan söyleyemezdim. Savaş başını salladı. "Bu senin ve onun için büyük şans." Bir ürperti daha.

Birdenbire, evli olsaydım, bu atlının evliliği bitirmek için iki kez düşünmeyeceğinden hiç şüphem kalmadı. Bu düşünceyle eyerimde dengesizce sallanıyorum.

Savaş *kesinlikle* bir şeytandır.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra War çevremizi incelerken "Ailen var mı?" diye sordu.

"*Yaptım.*" Kelimeyi zorla söylemek zorunda kaldım. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?" Atlı adam daireme girmişti ya da en azından aletlerimi almak için oraya giden kişinin o olduğunu varsayıyorum. Annemle babamın resimlerini, benim ve kız kardeşimin çocukluk fotoğraflarını görmüş olmalı.

"Ne oldu?" diye sorar.

Sen oldun, seni çılgın piç.

Taktığım hamsa bileziğine bakıyorum. Deri bir kordona geçirilmiş tek bir metal tılsımdan başka bir şey değil - başlangıçta geçirildiği kırmızı ip çoktan kopmuş. Ama o basit metal tılsım babamın bana verdiği son hediye idi.

Beni zarardan korumak için.

"Babam siz ve diğer atlıların geldiği gün öldü." Başka bir profesörle öğle yemeği yedikten sonra üniversiteye dönerken karşıdan karşıya geçiyordu. Otobüs ona ve meslektaşına çarpmış ve ikisi de kurtulamamıştı.

"Annem ve kız kardeşim-"

Silah sesleri kulakları sağır ediyordu. Üçümüz elimizde birer sırt çantasından başka bir şey olmadan şehirden kaçtık. Şanslı olanlar bizdik. Ama sonra, o tekne, o uğursuz tekne-

"Siz gelmeden çok önce Yeni Filistin'de savaş vardı." İnsanlar dünyanın bu köşesinde yaşadıkları sürece savaş vardı. "Biz ondan kaçıyorduk..."

Atlının gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, bitirmemi bekliyor ama geri kalanı hakkında konuşamam. Bu kayıp diğerinden daha taze.

Başımı salladım. "Onlar da gitti."

Kudüs'ten uzakta, ıssız bir yol boyunca batıya doğru gidiyoruz. Ortalık şok edici bir sessizlik içinde, sanki yeryüzünün başına gelenler için söyleyecek sözü yokmuş gibi.

Arazi.

Omzumun üzerinden bakarak arkamızdan gelen sürüye dair bir işaret arıyorum ama son yirmi dakikadır onlardan hiçbir iz göremedim.

"Oradalar," diyor War.

Bana güven mi veriyor yoksa beni uyarıyor mu emin değilim - muhtemelen ikisi de.

"Seni takip etmelerini nasıl sağlıyorsun?" diye sordum. "Sadece şu anda değil, savaşta da mı?"

Küçük bir bağlılık yemini bir ordunun sadakatini kazanmak için yeterli olamaz, özellikle de hepimizin tanık olduğu vahşetten sonra.

"Onlara hiçbir şey yaptırmıyorum," diyor atlı. "Benim işim onların sadakatini kazanmak değil, kalplerine hükmetmek."

Bu yanıt kulağa... İncil'e uygun geliyor. İncil'e uygun ve endişe verici. "Peki ya kalbim?" diye sordum. "Onu yargıladın mı?"

War bir süre bana baktıktan sonra usulca şöyle dedi: "Kalbin benim için büyük ölçüde bir muamma. Ama yakında bunun gerçeğini öğreneceğiz."

Bölüm 8

Dağ yolunda ilerlerken tek bir kişinin bile yanından geçmiyoruz ve bir süre sonra insan eksikliği endişe verici bir hal alıyor.

Derim diken diken oluyor.

Hepsi öldü mü? Ve eğer öyleyse, *nasıl*?

Savaş ve en fazla birkaç bin adamı bütün bir *bölgeyi* nasıl yok edebilirdi? Sadece şehirleri değil, aradaki her şeyi de mi? Bu konuda bir şey akla yatkın değil.

Atlıya bakıyorum ve onun sakinliği beni daha da tedirgin ediyor.

Bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyor. Onu rahatsız *etmeli*.

İnsan değil, kendime hatırlatıyorum.

Ve Savaş gerçekte nasıl bir canavarsa, şu an için onun oyuncağı olma zevkine sahibim.

Bunu da atlatacaksın Miriam, tıpkı diğer her şeyi atlattığın gibi.

Sorun şu ki, çok uzun zamandır ilk kez, bunu atlatmanın yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum.

Sadece neyin yeterince iyi *olduğunu*

bilmiyorum. Henüz değil.

Bir zamanlar cami ya da Yahudi tapınağı olabilecek büyük bir yapının yanmış kalıntılarının yanından geçiyoruz.

İç savaşımız sırasında Yeni Filistin'in diğer bazı bölgelerinde yaşanan dehşeti duymuştum, ancak Kudüs'ün dışında bunun kanıtlarını ilk kez görüyor olabilirim. Hiç kimse ve hiçbir din bağışlanmadı.

Bu benim savaştaki ilk dersimdi: herkes kaybeder, galipler bile.

Bir dağ diğerine yol açıyor, o da diğerine. Her şey çok güzel ama-

"Nereye gidiyoruz?" Savaş'a

sordum. "Okyanusa doğru."

Okyanus. Kalbim küt küt atıyor.

Su ve ateş var ve ... ve ... ve Tanrım acı - acı, acı, acı. Keskin ısırtığı neredeyse nefesimi kesiyor.

Yedi yıldır okyanusu görmedim. Savaş bana baktı. "Her şey yolunda mı?" Başımı biraz fazla hızlı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Bir süre daha bana bakıyor, sonra tekrar öne doğru dönüyor. "İnsanoğlunun varoluşu boyunca, türünüz akla gelebilecek her şey için yüz binlerce kelime buldu, ancak bir şekilde hiçbiriniz aklınızdan geçenleri gerçekten nasıl söyleyeceğinizi bulamadınız."

"Ben *iyiyim*." Okyanus hakkındaki gerçek düşüncelerimi paylaşmamın imkanı yok. Tepemde, öğle güneşinin tüm şiddeti cildimi cızır cızır kızartıyor.

Yüzüm gerginleşiyor ve ön kollarımın tozlu kırmızı rengini görebiliyorum.

Ayrıca inek gibi terliyorum.

Atlıya bakıyorum, kıyafetinin üzerine giydiği bordo zırhı inceliyorum.

"Seksi değil misin?" Konuyu değiştirerek ona soruyorum. Onun yerinde olsaydım, *perişan olurdum*.

Tüm o deri sadece ısıyı hapsediyor. Onun yerinde olsaydım, ter içinde kalırdım. Onun yerine rahatsız edici bir şekilde etkilenmemiş görünüyor.

"Karım benim iyiliğim için endişeleniyor mu?"

Bakışlarımı ilerideki bir at ahırına sabitliyorum. "Unutmuşum, sen daha sıcak iklimlere alışkınsın," diyorum. "Yılın bu zamanlarında cehennemin *özellikle sıcak* olduğunu duydum."

Atlının gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. "Benim bir iblis olduğumu mu düşünüyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Bunu göz ardı etmedim..." Gözlerimi kısarak önümüzdeki başka bir yapıya biraz daha yakından bakarken kelimelerim uçup gidiyor.

Bugünlerde yol boyunca yeni inşa edilmiş ahırlar, hanlar ve genel mağazalar bulabilirsiniz. Bunlar yakıt ikmali yapmak ve dinlenmek için durabileceğiniz türden yerler. Görünüşe göre böyle bir yere yaklaşıyoruz.

Ama yaklaştıkça bir şeyler *ters* gitmeye başlıyor.

Kuşlar tepemde dönüyor ve yerde daha fazlası olmalı çünkü birbirlerine seslendiklerini duyabiliyorum.

O kuşlara bakıyorum. Sıcağa rağmen tenimde bir ürperti geziniyor.

Bakkalı ve terk edilmiş at ahırlarını geçene kadar kuşların dikkatini *neyin* çektiğini göremiyorum.

Bir düzineye yakın kuş - kartallar, akbabalar, kargalar - hepsi yerde kıpırdamayan bir *şeyin üzerine üşüşüp* kavga ediyor.

Birkaç dakika sonra yerdeki şeyin bir insan olduğunu fark ediyorum. Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum ve sonra atımı durdurup atlıyorum.

Ben cesede yaklaşırken kuşlar havalanıyor. Cesede bakarken ağzımı kapatmak için gömleğimin köşesini kullanıyorum. Tam olarak ne gördüğümü anlayamıyorum ve anlamaya da çalışmıyorum. O kişi öldü. Önemli olan tek şey bu. Gerisi sadece kabus yemi. Yaklaşık bir taş atımı ötede, kafatasının sırttan ağzı kana bulanmış, rengi solmuş bir kemik yığını duruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu bir toplu katliamdan çok bir kurban ayinine benziyor.

"Miriam."

Dönüp War'a bakıyorum. Attan inmemişti. Elinde Thunder'ın dizginlerini tutuyor.

"Buraya kadar gelmişken bile mi öldürdün?" Ben soruyorum. Aşırı görünüyor. Issız bir yerin ortasındayız. Burası insanlığın kalesi değil; bu tepelerde yaşayan bir avuç insandan fazlası olamaz.

"Ben herkesi öldürürüm," diye cevap veriyor War yumuşak bir sesle. Benim dışındaki herkesi.

O bedene tekrar bakıyorum, bir zamanlar umutları, hayalleri, arkadaşları ve ailesi olan bir insan olan o bedene.

"Atına yeniden bin Miriam," diyor War, çevremizden hiç etkilenmemiş bir halde. "Önümüzde uzun bir yol var."

Kişisel değil. Kişisel olmadığını söyleyebilirim. Savaş'ın verdiği acıların hiçbirisi kişisel değil.

Bakışlarım tekrar cesede kayıyor.

Sadece kişisel bir şey.

Tüm bunları çok ama *çok* kişisel olarak algılıyorum.

O ata tekrar binmek istemiyorum ve atlının yanına gitmek istemiyorum. Daha fazla taze ceset olan at ahırlarının yanından geçmek istemiyorum.

Atlı, düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Cesur ol, Miriam.

İlk adımı atmak için kendimi zorluyorum. İkincisi daha kolay geliyor. Dizginleri War'dan geri alana ve kendimi atıma çekerken onun hınzır gözlerine bakana kadar bir adım daha, bir adım daha ve bir adım daha atıyorum.

Bir açıklama yapmaya çalışmıyor, ben de ona düşüncelerimi söylemiyorum. Biniyorum ve devam ediyoruz. Hepsi bu kadar.

Güneş batana kadar, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla ceset ve daireler çizen kuşun yanından geçtik. War'ın yaptığı baskınların biraz başarılı olduğu açık.

Kimse kalmadı.

Düşündüğümde kaşlarımı çatıyorum, hareket gergin tenimi çekiştiriyor. Atla geçen bir günün ardından yüzüm biraz güneş yanığında daha fazla yanmış durumda. Ateşim çıkmaya başladı ve açıkta kalan derime dokunmak acı veriyor. Şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Cildimi koruyacak bir şapkam ya da başörtüm yok.

Atlı bana baktı ve kaşlarını çattı. "İyi görünmüyorsun, karıcığım."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Nefesinin altında küfrediyor. "Akşam için duruyoruz."

Arkamdaki boş yola bakıyorum. "Peki ya ordunuzun geri kalanı?"

"İyi olacaklar. Onlarla kamp yapmayacağız," diyor.

"Biz... değil miyiz?" Bunu anlaması bir dakika sürüyor.

Bakışlarım batan güneşe geri dönüyor.

Aman Tanrım.

War'la yalnız yolculuk etmek başka bir şey, geceyi onun yanında ve *sadece* onunla geçirmek başka bir şey. Ve şimdi bana neler yapabileceğini hatırlattığı için iki kat gerginim.

Yaklaşık yüz metre ileride bir su pompası, bir leğen ve bir yığın saman var. Savaş bizi eğimli tepelerden birine yönlendirmeden önce Thunder'ın leğenden kana kana su içmesine ve samanlardan biraz yemesine yetecek kadar duruyoruz.

War atın dizginlerini tutarak atından usulca iner.

Zekice Thunder'ın üzerinden kayıyorum, iç uyluk kaslarım protesto çılgınlıkları atarken irkiliyorum. Tanrının sol taşağı, bu *acıtıyor*.

Titrek bir adım atıyorum, sonra bir tane daha, tüm ağırlarım ve sızılarım kivraniyorum. Sadece bacaklarım değil. Tenim çok sıcak, midem çalkalanıyor ve biraz fazla başım dönüyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyorum tekrar. Belki de birinin benim için paketlediği kurutulmuş et yüzündendi; belki de daha önce içtiğim su kirliydi.

Belki de bu sıcak çarpmasıdır.

Biraz tökezledim, sonra sertçe oturdum.

War'ın yaklaştığını duymuyorum -serseri sessiz- ama önümde çömeliyor, kaşları hafifçe çatılmış. Sanırım bu, sertleşmiş War'ın şimdiye kadar gösterdiği en büyük endişe. Elini uzattı.

"Bana dokunursan seni kendi bıçağıyla keserim," diyorum.

Savaş yine de yüzümü avuçluyor. O tam bir piç.

Haçerime uzanıyorum, ama atlının boştaki eli benimkine dolandığında elim kabzasını daha yeni kavramıştı. Bıçağı elimden çekip alıyor ve bir kenara fırlatıyor.

"Miriam, savaşta savaş alanında bırak." "Oh, bunu söylemen büyük incelik."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve nefesim kesiliyor. Tanrım, sinir bozucu derecede çekici. Ve ona ne kadar uzun süre bakarsam, onu bu hale getiren her bir uygunsuz detayı o kadar çok fark ediyorum; dudaklarının dolgunluğu, kaplan gözü irisleri ve onu çok egzotik gösteren keskin, yüksek elmacık kemikleri gibi.

"Güneş yanığı hakkında bir şeyler söylemeliydin," diyor.

"Umursayacağını düşünmemiştim."

Beni inceliyor.

"Seviyorum."

"Neden?" "Neden?"

diyorum.

"Bunu konuşmuştuk," diye cevap veriyor.

Çünkü ben onun karısıyım, demek istiyor.

Bir süre daha birbirimize bakıyoruz.

Bir süre sonra derin bir nefes alıyorum ve bakışlarımı ayırıyorum. "Daha iyi hissediyorum."

Gerçekten öyle. Şimdi oturduğuma göre, artık o kadar ateşli hissetmiyorum ve yemin ederim cildim birkaç dakika önceki kadar zonklamıyor.

Toparlanmak için yeterince zamanım olduğuna göre, atlının bana dokunmayı bırakmasını istiyorum. Birkaç güzel söz, nazik bir dokunuş ve ben de onun iğrenç bir iblis yumurtası olmadığına inanmaya başlayacağım.

War elini bırakıp ayağa kalkıyor ve efendisi yaklaşırken başını sağa sola sallayan atının yanına gidiyor.

"Sakin ol Deimos," diyor atına, bir elini hayvanın koyu kırmızı postunun üzerine koyarak.

Deimos mu? Gerçekten atına isim mi vermiş?

Yaratığın heybesine uzanıp su ve yiyecek çıkarıyor.

Atlı bana doğru geri dönüyor ve eşyaları bana teslim ediyor.

Onları War'dan alıyorum ve ona kısa bir gülümseme veriyorum. Gözleri bir an ağzımda kalıyor, sonra atlarla ilgilenmek için tekrar uzaklaşıyor
-Ya da belki bavulları boşaltmak için.

Onun şeklini alıyorum. Bugün bana karşı garip bir şekilde nazik davrandı ve kendime onun pek çok insanı kestiğini gördüğümü hatırlatmak zorundayım - neredeyse onlardan biriydim. Endişesinin ve birkaç nazik dokunuşunun bunu gölgelemesine izin veremem.

"Bir şey hissediyor musun?" Ona sesleniyorum.

"Öldürdüğünde?" Savaş'ın kötü bir adam olduğunu saat başı hatırlatma vaktim geldi.

Durakladı, sırtı bana dönüktü. "Evet."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum. Sessizlik uzadıkça uzuyor.

"Kana susamışlık, heyecan ve iyi yapılmış bir iş için derin bir memnuniyet hissediyorum." Atlı bunu sanki masumların toptan katledilmesinden değil de hava durumu gibi sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi söylüyor.

Yüzünü bana döndü. "Ben seninim ve sen de benimsin, Miriam-" Bu sözler karşısında titriyorum.

"-Ama ben senin gibi değilim ve bunu *asla* unutmamalısın."

Bölüm 9

War paletlerimizi sererken yıldızlar üzerimizde parıldıyor. Birinde sadece bir hasır ve ince bir yorgan var ama şu anda üzerinde çalıştığı palet battaniyelerle dolu.

Hangisi onun, hangisi benim? Onları bu kadar bariz bir şekilde eşitsiz yapmasından nefret ediyorum. Eğer pezevenk paleti alırsa, atlının ahlaksız olmasının yanı sıra bir tür pislik olduğunu da bileceğim. Ama bunu bana verirse.

Bu ihtimal karşısında biraz rahatsız bir şekilde kıvraniyorum. Aşırı nezaketten hoşlanmıyorum; karşılığında birine bir şey borçluymuşum gibi hissettiriyor. Ve War'ın ona borçlu olduğumu düşünebileceği şeyi gerçekten düşünmek istemiyorum.

En azından başlangıç için iki yatak yaptı. Sanırım bir tanesini paylaşmak zorunda olmadığımıza sevinmeliyim.

Atlı işini bitirdikten sonra, biraz önce yaktığımız ateşin başında oturduğum yere geliyor. Zırhını parça parça çözüp yanına yerleştiriyor. Hareketlerinde son derece kendinden emin ve telaşsız bir şey var, sanki dünya ve içindeki herkes onu bekliyormuş gibi.

Ben senin gibi değilim.

Bir süre atlıyı izliyorum, tüm o zırhın altında kötü, kötü bir beden olduğu gerçeğine odaklanmamaya çalışıyorum.

"Senin yatağın battaniyeli olan," diyor deri göğüs zırhını açarak.

Lanet olsun. Şimdi kesinlikle ona bir şey borçluymuşum gibi hissedeceğim.

"Kaldığınız yer biraz kaba görünüyor," diyorum başımla paletini işaret ederek. Savaş zırhının son parçasını da çıkarıyor. "Eğer böyle bir şey yaparsam

Karımı rahat ettiremedim." O ve şu

düzgün koca işi.

Etrafıma bakındım. "Beni zincirlemeniz gereken zincirler nerede?"

Bunun düzgün bir kocada olması gerekenler listesinde olduğuna eminim.

"Ne yazık ki çadırımın geri kalanıyla birlikte paketleni." Savaş bunu o kadar sakini söylüyor ki , şaka yapmıyor olabileceğini düşünüyorum - ta ki yüzünde sinsi bir gülümseme belirene kadar.

"Bir dahaki sefere o zaman," diyorum. "Seni bu konuda tutacağım, karıcığım."

İkimiz istediğim zaman gerçekten anlaşılabiliyoruz. Ne kadar rahatsız edici... War gömleğini çıkarıyor, işaretleri gecenin içinde parlıyor. Onlar yayarlar ürkütücü kırmızı parıltı.

Kesinlikle bir iblis.

"Daha önce," diyor, "elimden geldiğince neden erkeklerin dillerini konuşmadığımı öğrenmek istemiştiniz.

Birkaç gece önce çadırımı işgal ettiğinde ona bunu sormuştum; hala merak ediyorum, özellikle de benimle mükemmel İbranice konuşabildiği için.

"Ben var olmuş her dili konuşurum. Hiç kayıt bırakmamış olanları bile. Ölümlülerin hafızasından çoktan silindiler ama benimkiler değil. Asla benim değil."

Savaş bir an için daha sessiz. "İnsanların anlamadığı şeyler onları korkutur."

Bu korkunun kanıtını kaç kez görmüştüm? En azından düzinelerce. Ve şimdi Savaş bu korkuyu silahlandırdı.

"Bu yüzden ölü dilleri konuşuyorum ve insanların bundan istediklerini bir araya getirmelerine izin veriyorum," diye bitiriyor War.

"Ama her zaman dillerde konuşmuyorsun," diyorum. Benimle ve atlılarıyla İbranice ya da Arapça konuştuğu birkaç kez oldu.

"Anlamıyorum. Anlaşılmanın bana hizmet ettiği zamanlar oluyor."

"Peki ölü dillerde konuştuğunuzda," diyorum, "neden sizi hala anlayabiliyorum?"

Savaş bana sabırlı bir bakış attı. "Sana söyledim, sen benim karımsın. İstesen de istemesen de beni ve kalbimi tanıyacaksın."

Tedirginlik mideme iniyor.

Yine o kadar kesin konuşuyor ki merak ediyorum ...

Ama hayır. Bu canavarla birlikte olmam gerektiğine inanmayı reddediyorum. "Benden ne istiyorsun?" Yakındaki bir çakıl taşına basarak soruyorum.

Savaş'ın gözlerinin yüzümde gezindiğini görmekten ziyade hissediyorum. "Belli değil mi?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Hayır." Hayır değil.

Duyduğum birkaç hikâyeye göre, bu adam kendine bir şehir dolusu kadın ayarlamış *-büyük bir şehir dolusu-* ve henüz yanağıma dokunup karısı olduğumu iddia etmekten fazlasını yapmadı.

"O zaman sana söylememi ister misin?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. Nabzım hızlanıyor. "Evet."

"Teslim olmanı istiyorum." Bir vuruşluk sessizlik geçer.

Bunun gerçekte ne *anlama geldiği* hakkında hiçbir fikrim yok, ancak beni yatağa zincirlemekten ve amımdan ziyafet çekmekten bahsedilmediğini fark ettim. Utanç verici. Doğru koşullar altında (a.k.a., çok ve çok fazla içki), aslında bunun arkasına geçebilirdim.

"Teslim olmak mı?" Yankıladım.

"Çoktan teslim oldum." "Teslim olmadın," diye ısrar ediyor.

Dalga mı geçiyorsun benimle? Beni hayatımı geride bırakmaya zorladı çünkü bu onun işine geliyordu. Eğer bu teslimiyet değilse, nedir bilmiyorum.

Düşüncelerim üzerinde düşündükçe daha da öfkeleniyorum.

"Ne kadar farklı olduğundan ve seni anlamamanın ne kadar zor olduğundan bahsettik ama benden hiç bahsetmedik," diyorum sonunda. "Seni bir koca olarak istemiyorum, seni kabul etmiyorum ve tanrın benimle ve dünyanın geri kalanıyla ne yapmak istediğini düşünüyorsa, son nefesime kadar onunla savaşacağım.

"Oh, ve sana *hiçbir şey* teslim etmiyorum, orospu çocuğu."

Savaş kötü niyetli bir kahkaha atıyor ve kendime rağmen ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "İstedığın kadar dövüş, karıcığım. Savaş benim en iyi olduğum şeydir ve seni temin ederim ki bunu kazanamayacaksın."

At binmenin İKİNCİ GÜNÜ ilkinden hem daha fazla hem de daha az berbat. Daha fazla, çünkü hala Savaş'ın yanında sürmek zorundayım ve daha az, çünkü Thunder şimdiye kadar beni sadece bir kez tekmelemeye çalıştı ve bu dün yaptığı üç denemeye göre bir gelişme.

Korkunç güneş yanığım da bugün çok daha iyi görünüyor - derim sadece biraz gergin ve hassas - ve eyer yarası olan kalçalarım beklediğim kadar ağrımiyor. Bundan hangi büyü'nün sorumlu olduğunu bilmiyorum ama şikayet etmeyeceğim.

Bugün kurak dağ silsilesini arkamızda bırakarak kıyıya yakın daha düz arazilere doğru ilerliyoruz. O inişli çıkışlı tepeler uzaklaştığı anda kendimi çıplak hissediyorum. Hayatım boyunca dağlarla birlikte yaşadım. Geniş, düz araziler

Ŗu anda önümde uzanan topraklar yabancı ve beni acı verici bir Ŗekilde vatan hasreti çektiriyor.

Gerçekten geri dönmeyeceğim. Bu düşünce kalbimi biraz sıkıştırırsa da garip bir heyecan kaplıyor içimi. Yıllardır Kudüs'ten ayrılmak için yeterli parayı biriktirmeye çalışıyordum. Ve şimdi gerçekten terk ettim.

Yeni Filistin'in bu kısmı pek de güzel görünmüyor. Sararmış ot yığınlarından başka bir Ŗey yok, arada bir tarım arazileriyle kesintiye uğruyor. Arada sırada harap bir binanın ya da boş görünen bir kasabanın yanından geçiyoruz ve belki de burada hala insanlar yaşıyor. Savaş buraları yerle bir etmiş gibi görünmüyor, ama her Ŗey çok sessiz.

"Buradaki insanlar çoktan öldü mü?" diye sordum.

Ölmüşler gibi *hissediyorum*. Her Ŗey çok hareketsiz. Rüzgâr bile kıpırdamıyor, sanki burayı çoktan terk etmiş gibi.

"Henüz değil," diyor uğursuzca.

Savaş'ın erişim alanını bu kadar genişletmesi nasıl mümkün olabilir? Kuşattığı Ŗehirleri anlıyorum ama bu unutulmuş yerlerdeki evleri nasıl ele geçiriyor?

Başka bir Ŗey söylemiyor ve ben onun ve diğer atlıların gerçekten durdurulamaz olduğuna dair içimi kemiren korkunç bir endişeyle baş başa kalıyorum.

Ama durdurulabilirler, değil mi? Ne de olsa Savaş'tan önce başka bir atlı geldi ve daha sonraki bir zamanda ortadan kayboldu.

"Pestilence'a ne oldu?" diye sordum.

Kıyametin atlısının Kuzey Amerika'da veba salgını yaydığı haberinin ardından Kudüs'e sessiz bir korku çökmüştü. Ancak kısa bir süre sonra Pestilence'ın ortadan kaybolduğu söylentileri patlak verdi. Kimse buna gerçekten inandı mı bilmiyorum, yani ortadan kaybolduğuna. Bu açıklama bizi daha önce de kandırmıştı, atlılar ilk geldiğinde.

Ama Pestilence geri dönmemişti; onun yerine Savaş gelmişti.

"Fatih yenildi," diyor Savaş.

"Fatih mi?" Tekrar ediyorum. "Pestilence'ı mı kastediyorsun?" Savaş başını biraz eğiyor.

"Hepinizin ölümsüz olduğunu sanıyordum," diyorum. "Kardeşimin öldüğünü söylemedim."

Gözlerimi kısarak Savaş'ın profilini inceliyorum. Bir atlı nasıl hem hayatta *hem de* yenilmiş olabilir?

Bana şöyle bir baktı. "Gözlerinde bela taşıyorsun, karıcığım. Her ne düşünüyorsan, *düşünme*."

"Bana ondan bahset," dedim. "Pestilence."

Savaş uzun bir süre sessiz kalır. Sürmeli gözleri fazlasıyla farkında. "Pestilence'ın nasıl durdurulduğunu bilmek ister misin?"

Tabii ki biliyorum. Bir atlının durdurulabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir saniye sonra, War'ın sözleri gerçekten kaydedildi.

"Yani durduruldu mu?" Pestilence'ı zincirlenmiş ve hareketsiz bırakılmış, ölümcül görevinden alıkonulmuş olarak hayal etmeye çalışıyorum.

War eyerine daha sıkı yerleşti. "Korkarım bu başka bir günün hikâyesi." Sözleri nihaidir. "Ama karıcığım," diye ekliyor, "şimdi bilmen gereken bir şey var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Öyle mi?

Savaş bana sert bir bakış fırlattı. "Kardeşim başarısız oldu. Ben yapmayacağım."

Sanırım War'ın sözlerinden korkmam gerekiyor ama tek düşünebildiğim Pestilence'ın *başarısız olduğu*. Yapması gereken şeyde başarısız oldu.

Kahretsin. Atlılar gerçekten durdurulabilir.

Savaş düşüncelerimden habersiz devam ediyor. "Pestilence bir fatih olabilir, ama ben fethetmeye çalışmıyorum, vahşi kadın, *yok etmeye çalışıyorum*."

Sonunda durduğumuzda geç olmuştu. Okyanusta değiliz ama Savaş'ın konuyla ilgili söylediği birkaç kelimeye bakılırsa, bu geniş arazi yarın geldiklerinde tüm ordunun kamp kuracağı yer.

Bu da War'la sadece bir gece daha baş başa kalacağım anlamına geliyor. Bu düşünce dünkü kadar ürkütücü değil. Yüzümü avuçlamak dışında bana dokunmaya çalışmadı bile.

Ancak bu gece War paletleri belirgin bir şekilde birbirine yaklaştırdı. İstersek yataklarımızdan uzanıp el ele tutuşabileceğimiz kadar yakın.

Dün olduğu gibi, War hala bana tüm battaniyeleri veriyor ve ben hala bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Suçlu hissetmemeliyim. Bir geceliğine üşümek bu herifin hak ettiği en son şey.

Ama o battaniyelerin altına girdiğimde bile suçluluk duygusu yine de içeri sızıyor. Belki de özellikle o zaman, çünkü akşam havasının zaten bir ısırığı var.

Ona battaniye teklif etme, Miriam. Bunu yapma. O zeytin dalını uzatırsan, uzak bir yol arkadaşından daha fazlası olmanın kapısını açmış olursun.

Battaniyelerimi paylaşma isteğim geçene kadar dilimi ısıyorum.

War ise yırtık pırtık paletin üzerinde tamamen evindeymiş gibi görünüyor. Sırt üstü uzanmış, ellerini başının arkasına koymuş ve bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, gözlerini yıldızlara dikmiş. Yine onun rahatlığını kıskanıyorum. Burada, bu rastgele toprak parçasında mükemmel bir şekilde evinde gibi görünüyor - benim hissettiğimden çok daha fazla evinde ve ben bu dünyada ondan çok daha uzun süredir yaşıyorum.

"Yani," diye başlıyorum.

Başını bana çevirdi. "Evet?"

Tanrım, o derin ses. Sesi duyunca içim daralıyor. "Şehirleri yağmalamadan önce ne yapıyordun?" diye sordum. Savaş tekrar yıldızlara baktı. "Uyuyordum."

Uh... "Nerede?"

"Burada,
yeryüzünde."

Verdiği cevap bana pek mantıklı gelmiyor, ama zaten onun hakkında öğrendiğim diğer pek çok şey de mantıklı değil - şu ana kadar onun hakkında öğrendiğim tek şey öldürülemediği, yemeğe ya da suya ihtiyaç duymadığı ve bizler gibi sızıp işemediği.

Tekrar ediyorum: Atlı ne sıçar ne de işer.

Sana söylüyorum, hiç mantıklı değil.

Savaş'ın sesi gece havasını yarıyor. "Uyurken rüya gördüm. Çok fazla ses duyabiliyordum. Pek çok şey," diye mırıldanıyor.

Profilini inceliyorum. Şimdiye kadar War kibirli, sahiplenici, tatlı dilli ve korkutucuydu. Ama onu ilk kez *böyle* görüyorum. Ötekiliğiyle dolu. Sanki evrenin sırlarını açıklamak üzereymiş gibi ürkütücü bir his kaplıyor içimi.

Kendini salları gibi oldu. "Ama bunun bir önemi yok." Bir süre daha ona bakıyorum.

"Yarın ordum buraya varacak."

"Ve her şey eski haline dönecek," diyorum.

Küçük çadırımı hayal ediyorum. Aramıza bir kez daha mesafe koyabileceğim için rahatlamam gerekiyor. Onun yerine midem bulanıyor. Ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Kudüs'te olduğu gibi her gün hayatta kalmaya çalışırken yalnızlık gibi şeylere gerçekten odaklanmıyorsunuz. Ama kendimi yalnız hissediyordum. Ailem olmadan uyuduğum ve sessizliğe uyandığım her gece bunu hissettim.

Sonra savaş kasabama girdi ve ben hayatta kalmaya çalışmayı bıraktım. Kollarımı ölüme açtım ve beni bundan koruyan atlı oldu.

Kader.

"Her Şey eskisi gibi olmak zorunda değil, karıcığım."

Eşim.

Atlı beni nasıl yemleyeceğini çok iyi biliyor. Onunla birlikte olmak *istemiyorum* ama şimdi biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Açık, yalın konuŝmalar yapmak.

Boğazım alıŝıyor. "Öyle olmalılar."

Bölüm 10

Savaş'ın kollarında uyandım.

Daha gözlerimi açmadan, hatta uykumdan tam olarak sıyrılmadan anlıyorum. Fazlasıyla sıcağım ve yan yattığımda onun ağır kollarını üzerimde hissedebiliyorum. Yine de gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, bunun gerçekliğine hazırlıklı değilim.

Yüzüm neredeyse onun çıplak göğsüne gömülmüştü. Başımı biraz uzaklaştırıyorum. Ona bu kadar yakinken tek görebildiğim, işaretlerinin kızıl parıltısı ve uçsuz bucaksız zeytin teni.

Bu nasıl oldu?

Aramıza bakıyorum ve - lanet olsun, benim değil onun paletindeyiz, bu da gecenin bir noktasında battaniyelerimi onun ince hasırı ve kalın kasları için feda ederek *ona* doğru ilerlediğim anlamına geliyor.

Gözlerim yukarıya, boğazının sütununu geçip yüzünün görebildiğim kısmına doğru ilerliyor.

Savaş uykudayken melek gibi görünür ya da daha uygun bir ifadeyle melek gibi şeytani. Tüm keskin hatları biraz körelmiş. Neredeyse... huzur içinde görünüyor. Çenesi o kadar sert değil, dudakları biraz daha davetkâr görünüyor ve artık hançere benzeyen gözlerini göremediğim için o kadar da korkutucu değil.

Kendimi hatırlayana kadar uzun bir süre ona bakıyorum.

Mahşerin atlısına bakmayı kes, Miriam.

Benim de derhal onun altından çıkmam gerekiyor. İsteyeceğim son şey onun da buna uyanması.

Savaş'ın bacağı benimkinin üzerine atılmış, kolu da yanıma dolanmış, beni kendisine sarıyor. Biraz çabayla önce bir bacağı, sonra diğerini onunkinin altından kaydırmayı başarıyorum. Koluna ulaştığımda, onu *üzerimden* itmeye çalışıyorum - önemli olan kelime bu.

Tanrım, kolu beş milyar kilo ağırlığında ve beni tutmaktan vazgeçmiyor.

Çabayla biraz bükülüyorum. Bu dev.

"Karım."

Göğsüne bakarak sakın bir nefes alıyorum. Gerçekten istemediğim şey buydu.

Gözlerim yavaşça War'ınkilere kayıyor. O kadar yakın ki gözlerindeki altın parçacıklarını görebiliyorum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme ve derin bir memnuniyet ifadesi var.

"Bu senin hatan," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Atlı, onun uyduruk yatağında olduğumuzu belirtme zahmetine girmiyor. Kolunu üzerime örttüğü yerden çekmeye de zahmet etmiyor. Onun yerine eli sırtımdan göğüs kafesime doğru kayıyor ve belimin alt kısmına yerleşiyor. Vücudumun hatlarını belirlediğini söyleyebilirim. Keşfettiği şey hoşuna gitmiş olmalı çünkü sinir bozucu bir şekilde memnun görünüyor.

"Benimle kal, Miriam." derken gözleri bal gibiydi. Eli yan tarafıma doğru bükülüyor. "Çadırımda uyu. Silahlarını yap. Benimle tartış."

Yüzüne bakıyorum. Keşke sözlerinin benim gibi yalnız bir kız için ne kadar cazip olduğunu bilseydi. Ve tam da ben suçluluk duygusuyla onun kollarında güneşlenirken bunu soruyor. Dokunmak, çok uzun zamandır yoksun kaldığım bir lüks.

Ama bu bir lüks. Özellikle bu yaratıkla karşılayamayacağım bir lüks.

"Hayır," diyorum. War uyandığına göre, yine sert görünüyor. Bu onu geri çevirmemi kolaylaştırıyor. "Bana karım demene izin vereceğim ama seni *asla* kendi özgür irademle seçmeyeceğim."

War'ın tutuşu belime doğru sıkılaşıyor. Beni kendine doğru çekiyor.

"İstiyor musun

bir gerçeği bilmek ister misin, Miriam? İnsanlar her zaman böyle yeminler ederler. Ama yeminleri kırılındır ve yaşlandıkça kırılır. Ben seninkinden korkmuyorum ama sen benimkinden korkmalısın çünkü sana şunu söyleyeceğim: Sen benim karımsın, bana teslim olacaksın ve ben bu dünyanın son kalıntısını da yok etmeden önce kelimenin tam anlamıyla benim olacaksın."

HER ŞEY ESKİ HALİNE GERİ DÖNDÜ.

Savaş onun çadırında, ben benimkindeyim ve şu anda bizi ayıran beş bin kişi var.

Atlı ordusu dün geldiğinden beri konuşmadık. Phobos atlılarıyla konuşmaya daldı, şüphesiz gözlerine kestirdikleri bir sonraki şehri yok etmenin en iyi yolunu planlıyorlardı.

Geri kalanımıza gelince, hepimiz buraya yeni bir çift ayakkabı gibi alışmaya çalışıyoruz. Benim durumumda, çok kötü oturan bir çift ayakkabı. Ama sanırım bu noktada bu kişisel bir sorun.

Çadırım ve eşyalarım, burada yaşayan son zavallıdan bana miras kalan yırtık pırtık aşk romanı ve kahve setine kadar dün bana iade edildi.

Odunlarım bile bana geri verildi. *Odunum*. Yok olacağından emindim.

Şimdi ellerimi bir dalın üzerinde gezdiriyorum. Silah yapmayı erteliyordum ama yaratma isteği parmaklarıma geri döndü.

War'ın birkaç gün önce bana verdiği kanvas çantayı aldım. Belirsiz bir şekilde ters çevirip her şeyi boşaltıyorum.

Aletlerimi gözden geçiriyorum, ağaç kabuklarını kazımak için bir tane arıyorum. Bunu yaparken, elim ait olmayan bir şeye değiyor. Duraksayarak aletleri itiyorum ve tanıdık bir metal çerçeveyi ortaya çıkarıyorum.

İçinde annemin, babamın, kız kardeşimin ve benim resmimiz var. Küçük bir ses çıkıyor.

Fotoğrafi kaptığım gibi saygıyla kaldırıyorum. *İşte benim ailem*. Başparmağımı kız kardeşim Lia'nın gamzeli yüzünde gezdirirken boğazım düğümleniyor. O ve annem burada hatırladığımdan daha genç, ben de öyleyim. Ama bu dördümüzün de son aile fotoğrafıydı. İçinde annem hayatta, babam hayatta, kız kardeşim hayatta ve ben hepsinin arasında oturuyorum.

Bunu geri almak, kendimden bir parçayı geri almak gibi. Bu olmadan, onların yüzlerini unutabilirdim.

Bir damla su bardağa düşene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

War bunu neden paketlesin ki? Kazara mı oldu? Duygusal bir tipe benzemiyor. Yoksa acımasız olmak için miydi? Eğer öyleyse, hedefini ıskalamış.

Çadırımın dışında bir davulun ritmik vuruşlarını duyuyorum-bir, iki, üç kez. Sesleri, infaz davulu vuruşlarını kutlama ya da savaş davulu vuruşlarından ayırt edebilecek kadar iyi anlamaya başladım. Bu bir çeşit duyuruyu müjdeliyor.

Kekeleyerek bir nefes alıyorum, sonra aile fotoğrafımı dikkatlice bir kenara koyup çadırımdan çıkıyorum. Giderek artan insan kalabalığını takip ederek kampın merkezine doğru ilerliyorum.

Buradaki düzen tıpkı son kamp yerindeki gibi, bu yüzden tam olarak nereye gideceğimi biliyorum; ortam değişebilir ama alanlar değişmiyor.

Savaş çoktan atlılarıyla birlikte açıklığa çıkmış, görülebilmesi için derme çatma bir kürsünün üzerinde duruyor. Onu görünce nefesim kesiliyor. Ne hissettiğimi bilmiyorum, sadece ona baktığımda *bir şeyler* hissediyorum.

Ailemin fotoğrafını geri aldı. Bu kasıtlı olmaktan başka bir şey olamazdı. Ona teşekkür etmek istiyorum ama aramızdaki mesafe ve yüzündeki korkutucu ifade onu benden daha uzakta gösteriyor.

Hiç.

Kampın çoğu geldiğinde, Savaş öne çıkıyor ve kalabalık sessizleşiyor. Hepimize uzun uzun bakıyor, sonra ağzını açıp o gırtlaktan gelen diliyle konuşuyor. "*Etso, peo aduno vle vegki.*"

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Yarın, savaşa giriyoruz.

Bölüm 11

Çadırımda oturmuş, Savaş'ın hançerini ellerimde evirip çeviriyorum.

Hayatta kalmak yeterince iyi değil.

Bir zamanlar öyleydi, dolayısıyla kıyamette hayatta kalmak için kurallarım var. Ama artık oyun sadece hayatta kalmakla ilgili değil. Olamaz da. Dünyanın gerçek sonu sırasında iyi kalmakla ilgili.

Savaş savaşmamızı istiyor, dürüst olmak gerekirse, savaşıp savaşmamam onun umurunda bile değil. Beni aldığı gün bunu açıkça belirtti. Ama kamp sakinlerinin çoğunun savaşa girip tıpkı aileleri ve arkadaşları öldürüldüğü gibi öldürmeleri *gerekliyor*. Burada kaç kişi bunu kaldırabilir bilmiyorum ama ben kaldıramam. Masum insanlar katledilirken öylece duramam.

Ailemin fotoğrafını koyduğum yere bakıyorum. Ellerim hareketsiz.

Ya zamanımı savaşta bu dinsiz orduyu öldürerek geçirseydim?

Öldürmek korkunç ve pis bir iştir. Ve Savaş'ın ordusunu öldürmek ölüm cezasına benzer - eğer bunu yaparken yakalanırsam. Benim fikrim o kadar da akıllıca ya da iyi değil.

Ayrıca öylece oturup dünyanın yanışını izleyemeyeceğimi de biliyorum.

Çadırımın kapakları açıldı ve bir phobos sürücüsü içeri baktı. "Savaş lordu seni görmek istiyor."

Midem sıkışıyor.

Savaş'ın hançerini yeniden kılıfına sokarak atlıyı kadınlar mahallesinden dışarı kadar takip ediyorum, ikimiz de atlıların çadırına doğru ilerliyoruz.

Kampta ilerlerken, silahların yerleştirildiğini ve insanların kendilerine en uygun olanları bulmak için onları seçtiklerini fark ediyorum. Hatta bir çocuğun bir hançeri incelediğini bile gördüm. Bu manzara karşısında ürperdim.

İnsan kümesinin arasında, ilk gece kasıklarını tutup hançerini bana doğrultan adamı görüyorum. Diğer birkaç kişiyle sohbet ediyor.

ama ben yanlarından geçerken gözleri beni takip ediyor. Kasık avcısı beni içine çekerken dilini alt dudağında gezdiriyor.

Beni unutmadı, ki bu iyi bir şey değil.

Üçüncü Kuralın -fark edilmekten kaçınma- benim yaşam kurallarım listesine girmesinin nedenlerinden biri de budur. Bugünlerde insanlar sizi fark ettiğinde, bu genellikle yanlış nedenlerden dolayı oluyor. Çok güzel, çok zengin, çok savunmasız, çok yaralı, çok hasta, çok aptal. Yanlış kişiler için kolay lokma haline gelebilirsiniz.

Adama kaşlarımı çatıyorum ve yoluma devam ediyorum.

Savaş'ın çadırı görüldüğünde kalbim çarpmaya başlıyor.

Birlikte seyahat ettiğimizden beri ikimiz ilk kez konuşacağız ve duygularım çelişkili. Birlikte yolculuk ettiğim Savaş yarı yarıya normal bir insandı. Bu kampı yöneten Savaş ise korkutucu, vicdansız bir varlık.

Ve gerçek şu ki, gücünün ve acımasızlığının tam boyutunu bile *bilmiyorum*, sadece tüm şehirleri yok edebilecek kapasitede olduğunu *biliyorum*.

Yeni Filistin'in ne kadarı gitti? Bu bağlamda, Yeni Filistin'in doğusundaki toprakların ne kadarı gitti?

Midem bulanıyor. Uğraştığım adam bu. Çoktan sayısız kişiyi öldürmüş bir atlı. Katliamdan *zevk alan* bir atlı.

Savaş'ın çadırının girişine yaklaşır yaklaşmaz, phobos sürücüsü kenara çekiliyor ve beni yalnız girmem için bırakıyor.

Savaş içeride bir sandalyeye oturmuş, parmaklarını ağzına götürmüş ve bastırmıştır.

Beni gördüğünde, atlının gözleri canlanıyor. Kalbim bu manzara karşısında biraz tekliyor.

Korkudan, dalkavukluktan değil. En azından kendime böyle söylüyorum.

Atlı ayağa kalkıp yanıma geliyor ve her zamanki gibi korkutucu. Bana dokunmak için uzanıyor ama o dokunamadan ben kaçıyorum.

Artık her şey farklı.

Savaş kaşlarını çatar. "Daha iki gün önce kollarımda uyudun ve şimdi dokunuşuma dayanamıyor musun?"

Daha iyi bilmesem, atlının sesinin biraz yaralı gibi geldiğini söyleyebilirdim. "Senin yanında uyumak *istememiştim*," dedim.

"Öyle değil mi?" diye bana karşılık veriyor. "Yatağını elimden geldiğince kirlittim ve sen yine de benim için geldin."

"Olanları yeniden yazmayı bırak," diye çıkışıyorum. Yaklaşıyor. "Öyle miyim?"

"Seninle bilerek yatmam," diyorum. "Benim türümü katlederken olmaz."

"Ben de sizin gibi yapmam gerekeni yapıyorum," diyor. "Bunun için beni suçlayabilir misin?"

"Evet." Pekala yapabilirim.

"Ölümün diğer tarafında ne olduğunu bilseydiniz," diyor, "korkulacak bir şey olmadığını b i l i r d i n i z . "

"Peki ya acı?" Ekliyorum. "Ne olmuş ona?"

"Eğer bizi öldürdüğünüz gerçeğini umursamıyorsanız, bize yaşattığınız acıya ne demeli?"

"Sizin türünüz bunu sadece kısa bir süreliğine hissediyor."

Ona bakıyorum. Anlamıyor. Acı acıdır ve ölüm bir sondur - belki başka bir biçimde devam ederiz, ama bu *bir* sondur. Bedenlerimiz ölür ve tüm o dünyevi umutlar ve hayaller de onunla birlikte ölür. Hayatın kendisinin değerli olduğu gerçeğini göz ardı ediyor.

Geri çekiliyorum. "Beni neden çadırına çağırdın?"

"Yarınki dövüş senin için değil," diyor. "Burada, benim çadırımda kalacaksın. İhtiyacın olabilecek her türlü imkâna sahip olacağım."

Ah, yani insanları öldürmekten mutlu, ama bana gelince, şiddetinin bana dokunmasını istemiyor.

Hayatta kalmak artık yeterince iyi değil.

"Ya ben de gelmek istersem?"

War'ın gözleri kısıldı. Bana uzun uzun bakıyor ve ben kıpırdanma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Ne yaramazlık peşindesin?" diyor.

"Neden endişeleniyorsun?" Biraz savunmacı bir şekilde söylüyorum. "Ne yapabilirim ki?"

"Ölebilirsin."

"Beni sana Tanrı'nın gönderdiğinden bu kadar eminsen, beni bağışlayacağını da biliyorsundur herhalde - yoksa emin değil misin?"

Bu ATLI ağız eğriler yukarı. "Zorlu Ben
olacak olsun hiçbir yere gidemezsin, karıcığım."

"Bırak geleyim." *Böylece tüm sadık katillerini öldürebilirim.*

Cevap vermeyince, bakışlarım dudaklarına kayıyor.

Atlıyı ikna etmenin başka yolları da var.

Düşüncesi bile kan dolaşımımı adrenaline boğuyor. Atlının beni öpmek istediğini biliyorum. Bunu ve şüphesiz daha fazlasını istiyor.

"Lütfen," diye ısrar ediyorum, sözlerimle atlıyı tekrar ikna etmeye çalışıyorum. "Uygun olan tek şey" -sonraki kelimelerim üzerinde tereddüt ediyorum- "*karının da* orada seninle birlikte savaşıyor olması."

Beni inceliyor, ama yemin ederim biraz ikna olmuş görünüyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor, az önce benim onunkine baktığım gibi ağzıma bakıyor.

Zafer elimde; tek yapmam gereken-

İki kere düşünmeme fırsat kalmadan elimi War'ın ensesine doladım, parmaklarım o koyu, dalgalı saçlarına değdi. Diğer saçları gibi kaba görüneceğinden emindim ama yumuşacıktı. Çok yumuşak.

War'ın gözleri benim dokunuşumla neredeyse fark edilmeyecek şekilde açılıyor.

Parmak uçlarımda ayağa kalkarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpücük daha başlamadan bitti - bu kadar kısa bir şeye öpücük *denebileceğinden* bile emin değilim. Yine de, atlı şimşek çakmış gibi görünüyor. Şok olmuş ve aç.

Elim boynundan kayıyor ve topuklarım yere değiyor. "Dövüşmeme izin verirsen bir tane daha alırsın."

War'ın gözleri beni incelerken istekle parlıyor. "Başıma bela olacağını biliyordum." Gözlerini kaçırıyor ve bir elini çenesinde gezdiriyor. "Bu beni yarın gitmene izin verme konusunda *iki kat* daha isteksiz yapıyor. Ve yine de ..."

Bana dönüyor, yüz hatlarında sert bir ifade var.

"*Paruv Eziel ratowejiwa we, pei auwep ror.*"

Tanrı'nın eli seni korur ama benimki koruyamaz.

Kelimeler içimden geçerken tüm vücudum titriyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Bu etki dağılmadan önce birkaç saniye sürüyor.

"Neydi o?" Kolumu ovuşturarak söylüyorum.

"Angelic-anadilim." Bana sert bir bakış attı. "Yarın seni savaştan koruyamayacağım. Kendini güvende tutmak zorunda kalacaksın."

Lanet olsun, gerçekten bunu yapacak mı? Daha birkaç dakika önce mücadelenin dışında kalmam gerektiğine ikna olmuş görünüyordu. Kim bilebilirdi ki biraz kandırmanın ve ufacık bir öpücüğün tüm bu dikkatle hesaplanmış düşünceleri değiştirebileceğini?

"Yani bu bir evet mi?"

War bana cevap vermek yerine beni kendine çekiyor, yüzümü yukarı kaldırıyor. Ne yaptığını tam olarak anlayamadan, ağzı tekrar benimkine yapıştı.

Öpücüğü ona verdiğime hiç benzemiyor. Dudaklarımız birbirine çarptığı anda anladım. Bu öpücük ham bir arzu ve beni tamamen kesip açıyor. Bir yılı aşkın süredir gerçekten öpülmemiştim ve o deneyim bile bunun yanında sönük kalıyor. War'ın dudakları beni kendine çekerken dudaklarımı yakıyor.

Daha önceki sözleri yüzünden dizlerim zaten güçsüzdü, ama şimdi tamamen çöküyorlar ve beni ayakta tutan tek şey onun tutuşu oluyor.

Atlı, üzerimdeki etkisinin fazlasıyla farkında olarak ağzıma doğru gülümsüyor.

Onun ihtiyacı benimkini ateşliyor. Onu geri öpüyorum - şu anda onu geri öpmekten *başka bir* şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim ... ama şu anda gerçekten umurumda değil. Kendimi kontrol etmenin nasıl bir his olduğunu unuttum.

Savaş dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırıyor ve birden dili dudaklarıma yapışıyor. Vücudu günah gibi hissettiriyor ama tadı cennet gibi.

Ellerim tekrar onun yumuşak saçlarına gidiyor ve içim yanıyor. Eğer öpücüğü bana bunu yapıyorsa, diğer her şeyin nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum.

Öpüşmeyi kimin bitirdiğini bilmiyorum ama sonunda dudaklarımız ayrılıyor.

War'ın kollarından sendeleyerek çıktım. Şimdi şaşkın olan benim. Ağzına bakıyorum.

Tanrım, *hiç* sevmediğim birini bu kadar çok istememiştim. Ama yine de, War'ın yeni yeni görmeye başladığım bir başka yönü daha var: pervasız, tutkulu savaş lordu.

Savaş ağır ağır nefes alıyor, o ezici vücudu hareketle birlikte kabarıyor. Bana o alaycı gülümsemelerinden birini göstereceğini düşündüm; bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bunun yerine bana doğru adım attı, yüz ifadesi kararlıydı, açıkça öpücüğe devam etmeye hazırdı.

Duraksayarak bir adım geri atıyorum. "Yapamam."

Doğru yanıt *hayır* olmalıydı, ama gerçek şu ki, atlıyı geri öpmek istiyorum. Bunu bu kadar *çok* istemem utanç verici.

Bakışları tekrar dudaklarımda sabitleniyor. "Neden," diyor. Bu bir soru sayılmaz.

Şehvetimi yenerek derin bir nefes alıyorum. Bir gün vajinam bir darbe yapabilir ve beynimi alt edebilir ama o gün bugün olmayacak.

Gözlerim War'inkilerle buluştu. "Çünkü yarın yine ordunla birlikte yola çıkacaksın ve bu benim kalbimi kıracak."

Bölüm 12

Şafaktan önce toplanıyoruz.

Bu sessiz, kasvetli bir şey. Etrafımdaki askerlerin de masumları öldürme düşüncesinden en az benim kadar acı duyduklarını düşünmek istiyorum ama bilmiyorum.

Bana at verilen birkaç yüz kişiden biriyim. Ordunun geri kalanı şehre getirecekleri devasa arabaları yöneten birkaç erkek ve kadın dışında yaya olarak ilerliyor; bu arabalar eninde sonunda çalıntı mallarla dolu olarak kampa dönecek.

Askerler, tıpkı geçen sefer kamptan ayrıldığımda olduğu gibi, beni ordu alayının yanında bekletiyorlar. Ve geçen sefer olduğu gibi, War'ın atının toynak seslerinin sabahın erken saatlerinde havayı kestiğini duyuyorum. War karanlığın içinden çıkıyor, meşale ışığı onu özellikle tehditkâr gösteriyor.

Kan kırmızısı atına bakıyorum. Yaratığa Deimos diyordu.

Bana ulaştığında savaş durdu.

"Dikkatli ol," diyor, sesi şimdiye kadar duyduğum en ciddi tonda. "Çok fazla insan öldürmemeye çalış," diye karşılık veriyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çok fazla diye bir şey yoktur." Ugh.

"Elveda, karıcığım. Savaş alanında tekrar görüşeceğiz."

Bununla birlikte, Savaş alayın başına doğru at sürer. Onu görebilen askerler silahlarını ve meşalelerini kaldırıp haykırırlar.

Aptallar.

Yavaşça, tüm ordu hareket etmeye başladı. Ben de diğerleriyle birlikte sıraya giriyorum, sınırlarım geriliyor. Çoğumuz Yeni Filistin kıyısında yer alan bir şehir olan Aşdod'a doğru ilerliyoruz. Çok ama çok sayıda insana ev sahipliği yapıyor.

Yolculuk doğal olmayan bir sessizlik içinde geçiyor. Kimse birbiriyle konuşmuyor, bu yüzden tek ses toynak vuruşları ve ayak sesleri. Düzinelerce asker meşaleler taşıyor ve ateşin ışığı kasvetli yüzlerini

aydınlatıyor.

Belimin bir tarafında Savaş'ın kınlı hançeri, diğer tarafında ise daha önce kaldırdığım bir kılıç var. Biraz fazla ağır ve kenarı oldukça körelmiş, ama kendimi mücadeleye atacaksam zaten onu kullanmam gerekecek.

Kararlılığımın yerine oturduğunu hissediyorum.

Birinci Kural her zaman şu olmuştur: Kuralları esnet ama onları çiğneme. Ama kurallar yanlırsa, o zaman kırılmaları gerekir. Paramparça edilmeleri gerekir.

Ve bugün tam da bunu yapacağım.

SAVAŞ ORDUSU önce kuş kafeslerini ortadan kaldırır.

Kasabaya girer girmez kuşların tiz çığlıklarını duyabiliyorum. Yangın çoktan birkaç binayı sarmış ve bunlardan birinde kuşlar mahsur kalmış. Etrafımda insanlar savaşıyor, çığlık atıyor, kaçıyor ve ölüyor ama beni asıl ürperten kuşların çığlıkları oluyor.

Büyük kuş kafeslerine saldırmak, dış dünyaya iletilebilecek her türlü uyarıyı kesmeye benzer.

Savaş'ın adamlarıyla savaş stratejisi hakkında konuşmak için bir araya geldiğini sanıyordum ama bu stratejinin neye benzeyebileceğini hiç düşünmemiştim.

Yalnız bir kuş havada süzülüyor, şekli yanan şehirden yükselen duman bulutları tarafından kısmen gizlenmiş. Yangından kaçtığını, birilerinin çok geç olmadan karalamayı başardığı bir uyarı taşıdığını ummaya cesaret ediyorum. Umarım Savaş'ın henüz vurmadığı bir yere gidiyordur.

Ve umarım kuş gerçekten oraya varır.

Git, sessizce tezahürat yapıyorum.

Savaşma şansı var, gerçekten var.

Ama sonra yakındaki bir çatıda birkaç okçu görüyorum. O askerlerin yaylarını kurup nişan aldıklarını görüyorum. Ve sonra oklarını bıraktıklarını görüyorum. Bir düzine ok gökyüzüne doğru fırlıyor olmalı.

Çoğu kuşu ıskalıyor ama bir tanesi yaratığın tam göğsüne isabet ediyor. Gökyüzünden yuvarlanıyor ve ben de umudumun o kuşla birlikte yok olduğunu hissediyorum.

Tıpkı bizim uyarılmadığımız gibi, bize iletilecek hiçbir uyarı olmayacak. Hepimiz savaşıp öleceğiz ve Savaş tüm dünya yok olana kadar başka şehirleri yok etmeye devam edecek.

Kitlesel bir yok oluşla karşı karşıyayız ve bundan sağ çıkamayacağız.

Bölüm 13

KORKUNÇ. Gördüğüm şeyler.

Cesetler, kan, gereksiz şiddet. Ama en kötüsü, kesinlikle en kötüsü, her şeylerini bir anda kaybeden sivillerin yüzleri.

Bazıları kaçmıyor bile. Kendileri için kurdukları hayatların yıkıldığını görüyorlar ve sokaklarda durup sadece ağlıyorlar. Bu insanların hepsi bir iç savaştan sağ çıktı. Daha önce bir kez yıkım ve şiddetin ortalığı kasıp kavurduğunu gördüler. Ve ikinci kez buna katlanmak zorundalar. Bazıları basitçe pes ediyor. Eğer dünyada yaşamak bu kadar zorsa, yaşamaya *değmez*.

Kalbim boğazımda, atımın üzerinde şehrin içinden geçiyorum.

Binalar tamamen alevler içinde kalmış. Daha da kötüsü, Ashdod Varış'tan *sonra* insanların akın ettiği bir şehir ve yanından geçtiğim gecekondu mahalleleri eski binalardan bile daha yanıcı görünüyor. Kırmızı-turuncu bir alev duvarından başka bir şey değil; bu yeni, daha çaresiz mahallelerde toprak bile yanıyor gibi görünüyor ve içeride sıkışıp kalanların korkunç ölüm çığlıklarını duyabiliyorum.

Atımı durduruyorum, gözlerim manzarayı tarıyor. Savaş'ın ordusuyla savaşmaya o kadar odaklanmışım ki, insanların *yaşamalarına* hâlâ yardım edebileceğimi unutmuşum. Nihai amaç bu değil mi? Bu kıyametten sağ çıkmak?

Bir anne ve ona yaklaştırdığı iki çocuğu görüyorum ve tepki vermem mümkün değil. Bu ben ve ailem olabilirdik. Bir zamanlar ben ve ailemdi.

Atımı onlara doğru yönlendiriyorum ve atımın dizginlerini elimde tutarak attan iniyorum.

Kadının gözleri sanki kâbusu engelleyebilecekmiş gibi kısılmış ve ağlayan çocuklarını susturuyor.

"Şehirden gitmen gerek," diyorum ona. Tepki vermeyince üst kolunu tuttum. Çığlık atıyor ve kaçıyor. "Beni dinle," diye bağırdım,

onu biraz sallamak.

Sesimin tonuyla gözleri açıldı.

"Çocuklarınızı alın, bu ata binin ve şehirden olabildiğince uzağa ve hızlı gidin. Sanırım ordu sahile doğru gidiyor, bu yüzden o yönden başka bir yöne gidin."

Bana titrek bir baş selamı veriyor.

"Eyer çantalarında biraz yiyecek ve su olmalı. Çok değil, ama bir süre daha devam etmenize yetecek kadar. Çok çok uzağa gidene kadar durmayın."

Hemen harekete geçmeyince, başımı çevremizdeki şiddet karşısında giderek daha da tedirgin olan ata doğru salladım. "Acele et, yoksa hepimizi öldürecekler."

Kadın içinde bulunduğu büyüden kurtulmuş gibi görünüyor, kendini ve çocuklarını ata doğru koşturuyor. Çabucak ona ve çocuklarına ata binmeleri için yardım ediyorum ve sonra dizginleri ona veriyorum.

Savaş'ın daha önceki sözlerini yineleyerek, "Dikkatli olun," diyorum.

Bununla birlikte atın yanlarına vuruyor ve Thunder -ya da o at her kimse-havalanıyor. Birkaç saniye boyunca onlara bakıp uzaklaşmalarını izliyorum. İçimde, kuş kafeslerinden kaçan o kuştan daha iyi durumda olmadıklarına dair korkunç bir his var. Bir ya da iki mil içinde onlar da vurulacak.

Umarım olmaz. O ailenin de benimki gibi parçalanması düşüncesine katlanamıyorum.

Savaşın sesleri içeri süzülüyor - çığlıklar, bağırışlar, ağlamalar ve tüm bunların arasında kesilip açılan bedenlerin ıslak tokatları.

Kılıcımı çekiyorum.

Cesur ol.

Bir adam uzun namlulu bir silahı bana doğrulttuğu sırada dönüyorum. Görür görmez donup kaldım.

Kalbim boğazımda.

Aylardır onlardan birini görmedim. Ama silahları hatırlıyorum ve bir merminin delip geçtiği etin neye benzediğini biliyorum.

Adamın beyaz gömleğini ve pijamalarını inceliyorum. Muhtemelen biz geldiğimizde uyuyordu ve şimdi yaşam savaşı veriyor. Gömleğinde kan lekeleri var ve kahretsin, gerçekten onunla dövüşmek istemiyorum, ona yardım etmek istiyorum.

"Lütfen," diyorum onu yatıştırmak için elimi kaldırarak. "Ben gitmiyorum-"

Adamın parmağının hareket ettiğini görmüyorum ama silahın patladığını duyuyorum. Silahın bir parçası patlayıp sahibinin yüzünü havaya uçururken metal çıgıklar atıyor.

Onu görünce bulantımı bastırmak için elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum.

Bu yüzden insanlar silah kullanmayı bıraktı. Bu günlerde ateşli silahların tutukluk yapma gibi kötü bir huyu vardı. Kendinizi öldürme olasılığınız bir düşmanı öldürme olasılığınızdan daha fazlaydı.

Adamın öldüğü ve benim ölmediğim gerçeğini idrak etmek için sadece birkaç saniyem var, sonra dövüşün akıntısına kapılıyorum.

Önümüzdeki birkaç saat içinde, çatışmada yardım ettiğim başkaları da var. Bunun pek bir fark yarattığından emin değilim. Masum insanları kurtarmaya devam etmek istiyorum - ve edeceğim de - ama askerler tarafından bu kadar bunalılmışken bunun anlamını görmek zor. Asıl durdurulması gereken Savaş'ın ordusu.

Ordunun arabaları kasabanın içinden geçiyor ve yağmacı askerler arabaları mallarla dolduruyor. Tahıl çuvalları, su testileri ve ellerine geçirebildikleri her türlü içki. Kurutulmuş meyveler, yemişler, çiftlik hayvanları -ki tavuk ve keçiler iyi seyahat etmediği için hemen keserler.

Yağmalanmayan her şey yakılıp yıkılıyor. Tüm şehir yanıyor gibi görünüyor.

Önümde, gözlerim ölü bir askere takılıyor; yayı ve sadağı hâlâ sırtında.

Birkaç saniye eşyalara bakıyorum. Yay büyük, uzun boylu bir adam için yapılmış ve tutuşu alışılmadık olacak, ama işte. Ok ve yay kullanmakta kılıç kullanmaktan çok daha iyiyim. Ve böyle bir silah bana düşmanları gizlice yaralama yeteneği verir.

Bir an bile tereddüt etmeden, sokaktaki çatışmalardan kaçınmak için eğilip bükülerek ona doğru koşuyorum.

Düşen adamın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Kanı, kafasındaki yaradan bir nehir gibi akıyordu. Yayı ve sadağı vücudundan ayırmaya başlarken ona daha yakından bakmamaya çalışıyorum.

Atlı bir kadın caddede ilerlerken yayı omzuma atmıştım ve atının beni ezmemesi için yoldan çekilmem gerekti. Bir an sonra adamın yanına geri dönüyorum, sadağını vücudundan uzaklaştırıyorum, oklar içinde takırdıyor.

Ben hallederim!

Sadak çok daha büyük bir gövdeye uygun ve yay elimde ağır ve garip, ama ikisine de sahibim!

Şimdi koşuyorum, gözlerim sokakları tarayarak içine tüneyebileceğim iyi bir bina arıyor. Şehrin büyük bir kısmının yandığını düşünürsek, secebileceğim pek bir şey yok ama alevlere direnen birkaç bina görüyorum.

İçlerinden birine doğru koşuyorum, bir zamanlar ofis ya da daire olarak kullanılmış olması gereken üç katlı bir yapı. Merdiven boşluğunu bulup, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Derimden ter damlıyor ve dumanlı havayı içime çekerken öksürüyorum.

Üçüncü katta, aslında ofis değil daire olan odalardan birine giriyorum. İçerideki aile çılgık atıyor ve yaşlı bir kadın kafama saksıyla vurmaya çalışıyor.

"Oha! Ben
gidiyorum!" Lanet
olsun.

Dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Bir dahaki sefere kapını kilitle!" Duvarların arasından bağıyorum.

Kapının muhtemelen kilidi yoktur, seni mankafa.

Yandaki kapıya doğru koşarak, bu kez biraz daha temkinli bir şekilde daireye giriyorum. Ama ev boştu. Pencereye doğru ilerliyorum ve yakındaki bir sürahiyi kaparak camı kırıyorum.

Kalan parçaları da devirip bir ok alıyorum ve yaya yerleştiriyorum. Ve sonra avlanıyorum.

Altımdaki sokaklarda Savaş'ın askerleri kaos yaratıyor. Okumu bıçağını başka bir kadının karnına saplayan bir kadına doğrultuyorum.

Lütfen kaçırmayın.

Sakin bir nefes alıp oku bırakıyorum. Bir metre kadar uzağa gidiyor.

Yaya bir ok daha yerleştirip tekrar nişan alıyorum, bu sefer mesafeyi düzeltiyorum. Yayın kirişini geri çekerek oku bırakıyorum.

Kadının karnına isabet eden okun mide bulandırıcı gümbürtüsünü duymuyorum ama okun onu şişlediğini görüyorum. Bu yaradan kurtulabilir ama onu takip etmeye zahmet etmiyorum çünkü sokağın on metre aşağısında bir adam bir kadının pantolonunu indirmeye çalışıyor.

Ona vurabilirim.

Bu düşünce beni nişan almaktan ve ateş etmekten alıkoymadı. Ok kalbinin hemen altına isabet ettiğinde adamın vücudu geri tepiyor. Çılgık atan kadının üzerine doğru sendeleyerek ilerliyor. Kadın adamın bedenini kendisinden uzaklaştırıyor ve kurtuluşun nereden geldiğini görmek için arkasına bakmadan koşuyor.

Oklarım bitene kadar tünekte ateş etmeye devam ediyorum.

Gözetleme noktamdan ayrılıp binaya geri dönüyorum. Ön girişten henüz çıkmıştım ki, War kılıcı kanlı bir şekilde sokaktan aşağı at sürüyor. İnsanlar çılglık atıyor ve dağılıyordu.

Başka bir silah patladı. Ateş edeni görmeye ya da silahın gerçekten çalışıp çalışmadığını merak etmeye vaktim yok. Kurşun War'a isabet ederken onu izlemekle meşgulüm. Vücudu geriye doğru sarsılıyor, isabetin gücü o dağ gibi adamı atından düşürüyor. Bineği onu geride bırakarak ilerlemeye devam ediyor.

Atlı yerde kıpırdamadan yatıyor, altın saçları puslu ışıktaki donuklaşıyor.

Öldü mü? Ölebileceğini söyledi.

Bu düşünceyle benim garip bir şekilde karıncalanıyor. Hissettiğim şey her neyse, bu duygu olması gerekenden daha çelişkili.

Savaş hareket etmeye başlıyor ve düşüncelerim kendilerini yok ediyor. Kendini yerden itiyor ve bir kez daha ayağa kalkıyor. Yüzüne kötü niyetli bir gülümseme yayılıyor.

Şimdi silahı tutan kadına bakmak için dönüyorum. Gözleri kocaman olsa da elleri sabit. Benden biraz daha yaşlı ve silahını War'a doğrulturken başörtüsü rüzgârda dalgalanıyor. Ve sonra tetiği çekmeye devam ediyor.

Kurşunlar vücudunu aydınlatıyor, o ilerlerken gövdesini sağa sola sallıyor. Kurşunlar zırhını delip derisine saplanırken kollarını iki yana açıyor ve çılgın bir piç gibi gülüyor. Kanı yaralardan kalın perçemler halinde damlayarak vücudundan aşağı kayıyor.

Dehşet içinde ona bakıyorum.

Tanrım, gerçekten ölemez.

Kadın silahı tıklayana kadar ateş eder. Savaş kısık bir kahkaha atar ve gözleri çok ama çok şiddetlidir.

Hiç düşünmeden caddenin karşısına geçip kadının önüne atıldım ve onu atlıdan korudum.

Savaş'ın gözleri bana takıldı. Bir an şaşırıyor; savaş başladığından beri ilk kez karşılaşıyoruz. Ama şaşkınlığı çabucak kayboluyor ve gözleri kısılıyor.

"Aramıza girme karıcığım," diyor, dilsiz konuşma zahmetine katlanmadan. Gırtlaktan gelen sesi soğuk bir rüzgâr gibi içimi kesiyor.

"Onu öldürmene izin vermeyeceğim." Kadının ne düşündüğünü bilmiyorum ama bir an önce *ortadan* kaybolursa iyi olur.

"Miriam." War'ın sesi hiç duymadığım kadar ciddiydi. "Kımılta."

Cesur ol.

"Hayır."

Atlı beni inceliyor, yaralarından hâlâ kan sızıyor. "Bu kasabada binlerce masum var. O onlardan biri değil. Merhametini boşa harcama."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hareket etmiyorum."

Savaş bana doğru yaklaşıyor ve neden bu kadar korkutucu olduğunu hatırlıyorum. Boyu iki metreden uzun ve neredeyse her santimetrekaresi kanla kaplı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, karıcığım," diyor, sesi alçak perdeden.

Sanırım bunun bir tehdit olması gerekiyordu, ama o sesi karnımda hissediyorum ve atlının öpücüğünü tekrar hatırlıyorum.

"Yaşam ve ölümü bir oyun olarak görmüyorum. Onu bağışlayın."

"Ve beni tekrar öldürmeye mi çalışsın?" diyor. "Bu delilik, kadın."

O bunu söylerken donuk bir şangırtı duyuyorum. Tam zamanında yere bakıp kanlı, kullanılmış bir merminin yol boyunca yuvarlandığını görüyorum.

Bu ... ondan çıktı. Kutsal taşaklar.

"Ne zararı olur ki? Onu bağışlayın," diye tekrar ısrar ediyorum.

"Sırf beni öldürmeye çalıştığı için ondan hoşlanıyorsun," diyor bana bakarak.

Belki de. "O cesur biri."

Omzumun üzerinden kadına bakıyor, yüzünü buruşturuyor. "Sorun çıkaracak."

Ama aslında bunu düşünüyor.

Avantajımı kullanıyorum. "Ona faydalı bir görev verin; bir şeyler pişirsin ya da bir şeyleri idare etsin."

Savaş hala etrafımızda devam ediyor ve geçen her saniye bu kadının hayatta kalma ihtimali giderek azalıyor.

Savaş inanılmaz uzun bir süre ona bakar. Üst dudağı kıvrılır.

"Bu benim için zaman kaybı," diyor. "Yumuşak kalbinin hatırı için, *şimdilik* yaşamasına izin vereceğim."

Yakındaki bir askere ıslık çalar ve onu yanına çağırır. Adam koşarak War'ın yanına gelir. Yakınına eğilen atlı, askere bir şeyler fısıldar. Adam cevap olarak başını sallar, sonra ayrılır.

Arkama bakıyorum. Kadın hâlâ yolun ortasında duruyor, gerçi bir noktada bir bıçak edinmiş.

Şansın varken neden kaçmadın? Ona sormak istiyorum.

Ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırıyor, gözleri önce bana, sonra Savaş'a ve askere kayıyor. Kızgın ve çaresiz bir bakışı var.

Adam Savaş'tan ayrılır ve kadının yanına doğru yürür. "Ne yapıyor bu?" War'a telaşla soruyorum.

Atlının üst dudağı kıvrılır. "Onu bağışlıyorum," der, sesinde bir tiksinti notası vardır.

Asker yaklaşırken kadın silahını kaldırır, ancak adam bıçağı kolayca savurur ve kadını omzundan yakalar. Asker ona dokunur dokunmaz kadın çılgına dönüyor, tırmalıyor, tekmeliyor ve çığlık atıyor. Dişlerini sıkkan asker, önce atlıya ve bana, sonra da yakındaki bir ata işaret ederek ona kendini anlatmaya başladı. Ne olursa olsun asker ona söylüyor, bu da onun yavaşça, isteksizce işbirliği yapmasına neden oluyor.

Bir dakika sonra kadını yakındaki bir atın yanına götürür ve eyere binmesine yardım ederek ona sessizce mırıldanır.

"Biz gözden kaybolur kaybolmaz onun boğazını kesmeyeceğinden emin misin?" İkisine bakarken War'a soruyorum. Bu işe neden bu kadar bağlandığımı bile bilmiyorum. Belki *de* kadın War'a zarar verdiği içindir.

Asker ve kadın uzaklaşırken, "Hayır," diye cevap veriyor, "değilim. "Ben değilim.

İnsanların kalpleri vefasız ve acımasızdır."

Ona bir bakış attım, tam o sırada başka bir mermi zırhından çıkıp yere çarptı.

Atlı yaklaşıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan başımın arkasını kavrayıp beni vahşi bir öpücük için kendine çekiyor. Dünya tersine dönüyor ama Savaş'ın dudakları benimkilere değdiği anda kasırga durur gibi oluyor.

Artık savaş yok, ölüm ve şiddet yok, cennetle dünya karşı karşıya değil. Sadece o ve ben varız.

Tadı duman ve çelik gibi ve dudaklarım ona karşılık veriyor, tıpkı dün gece olduğu gibi. Mücadele ettiğim her şeyi temsil etse bile onu öpmeden edemiyorum.

Ağzı benimkini tekrar tekrar tarıyor ve-

Savaş öpücükten kopar ve dünya tekrar içeri girer.

Sürmeli gözlerini benimkilere dikmiş, geri çekilirken şaşkınlıkla atlıya bakıyorum.

"Deimos!" diye sesleniyor, gözlerini benden ayırmadan.

Savaş'ın atı, sanki sadece emri bekliyormuş gibi dörtnala ona doğru geliyor.

Ben orada öylece durup onu öperken aklımdan ne geçtiğini merak ederken atlı hayvana biniyor.

Savaş başka bir şey söylemiyor. Bana son bir kez baktıktan sonra savaşa geri dönüyor.

Savaş bittiğinde kimse kalmamış olacak.

Sokaklar ölümler ve ölmekte olanlarla dolu. Binalar kül ve moloz yığınının ibaret. Bir zamanlar mavi olan gökyüzü şimdi puslu bir kızıl kahverengiye bürünmüş ve küller kar gibi yağıyor.

Tutsaklar götürüldü ve geri kalanımız geldiğimiz yoldan geri süzülüyoruz.

Ellerim acıdan, yorgunluktan, açlıktan ve derin bir *yanlıklık* duygusundan titriyor. Bugün olanlar doğru değildi.

Şehirden çıkarken atlıya tekrar rastladım.

Savaş bir kavşakta duruyor, sırtı bana dönük, etrafı cesetlerle dolu. Üzerine kan sıçramış, sakince yıkımı inceliyor.

Kutsal bir şey olamaz. *Olamaz*. Saf olan hiçbir şey böyle bir acıdan sorumlu olamaz.

Ama sonra dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Kana susamışlığının altında, bakışlarında bir ağırlık ve kararlılık var. Ve eğer yeterince uzun bakarsam, biraz yüklenmiş göründüğünü bile söyleyebilirim.

Bu gerçekleşmeden önce bakışlarımı kaçırıyorum.

Cesetlerin etrafından dolanarak yürümeye devam ediyorum ve sanki görünmezmiş gibi yanından geçip gidiyorum.

İki dakika geçmeden arkamda dörtnala koşan bir at sesi duydum. Savaş atı Deimos'a binmiş atlıyı görmek için tam zamanında dönüyorum, ikisi birden bana doğru geliyorlar.

War eyerinden eğildi, kolunu uzattı. Yoldan çekilmeye başlıyorum, ama War sadece yörüngesini ayarlıyor, böylece hala bana yaklaşıyor. Aramızdaki mesafe kapanıyor; on metre, beş, *iki*.

Kolu orta bölgeme çarparak beni yerden kaldırdı. Benim Atına sürüklenirken nefesim bir anda kesildi. Nefes nefese kaldım.

Savaş sırtımı onun önüne sabitliyor.

"Bir dahaki sefere beni beklersin," diyor kulağıma. Pek olası değil.

Beni kasabanın dışına taşıırken omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatıyorum ve ona bu kadar yakın durmaktan nefret ediyorum.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Bugün beni öldürmeye zorladın" dedim. Onlar onun askerleriydi ama yine de.

Doğru değildi, hiçbirisi doğru değildi.

Savaş cevap vermiyor. Tabii ki vermez.

Aşdod'un kenarında toplanan son orduya tekrar katıldığımızda süvarinin atı yavaşlıyor. Savaş'ın askerlerinin neden kampta değil de burada durduklarını ya da Savaş'ın neden onlarla birlikte durduğunu bilmiyorum.

Deimos durdu ve o durur durmaz ben de attan indim. Savaş gitmeme izin verdi ve bu bile başlı başına garip bir şeylerin döndüğü konusunda beni uyarmış olmalıydı.

Toplanan asker kalabalığına doğru ilerlerken atlının bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum. Etrafımdaki insanlar sanki bir duyuru bekliyorlarmış gibi savaş lordlarına bakıyorlar.

Savaş'ın phobos binicileri onun etrafında dağılıyor, bir grup hala atlarının üzerinde. Her birinin pazusunda kırmızı bir bant olan bu metanetli, atlı adamlara bakıyorum. War gibi, birçoğu gözlerini karartmak için sürme çekmiş.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor ve sessizlikten tüylerim diken diken oluyor. Tüm gözler hâlâ Savaş'ın üzerinde.

Neler oluyor?

Atlı sözsüz bir şekilde, avucunu yukarı kaldırarak Aşdod harabelerine doğru uzanır. Kolu titremeye başlar, zırhının altındaki kasları gerilir. Yavaşça kolunu kaldırır, sanki büyük bir yükü kaldırıyormuş gibi gittikçe yükselir.

Etrafımdaki şaşkın yüzlere bir kez daha baktım.

Tamam, *cidden*, neler oluyor?

Uzun bir dakika boyunca her şey sessiz, her şey durgun. Sonra onu ayaklarımın dibinde hissettim.

Yeryüzü titremeye başlıyor. İlk başta belli belirsiz -neredeyse hayal gücüm olduğunu düşünüyorum- ama bacaklarım titreyene kadar şiddetlenmeye devam ediyor.

o. akıl taşları yerde ve toprakta sıcııyor. Tüm bunlar olurken Savaş atının üzerinde oturuyor, kollarını havaya kaldırmış, yüz hatları sakın.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bir şeyler oluyor, bir şeyler... Etrafımızda toprak yarılmaya başlıyor. İnsanlar ya atlıyor ya da tökezliyor.

etraflarındaki toprak parçalandıkça uzaklaşıyor.

Ve sonra-

Yer *hareket* ediyor. Sadece açılmıyor, *hareket ediyor*. Canlı görünüyor ve ben gördüklerime anlam veremiyorum - ta ki yerden kurumuş bir el yükselene kadar.

"Yüce Tanrım," diye nefes alıyorum.

Topraktan ölüler dirilir.

Bölüm 14

Hikayeler doğruydu. Doğudan gelenler. Doğı *hakkında* olanlar.

Gözlerim düz araziye tarıyor. Gözlerimin indiğı her yerde ölüler yükseliyor. Onlardan düzinelerce var. Ayaklarımın altındaki toprak farkında olmadan işaretsiz mezarlarla beneklenmişti ve onlardan, çoktan gitmiş olanlar hayata geri dönüyor.

Bazıları iskeletten başka bir şey değil; diğerlerinin kurumuş bedenlerine hâlâ et parçaları tutunuyor.

Ölüler kalkar kalkmaz Aşdod'a doğru dönerler.

Uzaktan gelen çığlıkları duymamız bir dakikadan az sürdü.

Yüce Tanrım. Şehirde hâlâ hayatta olan insanlar vardı. Sadece şimdi, o çığlıkları duyunca...

Korkunç, akıldan çıkmayan gerçek batıyor ve *felç* ediyor.

Ölüler, yaşayan son insanları da öldürüyor. Bu yüzden mezara giden şehirler hakkında söylentilerden başka bir şey duymadım. Savaş hayatta kalan bırakmadı ve hayatta kalanlar olmadan dünyanın geri kalanını atlının geldiğı konusunda uyarmanın bir yolu yoktu.

Phobos sürücülerinin hemen yanından grubun önüne doğru ilerliyorum. Önümde Aşdod'a giden yolu görebiliyorum. Artık zombilerle delik deşik olmuş yanan şehre bakarken bacaklarım neredeyse katlanıyor.

Bakışlarım, kolunu uzatmış olan War'a dönüyor. Bunu o yapıyor. Tek başına.

Düşünmeden ayaklarım beni ileriye, ona doğru götürüyor.

Atlı bir Phobos sürücüsü yolumu kesti. "Kimse savaş lordunu rahatsız edemez." Savaş o zaman dönüyor, gözleri karanlık bir niyetle dolu.

Kolunu indiriyor,

Yine de çığlıklar durmuyor.

"*Jehareh se hib'wa,*" diyor.

Bırakın geçsin.

Atlının bakışlarını üzerimde hissederek yanından geçip gidiyorum.

Ona ulaştığımda "Kes şunu" dedim.

Uzun bir süre bana bakıyor, yüzü okunmuyor. Sonra çok bilinçli bir şekilde benden uzaklaşıp şehre doğru döndü.

İşte cevabım. Vücudunun her satırında yazıyor.

Hayır.

"Kes şunu," diyorum daha yüksek sesle. "Lütfen.

Bu *savaş* değil." Bu bir yok etme.

Atlının sesi gürlüyor. "Bu Tanrı'nın isteği."

Bitene kadar beklemek zorundayım. İç karartıcı derecede hızlı. Görünüşe göre, ölümlere karşı kazanmak diye bir şey yok. Eğer rakibiniz ölemiyorsa, o zaman gerçekten durdurulamaz.

Bir noktadan sonra çığlıklar azalmaya başlar. Artık uzak bir çığlık korusu değil, bir fısıltıdır. Ve sonra o da kaybolur.

Çığlıklar kesildikten kısa bir süre sonra etrafımda bir şeyler *değişiyor*. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem, sadece havanın nefes almak için daha kolay görüldüğünü söyleyebilirim. Belki de herkesin kolektif gerginliğidir. Kalabalık, eğlence bittiği için kendini toparlıyor gibi görünüyor.

War elini indiriyor ve atını şehirden uzaklaştırarak bana doğru yönlendiriyor.

Yanımda durup bana bir el uzattı. Ölüyü diriltmek için kullandığı elin aynısı.

"*Aşşatu*," diyor.

Eşim.

Beni tekrar atına bindirip kampa götürmek istediği çok açık. Elinden uzaklaşıyorum, gözlerim atlının kilerle buluşmak için yükseliyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum usulca, nabzım damarlarımda atıyor. "Sanırım senden hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar çok nefret ediyorum."

War'ın kendinden emin tavrı sözlerim üzerine biraz değişti. Yemin ederim bir an için neredeyse... *kararsız* görünüyor.

O zaman ondan uzaklaşıyorum ve mesajı açık ve net bir şekilde alıp elini geri çekiyor. Birkaç saniye daha oyalanıyor ve yine derin şüphesini hissediyorum. Sözde insanlar hakkında bildiği her şeye rağmen, ruh halimizle nasıl başa çıkacağını bilmiyor gibi görünüyor.

Sonunda War bana ağır ve son bir bakış attıktan sonra atını kalabalığın ön tarafına doğru sürdü. Sanırım şimdi peşinde olan diğer askerlerle birlikte onu yaya olarak takip edeceğimi düşündü.

Bilmiyorum.

Yerimden kıpırdamadan duruyorum ve hepsinin geldikleri yöne doğru geri çekilişini izliyorum.

Dönüp Aşdod'un yanan kalıntılarına bakıyorum. Gördüklerim karşısında kalbim sızlıyor. Kudüs böyle bir yer miydi? Tam şu anda Zeytin Dağı'nda durup memleketime bakabilseydim, Aşdod kadar sessiz ve durgun görünür müydü?

Şehre doğru birkaç adım atıyorum, bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Bu benim kaçış şansım olabilir. Kuşkusuz şehirde bisikletler, tekneler, yiyecek ve diğer her türlü kaynak kalmıştır. Kendimi *silahlandırıp* donatabilirim ve buradan gidebilirim.

Omzumun üzerinden kısa bir bakış fırlatarak, kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. askerler benim için geri dönüyor. Ama kadın ve erkeklerden hiçbiri arkalarına bakmıyor bile.

Neden kimse beni durdurmuyor? Ashdod'la tekrar yüzleşmeden önce bu endişe verici düşünce aklımdan sadece bir iki saniyeliğine geçiyor.

Birkaç adım daha atıyorum. Önemli değil, diye karar verdim, bunu gerçekten yapmak istiyorsam oyalanmayı bırakması gereken kişi benim.

Çünkü Savaş muhtemelen benim için gelecek ve onun gazabını ancak hayal edebilirim. Bu ürpertici düşünceyle şehre doğru koşmaya başladım.

Bölüm 15

Aşdod'un yolları boyunca küller savruluyor ve hava duman ve yanmış et gibi kokuyor.

Tıpkı hikayelerde anlatıldığı gibi. Sokaklardaki kemikler, tarla gibi işlenmiş mezarlıklar. Ancak şimdi tam olarak anlıyorum.

Çömeliş bir uyluk kemiği alıyorum, iskeletin geri kalanını yolda yattığı yerde bırakıyorum.

Ölüler geldi ve şehrin yaşayan son kalıntılarını da yerle bir etti, sonra da görünüşe bakılırsa ölü olmaya geri döndüler. Cesetleri gördüğümde içimi bir ürperti kaplıyor, bazıları açıkça bugün ölmüş, diğerleri ise önümdeki iskelet gibi çoktan gitmiş.

Şimdi bir bisiklet bulalım.

Doğal olmayan sessizlikten ürkmemeye çalışarak sokaklarda bırakılmış bisikletleri aramaya başlıyorum.

Kendi arayışında o kadar kaybolmuşum ki arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini neredeyse kaçırıyorum.

Arkamı döndüğümde neredeyse çok geç oluyor.

İri yarı bir adam benden sadece birkaç metre ötede ve elinde kılıcıyla son sürat koşuyor. Kendi silahımı kınından çıkarmak için sadece saniyelerim var.

Kılıcını havaya savurup üzerime indiriyor ve ben aceleyle saldırısını engellerken homurdanıyorum, kılıcı benim daha kısa olan kılıcımla buluşuyor. Onu uzak tutmak için ödünç aldığım kılıcımı iki elimle tutmam gerekiyor.

Adamın gözlerinin içine bakıyorum.

Vay anasını.

Bir bebeğinki gibi cam gibiler ve hafif bulutlular. Ama en kötüsü, arkalarında hiçbir şey yok. Zeka yok, merak yok, kişilik yok.

Gerçekten ruhlarımız var. Olmalıyız çünkü bu adamın bakışlarındaki yaşam kıvılcımı yok oldu.

Ayağımı aramıza sokup onu tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ve kendime birkaç değerli saniye kazandırıyorum.

şimdi ona iyice baktığında, tek sorununun gözleri olmadığını görüyorum. Karnından aldığı bir yara yüzünden gövdesi kan içinde ve teni kül renginde.

Hareket ediyor ve savaşıyor olabilir ama bu adamın gerçekten öldüğüne dair aklımda hiçbir şüphe yok.

O tekrar saldırmadan önce yayımı düşürmeyi başarıyorum. Bir isabeti daha savuştururken oklarım sadaklarında sallanıyor, sonra bir tane daha.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Buraya War'ın ölüsü üzerinde kullandığı büyüünün bittiğini varsayarak geldim. Böyle bir hata yüzünden muhtemelen alacağım ölümü hak ediyorum.

Ölü adam üzerime gelmeye devam ediyor ve tek yapabildiğim darbelerini savuşturmak.

Umarım kılıcım yapmam gereken kasaplık için yeterince keskindir. Ve bunun kasaplık olması gerekecek. Ölümcül bir darbe bu cesedi durduramaz.

Adamın bileğini tutuyorum, sonra neredeyse şoktan düşürüyorum. Derisi biraz fazla soğuk ve başka bir unsur daha var, sanki et çok sert ya da olmaması gerektiği halde veriyor gibi - bilmiyorum, bir şey - *bu konuda* belirgin bir anormallik var.

Bir saniye sonra kılıcımı indirdim ve bileğini kesmeye başladım. Saldırganım kolunu geri çekerek beni ona doğru tőkezletti.

Panik içinde hançerimi kınından çıkarıp gözlerine saplıyorum ve bunu yaparken yüzümü buruşturuyorum.

Beni göremezse, yaşayabilirim.

Adamın gittiğini, bu şeyin sadece acı hissetmeyen bir kukla olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Ve yaratığın gerçekten hiçbir şey hissetmediğinden eminim çünkü beni savuşturmak yerine kılıcını bırakıp boğazıma uzanıyor.

Ve şimdi kör saldırganımın aptal kıcıımı öldürmek için beni görmesine gerek yok.

Gözleri olmadan da içimdeki hayatı gayet güzel çıkarabilir.

Bu yüzden umutsuzca bileğini tekrar kesmeye başladım ve bu kayda değer bir fark yaratmadığında ayaklarımdan birini göğsüne dayadım, sonra diğerini.

Siyah noktalar görüşümü
dolduruyor.

Boğuluyorum.

Su içeri akıyor-

Hayır, hayır, hayır. Bu bir daha olmayacak.

Büyük bir hamleyle ayaklarımı ölü adamın göğsüne doğru itiyor ve onun tutuşuna yaslanıyorum.

Boynum ellerinden kurtuluyor ve nefes alamadan sertçe yere düşüyorum. Peşimden atladığında, tam zamanında yuvarlanmayı başarıyorum, silahlarım mucizevi bir şekilde hâlâ elimde.

Ağır ağır kendimi yerden kaldırdım.

Ölü adam ayağa kalkmak için çabalıyor. Bunun olmasına izin veremem.

Yapmak üzere olduğum şeye karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve sonra bıçağımı boynuna indiriyorum.

Kılıcım etini parçalıyor ve gerçekten de olması gerektiği kadar keskin değil. Kafasını vücudundan ayırmak için çok fazla vuruş gerekiyor ve bu sırada çığlık atmamak için dudağımı ısırığımı söylemekten utanıyorum - etrafta daha fazla ölü olması ihtimaline karşı.

Bugünün ve tüm vahşetinin canı cehenneme.

Adamın kafasını omuzlarından ayırmayı başardıktan sonra bile vücudu hala hareket ediyor. Kolları hâlâ sallanıyor, bacakları hâlâ tekmeliyor; motivasyonundan hiçbir şey kaybetmemiş.

Sendeleyerek ondan uzaklaşıyorum, sonra ayağım takılıyor ve sertçe kışımın üzerine düşüyorum. Elimin tersini ağzıma bastırıp, dışarı çıkmak isteyen hıçkırıklarımı tutuyorum. Ceset kendini toparlıyor, başı gittiği için biraz sallanıyor.

Kalk, Miriam. Başka bir yaratık seni bulmadan kalk.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ve kılıcımı ve hançerimi kınına sokarak geri çekiliyorum. Ondan uzaklaşırken bile gözlerim o iğrenç şeye dönüp duruyor.

Ve sonra koşarım.

Bir sonraki zombinin beni nasıl bulduğunu BİLMİYORUM, sadece bir diğeri elinde kılıcıyla bana doğru gelmeden önce şehirden çıkmamış oluyorum.

Sikeyim.

Hortlakların her zaman kendilerini sürüklediklerini ve topalladıklarını hayal etmiştim. Bu kadar çevik olabileceklerini hiç düşünmemiştim.

Yine de, bana doğru gelen devasa adama bakılırsa, Savaş'ın sadece en taze, en donanımlı ölüleri seçtiğini ve geri kalanların çürüyüp gittiğini tahmin ediyorum.

Bu son birkaç zombi, şehirden geçmeye cesaret eden son yaşayan insanlar için bölgede devriye gezmelidir.

Silahlarımın ağırlığı beni yavaşlatsa da kollarımı pompalıyor ve bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum. Hiçbirini düşürmeye cesaret edemiyorum. Yakında tekrar ihtiyacım olacağından korkuyorum.

Kaçma düşüncesi bir hayal gibi görünüyor. Savaş'tan ve ordusundan kaçma umudumu yitirdim. Artık tek istediğim hayatımı kurtararak kampa dönmek.

Ceset bana neredeyse yetişmeden önce ancak bir blok ilerleyebildim. Etrafımda dönüp kılıcımı kınından çıkarıyorum.

Adam bir yük treni gibi üzerime geliyor, silahını olağanüstü bir ustalıkla savuruyor. Vücudunun sol tarafı kan içindeydi. Bunun dışında neredeyse hiç zarar görmemiş görünüyor.

Onu elimden geldiğince savuşturuyorum ama o acımasız ve yorulmak bilmiyor. Kılıcını tekrar tekrar savuruyor ve engellediğim her darbeye zayıfladığımı hissediyorum. Daha önceki adrenalinime rağmen, yorgunluk baş gösteriyor. Çok uzun süredir savaşıyorum ve son enerjimi de harcamak üzereyim.

Toynak sesleri arkamda gümbürdüyor.

"*Durun!*" Savaş'ın derin sesi çınlıyor.

Bir anda saldırganım yere düşüyor, bir kez daha cansızlaşıyor.

Sırtımdaki toynak darbeleri yavaşlamıyor.

"*Miriam!*" Savaş kükrer.

Yüzümü ona dönüyorum, tüm vücudum nefes alıp verirken bir yükselip bir alçalıyor.

Gözünü budaktan sakınmayan savaş lordu artık soğukkanlı değil. Yüzü bir öfke maskesi.

Atlı tek bir akıcı hareketle bineğinden indi. Ve sonra bana doğru koşmaya başladı. "*Tanrı aşkına ne yapıyorsun?*" diye bağırıyor. Bana ulaştığında, kollarımın üst kısmını kavradı. Elimde hâlâ bir kılıç olması belli ki umurunda değil.

Nefes alıp veriyorum, nefes nefese kalıyorum. Ayaklarımın dibindeki ölü adama bakıyorum ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Yüce Tanrım, hayatım boyunca bu kadar korkutucu ve doğal olmayan bir şey görmemiştim. Ve durdurulamadı.

"Bu sabah senden güvende olmanı istedim ve sen bunu mu yapıyorsun?" Savaş talep ediyor. "Buraya ölümü aramaya mı geldin?"

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum. Tek yapabildiğim başımı sallamak. Bu sokaklarda hâlâ hayatta kalanlar için devriye gezen zombiler olduğunu bile *bilmiyordum*. Bilseydim tabii ki gelmezdim.

"Öldürülebilirdin!" diyor, gözleri vahşi. Neredeyse öldürülüyordum.

Savaş küfretmem için beni serbest bırakıyor, elini ağzında ve çenesinde gezdiriyor.

Titrek bir nefes alıp ondan uzaklaşıyorum, sakinliğimi yeniden kazanmaya ve daha da önemlisi altıma kaçırmamaya çalışıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Atlının sesi şimdi daha sakin, daha kontrollü.

Yine de cevap vermiyorum.

Önümde, ölülerden biri seğirmeye başladı. Sonra, bir kukla gibi, adam ayağa kalkıyor. Grotesk ölülerden biri, yüzünün yarısı ezilmiş. Bana yaklaşıyor ve ben duruyorum, ellerim içgüdüsel olarak kılıcımı sıkıyor.

Ama yaratık saldırmıyor. Saldırması da gerekmiyor. Tek yapması gereken bana doğru yürümek ve şimdi geri geri gidiyorum, sert, sıcak bir ete çarpana kadar geri geri gidiyorum.

War'ın elleri kollarımın üst kısmını kapatarak beni bir kez daha yerime zincirliyor.

Önümde, ölü adam yere yığıldı.

"Bana cevap vereceksin," der atlı. "Ve gitmeyeceksin."

Öfkem yükseliyor, damarlarımdaki zehir gibi içimi dolduruyor. War'ın kollarında dönüyorum, böylece onunla yüzleşebiliyorum.

Ondan ne kadar nefret ettiğimi, ondan ne kadar tiksindiğimi tekrar söylemek istiyorum ama atlının gözlerine bir kez bakınca anlıyor. Umursuyor mu bilmiyorum ama en azından biliyor.

"Neden?" Onun yerine ben söylüyorum. "Neden *herkesi* öldürmek zorundaydın?" Şimdi cevap vermeme sırası onda.

"Neden?" Tekrar söylüyorum, daha ısrarlı.

War'ın üst dudağı kıvrılmış, yüzü asık. Cevap vermiyor.

Hâlâ üst kollarımı tutuyor ama bu onu itmemi engellemiyor.

"Neden?" Tekrar ediyorum. Bir itme daha. "Neden?" Bir tane daha. Ve bir tane daha. "Neden, neden, neden?"

Bunu bir ilahi gibi söylüyorum ve onu tekrar tekrar itiyorum. Atlı sallanmıyor bile. Bir kayayı itiyor olabilirim.

Şimdi gözyaşlarım akıyor, kızgın ve üzgünüm ve kendimi çok ama çok çaresiz hissediyorum.

War beni kendine çekti, kollarına aldı. Ben de ona izin verdim. Bedenim onunkine yaslanıyor, aptalca bir şekilde kucaklamayla rahatlıyorum. Omzuna yaslanıp ağlıyorum ve o da bana izin veriyor ve bu bir şekilde tüm bu çileyi daha da korkunç hale getiriyor.

Eli tekrar tekrar saçlarımda geziniyor.

Bir noktada kılıcımı benim için kınına soktu, sonra beni kaldırdı. Onunla dövüşmeye zahmet etmedim. Daha önceki hamlelerim kadar işe yaramayacaktı.

Savaş sessizce beni Deimos'a bindiriyor, bir süre sonra da sallanıyor. O şehirden çıkarken beni kendine yakın tutuyor.

"Parmaklarımdan arasından kum taneleri gibi kayıp gittiğini hissediyorum, Miriam," diyor War kulağıma. "Bana neyi yanlış yaptığımı söyle."

"Her şey," diyorum
bıkkınlıkla. Beni kendisine
bakmaya zorluyor.

"İnsan kalpleri düzeltilebilir" diyor, sanki bakış açısının değişmesi gereken kişi *benmişim* gibi.

"Seninki olabilir mi?" Ben soruyorum.

Yüzümü arıyor. "Bu benden daha az nefret etmeni sağlayacak mı?" Bilmiyorum.

"Seni kaybetmeyeceğim," diyor Savaş, sesinde bir vaat. "Kudüs'teki o gün seni bağışladım çünkü sen benimdin. Ve bedeli ne olursa olsun bunu böyle tutmaya niyetliyim."

Kampa döndüğümüzde gece çökmüştü. Aşdod'daki son yangınların dumanı yıldızları gizliyor. Böylesi daha iyi. Göklerin birbirimize yaptığımız tüm o korkunç şeyleri görmesini istemem.

War atını durdurur durduramaz Deimos'tan atlıyorum. Ayaklarım yere değdiğinde duraklıyorum.

Savaş'ı tamamen bırakıp gitmeye hazırım ama Bilmesi gereken bir şey.

Ona dönerek, "Ailemin resmini buldum. Alet çantamın içindeki."

Atlı bana bakıyor, duygusuz.

"Sana saçma bir şekilde minnettardım, biliyorsun," diye devam ediyorum. "O fotoğrafı elime aldığımda bir an için birlikte olduğumuz o iki geceye geri dönmek istedim. Onları farklı bir şekilde yeniden yaşamak istedim. *Daha iyi.*"

Onu bununla bırakıyorum.

Uzaklaşırken War'ın yoğun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama burada beni durdurabileceği bir ölü yok. Belki de beni kafese kapatmayı bitirmiştir. Her iki durumda da gitmeme izin veriyor ve ben de kederim ve dehşetimle tek başıma baş etmek zorunda kalıyorum.

Bölüm 16

Aralarında Tamar ve Fatimah'ın da bulunduğu bir grup kadının yanından geçerken çadırıma doğru yürümekten vazgeçiyorum. Grubun ortasında daha önce kurtardığım, War'ı defalarca vuran kadın var.

Çadırlardan birinin önünde duruyor, etrafı beni karşılayan aynı yüzlerle çevrili. Pantolonu kanla lekelenmiş ve başörtüsü hafifçe yamulmuş, siyah saçlarının en küçük parçasını ortaya çıkarıyor. Kendine sarılmış, tamamen perişan görünüyor.

Merak ve derin bir ortak amaç duygusuyla onların arasına daldım.

Gruba katıldığım da kadının gözleri benimkilerle buluşuyor; gözlerinde tanıma kıvılcımları beliriyor.

"Beni bağışlayan sensin," diyor. Bunun için minnettar mı, yoksa beni canlı canlı deşmek mi istiyor anlayamıyorum.

"Nasılsın?" Dikkatlice soruyorum.

Yutkunuyor, gözleri başka yere kayıyor. Doğru.

Ona kısa bir gülümseme veriyorum.

"Ben Miriam." "Zara," diyor.

Gözlerim onun etrafında kümelenmiş kadınlara kayıyor. "Ona buradan yardım edebilirim," diyorum onlara.

Yollarına devam edecek kadar mutlular. İlgilerine ihtiyacı olan başka yeni elemanlar var.

Yalnız kaldığımızda bakışlarım Zara'ya dönüyor. "Demek bağlılık yemini ettin."

O benim gibi değil, farkındayım.

Önceleri tek gördüğüm benzerliklerimizdi ama Kudüs'teki savaştan sonra savaşıma gücüm kalmamıştı. Savaş tarafından bağışlanmamış olsaydım, bedenim şu anda leş yiyicilere yem olurdu.

Ama Zara değil.

Atlıya karşı savaştı ve belki o zaman ölmek istedi, ama askerler onu sıraya dizip bağlılığını istediklerinde bağlılığını bildirdi. Yaşamak istedi.

İç çekti. "*Evet.*" Çizmesinin ucuyla toprağı tekmeliyor.

Bana tekrar baktığında, tanık olduğu tüm o ölümleri görüyorum. O da tıpkı benim gibi komşularının ve arkadaşlarının kesilmesini izlemek zorunda kaldı. Ve sonra sıraya girip onların tekrar tekrar kesilmesini izlemek zorunda kaldı.

"Ve bu senin çadırın mı?" Arkasındaki evi işaret ederek soruyorum. "*Benim değil.*"

Doğru ya. Ölü bir kadının çadırı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana ne miras kaldı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

Etrafında dolaşarak bir kapağı geri çekiyorum ve çadırına bakıyorum. "Bilezikler, bir diş fırçası, bir günlük ve biraz göz makyajı." Gördüğüm eşyaları listeliyorum. En azından paletin üzerinde duran katlanmış battaniye yeni görünüyor.

"Bunların hiçbirini istemiyorum," diyor Zara şiddetle.

Seni suçlamıyorum.

"Hiçbirini saklamak zorunda değilsin."

Bana kederle bakıyor. "Şimdi ne olacak?"

Çadırın kapaklarını indirerek isteksizce bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana duymak istediğin şeyi mi söylememi istersin, yoksa gerçeği mi?"

Çenesini çalıştırıyor. "Gerçeği."

Ona üzgün bir bakış attım. "Şehrinin katledilişini kampın geri kalanıyla birlikte kutlamak zorunda kalacaksın." Daha şimdiden sürünün orta açıklıkta toplandığını duyabiliyorum. Davullar henüz çalmaya başlamadı ama yakında çalacaklar.

Nefes veriyorum. "Kutlamadan sonra yatağa gidiyorsun ve yarın o çadırda uyanacaksın ve bunun sadece bir kabus olmadığını anlayacaksın. Bu senin hayatın. Bundan ne çıkaracağın sana bağlı olacak. Ama acı durmayacak. Savaş ve onun en iyi savaşçıları önümüzdeki birkaç gün içinde çevredeki tüm toplulukları vuracak ve herkesi öldürecekler ve sen bunu durdurmak için çaresiz kalacaksın."

"Piçler," diye yemin ediyor.

"Ve sonra sana bir iş verilecek - ya bir asker ya da bir aşçı ya da başka bir şey olarak ve burada yapacağın şey bu olacak."

"Ya yapmazsam?" diye meydan okuyor.

İkimiz de bu sorunun cevabını zaten biliyoruz.

"O zaman muhtemelen ölürsün."

Zara bana baktı. "Henüz yapmadın."

Daha önce War'ın onu öldürmesini engellediğim zamanı hatırladığını söyleyebilirim ama benim tek hatırladığım o zombinin ellerinin boğazıma yapışıp beni boğarak öldürmesi.

Zara'ya uzun uzun bakıyorum. "*Henüz.*"

Güneş battığında savaş tamamları çılmaya başlamıştı. Birilerinin değerli hayvanlarının şiş üzerinde cızırdadığının kokusunu alabiliyorum ve insanlar sanki bir kasabayı katletmemişiz gibi boş boş sohbet ederek kampın merkezine doğru düzenli bir şekilde akıyor. Meşaleler çoktan yakılmış ve insanlar festival kıyafetlerini giymişler.

Açlığımın etkisiyle açıklığa doğru ilerliyorum. Adrenalinin etkisi geçtiği için boş mideme kramplar giriyor.

Yemek için sıraya giriyorum ve beklerken kalabalığı inceliyorum. Bu gece, daha önce görmediğim bir şey gördüm. Pek çok yüzün umutsuz bir yanı var. Gülümsüyorlar ve normal davranıyorlar ama gözlerinde daha önce fark etmeye zaman ayırmadığım perili, boş bir bakış var.

Bu insanların en az benim kadar korkmuş ve akılsız olmadıklarını varsaymak benim için boktan bir hareketti. Taş kesildiler. Hepimiz taşlaşmış durumdayız. Ben, Zara ve diğer herkes.

Ve bunun için iyi bir nedenimiz var.

Kalabalığın sisi arasından Savaş'ın tahtında oturduğunu ve bir phobos sürücüsü onunla sohbet ederken bir tarafa doğru eğildiğini görüyorum.

Önceki duygularımın hepsi ayağa kalktı. Bir şehri yağmaladı, sonra da artıklarıyla ziyafet çekmek için ölüleri diriltti.

Ve sonra beni onun dinsiz iğrençliklerinden kurtardı.

Atlı, sürücüyü dinlerken alt kalçasını ovuşturuyor, sürmeli gözleri çukurlar kadar karanlık görünüyor.

Ondan uzaklaşarak iki tabak yemek ve iki içecek alıp kadınların odasına geri dönüyorum. Burada meşaleler kısık yanıyor.

Zara'nın çadırına vardığımda "Tak, tak," diyorum.

İçeri girmeden önce cevap vermesini beklemeye zahmet etmiyorum. Geldiğim gün görgü kuralları ya da başka bir şey için ne kadar az enerjim olduğunu hatırlıyorum.

Zara, toprak zemine resimler çizmek için önceki sahibinin göz makyajından arta kalanları kullanıyor, ancak solan ışıktaki bu resimlerin tam olarak ne olduğunu anlamak zor.

Ona bir tabak yemek veriyorum.

Benden almak için çizim yapmayı bıraktı. "Teşekkür ederim," diyor. "Çok nazıksın."

"Sana biraz şarap da getirdim ama. . . " Başörtüsüne anlamlı bir bakış atıyorum. "İstiyor musun bilmiyorum.

Yine de benden alıyor ve tabağıyla birlikte bir kenara koyuyor. Bakışları yemekten tekrar yüzüme kayıyor. Beni biraz inceliyor. "Neden bana karşı nazik davranıyorsun?"

Nedenmiş o?

Kendi şarap kadehimden bir yudum alıp yanına oturuyorum. Ona gitmem gerekip gerekmediğini sorma zahmetine girmiyorum. Muhtemelen sormalıyım ve ikimizin de bu yüzden daha mutsuz olacağımızı da biliyorum.

"Çünkü sen buna layıksın. Ayrıca, War'ı vurmayı başardın ve bunun için seni biraz kıskanıyorum."

Zara bana küçük bir gülümseme veriyor, ama şenlikten tezahürat yükseldiğinde gülümsemesi hemen kayboluyor.

"Neden mutlular?" diye soruyor, sesleri dinleyerek.

"Biliyorsam ne olayım." Fincanımdan bir yudum daha alıyorum.

Sözlerimi tartarak bana baktığını

hissedebiliyorum. "Ne?" Sonunda söyledim.

"Onlardan bu kadar nefret ediyorsan neden onlarla kavga ediyordun?"

İçkimi indirerek ona bakıyorum. "Neden ölüm yerine sadakati seçtin?" diye soruyorum.

Buna hiçbir şey söylemiyor. Söyleyecek bir şey yok. Her şey çok karmaşık.

Fincanımdaki sıvıyı karıştırıyorum. "Savaşıyordum," diye itiraf ediyorum, "ama sivilleri değil, atlıların ordusunu hedef alıyordum."

Zara bana sert bir bakış attı. "Bunu yapabiliyor musun?" Meraklanmış görünüyor.

"Cezasız değil, hayır." Eninde sonunda biri beni yakalayacak ve Savaş'ın ordusunu öldürmenin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağım. Burada hainleri pek sevmezler.

"Ama bunun için ceza almadınız mı?" Zara bastırıyor.

Tereddüt ediyorum. "Henüz değil." İşte yine o *kelime*, henüz. Çünkü hepimizin başına kötü bir şey gelmesi kaçınılmaz.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ama sonunda sormak zorunda kaldım: "Tanrı aşkına, *silah* sıkacak cesareti nereden buldun?"

Zara'nın bu hatırlatma karşısında gülümsediğini mi yoksa kaşlarını mı çattığını anlayamıyorum. "Kaybedecek pek bir şeyim kalmamıştı ve *çok* kızgındım. Çok, çok kızgındım. Hâlâ da kızgınım. Ailemin silahını aldım ve o pisliğin peşine düştüm.

Aile.

Aman Tanrım. Dehşetin içime yayıldığını hissettim. Tabii ki ailesi vardı. Ve şimdi o silahı eline *almadan* önce ne gördüğünü merak *ediyorum* ve *siktir et, şansımı deneyeceğim* diye karar verdim.

"Atlının beni öldürmesini nasıl engelledin?" Zara o zaman sorar.

Bu çok makul bir soru, ancak bu soruda cevaplamak istemediğim o kadar çok şey var ki.

"Ondan seni bağışlamasını istedim," diyorum, karanlığın yüzümü gölgelemesinden memnun olarak.

Bir duraklama oldu. Sonra Zara dedi ki, "Aslında sorduğum bu değil." Biliyorum. Bilmek istediği şey War'ın beni neden dinlediği.

İçkimi dudaklarıma götürüyorum ve neredeyse tamamını yutuyorum, tadından irkiliyorum.

Söyle ona.

"Beni karısı sanıyor." Daha fazla sessizlik.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Zara sonunda söylüyor.

"Sanırım eninde sonunda" -ağzım kuruyor- "seks anlamına gelebilir, ama şimdilik boş bir unvan."

Atıyla öpüştüğümüz zamanları düşünüyorum ve çok çelişkiye düşünüyorum. Çok, çok çelişkili.

Zara sessiz, şüphesiz çünkü hiçbir anlam ifade etmiyorum. İnsan ya evli olmalı ya da olmamalı, seks yapmalı ya da yapmamalı. Bunun dışındaki her şey daha büyük bir açıklamayı hak eder.

Kısmen durumu kendim de pek anlamadığım için, gerçekten vermeye hazır olmadığım bir cevap.

Zara sonunda, "Yani onun üzerinde biraz etkiniz var," diyor. Etki mi?

Bunu düşündüm. "Belki münferit olaylar için -mesela senin hayatını bağışlamak gibi- ama hayır, iş hepimizi öldürmeye gelince oldukça esnek davranıyor."

"Onu durması için ikna etmeye çalıştınız mı?"

Zara'ya karanlıkta göremeyeceğinden emin olduğum bir bakış atıyorum. "Elbette denedim."

*Yeterince iyi değil, diyor kafamın içindeki o sinir bozucu küçük ses.
Tekrar dene. Ve tekrar. Ve daha çok dene.*

Zara nefes verir. "Bunu neden yapıyor?"

"Çünkü tanrısı ona öyle yapmasını söylemiş ya da onun gibi bir saçmalık."

"Onun Tanrısına inanmıyor musun?" diye soruyor şaşırmış bir sesle. Gözlerim Zara'nın başörtüsüne kayıyor. "Sen inanıyor musun?" diye soruyorum.

İkimiz de sessiziz.

Dediğim gibi, her şey çok karmaşık.

Bölüm 17

O gece uykuya dalmam normalden daha uzun sürdü. Bugünkü savaş, Savaş'ın ölüleri diriltebileceğinin ortaya çıkması ve Zara'da gerçekten bir arkadaş edinmiş olabileceğimin heyecan verici olasılığı arasında beynim kapanmıyor.

Kampın bu akşamki şenliklerinin ardından insanların gürültülü ve iğrenç *olmaları* ve *uyumak istememeleri de* yardımcı olmuyor. Birkaç kadın grubunun şu ya da bu konuda konuştuklarını duyabiliyorum.

Sadece yatağa git ve hepimizin acısını dindir.

Sonunda sesler kesiliyor ve uykuya dalıyorum.

Ensemde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir karıncalanma hissiyle uyandığımda sadece bir anlığına uyuduğumu hissediyorum.

Hayatta kalma rehberimin dördüncü kuralı: *içgüdülerinizi dinleyin.* Nadiren yanıldıklarını bilecek kadar uzun süre uçlarda yaşadım.

Yatağımın altına uzanıp Savaş'ın hançerini aldım. Gözlerim karanlığı tarıyor, atlıyı arıyor, beni uyandıranın o olduğundan eminim. Ama benim küçük evimde atlı yok.

Bu düşünce beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı.

Çadırımın dışında birkaç erkek sesinin fısıldaştığını duyuyorum.

Gecenin bu saatinde erkekler kampın bu bölümünde olmamalıydı, özellikle de bir gün savaştıktan ve akşam içki içtikten sonra.

Bir an için onları buraya bir kadının getirmiş olabileceğini ya da burada biriyle buluşmak için plan yapmış olabileceklerini düşündüm.

O sesleri tekrar duyuyorum -en az üç taneler- ve sesleri şaşkın değil, sinsi geliyor.

İçgüdülerinizi dinleyin.

Çadırın arkasına doğru ilerliyorum. Kanvas duvar altından kaymak için çok gergin, bu yüzden War'ın hançerini kaldırıp ucunu sağlam malzemeye bastırıyorum.

Eğer bu konuda yanılıyorsam ve sebepsiz yere çadırımda bir delik açarsam, kendimi aptal gibi hissedeceğim.

Aptal olmak her şeyden iyidir...

Bununla tuvali deliyorum. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde, kaba kumaşı kesmeye başlıyorum ve bir açıklık yaratıyorum.

Tuvali ayırırken malzemenin *yırtılmasına* dişlerimi gıcırdatıyorum. Dışarıda fısıltılar sustu.

İç yanağımı öyle sert ısıırıyorum ki kan tadı alıyorum.

Daha hızlı! Daha hızlı!

Çadırı olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde kesmeye çalışmak çok acı verici bir durum. Çıkardığım ses bana sağır edici geliyor.

Sonunda delik yeterince büyük. Hançerimi avucumun içinde tutarak delikten içeri daldım-

Arkamda, çadırımın kapaklarının tokatlanarak açıldığını duyuyorum.

Sevgili Tanrım, sevgili Tanrım, sevgili Tanrım.

İleriye doğru tırmanarak gövde mi çadırdan dışarı çıkmaya zorluyorum.

Bir el bacağıma yapışıyor. "Kaçmaya çalışıyor!" diye fısıldıyor adamlardan biri cesaret edebildiği kadar yüksek sesle.

Sessiz kalma zahmetine girmeden bir çığlık attım. Umarım bu tüm kampı uyandırır.

O el beni çadırıma geri sürüklüyor ve kendilerini içeriye sıkıştırmış olan bir grup adamı görmekten çok hissediyorum.

Şimdi burada onlarla kapana kısıldım.

Bir ölüm perisi gibi çığlık atmaya devam ediyorum. Bunun olmasına sessizce izin vereceksem lanet olsun. "Kapa çenen, seni aptal sürtük," diyor başka bir erkek sesi.

Tekme attım ve bir şeyin çıtırdadığını duydum. Saldırganlarımdan biri haykırarak bileğini bıraktı.

Açtığım delik için bir kez daha çırpınıyorum, tüm bu süre boyunca çığlık atıyorum. Daha fazla el ayak bileklerimi yakalıyor ve beni tekrar içeri sürüklüyor.

Biri beni sırtüstü çeviriyor ve başka bir çift el gömleğimi yırtıyor. Bu sefer malzeme yırtıldığında silah sesi gibi bir ses çıkıyor.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Herkes nerede?

Neden kimse yardım etmiyor?

Çığlık atıyorum ve hançerimi önüme doğru savuruyorum, bıçak birinin göğsüne saplanıyor. Sıcak kanlarının bana çarptığını hissediyorum ve bu his sadece daha yüksek sesle çığlık atmama neden oluyor.

Saldırganım acı içinde haykırıyor.

Bir diğeri tıslıyor, "Silahı var!"

Onlara tekme atıyor ve beni sıkıştırıp hareketsiz hale getirmeye çalışmakla meşgul olan elleriyle savaşıyorum.

Dizlerimi kalçalarımnda, ellerimi karnımın çıplak etinde hissediyorum. Tanrım, lütfen Tanrım, *hayır*.

Daha yüksek sesle bağıriyorum.

Herkes hangi cehennemde? Gerçek duvarları olmayan bir şehirde yaşıyoruz ve güçlü bir askeri geçmişe sahip bir ülkede kamp yapıyoruz. Bunu durduracak kadar ayık ve cesur en az bir kişi daha olmalı.

Saldırganlardan biri hançerime uzanıyor ve bileğimi yakalamak için yaklaşıyor. Son bir enerji patlamasıyla bıçağımı adamın boğazına saplıyorum.

Yarasından kan fişkırdığını hissediyorum ve karanlıkta ve kafa karışıklığında bile yaranın ölümcül olduğundan oldukça eminim.

Şimdi bağırınlar, panikleyenler erkekler.

"Kaltak Sayid'i yakaladı!"

"Seni pis fahişe!"

Biri kaburgalarımna öyle sert bir tekme atıyor ki çığlığım kesiliyor. Başka bir çizmeli ayak beni tekrar tekmeliyor, bu seferki kulağımın hemen üstüne.

Adamlar beni hareketsiz hale getirmekten dövmeye geçerken kendi üzerime kıvrılıp başımı kapatıyorum. Darbeleri her yerde hissediyorum; kollarımnda, bacaklarımnda, gövdemde, başımnda. Acı-

Acı, acı, acı. Nefes alamıyorum. Yüzlerce farklı yerden patlıyor. Diğer tüm duyularımı kaybediyorum.

Kör edici, çığlık attırıcı, boğucu bir acı.

Birden gök gürültüsü gibi bir ses duyuyorum, tanımadığım ama yine de anladığım kelimeler söylüyor.

"Jinsoi mohirsitmon dumu mo mohirsitum!"

Bana karşı geldiğinizde Tanrı'ya karşı gelmiş olursunuz!

Bu sesi cehennemde bile duysam tanırım. Savaş.

Dayak bir anda durdu. Sonra daha fazla çığlık geliyor -hayvanların katledilirken çıkardığı tiz, korkunç sesler- ama benden gelmiyorlar.

Neler olduğunu görmek için gözlerimi açmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım komutlarımna itaat etmiyor.

Bir dakika sonra eller tekrar üzerimde, vücudumun altından kayıyor. Bağırmaya, o ellere karşı koymaya çalışıyorum ama ağzım kanla doluyor ve kollarımnda birini hareket ettirmeye çalıştığımnda kör edici bir *acı hissediyorum*.

"*Miriam-Miriam.*" Savaş'ın sesi... Hiç böyle bir ses duymamıştım. Aynı anda hem sakinleştirici hem de acı verici. "*Sadece benim.*"

Beni kaldırırken haykırdım. "*Hayır.*" Ellerini itmeye çalıştığımda sözcükler karmakarışık çıkıyor.

"Ssssh. Güvendesin." Savaş'ın sesi derin, kaba ve korkunçtu. *Sarsılmış.* Belki de çınlayan kulaklarım bana oyun oynuyordur.

Hâlâ göremiyorum ve zar zor hareket edebiliyorum. Kendi savunmasızlığımdan korkuyorum ama kendimi... korunmuş hissediyorum. Şu an için. Onun kollarında. Her şey çok boktan.

War birine emirler yağdırıyor ve sesindeki öfke karşısında irkiliyorum.

"Karım, karım," diyor, sesi bir kez daha yatıştırıcı ve sarsıcı, "güvendesin, güvendesin."

Her şey acıtır. Tanrım, ama her şey acıyor. Hareket etmeye başladığımızda, acı kör edici olmaktan çıkıp hayal edilemez hale geliyor.

Çaresizim.

Aklım nereye gidiyor... ?

Yani, nereye gidiyorum... gidiyorum... ne düşünüyordum ki? Her şey çok hızlı ilerliyor ve kayboluyor... çok, çok hızlı...

Ve sonra o ses karanlığı bir bıçak gibi kesti. "*Sana söz veriyorum, bunu ödeyecekler.*"

Bölüm 18

Üzerimdeki elleri hissederek uyandım ve bu dokunuş korkunç ve istenmeyen bir şeydi.

Nefes nefese kaldım, çırpınmaya başladım.

Haçerim nerede?

Neden gözlerimi açamıyorum?

Acı, istenmeyen bir hayran gibi geri dönüyor ve kör edici yoğunluğu karşısında hıçkırarak ağlıyorum.

"Sakin ol, karıcığım," diye gürlüyor War'ın sesi.

Ellerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Ne yapıyor?

"Dur dur dur," diye inleyerek ellerini itmeye çalışıyorum. "*Acıyor.*" Her yerim. *Her yerim* acıyor.

"Özür dilerim, Miriam," diyor ama bir an sonra dokunuşu geri dönüyor. "*Hayır, hayır, hayır.*" Ona karşı savaşmaya başladım.

Neden göremiyorum?

Bu eller diğerleri gibi değil. Beni sıkıca tutuyorlar ve yaptığım hiçbir şey onları yerinden oynatamıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim, Miriam. Lütfen, kıpırdamadan durmanı istiyorum."

Sabit durmuyorum. Tek hatırlayabildiğim gömleğimin yırtılma sesi ve o istenmeyen ellerin tenimde yarattığı his ve ardından gelen acı. Tüm acı.

Çırpınıyorum, nefes nefeseyim. Ve sonra hislerim kayboluyor...

Bu sefer uyandığımda, War'ın bulanık formu görüşümü dolduruyor. Üzerime eğilmiş, alnı kırışmış ve koyu renk gözleri ağırlaşmış. Avuçlarının sıcak baskısını tenimde hissediyorum.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatıyor, vücudu yakın. Endişe verici derecede yakın. Onu uzaklaştırmak için uzandım. Onun yerine elim işe yaramaz bir şekilde yanağına kayıyor.

"Uyu, Miriam."

"Hayır," diyorum neredeyse hışımla, Savaş'ın formu bir odaklanıp bir kaybolurken.

Yüz hatları keskinleştğinde, bana fısıltıyla gülümsediğini görüyorum. "Savaşçı bir ruhun var karıcığım ve bu beni fazlasıyla memnun ediyor ama benimle savaşmana gerek yok. Artık güvendesin."

Üzerimde bir atlı dolaşırken güvende miyim?

Başım öyle ya da böyle karar veremeyeceğim kadar ağrıyor.

Ona odaklanmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kapanmaya devam ediyor.

Uyumak istemiyorum. Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Ama acı beni yıprattı. Göz kapaklarım kapanıyor ve tüm endişelerim kayboluyor.

İlk fark ettiğim şey alnıma dokunan sıcak bir dokunuş. Artık *bu* dokunuşu tanıyorum. Atlının elleri dün gece bana saldıranlardan daha yumuşak ve nazik.

Savaş saçlarımı geriye tarıyor, anlayamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor.

Ellerini tenimde hissettiğimde iç çekiyorum. Bu his artık acı vermiyor; hatta şu anda garip bir şekilde *rahatlatıcı*.

İç çekmeme karşılık olarak eli duraklıyor, parmakları etime bastırıyor.

Henüz gözlerimi açmadım. Dün gecenin serpintileriyle uğraşmaya hazır değilim. Şimdiden ağırlar ve sızılar yeniden ortaya çıkmaya başladı. Şu anki durumumla yüzleşmek istediğimden emin değilim.

Ama uykuya geri dönmüyorum ve sadece bir süreliğine öyleymiş gibi davranabilirim. Gözlerimi açıyorum.

Savaş yattığım yerin yanına oturuyor, kalçası neredeyse yanıma geliyor. Bana bakıyor, gözleri bana bu kadar yakınken ışık saçıyor.

"Uyanmışsın." Bakışları benimkileri arıyor. "Nasıl hissediyorsun?" "Bok gibi," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarım yarıldı ve şişti, gözlerimden birinin arkasında bir baş ağrısı başlıyor, gövdem zonklayan bir ağrı gibi hissediyor ve boğazım çiğ - gerçi bu sonuncusu muhtemelen tecavüzcülerim tarafından değil, bir zombi tarafından boğazlandığım içindi.

Bu kaltak bir türlü rahat edemiyor.

Savaş'ın eli tenimde esniyor ama alnıma dayandığı yerden çekmiyor.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Ben soruyorum.

"Sadece bu akşam için." Yavaşça parmaklarıyla saçlarımı geriye doğru taramaya başlıyor, elini iteceğimden eminmiş gibi beni izliyor

fırsatını bulduğum anda.

Sanırım dün gece bunu çok yapıyordum.

Şimdi sıra daha zor sorularda. "Yaralarım ne kadar kötü?" Kahretsin, ama konuşmak acıtıyor. Dişlerim gevşemiş gibi hissediyorum ve çenem ağrıyor.

Atlının yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Onlar... önemliydi."

Neredeydi?

"Bana bundan daha fazlasını söyleyebilir misin?" Ona usulca soruyorum. Hareket etmeye korkuyorum ve acının vücudumda dalgalandığını hissediyorum.

Çenesindeki bir kas esniyor. "Karıcığım, ben bir şeyleri kırmaya alışkınım, onarmaya değil. Sana tam olarak hangi yaraların olduğunu söyleyemem, sadece çok sayıda olduğunu söyleyebilirim. Seni çadırından aldığımda vücudun şişmiş, morarmış ve kırılmıştı."

Hatırlatınca ürperdim.

Şimdi en zor soru. "Bana saldıranlar..." Daha fazla şey söylemem gerekiyor, dile getirmem gereken bir soru var ama bunu dile getiremiyorum.

War'ın yüzüne sanki eski gazaplı bir tanrıymış gibi bir ifade gelir. "Yakalandılar, işkence gördüler ve yargılanacakları zamana kadar acı çekmeye terk edildiler." Sesi yankılanıyor, sesi bedenimin ürpermesine neden oluyor.

Bu durumu daha az kişisel algılasaydım, o adamlar için neredeyse üzüldüğüm. Ama üzülmüyorum, o *yüzden bırakalım yansınlar*.

Sonra kendimi yukarı itiyorum, bunu yaparken inliyorum. Her şey, yani *her şey çok acıtıyor*.

Ve ancak çarşaflar gövdemden sıyrıldığında dün gecedan kalma gömleğimi hâlâ üzerimde taşıdığımı fark ediyorum - *mahvolmuş* gömleğimi. Gömlek açık ve Tanrı'nın lütfundan başka hiçbir şey meme uçlarımdan dışarı çıkıp merhaba demesini engelleyemiyor.

Savaş ve ben şimdi yan yana oturuyoruz, ben minderli bir paletin üzerindeyim, o da paletin yanında yerde, omuzlarımız ve bacaklarımız birbirine değiyor. Dün geceye göre daha iyi durumda olmalıyım çünkü canım yanıyor olsa da aramızdaki her temas noktasının farkındayım.

Kendimi çevreme dikkat etmeye zorluyorum.

Bugün, War'ın çadırına geri döndüm. Dün gece beni kurtardıktan sonra buraya taşımış olmalı.

Bu da üzerinde oturduğum paletin *War'a ait* olduğu anlamına geliyor. Midem bulandı. Tam da bu yere gelmekten kaçınmaya çalışıyordum.

Buna odaklanmaya, kendimi atıyla içinde bulduğum ezici kötü duruma tutunmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim onun

o adamları durdurdu ve geceyi benimle ilgilenerek geçirdi.

Ona minnettarım.

Çok minnettarım.

Kudüs'te canımı bağışladığında da, bana saldıran zombiyi durdurduğunda da minnettar değildim ama artık minnettarım.

Tam o sırada çadırın dışından bir asker seslenir, "Lordum, yeni bir biniciyle ilgili bir sorun var..."

"Bekleyebilir," diyor War.

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, ağzının şehvetli kıvrımlarında oyalanıyor.

Neden onun ağzını düşünüyorum ki?

"Gidebilirsin," dedim ona. "Ben iyi olacağım." Savaş bana bakıyor ve tereddüt ettiğini görüyorum.

"Ciddiyim. Senin sayende ölmeyeceğim," diye ekliyorum.

Atlının gözleri bunun üzerine derinleşiyor. Dudakları aralanıyor ve cevap vereceğini sanıyorum ama onun yerine bakışları yüzümde geziniyor, bir orada bir burada duraklıyor, gözleri giderek daha şiddetli bir hal alıyor.

Beni gördüğünde ruh hali karardığına göre kraliyet pisliği gibi görünüyor olmalıyım. "Bensiz de iyi olacaklar," diyor.

"Yedi yıldır tek başıma yaşıyorum," diye ısrar ediyorum, gömleğimin kumaşını göğsümün üzerinde sıkıca çekerek. "Sen yokken bana bir şey olmaz." Biraz mahremiyete ihtiyacım var.

Birkaç uzun saniye boyunca bana bakıyor. Sonra isteksizce ayağa kalkıyor ve kılıflı bir hançerin durduğu sandığa doğru ilerliyor. Gözlerim iri bedeninin her adımında nasıl salındığını izliyor.

Kes şunu, Miriam.

Savaş hançeri aldı ve yanıma geldi. Diz çökerek silahı kucağıma yerleştiriyor. "Bu çadıra benden başka kim girerse," diyor çadırın kanatlarını işaret ederek, "bağırsaklarını deşeceksin."

İyi bir cinayetten anlayan bir adam gibi konuştun.

Ellerim silahı kavıyor. Şu anda ben de kendimi pek dindar hissetmiyorum. "On dakika," diye yemin ediyor ayağa kalkarak.

Çadır kapaklarına yöneldi. Duraksayıp omzunun üzerinden bana baktığında neredeyse gitmişti.

"Masada yemek var." Bana sert bir bakış atarak, "on dakika" diye tekrarladı.

Bununla birlikte atlı gidiyor ve dün gecedен beri ilk kez yine yalnız kalıyorum.

NEREDEYSE tecavüze uğruyordum ve ölene kadar dövölüyordum.

Şimdi War gitti ve ben de bunu kabullenmeye çalışıyorum.

Muhtemelen yine çadırda olmamın bir faydası yok, her şey acıyor, yalnızım ve biri yine üzerime gelirse kendimi gerçekten ne kadar iyi savunabileceğimi bilmiyorum.

Kalmayı düşünürken bunu atlıya söyleyecek değildim. Kendini savunmasız hissetmek başka bir şey, bunu dünyaya göstermek başka bir şey.

Yüzümü biraz yokluyorum ve ne kadar kötü durumda olduğumu anlamaya çalışıyorum. Yarılmış dudağımın yanı sıra burnum hassas ve gözlerimin etrafındaki deri şişmiş. Görünürde ayna olmadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Yüzümden geriye kalan posayı görmek istemiyorum.

Birkaç dakika boyunca orada oturuyorum, aynı anda hem sıkılmış hem de huzursuzum. Derim sanki nabızı atıyormuş gibi zonkluyor ve acının diğer tüm insani dürtüleri bastıracağını düşünürsünüz ama öyle olmuyor.

Midem düğümleniyor. Tanrım, çok açım.

Savaş'ın bahsettiği yemeğe doğru umutsuzca bakıyorum. İçinde bulunduğum durumda masa bir milyon kilometre ötede bile olabilir.

Savaş'ın bana verdiği hançeri aldım ve kendimi ayakta durmaya zorladım.

Aman Tanrım, kusacağım. Şu anda War'ın yatağının her yerine kusacağım ve bu bir gün öncesine göre hiçbir çekiciliğe sahip değil.

Hastalığımı geri atmaya zorluyorum ve koyu kahverengi saçlarımı gözlerimin önünden iterek masaya doğru sendeliyorum. Bir hamleyle sandalyeye oturup silahımı masanın üzerine koyuyorum.

Kalkmamam gerektiğini düşünüyorum. Her şey kırılmış gibi hissediyorum. Daha doğrusu yeni onarılmış, sanki kemiklerim rüzgârda kırılmaya hazır kırılğan dallarmış gibi.

Önümde kuru kayısı, incir, hurma, zeytin, kurutulmuş et -muhtemelen keçi ya da koyun çünkü bugünlerde *her şey* keçi ya da koyun-, kesilmiş ve dizilmiş peynir ve birkaç somun pide ile dolu bir tabak var. Tüm bunların yanında bir cezve ve koyu Türk kahvesiyle dolu bir gawa fincanı var.

Kahve çoktan soğumuş, pide biraz sertleşmiş ve peynir biraz kurumuş, ama hepsinin tadı lanet olası cennet gibi. Çürükler ve yarılmış bir dudak bile bunu durduramaz.

Yemek yerken tekrar etrafıma bakıyorum. Burada, Savaş'ın çadırında, sadece bir tür ziyaretçi olarak değil, bir *misafir olarak da* bulunmak tuhaf, hem de yaralı bir *misafir olarak*.

Sen misafir değilsin, benim karımsın. Savaş'ın tepkisini şu anda bile duyabiliyorum.

Yüzüme yemek tıktırmayı bitiriyorum ve işim bittiğinde yatağa geri dönmeyi erteleterek orada oturuyorum.

Yaralarımın geri kalanını inceleme zamanı.

Kendime bakıyorum. Yırtık gömleğim benekli, rengi solmuş tenimi ortaya çıkarıyor. Daha iyi görebilmek için yırtık kumaşı nazikçe yolumdan çekiyorum. Ugh. Şu anda etim sağlıklı insan derisinden çok dün savaştığım zombilere benziyor. Her yerim şişmiş ve rengi solmuş.

Dikkatimi vücudumun alt yarısına vermek üzereydim ki ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum. Elimden geldiğince gömleğimi toparlıyorum.

Çadırın kapakları açıldı ve War yüzünde fırtınalı bir ifadeyle içeri girdi. Beni masada gördüğünde adımları duraksıyor, yüzü bambaşka bir şekilde hiddetleniyor.

"*Miriam.*" Sesi çığ ve ağır.

Onun dudaklarında ismimi duymak hoşuma gidiyor. O benim sesimi ... *Müthiş.* Bugün zorlu bir yardıma ihtiyacım var.

Savaş masaya doğru yürüdü ve bir sandalye çekti. Yanıma oturdu, önce yiyecekleri sonra da yüzümü inceledi. Şu anda süvarinin tüm amacı ve emredici enerjisi bu ve ben kendimi ezilmiş meyve gibi hissediyorum.

Savaş kolunun üst kısmına uzanıyor, dalgalı saçları hareketle birlikte yer değiştiriyor. Orada kılıflı hançeri tuttuğunu gördüğümde gerildim.

Savaş lordu silahı bana uzattı. "Bu senin."

Silaha bakıyorum, *onun* silahına. İlk geldiğimde ondan aldığım silaha. O zaman da şimdi olduğu gibi kolunun üst kısmındaki kılıfta taşıyordu.

"O sana ait," diyorum.

"*Al şunu*" derken sesi belki biraz kızgın geliyor. Pekala, bu iblisle bir bıçak için savaşmayacağım.

Hançeri ondan alıyorum ve bana verdiği diğer hançerin yanına koyuyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye bugün ikinci kez soruyor.

"Bok gibi," diye cevap veriyorum bugün ikinci kez. Bunun üzerine gülümsüyor.

Etrafımıza bakıyorum, gözlerimin ondan başka bir yere gitmediğinden emin oluyorum. "Nereye gideceğim?"

"Gitmiyorsun," diyor. "Burada kalacaksın."

İtiraz etmeye başlıyorum, ama sonra atlı kolumu tutuyor, gömleğimin bir kolunu kaldırıp morluğu inceliyor. "Daha iyi görünüyor." Gözleri benimkilere kayıyor. "Ama yorgun görünüyorsun."

Yoruludum. Ve benimle ilgilenirken onunla kavga etmek istemiyorum. Biri benimle ilgilenmeyeli uzun zaman oldu ve bunun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

Kimsenin seninle ilgilenmesine ihtiyacın yok Miriam, hele de bir atlının.

Bu düşünceyle ayağa kalkmaya başladım ama canım çok acıyordu. Koltuğuma geri oturuyorum.

Savaş kendini sandalyesinden itiyor, gözleri acı içinde beni süzüyor. Tam olarak ne düşündüğünü söyleyemem ama tahmin etmem gerekirse, ne kadar incindiğimi hafife aldığını fark ettiğini söyleyebilirim.

Yanıma geliyor ve sözsüz bir şekilde beni kucaklayıp yatağına götürüyor.

Atlı beni yere yatırdı ve daha önce uslu duran gömleğim açıldı ve göğüslerim ortaya çıktı.

Bundan daha kötüsü olabilir mi?

Ama atlı aşağıya bakmıyor ve ben o kadar insan arasında biraz olsun sağduyuya sahip olanın o olduğuna tekrar tekrar ağlamak istiyorum.

Çabucak gömleğimi yeniden düzenledim.

Savaş yanımda diz çöktü. "Sana tekrar dokunmam gerek." Ona kuşkulu bir bakış attım. "*Neden?*"

"Hâlâ yaralısın."

Oh. Doğru. Yaralarım ile ilgileniyordu.

Başımı sallıyorum, yanağımın içini çiğniyorum. Dokunmak benim için hâlâ şüpheli bir şey. Eli bileğime yaklaşıyor ve gömleğimin kolunu yukarı iterek rengi solmuş, şişmiş derimi ortaya çıkarıyor. Gözlerim atlıda, yaralarım bakarken derin derin kaşlarını çatıyor. Ama sonra dikkatim Ellerini üzerimde hissetmek.

War avucunu ön kolumun hassas etinde gezdiriyor, dövmelemleri parmak eklemlerinde parlıyor. Dokunuşunun altında tenim ısınıyor. Ve sonra, garip bir şey oluyor.

Gözlerimin önünde, morluklarım erikten kahverengimsi bir sarıya dönüşüyor ve cildimin hastalıklı solgunluğunun bir kısmı, bir yaradan çekilen zehir gibi geri çekiliyor.

War'a bakıyorum, farkına vardığımda gözlerim kocaman açılıyor.

"Beni iyileştiriyordun."

Bölüm 19

Atlı sadece ölüleri diriltmekle kalmaz, görünüşe göre yaralıları da iyileştirebilir.

Bu yüzden dün gecedan beri elleri neredeyse sürekli üzerimde. Sadece dokunuşunun aşırı farkında olduğumu düşünmüştüm, ama hayır, görünüşe göre bu şekilde iyileşiyor.

Savaş bir an için gözlerime bakıyor ve sözlerimden *rahatsız* olmuş gibi görünüyor. Birisi bir insana yardım ettiği fikrinden hoşlanmıyor-karısı olsun ya da olmasın.

Atlı ellerini derimin başka bir bölümüne götürüyor ve söylediklerimi görmezden gelerek üzerinde çalışmaya başlıyor. Onu zorlamaya zahmet etmiyorum. Birdenbire bakıcılık oynamak için fazla sert bir orospu çocuğu olduğuna karar vermesini istemiyorum.

Bir süre sessizlik içinde çalışıyor ve ben de başını bana doğru eğmiş görüntüsünün keyfini çıkarıyorum. Saçları toplanmış -altın süslemeler ve hepsi- bir topuz haline getirilmiş. Altına, yüzünün keskin açlarına bakıyorum. Yanaklarının gerilmesini ve gerilmemesini izliyorum.

Bu sırada, yaralarım yavaş yavaş yok olurken tenim ellerinin altında ısınıyor. Kaçtığım o dokunuş, hala içimde garip duygular uyandıran o dokunuş, o dokunuş beni *iyileştiriyor*. Bunu aklım almıyor.

"Bunu istememiştim, karıcığım. Bunu hiç istememiştim," diye mırıldanıyor War. Birkaç saniye sonra ekliyor: "Sen ağladığında kimse gelmedi. Benden başka kimse." Bunu itiraf ederken sesi çığdır.

Hatırladıkça yutkunuyorum. *Birinin geleceğinden, birinin* adamları durduracağından o kadar emindim ki. Kimse durdurmadı. Gerçek duvarları olmayan bir şehirde yaşıyoruz. Çıgıllıklarım duyuldu ama dikkate alınmadı.

Eğer müdahale etmeseydi, muhtemelen ölmüş olacaktım.

Ölmüş ve kirletilmiş. "Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Çıgllıklarını duydum."

"Benim olduklarını nereden bildin?" diye sordum. Kampında yüzlerce kadın var; eminim sesim o kadar da farklı değildir.

Şimdi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Aynı şekilde sen de ben konuştuğumda sözlerimi anlıyorsun. Karıcığım, insan doğasına meydan okuyacak şekilde birbirimize bağlıyız."

Bu saçma bir cevap ve buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. İnanmak istemediğimi biliyorum.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diyorum, hiç kızmadan. Çoğunlukla kendime hatırlatmam gerektiği için.

Bu kelimeleri bir pelerin gibi etrafıma çekiyorum.

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Farkındayım," diyor.

Savaş bir süre daha sessizlik içinde çalışıyor ve ben onu ve dikkatli ellerini izliyorum, tüm bunların şaşkınlığı geçmiyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Sonunda sordum. "Beni iyileştirmeyi yani."

"Ben yapacağım. Bu kadar basit." Duraklıyor ve açıklamasının sonuna geldiğini düşünüyorum ama sonra Savaş ekliyor: "Kardeşlerim ve ben güçlerimizin tersini yapabiliriz -Hastalık hastalığı yayabilir ve iyileştirebilir. Kıtık ekinleri yok edebilir ve onları büyütebilir. Ölüm istediği zaman hayat verebilir ve alabilir." Savaş duraklar. "Yaralayabilirim... ve iyileştirebilirim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım şu anda aklım başımdan gidiyor. Hepsi insanlığı sona erdirmekle görevlendirildi... ama aynı zamanda onu kurtaracak araçlar da verildi.

Savaş uzun bir süre bana bakıyor, sonra gözleri dudaklarıma gidiyor. Bu sefer öpüşmenin gerçekleşmek üzere olduğunu hissedebiliyorum. Savaş bilinçsizce daha yakına eğiliyor ve ben de yüzümü onun ağzıyla daha iyi buluşacak şekilde eğiyorum.

Savaş vahşi ve uzlaşmaz ama saf kötü değil. Şu anda dokunuşu tenimde hâlâ sıcakken bunu kanıtlıyor.

Ben eğiliyorum, o da-

Son anda başımı başka yöne çevirdim.

Döndüremiyorum.

Affetmek bir şeydir. Bu başka bir şey. O çizgiyi geçemem.

Geçemem.

War'ın yatağını geri isteyeceği o korkunç anı BEKLİYORUM ama bir türlü gelmiyor. Ne o öğleden sonra, uykuya dalıp çıktığım zaman, ne de o akşam, güneş battıktan ve kamp sessizleştikten sonra.

Savaş birkaç kez yanıma geliyor, ya sessizce yatağımın yanına yemek koyuyor ya da ellerini tenime koyup yaralarımı iyileştirmeye devam ediyor, yakut kırmızısı dövmeleleri karanlıkta parlıyor.

"Nasıl hâlâ uyanıksın?" Ellerini bu gece beşinci kez üzerimde hissettiğimde mırıldanıyorum.

"Uyumama gerek yok," diyor.

Bunun üzerine gözlerimi açıyorum.

Bir süre durakladıktan sonra ekliyor. "Vücudum buna ihtiyaç duymuyor. Bu sadece aylar içinde edindiğim bir insani özellik."

İlk başta, gerçekten anlamıyorum. Beynim uykudan dolayı çok sisli. Ama sonra anladım.

"Gerçekten ihtiyacın yok mu?" Bunun üzerine biraz doğruldum.

"Yaralıları iyileştirip ölüleri diriltebiliyorum ama sen buna mı şaşırdın?" diye soruyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Haklısın.

Tekrar uzandım. "Başka ne yapabilirsin?" diye sordum.

"Diğer tüm sırlarımı zaten biliyorsun. Yemeye ya da içmeye ihtiyacım yok - gerçi bundan hoşlanıyorum. Bedenim kendi kendini iyileştirebilir. İnsanoğlunun bildiği ya da bir zamanlar bildiği her dili konuşabilirim, ancak emir verirken ölü dillerde konuşmayı tercih ederim. Ve ölüleri diriltebilirim."

Ortalık sessizleşiyor ve ben tekrar gözlerimi kapatıp onun çalışmasına izin veriyorum. Ama tekrar uykuya dalamıyorum. Elleri üzerimdeyken ve daha önce onu neredeyse öpmüşken ve saldırıya uğradıktan kısa bir süre sonra dudaklarını üzerimde istediğim için hâlâ biraz kafam karışıkken olmaz.

Gözlerimi tekrar açtım.

"Bunu neden yaptılar?" Yumuşakça soruyorum. "O adamlar bana neden saldırdı?"

Atlıya bakıyorum, belki de karanlık bana oyun oynuyor, ama çadırın loş ışığında gözleri çok üzgün, çok, çok üzgün görünüyor. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Onun ne kadar korkutucu olduğuna takılıp kalmıştım. Ama şimdi ifadesi o kadar da savaşa aç görünmüyor ve bu da atlının tüm yüzünü değiştiriyor.

"İnsanların kalpleri kötülükle dolu, karıcığım," diye itiraf ediyor.

Aynı fikirde değilim. Atlılardan nefret ediyorum *ama* sanırım şu anda kendi türümden daha çok nefret ediyorum. Hep böyle miydik? Bu kadar acımasız mıydık? Yoksa yeryüzüne inen dört şeytan mı bizi bu hale getirdi?

Savaş'ın elleri tenimi terk ediyor. "Uyu, Miriam. Ve o adamlar ya da

amaçları hakkında endişelenme. Adaletini bulacaksın."

Bu garip bir şekilde önsezi.
Bununla birlikte Savaş geri çekiliyor ve ben de huzursuz bir uykuya dalmak zorunda kalıyorum.

ERTESİ GÜN, soğuk bir kahvaltı ve War'ın paletinin yanına serilmiş bir yığın eşyamla uyandım.

Oh, ve atlıdan hiç iz yok.

Savaşmaya gitmiştir, şüphesiz ...

En azından bugün beni yalnız bırakırken düne göre daha rahat hissediyor.

Yemek tabağını elime alıp kahvaltıya göz atıyorum ve çok güzel bir anlaşma yaptığımı düşünüyorum: Mahşerin atlılarından biri tarafından el pençe divan duruyorum ve karşılığında hiçbir şey istemiyor.

Henüz.

Zara'ya daha önce yaptığım uyarının kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum. Yaptıklarımın ancak bir yere kadar kaçabilirim. Bu dünya böyle işliyor.

Tabii ki bu, şimdi War gibi biriyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmeye başlamam kadar dikkat dağıtıcı değil. Gerçek bir insandan çok doğanın gücü olan biriyle. Ve bu fikirden tamamen vazgeçmiş değilim.

Kahvaltıdan sonra eşyalarımı karıştırdım. Ok sapları için odunlarım, ayakkabılarım, ahşap işleme aletlerim, miras kalan kahve takımım ve en iç gıcıklayıcı olanı da bana miras kalan yırtık pırtık korse yırtıcım.

Eşyalarımın arasında bir notla birlikte bir yığın yeni kıyafet de var.

Seni bekleyen bir banyo var. Şimdiye kadar soğumuş olabilir. Yine de tadını çıkar.

Elimdeki kâğıttan başımı kaldırıyorum ve gözlerim hemen odanın arka tarafındaki metal leğene takılıyor.

İçimde garip bir ağlama isteği var. Bugünlerde suyun çoğu kuyulardan pompalanıyor, bu yüzden banyo bir üretim. Özellikle de sıcak bir banyo.

Nota tekrar bakıyorum, başparmağımı War'ın yazısının emin, geniş zarafeti üzerinde gezdiriyorum. Tıpkı diğer her şeyinde olduğu gibi, yazısında da hükmedici bir kesinlik var; on yıllardır not tutuyor sanırsınız.

Kağıdı bir kenara bırakıp giysileri aldım ve leğene doğru yöneldim.

Savaş'ın ordusuna katıldığımdan beri kendim hakkında öğrendiğim şeylerden biri: banyo yapmak endişe verici bir deneyim. Yoldan geçen herkesin sesi beni

küvetten atlamaya hazırım. Bu utanç verici, çünkü su - sıcak olmasa da - hala harika hissettiriyor.

Tanrım, evdeki su tesisatını özledim. Çok ama çok özledim.

En azından yaralarımı inceleme şansım oldu. Cildimdeki morluklar düne göre daha silik ve küçük. Dudağımdaki kesik tamamen geçmiş ve nefes aldığımda göğsüm artık o kadar acımıyor.

Tüm bunlara rağmen kendimi yorgun ve halsiz hissediyorum, sanki son iki günde yeniden yaratılmış gibiyim - ki bu gerçekten çok da uzak değil. Küvetin içinde beni geren konuşmalara rağmen, kendimi bir süre suyun içinde oyalanmaya bırakıyorum.

Ayrıca, güzel banyoları gerçekten özlüyorum. Sünger banyoları aynı şey değil.

Tam dışarı çıkmak üzereydim ki birinin çadıra doğru yürüdüğünü duydum. Nefesimi tutup geçmelerini bekliyorum.

Onun yerine çadırın kapakları açıldı ve Savaş içeri girdi.

Onu gördüğümde donup kalıyorum, doğduğum günkü gibi çıplak.

Atlının yüzü ve zırhı kan ve ince bir toz tabakasıyla beneklenmiş. Bir kısmı saçlarına yapışmış. Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor.

War'ın gözleri benimkileri buluyor

ve *ısınıyorlar*. Bu çok garip.

Çok, çok garip.

Küvetin içine biraz daha batıyorum. "Merhaba."

Merhaba? Ne oluyor, Miriam?

Ayrıca, alakasız ama meme uçlarımı görebiliyor mu? Bu benim için oldukça büyük bir endişe.

"*Karım*." Sesi her zamankinden daha hırçın ve bu sesle içim daralıyor. "Notumu bulmuşsun."

Döndüm. *Çoktan döndüğüne bakılırsa* biraz geç kalmışım. Ne kadar uyudum ben?

Daha iyi bir soru: Savaş ne kadar süredir *yok*?

"Senin hala dışarıda olman gerekmiyor muydu..." Bunu söylemeye dilim varmıyor.

İnsanları öldürmek. "Baskın mı?"

Gözlerim zırhına kaydı. Onu teçhizatını giyerken son gördüğümde, Zara'nın silahından çıkan kurşunlarla delik deşik olmuştu. Şimdi, kir ve kan sıçramasına rağmen, deri zırh bir kez daha pürüzsüz ve bütün.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Savaş çadırına girerek dikkatimi dağıttı. Büyük kılıcından başlayarak kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Seni yalnız bırakırken... endişelendim," diyor.

O mu endişeli? Endişeli olan *benim*.

Vambraklarını, sonra da deri omuz muhafazalarını çıkarıyor. Ardından, göğüs zırhının bağcıklarını çözerek yere düşmesine izin veriyor. Son olarak gömleğini çıkarıyor.

Onu gömleksiz görünce nefesimi tutuyorum. Tüm o zırhın altında terden kaygan kaslar var. Göğsündeki dövmeler teninde kıpkırmızı yanıyor.

Ve o deri! En az zırhı kadar anormal. Kurşunların etine girdiğini ve kılıçların onu kestiğini gördüm, ancak eti bu yaralardan hiçbir iz taşımıyor. Bana kendini iyileştirebildiğini söylemişti ama bunun gerçek kanıtlarını ancak şimdi görüyorum.

War ağır bir şekilde koltuklarından birine oturuyor, tahta onun ağırlığıyla gıcırıyor. Arkasına yaslanarak kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Ben gittiğimden beri seni rahatsız eden oldu mu?" diye soruyor. Gözleriyle buluştuğumda, gözlerinde hâlâ sıcaklık var.

"Hayır."

Dürüst olmak gerekirse, War'ın birkaç adamını çadırın etrafına yerleştirdiğinden oldukça eminim. Aksine inanmam için çok fazla yakın ayak sesi vardı. Ve bu adamın iyi olduğu bir şey varsa, o da aşırıya kaçmaktır.

"Peki sen nasıl hissediyorsun?"

Açıkta. Savunmasız. Göğüslerim sergileniyormuş gibi. "*Daha iyi.*"

War eldivenlerinin bağını çözer ve başını sallar. "Güzel." Gözleri tenimi inceliyor ve yaralarımın nasıl iyileştiğini kontrol ettiğini biliyorum, ama tek düşünebildiğim, onun memelerime baktığı. Ve artık bu, akli başında bir insan gibi kendimi örtmek için aklımda çok fazla şey haline geldi.

"Gözlerini kapat," diyorum aniden.

"Neden?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Hâlâ tekmeliklerinin bağcıklarını çözüyor. "Çünkü çıplağım ve dışarı çıkmak istiyorum. bana bakıyor."

Gözlerindeki sıcaklık derinleşiyor gibi. "O güzel teni eninde sonunda göreceğim, *karıcığım.*"

Sesini duyunca yine içim sıkıştı.

Tam itiraz edecekken gözleri kapanıyor. Nefesimi bırakarak banyodan çıkıyorum ve yakınlardaki bir havluyu üzerime sarıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, War'ın benim için bıraktığı yeni kıyafetleri

giyiyorum, gerçekten uyduklarına şaşıırıyorum

biraz iyi. Dürüst olmak gerekirse, bir tişört ve standart kargo pantolonunu berbat etmek zordur.

Hala.

"Kıyafetler için teşekkür ederim," diyorum. Çünkü uygarlık ölmüş olabilir ama görgü kuralları ölmedi.

"Gözlerimi açabilir miyim?" diye cevap veriyor.

"Evet," diyorum, hâlâ nemli olan etime yapışmasını engellemek için tişörtümü çekiştirerek.

War zırhını çıkarmayı bitiriyor, sonra ayağa kalkıyor. Bundan sonra ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle pantolonunu indirmesini beklemiyorum.

Yaptığı şey de tam olarak bu.

"KAHRETSİN!" Gözlerimi koruyorum. En azından, onları *biraz koruyorum* - yani, *cesur olmak* benim mantram ...

Teknik olarak, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ne de olsa soyunuyordu. Sadece ben üzerimi değiştirene kadar beklemesini bekledim.

Ayrıca, iki kelime: iç çamaşırı yok. Artık War seks yapmak isterse beni kıracağından eminim.

Kutsal taşaklar ya da belki de kutsal *sik* daha uygun olur.

Belli ki çıplaklık *benimle* ilgili bir şey, çünkü War bundan etkilenmemiş görünüyor. Odanın içinde lavaboya doğru yürürken bana bakmıyor bile. Çıplak olduğuna dair hiçbir farkındalık yok ve ben de ~~sapkın bir şekilde ilgimi çekiyor~~ ve büyük ölçüde rahatsız oluyorum.

Gözlerim az önce içinde bulunduğum su dolu küvete kayıyor. Şimdi onun içine girdiği. Benim suyum tekrar kullanıyor olmasında gerçek ve mecazi anlamda pis bir şeyler var. Ve bu beni tuhaf ve kendimin farkında hissettiriyor.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Diyorum. Bunu neden sorduğumu bile bilmiyorum. I

gitmeliyim. Dizlerim yorgunluktan titriyor olsa da, gitmeliyim.

Savaş'ın sürmeli gözleri leğene girerken benimkileri buluyor. "Ve tepkini özlüyor musun, karıcığım? Asla."

"Yani insanlara flaş patlatmanın uygunsuz olduğunu biliyorsun, öyle mi?" Haklı bir öfke toplayarak söylüyorum.

S ü v a r i l e ğ e n e geri uzanır. "Bu sadece çıplaklık. Saldırgan olması gerekmiyor."

Her nasılsa herkesi öldüren pislik War, masum biri gibi görünmeyi başardı.

"*Saldırgan* değil," diyorum. "Sadece... yapılmadı."

"Şimdi mi?" diyor. "Yani kocalar karılarını çıplak görmüyor ve kadınlar da kocalarını çıplak görmüyor mu? Bir şekilde giyinik olarak birbirlerinin tadını mı çıkarıyorlar?"

Ellerimi saçlarımda gezdirmek istiyorum. "*Biz evli değiliz.*" War bana açıkça "*evliyiz*" diyen bir bakış attı.

"Artık senin çadırında kalmamalıyım," diyorum geri çekilerek. Belli ki Savaş'ın yaşadığı, banyo yaptığı ve uyuduğu bu yerde uyumanın lojistiğini düşünmemiştim.

"*Her zaman* benimle birlikte çadırımda kalmalıydın. Seni memnun ettiği için kendi alanının tadını çıkarmana izin verdim ve ben de seni ve saçma insani kaprislerini memnun etmekten zevk alıyorum."

Benim gülünç-?

"Beni memnun etmek mi istiyorsun?" Artık resmen sinirlenmiş bir şekilde söylüyorum. "İnsanları öldürmeyi bırakmaya ne dersin?"

Savaş bana delici bir bakış attı. "Benim de memnun etmek istediğim başka biri var, Miriam. Ve ne yazık ki senin için, O farklı bir şey istiyor."

Banyo çilesinden kurtuldum.

Zar zor.

Şimdi Savaş tamamen giyinik ve özenle yaralarımı iyileştiriyor. Bu kez bana dokunduğunda, yakınlığının çok farkındayım. Gözlerinden sürme çekilmiş bir savaş lordunu görmenin tuhaf bir samimiyeti var. Uzanıp ona dokunmak istiyorum ve eğer gözlerine çok yakından bakarsam, Eminim onun da istediğini göreceğim.

Bu yüzden gözlerimi aşağıda tutuyorum.

İşini bitirdiğinde, etrafta dolanıyor. Bu yeni bir şey.

Yani, onun çadırda olmasına alışkınım - *ne de olsa* onun çadırı - ama şimdiye kadar çoğunlukla kendimden geçmiştim. Bir bıçağı bileyip benim aşk romanımdan çok daha az eğlenceli görünen bir kitabı karıştırırken ona bakıyorum.

Bu... evcil hissettiriyor. Sanki War sürekli bahsettiği evliliğe kavuşuyor.

Buradan *hemen* gitmem gerek.

Cidden, bu durumla ilgili ne yapacağım? Sonsuza kadar burada kalamam. Ve ben burada ne kadar uzun kalırsam, ikimiz de o kadar alışacağız.

Bu gerçekten olamaz. Savaş zaten kendi iyiliği için fazla çekici ve şimdi biliyorum ki silahsızlandırıcı derecede nazik olabiliyor. Bunların hiçbirine karşı direncim yok.

Ne olursa olsun, gerçekten önemli değil. Bu gece, kemiklerim çürük kazıklar gibi hissederken ve tenime dokunmak hâlâ acı verirken buradan ayrılmayacağım. Burada kalacağım, buna bir süre daha katlanacağım ve sonra, fiziksel olarak gitmeye hazır olduğumda, gideceğim.

O zamana kadar-

Ahşap işleme takımımı ve bir parça odun alıp dalı yontmaya başlıyorum, kabuğunu bir elmanın kabuğunu soyar gibi soyuyorum.

Zamanın bir *şekilde* geçmesini sağlamalıyım.

Sessizlik içinde çalışıyorum ve sonunda endişelerim yok oluyor ve sadece ben, ahşabın damarı ve aletlerimin sabit kazıması kalıyor. Arada bir zımpara kağıdıyla işimi düzeltiyorum, yüzey nispeten pürüzsüz hale gelene kadar ok sapını ovuyorum.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Başımı kaldırıp baktığımda Savaş'ın sabit bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim - bakışları bir süredir üzerimde olabilirdi. İşime o kadar dalmışım ki fark etmedim.

"Bu uzun bir hikâye,"
diyorum. "Zamanımız
var."

Lanet olsun ona ve derin sesine. Her konuştuğunda ağzını düşünmeden edemiyorum.

Ona hikayeyi anlatabilirim. Zihnimin gitmek istediği yoldan sapmasını engelleyecek herhangi bir şey.

Odun parçasını bir kenara koydum. Etrafımda odun talaşları konfeti gibi dağılmıştı.

"Annem İbrani Üniversitesi'nde tarih profesörüydü," diyorum. "Verdiği derslerden biri eski silahlar üzerineydi. Eski silahlar ve silah yapımı üzerine bir sürü kitabı vardı."

Annem, kız kardeşim ve ben savaşın yıktığı İsrail'den kaçmaya çalışmadan önce, naif kalbim hayatta kalmaya odaklanmış bir şekilde bu kitapları karıştırıyordum. Aptalca bir şekilde, silah yapmayı öğrenebilirim, onları günümüz Amazonları gibi avlanmak için kullanabileceğimi düşünmüştüm.

Bu, dürüst bir ilgiyi yönlendiren çocuksu bir arzuydu.

"Kitapları anlamlandırmak bile uzun zaman aldı ve sadece bir şeyi doğru yapmak daha da uzun zaman aldı." Ama sonunda başardım. Sonra bir şey iki oldu ve böyle devam etti. Annemi ve kız kardeşimi kaybedip Kudüs'e yalnız ve geçimimi sağlayacak herhangi bir gelirim olmadan döndüğümde kendimi işime verdim.

"Önce tahta hançerler yaptım." Bu bile bir deneme yanılma süreciydi. Ahşap çürümüş olabilir, çok yumuşak olabilir, çok kırılgan olabilir. Ama ahşabın doğasını, tavlama ve ateşte sertleştirme yöntemlerini biraz daha anladığımda, işte o zaman malzemeyi gerçekten manipüle edebildim. "Sonra diğer silahlara geçtim."

Daha yumuşak ve daha sert ahşapları test ederek yaylar ve oklar yaptım. Ne zaman, ne kadar ve ne kadar süreyle ısı uygulayacağımı öğrendim. Ve kırık camları ok uçlarına, ince plastiği de yivlere dönüştürebileceğimi keşfettim. Evler ve hurdalıklar bu şeylerin yanı sıra ip, yapıştırıcı ve garip aletlerle doluydu.

Annemin kitaplarında cevapların çoğu vardı, sadece onları nasıl uygulayacağım konusunda yaratıcı olmam gerekiyordu.

"Demek kendi kendini yetiştirmişsin," diyor War. Etkilenmiş görünüyor ve bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğinden rahatsız oluyorum.

Başımı salladım.

"Peki dövüş becerileriniz? Onu da mı kendi kendine öğrendin?"

Başımı salladım. "Bana birkaç temel beceri öğreten bazı yaşlı askerler vardı." Annem gibi askerler. Eskiden İsraililerin çoğu en az iki yıllığına orduya katılırdı. Ama ben reşit olduğumda, kadınları savaş için eğitmeye inanmayan yeni bir siyasi rejim vardı. Bu yüzden annemin bana öğrettikleriyle ve diğer birkaç yaşlı İsrailinin öğretmeye istekli olduğu şeylerle çalışmak zorunda kaldım.

"Sana nasıl ok atılacağını mı öğrettiler?" War inanamayarak söylüyor.

"Şey, hayır. Kendi kendime öğrendim." Varış'tan önce silahlar tercih ediliyordu. Ancak ateşli silahlar düzgün çalışmayı bıraktığında yaylar ve oklar, kılıçlar ve hançerler, topuzlar ve baltalar tekrar moda oldu. "Neden bilmek istiyorsun?" Kendimden utanarak soruyorum.

"Sen meraklı bir yaratıksın, hepsi bu." Bana sinsî bir gülümseme gönderdi. "Meraklı, tehlikeli bir yaratık."

Bölüm 20

ÜÇÜNCÜ gün, tekrar hareket etmeye başladım. Savaş'ın sıcak ellerinin tenimde gezindiği bir geceden sonra kendimi neredeyse normale dönmüş hissediyorum. Hâlâ ağrılarım ve sızılarım var, mesela gövdem belli bir şekilde büktüğümde kaburgalarımındaki yaralar canlanıyor ama dikkatli olursam iyileşmiş gibi davranabiliyorum.

Uyandığımda Savaş'ı gitmiş bulduğumda yaptığım şey de tam olarak buydu - şüphesiz daha fazla lanetli insanı kesmeye gitmişti. Ayağa kalkıp atlıların çadırında dolaşıyorum ve yalan söylemeyeceğim, her yeri *didik didik ediyorum*.

Yastıkları kaldırıyorum ve yan masanın üzerine yığılmış kitapları karıştırıyorum. Kandillere bakıyorum ve atlıların sandıklarından bazılarını açıyorum, sonunda silahlara ve daha fazla silaha baktığımda hayal kırıklığına uğruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, War'ın iç dünyası *o kadar da* ilgi çekici değil. Gizliden gizliye cross dress yapmayı sevdiğini ya da Rus iç içe geçmiş bebek koleksiyonu yaptığını ya da bunun gibi garip şeyler bulmayı umuyordum.

Onun yerine, şehirlerin üzeri çizilmiş eski haritalar buluyorum. Onları gördüğümde yutkunuyorum.

Sandıklarından sonuncusunu açıyorum ve içindekini gördüğümde nefes veriyorum. Kan kırmızısı zırhı sandığın dibinde duruyor.

Kılıcının olmadığını fark ettim.

Bir vambrace çıkarıp kol korumasını elimde çeviriyorum. Dün üzerinde kan lekeleri olduğuna yemin etmeme rağmen deri bir kez daha bozulmamış durumda. Sanırım günün sonunda Tanrı tüm günahları temizliyor.

War neden teçhizatını giymiyor?

Cevap bir saniye geç geliyor.

"Hafif, değil mi?"

Savaş'ın sesiyle irkildim. Omzumun üzerinden baktığımda, çadırının kapısında durmuş bana bakıyordu, yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı.

Tanrım, göğsünün önünde çömelmiş, zırhının bir parçasını tutarken ne kadar suçlu görünüyorum.

"Zırhtan bunu bekleyemezsin," diyor bana doğru ilerleyerek. "Kardeşlerimin hepsi metal zırh giyer ama savaş alanında metal ağır ve hantaldır."

Kolluğu göğsün içine geri koyup kapatıyorum. Sonra yüzümü Savaş'a dönüyorum. Siyah bir gömlek giymiş, kılıcının kabzası omzunun üzerinden görünüyor.

"Buna ne dersin?" Çenemi onun silahına doğru uzatarak soruyorum. "Bu... hantal değil mi?"

"Oldukça. Ama buna bayılıyorum."

Arkasında çadırın kapakları hışırtıyla açılır ve elinde bir tepsi yemek ve kahve taşıyan bir asker içeri girer. Eşyaları masanın üzerine bırakır ve gider.

Tekrar yalnız kaldığımızda, War masaya doğru yürüdü ve benim için bir sandalye çekti.

"Bir kadına oturmasını teklif etmeyi sana kim öğretti?" Onu takip ederek soruyorum. Oturuyorum, gözlerim masa düzeninde.

Sandalyemin arkasını bırakmadı ve kulağıma fısıldamak için eğildi, "Sana insanların eşyalarını nasıl karıştıracağını öğretenlerle aynı insanlar."

Savaş doğruldu ve bunu yaparken, kol kılıfına takılı tanıdık bir kabzayı görüyorum.

"*Hançerim*," diyorum tanıma kıvılcımları çakarken. Kudüs'te savaştığım silahlardan biriydi. "Onu saklamışsın." Çoktan gittiğinden emindim. Onu görmek eski bir duyguyu canlandırdı.

Hiç düşünmeden ona uzandım ama War bileğimi yakaladı. Ona kuşkulu bir bakış attım. "O *benim*."

"Bunu bir takas olarak düşün; sen benim hançerimi al, ben de seninkini."

"Bu bir takas değil," diye yakınıyorum, ayağa kalkarak. "Bana söylemeden silahımı aldın ve kendininkini bana verdin. Benimkini geri istiyorum."

Benim hançerim War'inkinden daha kör ve dengesi bozuk. Yine de onu geri istiyorum. "Hayır." Sadece sesinin tonundan bile bunun pazarlığa açık olmadığını anlayabiliyorum. Ugh.

Ona ters ters bakıyorum.

"Hançerimi neden *istiyorsun* ki?" diye sordum.

Sadece bu odada düzinelerce silah var. Kampta daha binlercesi var ve yağmaladığımız her şehirde Savaş'ın elde edebileceği sayısız silah var. Benim mütevazı kılıcım onlarla boy ölçüşemez.

"Ben... buna bayılıyorum."

Tıpkı kılıcına düşkün olduğu gibi.

Tekrar sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun."

Yiyecek çeşitlerine ve yanında dumanı tüten koyu kahveye bakarak öyle yapıyorum.

Savaş kendi yerine oturmak yerine diz çöküyor ve ellerini yaralarımın bastırıyor. Şimdiye kadar bu rutine alışmıştım. Onun bu kadar yakınımda olması ve etini etime bastırdığını hissetmek hâlâ şaşırtıcı derecede samimi ama bunu beklemeye, hatta *öngörmeye* başladım.

Aklım başımda değil.

"Beni sadece becermek istediğin için mi iyileştiriyorsun?"

Yüce Tanrım. Bu sözler gerçekten benim ağzımdan mı çıktı?

Neyin var senin, Miriam?

Atlının kafası bana doğru döndü. Birkaç saniye bakıyor, gözleri ağzıma düşüyor. "Seni kendi nedenlerim için iyileştirdim. Seni becermek ise tamamen başka bir mesele."

Savaş işini bitirdi ve benimkinin yanındaki koltuğa oturdu.

Ve şimdi odaya soktuğum on iki tonluk cinsel gerilimle başa çıkmam gerekiyor.

Dikkatimi dağıtmak için, ona söylemek istediğim kelimeleri zorluyorum.

"Geri dönüyorum."

Savaş'ın gözleri kayıtsızca bana bakıyor ama sözlerimden derin bir gerginlik hissediyorum. "Nereye?" Ağzı biraz kalkıyor, sanki *geri dönmek* saçma ve imkânsız bir şeymiş gibi.

"Çadırıma dönüyorum."

Şimdi Savaş koltuğunda doğruldu. Korkunç, ürkütücü bir suratı var, öyle bir surat ki daha elini sürmeden insanların titremesine neden oluyor.

"Neden?" Bu bir sorudan çok bir talep. "Biz sevgili değiliz."

Savaş lordunun bana attığı derin bakış içimi ısıtıyor.

Gözleri bunun *değişeceğini* söylüyor.

"Tüm dünyayı yok ettiğinden bahsetmiyorum bile," diyorum. "Beni iyileştirmen büyük incelikti-"

"*Nazik*," di ye tekrarlıyor, sanki hayatında hiç bu kadar tatsız bir şey duymamış gibi.

"-ama şimdi daha iyiyim ve çadırımı geri istiyorum."

Gerçekten de savaş lordunun gözlerinin üzgün olduğunu düşünmüş müydüm? Onlarda sadece şiddet var. Ruh yutan, korkunç bir şiddet.

Öne doğru eğiliyor ve o tek hareket beni geri tepmeye itiyor.

"Ya sana hayır deseydim?" diyor, sesi alçak. "Ya sana gidemeyeceğini söyleseydim?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana alan açmak için bu kadar uğraşmışken beni durdurmaya mı çalışacaksın?"

"Hata yapma Miriam," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. "İstedğim her şeyi yapabilirim. Seni ilk evinden kopardım. İkincisinden de koparabilirim."

"Bunu mahvetme," diyorum usulca.

Yüzü titriyor ve bir an için ondan nefret ettiğimi nasıl söylediğimi hatırladığını düşünüyorum.

"Ve eğer sana tekrar kendi çadırını veririm, yalnız kaldığın anda saldırıya uğramayacağını kim söyleyebilir?"

"Savaşa girmeme izin verdin," diyorum. "Belli ki bir parçan beni koruması için tanrına güveniyor."

"O senin de tanrın."

Aynı fikirde değiliz.

"Beni burada kalmaya zorlarsanız," diyorum, "bana saldıran o adamlardan farkınız kalmaz."

Pekala, bu biraz abartılı oldu.

Ancak War için mantıklı görünüyor.

Çenesi sıkıştı ve burun delikleri genişleyerek başka tarafa baktı.

"Peki," diye homurdanıyor bir süre sonra, gözleri hâlâ şiddet dolu. "Bir süreliğine çadırını geri alabilirsin."

Savaş ayağa kalkar ve eğilir. "Ama zamanın dolduğuna ben karar vereceğim ve sizin güzel insani argümanlarınızın hiçbirini bunu değiştirmeyecek."

WAR sözünün eri bir adamdır. Gerçekten de o günün ilerleyen saatlerinde çadırımı bana geri verdi... sadece kendi çadırının hemen yanına taşıdı.

"Bu saçmalık da ne?" Yan yana duran iki çadırımıza bakarak talep ediyorum. Benimki onunkinin yanında gülünç derecede küçük görünüyor.

Atlı yanımda durmuş, manzarayı inceliyordu. Beni dinlemesi için onu çadırından sürüklemek zorunda kaldım ve eminim ki tepkimi baklava gibi yalayıp yutuyordu.

Şimdi bana doğru eğiliyor. "Bir şey değil."

Bir şey değil mi? Ne oluyor lan?

"Anlaştığımız şey bu *değildi*," diyorum hararetle.

"Tam olarak anlaştığımız şey bu. Kendi çadırımın içine taşımadığıma şükret. Baştan çıkmıştım karıcığım." Savaş beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kanlı bir karmaşa gibi.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Daha iyi," diyorum isteksizce. Çok, çok isteksizce.

Bakışları üzerimde geziniyor. Başıyla kısa bir selam veriyor. "O zaman yarın toparlanıp yola çıkacağız - tabii ki saldırganların yargılanmasından sonra."

Bu uğursuz son cümleyle birlikte ayrılır.

Bölüm 21

Ertesi sabah Savaş beni yeni çadırımdan uyandırdı.

Sıcak, sert dokunuşu tenimle buluştuğu andan itibaren onun olduğunu biliyorum. Bu his beni hâlâ sarsıyor. Saldırımı hafızamdan tamamen silmek biraz zaman alacak.

"Kalk, Miriam," diyor, çoktan çadırımdan çekilmiş. "Gün geldi."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum. "Hangi gün?"

Ama sonra dünkü sözleri tekrar aklıma geldi.

Saldırganlarımla yüzleşmek zorunda kalacağım. Bu düşünce beni aynı anda hem sıcak hem de soğuk yapıyor.

Doğrulup ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Derin bir nefes alıp bir fincan Türk kahvesi içmeyi diliyorum. Beni bu güne hazırlayabilseydi, çamuru ve her şeyiyle içerdim.

Botlarımı giyip dışarı çıkıyorum ve güneşin acımasız parıltısına karşı gözlerimi kısıyorum. Savaş birkaç metre önümde ve beni takip edeceğimi biliyormuş gibi yürüyor. Piç kurusu. Tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyorum.

Atlı beni kampın ortasındaki, sürünün çoğunun çoktan toplandığı açıklığa götürüyor. Kalabalık, War ve benim geçmemize izin vermek için deniz gibi ikiye ayrılıyor ve arkamızda sorunsuzca kapanıyor.

Ancak onları geçtikten sonra, bağlı ve dövülmüş halde duran üç adamı net bir şekilde görebiliyorum, arkalarında birkaç silahlı phobos sürücüsü yayılmış.

Rüzgar neredeyse beni devirdi.

Saldırganlarım.

Ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve gömleğimi yırtarken kumaşın yırtılma sesini duyabiliyorum. O zamanlar çok çaresizdim.

Ama şimdi işler tersine döndü.

Bakışlarım bir bağlı adamdan diğerine geçiyor. Bana saldıranlardan birini ilk gün bana saldıran adam olarak tanıyorum. Diğerleri yabancı.

Gün ışığında yüzlerine bakmak onları çok daha az korkutucu kılıyor. Belki dehşete kapılmış görünen onlar, belki de benden çok daha yaşlı olamayacakları gerçeği. Başka bir dünyada, birlikte okula gittiğim adamlar olabilirlerdi.

Ama *bu* dünya öyle değil.

Bir phobos binicisi yoldaşlarından ayrılıp bana bir silah vermek için öne çıkıyor. Bana verdiği kılıcı alıyorum, sonra aptal aptal ona bakıyorum.

"Nedir bu?" Savaş'a sordum.

Adamlara bakarken üst dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılıyor. "*Wedāw.*"

Adalet.

Farkına varmam birkaç saniye sürdü. "Bu adamları öldürmemi mi istiyorsun?" Atlıya sordum.

Buna karşılık War kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Son birkaç gündür bana gösterdiği nezaket artık yok. Bu, iradesi mutlak hüküm süren tavizsiz War.

Adamlara tekrar bakıyorum.

Tekrar deneyecekler. Benim üzerimde olmasa bile, başka bir kadın üzerinde. Muhtemelen daha önce de denediler. Onlar açık bir tehdit ve yaşadıkları sürece de öyle olmaya devam edecekler.

Ama War'ın hepimiz hakkında inandığı şey bu değil mi? Hepimizin kötü ve değişmez olduğuna? Bu doğru değil. Hepimiz kötülük yapma kapasitesine sahip olsak da, bu kötülüğe mahkum olduğumuz anlamına gelmez. İyilik de yapabiliriz.

Elimdeki silaha bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Onları öldürmeyeceğim," diyorum.

Şimdi olmaz, bu şekilde olmaz.

Uzun ve ağır bir duraksamadan sonra atlı şöyle der: "*Ovun obē tūpāremi ātremeṇevi teri, obevi pūṣeṇevi teri epevitri tirīmeṭi utsāhe telā eteri, obeṭi vuttive iṭuvennē næppe?*"

Çadırınızı işgal ettiler, size tecavüz etmeye ve sizi kirletmeye çalıştılar ve siz adaleti yerine getirmeyecek misiniz?

"Bu bir *intikam*," diyorum.

Gözlerini kısar. "*Kē kahatē, peļivænīki sehi vuttive eke sā sekānevi.*"

Şu anda intikam ve adalet bir ve aynı şey.

"Onları öldürmeyeceğim," diye tekrarlıyorum.

İkiyüzlü gibi göründüğümü biliyorum. Daha önce de öldürdüm ve bunlar masum adamlar değil. Savaş alanında olsaydık, onlarla kolayca ölümüne dövüşürdüm. Kudüs'te karanlık bir gecede beni köşeye sıkıştırsalardı, o zaman da onları vurup öldürürdüm. Ama bu adamları sıraya dizilmiş, bilekleri bağlı görmek, bu bir infaz olurdu.

Ben cellat değilim.

Savaş uzun süre bana baktı. Sonunda boğazından bir ses çıkarıyor ve sanki en lanet şey benmişim gibi başını sallıyor.

"Abi abē vuttive eþu naterennē nek, keki evi abi saukuven genneki, aššatu."

Eğer adaletini yerine getirmezsən, o zaman ben senin yerine getiririm, karıcığım.

Atlı adamlara doğru ilerliyor. Onu hareket ederken görünce Savaş'ın kim olduğunu hatırlıyorum. Ve insanların aksine, atlının değişebileceğinden tam olarak emin değilim. Kesinlikle değişmek istemiyor.

Saldırganlarım ondan geri çekiliyor ama gidecekleri hiçbir yer yok. Kalabalık ve phobos sürücüleri tarafından kuşatılmış durumdalar.

War üç adama yaklaşıırken kalçasındaki kınından bir kılıç çıkarır. Sırtında taşıdığı devasa kılıç bu değil. Bu daha hafif ve daha dar görünüyor.

"Avā kegē epirisipu selevi menni."

Kirli bıçağımı alacaksın, diyor War, sesi kendi kendine yükseliyor.

"Gīvisevē pī abi egeurevevesti pæt qū eteri, etækin abejē kereņi pe egeurevenīsvi senu æti."

*İçinde hayat sen vardı Onursuz, ve Yani senin
Ölümler çok olacak onursuz olmak.*

Sözlerindeki gırtlaktan gelen sesler onu daha da korkutucu hale getiriyor. "Lütfen," diye yalvarmaya başlıyor adamlardan biri.

"Böyle olsun istememiştik."

Soldaki belirgin bir şekilde titriyor.

Ama tanıdığım adam çenesini meydan okurcasına kaldırmış, gözlerini bana dikmiş. Pişman görünmüyor, kızgın görünüyor. "O kaltak sana ne söylediyse yalan. Bunu o istedi."

Savaş adama yaklaşıyor ve adam çenesini tutuyor. "Bunu o mu *istedi*?" Bu kez konuşurken, dilsiz konuşma zahmetine girmiyor. Hepimiz kelimeleri mükemmel bir şekilde telaffuz ettiğini duyuyoruz.

Adam atlıya hançer gibi bakar ama cevap vermez.

Bir süre sonra War adamın gitmesine izin verir ve dönerek uzaklaşmaya başlar.

Atlı bir anlık hızla adama döner ve tek bir sert darbeye kılıcını adamın karnına saplar.

Ani şiddetle sarsıldım.

Eski saldırganım boğuk bir çığlık atıyor ve iki suç ortağı şaşkınlıkla bağırıyor.

War kılıcı kavrayışını bırakır ve kabzanın adamın karnından dışarı çıkmasına izin verir.

Adam birkaç dakika sallanır, sonra yere düşer, yarasından kan fişkırmaya başlar.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Savaş yine kendini belli ederek soruyor. Bıçağı hâlâ kurbanından dışarı çıkmış halde adamın üzerine abanıyor. *"Umarım öyledir. Bahse girerim Miriam'ın seninkini içine sokmak istediği kadar sen de benim kılıcımı içine sokmak istemişsindir."*

Yüce Tanrım.

Atlının vahşiliğini unutmuştum.

Adamın ağzı hareket ediyor ama çıkan tek şey boğuk bir inilti.

Savaş lordunun dikkati kalan iki adama yönelir. Vahşi bakışları üzerlerinde sabitlenir sabitlenmez, ikisi de gözle görülür bir şekilde soluyor.

War kılıcının kabzasını ölmekte olan adamın karnından kavırıyor ve bıçağı çekip çıkarıyor, bu hareket ıslak, şırıltılı bir ses çıkarıyor.

Atlı, kalan ikisinden en korkmuş olanına yaklaşıyor ve tören yapmadan onu karnından bıçaklıyor. Neredeyse mekanik bir şekilde kılıcını çekip bir sonrakine geçiyor ve saldırganlarımlarımın üçü de kendi kanlarıyla dolu bir havuzda can verene kadar eylemi tekrarlıyor.

Yerde kıvranıp inerken dehşet içinde onlara bakıyorum. Atlı onları ölümcül bir şekilde yaralamış ama hemen öldürmemiş, bunun yerine acı çekmeye bırakmış.

Savaş vahşi gözlerini kalabalığın üzerine diker. "Başka bir kadına namussuzca elini süren herkes aynı kaderi paylaşacaktır."

Bana döndü ve başıyla onayladı.

İntikam ve adalet bir ve aynı şeydir, dedi.

Belki de dünyanın yanmasının nedeni budur. Sonuçta, eğer bu Savaş'ın adil olmasıysa, o zaman Tanrı'nın adaleti de mantıklıdır.

HEMEN çadırıma dönmüyorum. Bunun yerine, bilindik bir yolculuk yaparak asıl odama geri dönüyorum. İster hastalıklı bir merak deyin, ister kapanış, ama saldırıya uğradığım yeri görmek istiyorum. Toprağın dökülen kanla kırmızıya boyanıp boyanmadığını ya da toprağın çoktan normale dönüp dönmediğini görmek istiyorum.

Neden bilmiyorum ama içimdeki dürtü beni sıkıştırıyor.

Çadırımdan yaklaşık on metre uzakta bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Bu bölgedeki çadırlar esintide kederli bir şekilde sallanıyor. Etrafta kimse yok ve ortalık sessiz. Çok sessiz.

Günün sıcaklığına rağmen içimi bir ürperti kaplıyor.

Kendi çadırımın orijinal yerine doğru ilerliyorum, bu bölgenin olağan gürültüsünün ve telaşının artık olmadığını farkındayım.

Eski komşularım kampın merkezinde kalmış olabilir. Hâlâ kalan insanlar vardı ...

Çadırımın olması gereken yere geldiğimde, geriye kalan tek şey boş bir toprak parçası ve bazı silik kan lekeleri. Bu lekeleri görür görmez, gece bir kez daha tüm dehşetiyle gözümün önüne geliyor. Adamların elleri üzerimde, beni yere yatırmışlar, *dövüyorlar*.

Derin bir nefes alıyorum, o anıları unutmaya çalışıyorum. Kendimi kırılğan ve korkmuş hissetmek istemiyorum.

Bir adım geri atıyorum ve o sinir bozucu sessizlik tekrar etrafımı sarıyor. Etrafımdaki boş çadırlara bakıyorum, rüzgârda kanat çırpıyorlar. Etrafa saçılmış birkaç devrilmiş sepet var, ama hayat yok, en ufak bir fısıltı bile yok.

Sen ağladığında kimse gelmedi. Benden başka kimse.

Savaşın adaleti üç adamdan daha fazlasını etkiledi, ürpererek fark ettim. Bir zamanlar etrafımda yaşayan insanlar artık yok.

Yıkılmış çadırımın yanında dinleniyor, yakınlarda bir kargaşa duyduğumda başka bir ok sapı yontuyordum.

Phobos sürücülerinin birine yaklaştığını görmek için tam zamanında bakıyorum. "Bırakın geçeyim!"

Belli belirsiz tanıdık gelen sese kaşlarımı çatıyorum. "Savaş'ın onayı olmadan kimse geçemez." "Karısı onayladı!"

İşimi bir kenara bırakıp phobos sürücülerinin yanına gidiyorum. eli silahının üzerinde. İki adamın ötesinde Zara var.

Onu fark eder etmez, "Bırakın geçsin!" diye seslendim.

Adamlardan biri bana kaşlarını çattı ve tükürdü.

Görünüşe göre benden çok hoşlanıyor. Ancak diğeri, bu sabahki infazda bana kılıcı getiren kişi, Zara'nın geçmesi için eliyle işaret ediyor. Yoldaşı hemen onunla tartışmaya başlıyor, ama o diğer adamı görmezden geliyor.

Yeni arkadaşım elinde iki tabak yemekle yanımdan geçip gidiyor.

"Günlerdir seni görmeye çalışıyorum," diye yakınıyor benimle buluştuğunda. "Ve günlerdir o pislikler beni gönderip duruyor."

"Çok özür dilerim," dedim. "Bilmiyordum."

Üzerimizdeki pek çok gözün farkında olarak onu çadırımın paketlenmiş kalıntılarına geri götürüyorum. Görünüşe göre phobos sürücüleri kendi kamp bölümlerine herhangi birinin girmesini hoş karşılamıyorlar - kendi kamp bölümleri seyahat için toparlanıyor olsa bile.

"Sorun değil," diyor. "Eninde sonunda atlatacağımı biliyordum."

Eşyalarımın yanına gittiğimizde tabaklardan birini bana uzattı. "Daha önceki nezaketinize karşılık vermek istedim."

Bu... bu beni olması gerekenden daha çok etkiledi.

"Teşekkür ederim," diyorum, tabağı ondan alırken boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, gözleri üzerimde geziniyor. Görünür yaralarımın çoğu iyileşti; onlardan geriye kalanları görebiliyor mu bilmiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum.

Bugün rollerimiz tamamen değişmiş gibi hissediyorum. Zara'nın keyfi yerinde görünüyor, bense uzakta olanım.

"O gece," diyor Zara, "o kadar çok çığlık duydum ki. İçlerinden birinin senin olduğunu düşünmek..." diye başını sallıyor. "Onların diğer insanlara ait olduğunu düşündüm, öldürenlere..." başını sallıyor.

O çığlıkları dinledi ve bunun bir tür sapkın adalet olduğunu düşündü.

Zara yemeğini karıştırıyor. "Atlının sevdiği bir kadına zarar verildiği haberi yayılana kadar sen olduğunu öğrenemedim. İkiyle ikiye bir araya getirdim..." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gelemediğim için özür dilerim."

"Bu senin ilk gecendi. Ben olsam yapmazdım." Çadırıma yakın bir yerde yaşamadığından bahsetmiyorum bile.

Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben Zara'nın getirdiği yiyecekleri karıştırdım. "Bu ne?" diye soruyor birden, başıyla oyma bıçağını işaret ediyor ve üzerinde çalıştığım tahta parçası.

Elime aldım ve inceledim. "Bir okun başlangıcı."

"Bir tane mi *yapıyorsun*?" Sesindeki yargılama mı yoksa hayranlık mı emin değilim. Tahta parçasını benden alıyor ve ona bakıyor. "Yay kullanmayı hiç öğrenmedim," diye itiraf ediyor. "Kısa bıçaklarda iyiyimdir ama aslında bir bıçağım olmadığı için bu *becerim* burada bana pek yardımcı olmuyor."

"Silahın yok mu?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Ama tabii ki yok. Zara geldiğinde silahları elinden alındı ve bir sonraki savaşa kadar kendisine başka bir silah verilmeyecek.

Eğer bana saldıran adamlar Zara'nın çadırını seçmiş olsalardı, Zara tamamen savunmasız kalacaktı.

Bu düşünce beni hasta ediyor.

"Burada bekle." Ayağa kalktım ve Savaş'ın hâlâ ayakta duran çadırına girdim.

Atlı şu anda içeride değil, muhtemelen en iyisi de bu.

Af dilemek izin istemekten daha kolaydır.

Savaş'ın etrafa saçtığı kılıflı hançerlerden birini alıp çadırından çıkıyorum ve Zara'ya dönüyorum. Yakındaki birkaç phobos sürücüsü her hareketimi izliyor.

Silahı ona uzattığımda arkadaşım "Bu ne?" diye soruyor. "Tak şunu."

"Sığmayacak," diyor, kılıfın etrafına sarılmış deri kemeri çözerek; belli ki çok daha büyük bir bele uyması için yapılmış. Kemeri etrafına doluyor, sığdırmak için elinden geleni yapıyor.

Zara gözlerini dikmiş ona bakıyor. "Savaş bunun için beni öldürecek mi?" diye soruyor, ikimizi izleyen phobos atlılarına temkinli bir bakış atarak. Kuşkusuz atlıların koleksiyonundan bir hançer aldığımı rapor edecekler.

"Onunla konuşacağım. Her şey yoluna girecek."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onunla *konusacak mısın*?" Şüpheyle yaklaşıyor. "Ve bu işe yarayacak mı?"

"Şimdiye kadar öyle oldu."

Bir kahkaha atıyor. "Siz ikiniz ne tür bir konuşma yapacaksınız? Yatay türden mi?"

Biraz gülerken bile yüzümü buruşturuyorum. "*Hayır*. Normal bir konuşma."

Başını iki yana sallar. "Ya dünyanın en ikna edici kadınısın, Miriam, ya da bu iyilikler eninde sonunda sana pahalıya patlayacak."

Sen benim karımsın, bana teslim olacaksın ve ben bu dünyanın son kalıntılarını da yok etmeden önce kelimenin tam anlamıyla benim

olacaksın.

Zara haklı. Bugünlerde hiçbir şey bedelsiz olmuyor, özellikle de iyilikler.
Ve Savaş bana *çok* iyilik yaptı.
Bir noktada, bana bunu ödetecek.

Bölüm 22

Üçüncü kuralı çiğnedim.

Haber vermekten kaçının.

Dürüst olmak gerekirse, War beni her zaman fark etmiş gibi görünüyor. Artık kampın geri kalanı kim olduğumun çok ama çok farkında.

Beni tekmelemekle Thunder'dan çok daha az ilgilenen yeni atım Lady Godiva'ya binerken bakışlarını hissediyorum. Kampın toplu bakışları derimi kaşındırıyor. Aralarına karışmak imkânsız ve bundan nefret ediyorum.

Tıpkı atlının söz verdiği gibi, bugün ordu toparlandı. Aşdod ve onu çevreleyen tüm uydu topluluklar yok edildi. Savaş'ın öldüreceği bir şey kalmadı, bu yüzden gitme vaktimiz geldi.

Daha önce olduğu gibi, War ve ben sürünün başında gidiyoruz, aramızda yeterince mesafe bırakarak peşimizde katil bir ordu olduğunu bir süreliğine unutabiliyorum.

Atlı bizi 4. Otoyol boyunca güneye götürüyor. Arazi çok düz olduğu için buradan okyanusu göremiyorum ama yemin ederim kokusunu alabiliyorum. Yoldan sadece kilometrelerce uzakta. Kampta kulak misafiri olduğum konuşmalara bakılırsa, önümüzdeki birkaç gün boyunca kıyı şeridine yakın duracağız.

Düşüncelerimi yolculuğun kendisiyle meşgul etmeye çalışıyorum, ancak kaçınılmaz olarak kamptan ayrıldığımızdan beri olduğu gibi yol arkadaşına geri dönüyorlar.

Hiçbir mantıklı sebep yokken, bugün onu görmezden gelemiyorum. Ya da belki bir nedeni vardır; belki de Savaş'ın bugün erken saatlerdeki barbarca adaleti içimde bir şeyleri kırmıştır.

Nedeni ne olursa olsun, şimdi çenesinin keskin kesimini, koyu, neredeyse siyah saçlarını ve kıvrımlı dudaklarını fark etmekten kendimi alamıyorum. Kırmızı deri zırhına ve güçlü kalçalarına bakıyorum.

Uyluk fantezileri kuruyorum. Düşmanım hakkında. Ben lanet bir moronum.

Elbette bu durum War'a bakmaya devam etmemi engellemiyor ve baktıkça parmaklarımı onun tuhaf, parlayan işaretlerinin üzerinde gezdirmek ve gözlerine sürme çekmek istediğimden daha da emin oluyorum. O dudakları tekrar tatmak istiyorum.

Her şeyi istiyorum ve bunu yapmamam gerekiyor, bu da daha çok istememe neden oluyor.

"Tanıştığımızdan beri neden başka kadınlarla birlikte olmadın?" Soru ağzımdan kaçıyor ama kaçtığı anda ölmek istiyorum.

Birbirinden hoşlanan insanlar bu tür sorular sorar. Bunun benim için önemli olduğuna onu inandırmaya çalışıyorum. Ama değil, gerçekten değil. Sadece merak ediyorum. Yani, herkes bir atlının seks hayatını bilmek istemez mi?

Hayır mı?

Sadece ben mi?

Kahretsin.

Savaş şöyle bir baktı. "Başka kadınlarla birlikte olduğumu sana kim söyledi?" "İnsanlar konuşur."

Kampa ilk geldiğimde kadınların War'ın çadırına girip çıkan kadınlardan oluşan bir döner kapısı varmış gibi konuştuklarını hatırlıyorum.

"Ah," diyor atlı. "İnsanlar ve onların zaafları." Uzun bir sessizlik olur.

"Yani?" Bastırıyorum. Zaten kendimi utandırmıştım. Bu soruyu sonuna kadar götürebilirim. "Neden yapmadın?"

Savaş tamamen bana dönüyor, kahverengi gözleri güneşte parlıyor. "Kendimi sana adadım karıcığım, sadece sana."

Bu ifadeyi omuz silkerek geçiştirmek istiyorum. Birkaç gün önce bile yapabilirdim. Ancak her ne sebeple olursa olsun, bugün bu açıklama beni derinden etkiliyor.

"Vay canına, gururum okşandı." Alaycı ve saygısız görünmeye çalışıyorum ama bunu pek başaramıyorum.

Savaş bana acı dolu bir gülümseme veriyor, sanki perhiz çabası zorluklardan yoksun değilmiş gibi. Zavallı küçük atlı ve onun ihmal edilmiş aleti. Ne yapacak *ki*?

"Ya seninle hiç yatmazsam?" Ben soruyorum.

"Uzun zamandır insanlık dışıyım, Miriam. Bir kez daha insan dışı olana kadar bedenimi yeterince iyi idare edebilirim."

Titriyor. Onun gerçek bir insan olmadığını biliyordum ama bunu söylediğini duymak, genel olarak bunun farkında olmaktan çok daha ayıltıcı.

"Öte yandan sen," diye devam ediyor, "sadece insan oldun ve en temel doğana bağlısın. Ne kadar dayanacağını göreceğiz, karıcığım."

Tüm günler içinde bugün, bu ifade yerini buluyor.

Açık yolda, korkunç bir zamanda yaşadığım konusunda hiç şüphe yok. Bunun en belirgin işareti cesetler. Tıpkı War ile ilk yolculuğumda olduğu gibi, birkaç tanesinin yanından geçiyoruz. Şişmişler, kokuşmuşlar ve leş yiyiciler onları çoktan parçalamış. Sokakta ya da evlerin yarı içinde, yarı dışında yatıyorlar. Eminim evlere kapatılmış, dünyevi eşyalarının arasında çürüyen daha çok ölü vardır.

Cesetlerin yanında kemik yığınları var ve bundan War'ın zombilerinin sorumlu olduğunu biliyorum.

Ama mesele sadece cesetler değil.

Aşdod'un güneyindeki Aşkelon şehrinde geçiyoruz. Burası da yağmalanmış. Bazı binalar uzaktan hala yanıyor ve havada insan yaşamından tamamen yoksun hissi veren bir durgunluk var.

Şehri geçtikten sonra bile, on yıl önce asla göremeyeceğim tuhaf manzaralar var. Burada, kasabaların arasında, çevremiz hurdalıklar ve hurda metallerle dolu. Eski arabaların, elektronik cihazların ve diğer işe yaramaz teknolojilerin leşleri yol kenarlarında terk edilmiş halde duruyor.

Tüm bu eski çöküntü ve atıkların görüntüsü beni sarsmayı bırakacak mı bilmiyorum. Yıllar boyunca pek çok hurdalığa baktım, ancak *yüzlerce* kez ziyaret etmeme rağmen, sanki etrafta eski hayaletler varmış gibi sırtımdaki karıncalanma hissine karşı hala bağışıklığım yok.

"Bana kardeşlerinden bahsedebilir misin?" Gözlerim yanından geçtiğimiz paslanmış bir kurutucuya ve lekeli bir buzdolabına takılıyor.

War, "Tıpkı benim gibi ölümcül ve korkunçlar," diyor.

Bunaltıcı öğle sıcağında bile kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Neredeler?" diye soruyorum.

"Olmaları gereken yerde," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

"Pestilence bile mi?" Bastırıyorum. War ilk atının durdurulduğundan bahsetmişti.

Atlı üst dudağını hafifçe kıvrıyor. Sessizliği kalbimin hızlanmasına neden oluyor. "Nerede olduğu beni ilgilendirmez. Onun amacı yerine getirildi."

Bence... Bence bu War'ın kardeşlerinin gerçekten durdurulabileceğini söylemenin kaçamak bir yolu.

Şimdi *nasıl yapacağımı bulmalıyım*.

"Kıtlık ne zaman gelecek?" diye sordum. "Zamanı geldiğinde."

"Ve... bu ne zaman?"

War başını sallıyor, gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Son kararımı verdikten sonra."

"Son kararın mı?" Dedim. "Ne hakkında? *İnsanlar hakkında mı?*"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Savaş başını çeviriyor ve bana uzun uzun bakıyor.

Evet, insanlardan.

"Neden burada olduğumuzu sanıyorsun?" Savaş diyor ki.

Ben de ona bakıyorum. "Neden bana söylemiyorsun?" Bütün cevaplar onda.

"Türünüz yanlış yaratılmadı," diyor War şifreli bir şekilde, "ama hepiniz topluca yanlış *seçtiniz*."

War'ın sözlerini ve bunların yargıya nasıl bağlandığını takip etmeye çalışıyorum, ancak ne söylemeye çalıştığını gerçekten bilmiyorum. İnsan doğasının kendisi iyi, biz sadece yol boyunca bir yerlerde kötülüğe mi döndük? Ve şimdi bunun için bizi cezalandırması mı gerekiyor?

"Yani hepimiz ölecek miyiz?"

Ben de diyorum ki. "Eve çağırılıyorsunuz."

Demek istediği, insanoğlunun kötü artıklar gibi Tanrı'nın çöp tenekesine süpürülmekte olduğudur.

"Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok mu?" diye sordum. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Savaş insanlığı *kurtarmaya* zerre kadar ilgi göstermedi. Bizi yok etmekte hiçbir sakınca görmüyor.

"Miriam, bir şey yapmak bana düşmez. Değişmesi gerekenler erkeklerdir. Ben sadece yol boyunca onların kalplerini yargılıyorum."

Bir elimi koyu kahverengi saçlarımda gezdiriyorum. "Hepimizi kesip biçmekle meşgulken bizi nasıl yargılayabilirsin ki?"

Savaş'ın yüzü asık. "Benim ve kardeşlerimin yaptıklarının bir düzeni var." "Bu da ne *demek oluyor?*" Sorularımın etrafında dans ediyor.

"Dört felaket, dört şans."

Omurgamdan aşağı istenmeyen bir korku sızısı süzülüyor. "Dört şans için *Ne?*"

Gözleri ağır ağır üzerime düşüyor. "Kefaret."

Bölüm 23

KURTULUŞ. O gece gökyüzüne bakarken BU KELİME bana ağır geliyor. İnsanoğlu atlıları durdurmaya o kadar kararlı ki basit bir gerçeği gözden geçiriyoruz: belki de durdurulması gereken atlılar değildir.

Belki de *bizizdir*.

Hayatlarımız değil - her ne kadar Savaş farklı şekilde ısrar etse de - *eylemlerimiz*. Atlıların geldiği gün teknoloji durduruldu. Ama eğer yanlış olan bizim yarattığımız şeylerse, bu tek, yok edici eylem olmalıydı.

Ama değildi.

Salgın hastalık bundan beş yıl sonra ortaya çıktı. Beş yıl. Ve şimdi atlının ilk gelişinden bu yana on yıldan fazla zaman geçti. Neden bu kadar bekledik? Neyi geçiriyoruz?

Hayatta kalan üç saldırganın ölmeyi beklerkenki görüntüsünü hatırlıyorum. O adamlara baktığımi, serbest bırakılırlarsa yine birilerine zarar vereceklerinden çok emin olduğumu hatırlıyorum. Buna inanmak *istemedim* -hala da *istemiyorum*- ama yine de düşündüm.

Bir şekilde hepimiz kendimizi affettirmeliyiz. Sadece hepimizin buna istekli olduğundan emin değilim.

Ve bu yüzden ölmeye mahkumuz.

Gazze'nin içinden geçiyoruz, tüm şeridinden. Kimse kalmamış. Aşdod ve Aşkelon kadar terk edilmiş. Cesetler yaz güneşinin altında çürüyor ve uçuşan sineklerin derin, önsezili uğultusu ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Jabalia, Khan Yunis-şerit içindeki tüm şehirler aynı görünüyor.

Ölüler.

"Ne yaptın sen?" Her şeyi anladığımda fısıldıyorum.

"Seni bırakamazdım," diyor

Savaş. Ona şöyle bir bakıyorum.

"Sen yaralandığında," diye açıklıyor.

Dehşete kapıldım. Yanımda kalıp beni iyileştirirken, hâlâ öldürüyordu.

Savaş bakışlarımı karşılıyor ve acımasız ifadesinde hiç pişmanlık yok. Her şeye sahip olacak, bana ve dünyanın sonuna. Hepsini almak onun doğuştan hakkı.

Başka tarafa bakıyorum. Daha bir gün önce onun hakkında fanteziler kurduğumu düşününce...

Dikkatim bu uygarlığın kalıntılarına döndü. Ordunun ana kamplarından bu kadar uzağa baskın yaptığını bile bilmiyordum.

Ancak, katliama baktıkça ve üzerinde düşündükçe, Savaş'ın ordusunun bu kadar güneye *inmediğine daha çok* inanmaya başlıyorum. Yanan binalar yok, ölen askerler yok. İnsanın insanla savaş alanında karşılaştığını ve her birinin diğeriyle ölümüne dövuştüğünü gösteren hiçbir şey yok.

Ama kemik yığınları var. Bir sürü kemik. "Ölüleri mi kullandınız?" diye sordum.

Tek tepkisi gözlerimle buluşmak ve tekrar "Seni bırakamazdım" demek oldu.

Ondan sonra War'la konuşmam. Saatlerce.

Ne yazık ki, bu düzenlemeden gayet memnun görünüyor.

Ancak güneş batarken ve War atını yoldan çıkarıp ıssız bir karakola doğru sürerken, "Bana kızgın olduğunu biliyorum," der.

Başımı sallıyorum. "Sana kızgın değilim," diyorum. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Kendime kızgıyım."

War kendini Deimos'tan kurtarıyor ve kendi atımın dizginlerini tutarak yarattığı eski yem ve bulanık suyla dolu bir dizi yalağa götürüyor. Etrafa bir göz attım. Hiçliğin ortasındayız. Gerçekten. Karakol bir yana, Burada yol ve çorak, güneşten solmuş topraktan başka bir şey yok.

"Bir hafta önce halkınız size vahşice davrandı," diyor, "ve siz hala onların bağışlanması gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Onu görmezden geliyorum, Lady Godiva'dan kayarak iniyorum ve ağrıyan bacaklarımı sızlatıyorum. Atımın dizginlerini bağlıyor ve yanıma dönüyor.

"Cevap ver bana," diyor. Bir kez olsun gözleri kızgın ve saldırıya uğradığım geceyi hatırladığı izlenimine kapılıyorum.

"Neden?" Dedim. "Seninle tartışmak *hiçbir işe* yaramıyor."

Savaş yaklaşıyor. "Ya öyle olsaydı?" diye soruyor usulca. "Seni dinleseydim ve değişmeye çalışsaydım, o zaman ne olurdu?"

Yüzüne bakıyorum. Onunla ilgili her şey acımasız - acımasız güzellik, acımasız güç, acımasız kişilik.

"Değişmeye çalışırsan ne olacağını biliyorsun sanırım," diyorum çenemi biraz kaldırarak.

Ellerimi War'dan uzak tutmakta yeterince zorlanıyorum zaten. Eğer bana daha iyiye doğru değişebileceğine inanmam için bir sebep verseydi, şu anda burada onun iyi adını lekelemek isteyebilirdim.

Atlının bakışları dudaklarıma düşüyor ve gözleri belirgin bir şekilde ısınıyor. "Ve eğer bunu yaparsam, eğer... *değişirsem*, bu seni dünyanın benden nefret ettiği ama senin benim olduğun gerçeğinden daha az utandırır mı?"

"Ben senin *değilim*." Güzel bir adamı becermek istemekle *onun* olmak arasında çok büyük bir fark vardır.

War'ın günahkâr dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Sen benimsin. Kudüs'te o gün yüzüme baktığın anda bunu biliyordun. Tıpkı benim de senin benim olduğunu bildiğim gibi." Bakışları boğazımın çukuruna, yara izimin olduğu yere düşüyor.

Savaş yaklaşıyor, eski yaram tarafından çekiliyor. "Benimki şiddetle. Kudretle benim. İlahi bildiriyle benim."

Sanırım beni öpebilir. Yüzünde bunu istiyormuş gibi yoğun bir ifade var ve kelimenin tam anlamıyla onun olduğuma inandığını açıkça belli ediyor.

Ama eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmak yerine, yanımdan geçip kamp kurmaya başladı.

Çalışırken sırtına bakıyorum. Neden sadece anlaşılmayı mühürlemiyor? Yeterince güçlü ve savaş alanında masum insanları alt etmekte hiçbir sorun yaşamıyor. Konu isteksiz "karısı" olunca neden çizgiyi çekiyor?

"Benimle ilgili neyi değiştirmek isterdin?" diye omzunun üzerinden sorarak düşüncelerimi böldü.

Sizi harekete geçiren her neyse.

"İnsanları öldürmeyi bırakın," diyorum.

İşine ara veriyor. "Amacımdan vazgeçmemi mi istiyorsun?"

Evet. Ama bu ondan çok fazla şey istemek olur.

Ona doğru yürüyorum, açtığı paletin diğer ucundan tutuyorum ve yaymasına yardım ediyorum.

"En azından çocukları kurtarın," diyorum.

Savaş ellerimi fırçalıyor ve aslında hiç de erkek olmayan bir adam için, şövalyelik ya da benim için yaptığını düşündüğü şey her neyse, biraz biliyor gibi görünüyor.

"Çocuklar büyür" diyor, "ve trajik çocukluklar insanları en intikamcı hale getirir."

Savaş durdurmaya çalışacak adamlar... tabii durdurulabilirse.

Kendi çocukluğumu düşünüyorum. Babamın kucağında oturup uzak yerlerin ve tanıdığı insanların hikayelerini anlatmasını dinlediğimi. Mutfakta annemle birlikte challah yaptığımızı hatırlıyorum, aile tarifinin ben öğrenmeden önce yüzlerce yıl boyunca aktarıldığı varsayılıyor. Çocukluğumun ne kadar huzurlu, ne kadar sevgi dolu olduğunu hatırlıyorum.

En azından daha *önce* böyleydi.

Sonra...

Gözlerimi kapatıyorum ve atlıların geldiği gün metalin gıcırdayarak çıkardığı sesi duyabiliyorum. Babamın öldüğü gün. Ve sonra, yıllar sonra-

Su içeri akıyor-

Buz gibi soğukunu hissedebiliyorum, o anıların içindeki yaşamı sıkıp çıkarıyor.

Atlı haklı. Nefret ettiklerinizi hatırlamadan sevdiklerinizi hatırlamak zordur.

"Ayrıca," diye devam ediyor Savaş, kendi düşüncelerimden habersiz, "çocuklar yetişkin oluyor, onlar da *daha fazla* çocuk doğuruyor."

Bir türü yok etmeye çalıştığınızda sorun yaratır.

War paleti kurmayı bitiriyor, sonra atımın çantasından birkaç odun kütüğü, yıpranmış bir kibrit paketi ve biraz çıra çıkarıyor.

"Bu sizi rahatsız etmiyor mu? Çocukların ölüyor olması?" Paletlerden birine oturarak soruyorum. "Eminim bir parçanız -belki de beni kurtaran parçanız- bundan rahatsız oluyordur."

Atlı kuru odunları istiflemeye başlar. "Kıtlığın çocuklarla ve Ölüm'le bir sorunu yok." Savaş'ın yüzünde bir an için neşesiz bir gülümseme beliriyor ve sonra kayboluyor. "Ölüm tüm dünyayı soğuk kucağına almaktan başka bir şey istemez.

"Yani, hayır, Miriam, hoşgörümle ilgili bir endişem yok."

"Peki ya Pestilence?" Kollarımı dizlerimin üzerine koyarak bastırıyorum.

"Ne olmuş ona?" War sonunda çıraları kütüklere ekleyerek şöyle der. Kalbim gittikçe daha çok çarpıyor. Burada bir şey var. Bu ilk kardeşte War'ın kesinlikle bilmemi istemediği bir şey.

"Listene onu dahil etmemişsin," diyorum.

War kibriti yakmak için acele etmiyor, sonra da çıraya yaklaştırıyor.

"Gerek var mıydı?" diyor kibriti söndürürken. "İkimiz de vebanın kurbanlarını ayırt etmediğini biliyoruz."

Sözleriyle zekice davrandığından emin bir şekilde gözlerimi Savaş'a dikiyorum. "Benden her ne saklıyorsan, öğreneceğim."

O AKŞAM GEÇ SAATLERDE, karnımı doyurduktan ve içtikten sonra (kaynakları kısıtlamak adına savaştan kaçınıyorum), sönmekte olan ateşin başında atlıyı izliyorum. Kucağında kılıcı ve bilemek için bileme taşı var. Taşı metalin üzerinde kaydırırken çıkardığı ritmik sesi duyabiliyorum.

"Yarın burada kamp kuracağız," diyerek sessizliği bozuyor.

"Burası mı?" Etrafa bakarak soruyorum. Hiçbir yerin ortasındayız. "Neredeyiz ki?" diye soruyorum.

"Mısır," diye

yanıtlıyor Savaş.

Mısır.

Daha önce hiç ülke dışına çıkmamıştım. Daha önce hiç gitmediğim kadar uzağa seyahat etmek tuhaf hissettiriyor. Yıllardır seyahat etmek istiyordum; sonunda fırsat bulduğumda yanlış yöne gittiğimi fark ettim.

Bakışlarım yine çorak çevremizi tarıyor. Demek seyahatimizin sonu bu olacak. Bir şey ifade ettiğinden değil. Atlı, çadırımı onunkinin hemen yanına kuracak ve aramızdaki bu *şeyle yolumuza* devam edeceğiz.

Ama bu bir şeyin sonu, en azından şimdilik. Dışarıda War gibi bir adamı sevmek daha kolay. İnsanları öldürmeye odaklanmıyor ve dürüst olmak gerekirse, bunu denklemden çıkardığınızda, o kadar da korkunç değil.

Alçak alevler zeytin rengi teninin üzerinde titriyor ve gözlerinde dans ediyor. Kılıcının ağzında parıldıyor ve kalın kolunu sevgiyle aydınlatıyor. Savaş şu anda modern bir adam gibi görünmüyor.

"Dünya'ya gelmeden önce kimdiniz?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kim değil, Miriam," diyor,

"ne." Hiçbir şey söylemiyorum ve sonunda devam ediyor.

"Somme boyunca yaşadım, Normandiya'da dinlendim ve kendimi Troya'nın antik kıyılarına serptim; bu dünyanın çoğu yerini tattım ve ölümlerim bedenleriyle sayısız tarla ekti. Şimdi bile o bedenleri toprağın derinliklerinde hissedebiliyorum."

Tüylerim diken diken oluyor. Söylediklerinin yarısı mantıklı gelmiyor ama gerçekliğini hissedebiliyorum. Son kelimesine kadar.

"Eskiyim ve yeniyim ve bu korkunç, külfetli bir deneyim." *Zing*. Bileme taşını tekrar kılıcının üzerinden geçirir.

"Ama kardeşlerimin aksine, ben tek ve temel bir yönden eşsizim." Duraklıyor, bakışları benimkilerde yoğunlaşıyor.

"Ne taraftan?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmasam da soruyorum.

Gözleri ateşe bakıyor. "Ben sadece insanların kalbinde varım." Savaş alevlere bakıyor. Şimdi onu açtığıma göre, sanki tüm hikâyesi ortaya dökülüyor. "Tüm yaratıklar salgın hastalık, kıtlık ve ölümle karşılaşabilir.

-Ama savaş, gerçek savaş, yalnızca insana özgü bir deneyimdir."

Ona bakarken, yüzü çoğunlukla gölgede kalmışken, farkına varıyorum.

"*İşte bu* yüzden insanların kalplerini yargılıyorsun," diyorum. Çünkü savaş

insani çekişmeler, kalplerimizi ve sadece kalplerimizi gerçekten anlayan tek atlıdır.

Savaş güler, bileme taşını ve kılıcını bir kenara bırakır. "*Tüm* kardeşlerim insanların kalplerini yargılar," diye öne doğru eğildi, "sadece ben onların kalplerini *tanıyorum*. Uzun, çok uzun zamandır onların içinde ikamet ediyorum, karıcığım."

Yine içimi bir ürperti kaplıyor. Savaş'ın bakışları çok yoğun ve söyledikleri bana gerçekle bilinmezin aslında ince bir perdeyle ayrıldığını hissettiriyor ve şu anda atlı o perdeyi kenara çekiyor.

Bir hevesle ona yaklaştım.

Savaştan başka bir şey bilmiyor. Şimdiye kadar varoluşunun tamamı buydu.

Uzanarak elini ellerimin arasına alıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece parmak eklemlerindeki dövmelerin ışıltısı ellerimin arasına sıkışmış ateş böcekleri gibi görünüyor.

War'ın bakışları hemen benimkilere kayıyor ve parmakları geriliyor.

"Eğer erkeklerin kalbini biliyorsan," diyorum parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek. *Ne yapıyorum ben?* "O zaman çoğu erkeğin savaşmak istemediğini de biliyor olmalısın."

Savaş isteyen ülkeler, davalar, krallar ve bunun bedelini ödeyen askerlerdir.

"Bundan gerçekten bu kadar emin misin, Miriam?" Ama ilk kez, sesi kavga etmek istemiyormuş gibi çıkan Savaş'tır.

Parmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirip her bir işareti takip ediyorum. "Öyleyim."

Tanrı aşkına ne yaptığım hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok ama Savaş'ın beni durduramayacağını biliyorum.

Benden çok daha uzun zamandır birbirimize dokunmamızı istiyor.

Harekete bakıyor, gözleri derin, vücudu alışılmadık derecede hareketsiz.

Parmağım elinin sırtında ve bronz ön kolunda kayıyor, kendime dokunmamamı söylediğim tüm deriye dokunmaya başlıyorum. Parmak ucumun altında, kaslarının kalın bantlarını hissedebiliyorum. Bildiğim kadarıyla on yıldan biraz daha uzun bir süre önce oluşmuş kaslar.

"*Karım.*" War'ın sesi istekle sertleşti ve gözlerinde binlerce arzu var. Öne doğru eğilmeye başlıyor ve her an üzerime atlayacakmış gibi görünüyor.

Kahretsin, sanırım bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyorum, tıpkı War'ın kalçalarının kalçalarımın arasına yerleşmesinin, devasa vücudunun benimkine bastırılmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istediğim gibi...

Ben de öne doğru eğiliyorum.

Neredeyse diğer her şeyi unutmayı başarıyorum. Ama unutulacak çok şey var. Çok fazla.

Savaş çılgınlıklarını duyabiliyorum ve kuşların fethedilen şehirlerin etrafında nasıl döndüğünü görebiliyorum. Kilometrelerce yolu kaplayan cesetleri -tüm o cesetleri- ve Savaş'ın kana bulanmış zırhını hatırlıyorum.

Elini bırakıyorum. Yakışıklı ve nazik biri ve hayatımı kurtardı, ama dediği gibi-

Ben senin gibi değilim ve bunu asla unutmamalıyım.

Aniden ayağa kalktım. "Sanırım yatağa gitmem gerekiyor."

Seni aptal, Miriam. Neredeyse atıyla bir şeyler başlatacaktın.

Yalnızlık açıkça beni daha iyi hale getiriyor.

Paletime doğru ilerlerken atlının bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum. Tıpkı ilk yolculuğumuzda olduğu gibi, benimki de battaniyelerle doluydu. Sırf bir cimri gibi uyumaya katlanabileceğimi göstermek için onun yerine Savaş'inkini alırdım ama az önce birbirimizle göz göze geldiğimizi düşünürsek yanlış bir izlenime kapılabilir.

Ve onu iki kez geri çevirecek cesareti kendimde bulabileceğimi sanmıyorum.

Ben botlarımı çıkarırken, War son ateşi söndürüyor. Az önce olanlar hakkında bir şeyler söylemesini bekliyorum - daha fazlası için bir söz, bir kez daha (kelimenin tam anlamıyla) elinden kaçtığım için bir hayal kırıklığı, ama söylemiyor.

Bu cehennem gibi sinir bozucu, çünkü War ne kadar acımasız olursa olsun, onun bir stratejist olduğunu hatırlıyorum. Ve sanırım benimle nasıl oynayacağını biliyor.

Ben paletime uzandıktan kısa bir süre sonra o da aynısını yapıyor ve bunu yaparken gömleğini çıkarıyor. Dövmelerinin gecenin karanlığında parladığını görebiliyorum.

"Ben yatıyorum diye senin de yatmana gerek yok," diyorum.

"Sen uyurken uyanık olmak istemiyorum. Seninle konuşmak bana var olmanın ne kadar yalnız bir şey olduğunu hatırlatıyor."

Bu sözler göğsümü sıktı. Süvarinin bir insan sürüsünün arasında yaşarken böyle hissedebileceğini hayal etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, kendini yalnız hissedebileceğini bile düşünmemiştim. Yalnızlık çok kırık, çok insani bir duygu. Benim savaş anlayışıma uymuyor.

Belki de düşünceniz yanlıştır.

Tam orada. Bir akşam daha az yalnız olmak için çok geç değil. "Miriam," diyor düşüncelerimi bölerek.

"Mm?" Ben de öyle dedim.

"Bana güzel bir şey söyle."

Atlıyı doğru duyduğumdan emin değilim. Güzel bir şey duymak mı istiyor? Savaş gibi bir adamın içinde güzellik gibi bir şeye yer olduğunu sanmıyordum.

Onun hakkındaki düşüncelerim *kesinlikle* yanlıştır.

Atlıya bakabilmek için yatağımın dönüyorum. Kendi yatağında uzanmış, yıldızlara bakıyor. Bakışlarımı üzerinde hissediyor olmalı ama bana dönmüyor.

Güzel bir şey...

Hikaye hemen aklıma geliyor. "Babam Müslümandı. Annem Yahudiydi."

Sessiz.

Konuşurken parmaklarımı battaniyemin üzerinde gezdiriyorum. "Oxford'da ikisi de doktoralarını yaparken tanışmışlar. Babam bana annemin yüzünü görmeden önce kahkahasını duyduğunu söylemişti. Güya onu seveceğini o zaman anlamış."

Parmaklarım hareketsiz. "Birbirlerini sevmemeleri gerekiyordu."

"Neden?" Savaş'ın sesi karanlıktan geliyor.

Gözlerim ona kayıyor. "Aileleri bir arada olmalarını istemedi - çünkü iki farklı kültürden ve iki farklı dinden geliyorlardı." Babam Türk-Amerikalı, annem İsrailli.

Atlı buna bir şey demiyor, ben de devam ediyorum.

"Sonunda, ailelerinin ne düşündüğü onlar için önemli değildi. Sevginin sevgi olduğunu biliyorlardı. Tüm uçurumları kapatabileceğini."

Nefes alıyorum. Artık ailem yok ve çocukken inandığım bu büyük aşk hikayesi boktan bir şekilde sona erdi.

Belki de her şeye rağmen güzel değildir. Sonunda dünya her şeyi alıp götürüyor.

Şimdi başını çevirip bana bakıyor. "Demek aşkı güzel buluyorsun, Miriam?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, gözlerim neredeyse karanlıkta onunkilerle buluşuyor. "Aşkın kendisi değil." Sevdiğim her şeyi kaybettim. Bunda hiç güzellik yok. "Benim güzel bulduğum şey aşkın gücü."

Pek çok şeyi değiştirebilir -
daha iyi ya da daha kötü.

Bölüm 24

Savaşa KARŞI UYANIYORUM.

Tıpkı son seferinde olduğu gibi, paletimi terk ettim, bedenim bir mıknaş gibi atlıya doğru çekildi.

Başımı biraz kaldırıyorum ve en azından bu sabah Savaş'ın da kendi paletini bıraktığını görüyorum, ikimiz ortada bir yerde buluşuyoruz.

Bu beni sadece biraz daha iyi hissettiriyor.

Gözlerim atlıya kayıyor. Hâlâ uyuyor, uzun kirpikleri yanaklarına doğru yayılmış. Kendimi yavaşça ona bırakırken bile tenimin ısındığını hissediyorum.

Bu durumu yeniden hayal etmek yanlış mı? Çünkü ben istiyorum. Hem de çok.

Ona ne kadar uzun süre bastırırsam, bedenim onunkine o kadar çok uyanıyor. Onun kastan yapıldığının ve belki de başka hiçbir şeyden yapılmadığının ve tüm bu kasların bana karşı çok *iyi* hissettirdiğinin farkındayım. Ayrıca sapkın bir yanım onun kollarının kozasında kendimi küçük ve korunaklı hissetmekten hoşlanıyor. Korunduğumu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bakışlarım göğsüne kayıyor, göğüs kasları parlayan dövmelerle kaplı. Daha iyi düşünmeden elimi kaldırıp bir tanesinin izini sürüyorum. Dokunuşumun altında, atlının derisi çakıl taşları gibi.

Savaş'ın kolu bana sıkıca sarılıyor ve yavaş, şeytani bir sırtışla uyanıyor. Bugün bunlardan kaç tane daha göreceğimi merak ediyorum. Bu gülümsemeleri beklemeye başladığımı fark edince dehşete düşüyorum. Atlı pek gülümsemez, bu yüzden kazandığım her bir gülümseme bana sapkın bir zevk veriyor. *Sapkınlığa* vurgu yapıyorum.

"Karıcığım, kollarıma girmeyi alışkanlık haline getirdin."

Yüzüne bakılırsa, caydırmak için hiçbir şey yapmayacağı bir alışkanlık.

"Benimle ortada buluştun," diyorum biraz savunmacı bir şekilde çünkü şu anda tam tersi olduğu halde onu takip ediyormuşum gibi hissediyorum.

Savaş bana içimi ısıtan uykulu bir gülümseme daha veriyor.
"Nasıl yapmayayım?" diyor. "Uyurken kendimi bu kadar kısıtlayamıyorum."

Hâlâ beni bırakmadı ve ben de onun kollarından kurtulmaya çalışmadım. Sanırım ikimiz de bu anı sonlandırmaya pek hevesli değiliz.

Atlı uzanıyor ve boğazımın dibindeki yara izini takip ediyor. "Bunu nasıl aldın?"

Bu soru keyfimi kaçırdı.

Patlama kulaklarımda uğulduyor, gücü beni suya düşürüyor.

Karanlık. Hiçbir şey yok. Sonra-

Nefes nefese kaldım. Su ve ateş var ve ... ve ... ve Tanrım acı

-Acı, acı, acı.

Gözlerimi anıya karşı sıkıca kapatıyorum. Onları açtığımda, yine dikkatlice saklanmıştı.

"Bunun ne önemi var?" Ben soruyorum.

Savaş'ın derin gözleri benimkilere dikildi. "Bu önemli."

Kaşlarımı çattım. "Bir kaza geçirdim. Başka yerlerimde de yara izleri var."

Bu elbette söylenecek yanlış bir şey. Savaş'ın gözleri hırsla büyüyor; kıyafetlerimi soymak ve tenimi bir yol haritası gibi okumak istiyor gibi görünüyor.

Bakışları boğazımın sütunlarında geziniyor. Ağzımı ve burnumu geçiyor. Onunla gözlerimi kilitliyorum ve ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. İrislerindeki o altın benekleri görebiliyorum. Hatta şu anda gözlerinin şiddetten arınmış olduğunu bile görebiliyorum.

İçlerinde kalan şey saf arzu.

Nefes alışım hızlanıyor ve içim zonklamaya başlıyor ve onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum. Uyumak bir şeyleri değiştirir sanmıştım ama değiştirmede.

Yüzü çok yakın. Çok yakın.

Aramızdaki mesafeyi kapatan benim. Dudaklarımı onunkilere bastıran benim. Bu saf, katıksız bir dürtü.

Onu takip etmemek için çok fazla ...

Tadı tıpkı hatırladığım gibi. Duman ve çelik gibi. Ve vücudunun geri kalanının aksine, War'ın ağzı esnek.

Öpücüğün nazik olması gerekiyordu, ama atlı onu ele geçiriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Savaşta sahip olduğu aynı yoğunlukla beni yutuyor.

Bizi öyle bir döndürüyor ki ben sırtüstü yatıyorum, o da üstümde, beni yere sabitliyor. Ağırlığını benden uzak tutuyor ama yine de Kudüs'ün hurdalıklarında çürüyen tanklar kadar sağlam ve ağır hissettiriyor. Utanmazca, bir iniltiyi bastırarak ona sürtünüyorum.

Uzaktan toynak sesleri duyuyorum ama eli göğsüme doğru inip bir göğsümü avuçlarken dikkatim yoğun bir şekilde War'a odaklanmış durumda.

İstemedenden de olsa nefesim kesiliyor.

Savaş öpüşmeye ara verip şöyle der: "Karıcığım, bu ana kadar yaşamıyordum. Bu sesi tekrar çıkarmalısın."

Kahretsin, bunu fark etti mi?

Clop, clop, clop, clop.

Atlının dudakları dudaklarıma geri dönüyor, eli tekrar göğsümde ve ben profesyonel bir spor yapar gibi leğen kemiğimi onunkine sürtüyorum.

Clop, clop, clop, clop.

Bu tam burada, şimdi olacak. Kuraklık dönemim resmen *sona erecek*. Bu kötü kararın sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim.

Üzerimize bir gölge düşüyor ve başımı kaldırıp bakmaya zahmet ettiğimde War'ın atının eğilip süvarinin saçlarını karıştırdığını fark ediyorum.

Leydi Godiva'nın aksine, War burada atını bağlama zahmetine katlanmamıştı. Ve şimdi de atı bu durumun içine etti.

Savaş benden uzaklaşıyor. "*Deimos*," diye inliyor, atın ağzını iterken sesi öfkeyle çıkıyordu.

Bana özür dileyen bir bakış atan War, atıyla ilgilenmek için üzerimden yuvarlanıyor.

Ayağa kalkıp saçlarımdaki ve giysilerimdeki kirin tozunu alıyorum, az önce yaptığım şeyden dolayı sadece biraz pişmanlık duyuyorum. Savaş'ın Deimos'la etkileşimini izliyor, hayvanı yanağı ve boynu boyunca okşuyorum.

İri gövdesi ve kan kırmızısı kürküyle savaş atının her zaman korkutucu bir yaratık olduğunu düşünmüşümdür ama şu anda daha çok babasının ilgisine muhtaç küçük bir çocuk gibi görünüyor.

Pekala, atların bisikletlere karşı bir iki üstünlüğü olabilir. Her yere kaka yapsalar bile.

Tam at ve binicinin durduğu yere doğru ilerlemek üzereydim ki alçak bir ses duydum. Gözlerimi kısarak yola bakıyorum ve toprağın gökyüzüyle buluştuğu noktada belli belirsiz şekiller görüyorum.

Deimos bizi engellemiyordu. Alarm veriyordu. Savaşın ordusu ufukta.

Bölüm 25

O akşam yeni kurduğum çadırımdan bir amaç uğruna DIŞARI ÇIKTIM.

Dışarıda, Savaş'la birlikte kamp kurduğumuz küçük ıssız yer şimdi göz alabildiğine çadırlarla kaplı. Birkaç saat önce burada yaşadığımız özel anların yerini insanlar ve endüstri almış.

Kısa bir kayıp acısı hissediyorum, ama çabucak kayboluyor, yerini artan sinirlerim alıyor.

Yanağımın içini ısııyorum, gözlerim atlıların çadırına gidiyor. Bir çeşit plan yaptım. Yalaka, yarım yamalak bir plan ama yine de bir plan. Her düşündüğümde midemi biraz daha bulandıran bir plan.

En azından sizi bu kadar yıpratmayı bırakacaktır - eğer işe yararsa.

Savaş bir iki gün içinde bir sonraki büyük şehri istila edecek. O zamandan önce bunu yapmalıyım.

Çadırına doğru tek bir adım attım, sonra tereddüt ettim. Planım yarına kadar bekleyebilirdi ...

Yine de ertelersem, bunu bir daha yapacak cesareti asla bulamayabilirim. Kalbim boğazımda, Savaş'ın çadırına doğru ilerlemeye başlıyorum.

Gece ılık ve durgun, kampın sesleri etrafımı sarıyor - meşalelerin donuk mırıltısı, kahkahaların uzaktan gelen körükleri, brandaların yumuşak çırpınışları. Koşullarımız farklı olsaydı, bu sesler rahatlatıcı olurdu.

Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıyım?

Normalde alanın etrafında nöbet tutan phobos sürücüleri gitmiş. Çadıra yaklaşıyorum ve içeriden birkaç sesin konuştuğunu duyuyorum.

Tereddüt ediyorum, nemli parmaklarımı birbirine doluyorum, nefesim çok hızlı geliyor.

Şimdi bunun için gerçekten kötü bir zaman olabilir.

Atlının sesinin alçak mırıltısı içeriden dışarı süzülüyor ve midem sıkışıyor.

Hala geri dönebilirim. O asla bilemez.

Cesur ol.

Kanvas kapağını azıcık kenara çekiyorum.

Süvari içeride adamlarını dinliyor ve görünüşe göre listesindeki bir sonraki şehir olan Ariş'i en iyi nasıl istila edecekleri konusunda strateji geliştiriyorlar.

"Okyanus şehri kuzeyden, çöl de güneyden kapatıyor," diyor bir phobos sürücüsü. "Doğudan geliyoruz, sivillere tek gerçek kaçış yolunu batıda bırakıyoruz. Orduyu bölüp iki uçtan saldırmak en iyisi olabilir."

Konuşan adama kaşlarımı çatıyorum. Bütün bir şehrin en iyi nasıl yok edilebileceğinden bahsediyor.

Savaş topografyayı inceliyor, göğsü çıplak, dövmeleleri yakut gibi parlıyor.

Bir kadın asker parmağını haritanın bir bölümü üzerinde gezdirerek, "Düşünülmesi gereken bir de 55. Otoyol var," diyor. "Bu yol çöle çıkıyor ama insanlar yeterince çaresizse güneye kaçmak için bu yolu kullanacaklardır-"

Bir el kabaca üst kolumu sarıyor.

"Savaş lordunu mu gözetliyorsun?" diye homurdanıyor arkamdan bir adam.

Dönüyorum ve atlının phobos binicilerinden birini daha görüyorum. Sanırım adı Uzair. Özellikle kötü bir görünüşü var.

Beni Savaş'ın çadırının içine itti. Atlı ve diğer askerler kargaşaya bakıyorlar.

"Kadınınızı çadırın dışında oyalanırken buldum. Planlarınızı dinliyordu," diyor Uzair.

War'ın gözleri adama kaymadan önce benim üzerimde geziniyor. "*Git.*"

Sürücü tereddüt etti. Belli ki beni ispiyonladığı için omzunun sıvazlanacağını düşünüyordu.

War'a sert bir selam verir ve gider.

Kalan askerler atlıyı izliyor, harekete geçmeden önce onun işaretini bekliyorlar.

War başını çadırın kanatlarına doğru sallıyor. Sözsüzce, hepsi dışarı çıkıyor. Onlar giderken, çoğu bana sert bakışlar atıyor.

Adamları arasında hiç müttefik kazanmadım.

Atlı, herkes gittikten sonra bile birkaç saniye boyunca çadırın kanatlarına bakar.

"Planlarımı öğrenmek istiyorsan," dedi sonunda, "sadece sorman yeterli." Savaş da ben de bu bilgiyi sadece onun çabalarını sabote etmek için kullanacağımı biliyoruz. "Bu yüzden burada değilim," diyorum.

"O zaman neden buradasın?" diye soruyor haritasından uzaklaşarak. Gözleri ilgiyle parlıyor.

Cesur ol. Cesur ol. Cesur ol.

Yaklaşıyor ve onu içime alıyorum, *gerçekten içime* alıyorum. Heybetli gövdesinden koyu renk gözlerine, keskin elmacık kemiklerine, keskin çenesine ve çıplak gövdesinin genişliğine kadar. Onunla ilgili her şey hayatları sona erdirmek için yapılmış.

Ağzımı açıyorum-

Kefalet.

"Biliyor musun, unut gitsin." Kelimeler aceleyle döküldü.

Başka zaman, kendime söz veriyorum.

Tam gitmek için döndüğümde, Savaş kolumu yakalıyor ve ona bakmak için geri dönüyorum. Yüzümü arıyor. "Gözlerinde bir bakış var..."

Gözlerimde bir bakış mı var?

"Bana neden burada olduğunu söyle," diye emrediyor.

Bakışlarım kolumdaki elden yüzüne doğru kayıyor.

Kadın gibi söyle artık.

Nefes veriyorum. "Sana bir teklifim var."

"Bir teklif," diye tekrarlıyor. Sesinde bir ağırlık var, yanaklarımı ısıtan bir ağırlık.

Takastan anlayacak biri varsa o da savaştır. Karşıt taraflar buluşur, bir şeyi başka bir şeyle değiştirir ve sabah çatışmaya devam eder.

Beni artan bir yoğunlukla incelemeye devam ediyor. "Ne öneriyorsun, karıcığım?"

Ona bakarken, yaklaşıyorum. Çok bilinçli bir şekilde avucumu göğsüne koyuyorum.

"Sanırım *bunu* istiyorsun," diyorum usulca, tam olarak ne teklif ettiğimi söyleyemedim. "Ve daha fazlasını."

Çok daha fazlası.

Savaş derin nefes alır ve gözleri yanar. Bunu inkâr etmiyor.

"Teklifiniz bu mu?" diye soruyor.

Korkunç planım.

Başımı salladım.

"Ne istiyorsun?" Sesi derin ve yankılı.

Bir anlaşma yapmak istiyor.

Titrek bir nefes alıyorum. Bu tam da umduğum şeydi. Endişelerim bunun yanında sönük kalıyor.

"Ölüleri diriltmeyi bırak," diyorum.

War'dan lanet olası haçlı seferini sona erdirmesini istemiyorum; sadece hepimizi tamamen yok etmemesini istiyorum. Belki o zaman bazı insanlar War'ın saldırılarından kurtulabilir. Bu noktada, *bazıları hiç olmamasından* iyidir.

Savaş gözlerini kapattı ve elini benimkinin üzerine koyarak avucumu onunkine sabitledi

Göğüs.

"Bu iyi bir teklif." Atlı gözlerini açar. "Hiç olmadığım kadar cazip-"

Umudumun arttığını hissediyorum...

"-Ama hayır, Miriam, bunu kabul etmeyeceğim."

...sonra da düşünüyor.

Reddedilince yanaklarım kızardı.

Onu bu kadar kolay ikna edebileceğimi düşünerek aptallık ettim. Ya da vücudumun üzerinde bu kadar yüksek bir fiyat etiketi olduğunu düşünmek. Bir de hissettiğim küçük aşağılanma var. *Hizmetlerimi* sunmak yeterince küçük düşürücüydü *ama* yine de geri çevrilmek?

Bir anda öfkelen dim - en çok kendime, ama aynı zamanda

Savaş'a da. Elimi çekmeye başlıyorum ama o elimi tutuyor.

"Bu kadar çabuk mu ayrılıyorsun?" diyor.

Atlıya açık açık bakıyorum ve bu bakış onun tehditkâr bir şekilde gülmesine neden oluyor.

"Evet, benden nefret et vahşi kadın; öfken seni canlandırıyor."

Hâlâ elimi tutuyor.

"Pazarlık yaptığımız yer burası," diyor.

"Bu pazarlığa açık değil," diyorum. "Teklifimi kabul edebilir ya da bırakıp gitmeme izin verebilirsin."

Savaş sözlerimi duymazdan geliyor. "Şehirler arasında biraz daha uzun süre kamp yapsak nasıl olur?" diyor. "Adamlarına fazladan zaman kazandırabilirim."

Birkaç gün mü? Eğer bu atlıyı istediği zaman ve istediği şekilde becereceksem, birinin hayatının yıllarını, hatta on yıllarını satın almak isterim. *Günlerini* değil.

"Bu yeterince iyi değil."

Bana zalim bir gülümseme fırlattı. "Ticaretten taleplere atlamakta çok hızlısın."

"Ve sen de onları vurmakta acele ediyorsun," diye çıkışıyorum.

Atlı elimi bırakıyor ama sadece başparmağını alt dudağımda gezdirebilmek için.

Savaş lordu eğilir. "Nasıl olsa kendini bana vereceksin. Sen benim için işaretlendin, benim savaş ödülüksün."

Şimdi ona acımasızca gülümseme sırası bende. "Belki," diyorum. "Belki beni yakalarsın, belki de yakalayamazsın. Ama *bu* gece olmayacak ve *olabilirdi* de."

War'ın gözleri kararmış gibi görünüyor.

Şimdi istediği bir şeye değindim, değil mi? Çok kötü oldu.

Döndüm ve kapıya yöneldim.

"Kuşhaneler" dediğinde neredeyse çadırın kapağına gelmiştim.

Kaşlarım çatıldı ve omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?" Bir adım öne çıkıyor. "Kuşhaneleri yakmayacağım."

Kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını duyabiliyorum.

Kuşhaneler. Bu bir şehrin en etkili iletişim sistemi. Sağlam bırakılırlarsa, diğer şehirler Savaş konusunda uyarılabiliirdi. Böylece insanlar atlı şehirlerine girmeden önce kaçmak için zaman bulabiliirlerdi.

Atlıyı dikkatle inceliyorum, yüzümü ona dönmek için daha fazla dönüyorum. "Bu bir çeşit hile mi? Bana söz verip kuşları başka bir şekilde öldürmeyi planlamıyorsun değil mi?"

War sorumdan neredeyse memnun görünüyor. Belki de stratejik zekâsının sınanması hoşuna gidiyordur. Bu arada ben buradayım ve her şeyi sıkıcı buluyorum.

"Adamlarımın kuşları öldürmesine engel olmayacağım," diyor, "ama kuşhaneleri yok etmelerini açıkça emretmeyeceğim."

Alabileceğimin en iyisi bu. Ve ilk karşı teklifinden çok daha iyi.

Yavaşça başımı salladım. Bu anlaşmanın diğer sonuçlarını tam olarak düşünemedim başımı salladım. *Bana pahalıya* mal olacak sonuçları.

"Pekâlâ," diyorum usulca. "Şartlarını kabul ediyorum."

Atlının tavizsiz bakışları benimkilere sabitlenmiş. Sonunda başıyla küçük bir selam verdi. "Güzel. O halde bir takasımız var."

Gözleri üzerimde geziniyor, gittikçe ısınıyor.

"Şimdi bana gel," diyor. Sesi sertleşti, derinleşti. "Bana kendime ne aldığımı göster."

Bölüm 26

Bu gerçekten oluyor.

Tanrım, bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Belki de gerçekten olmasını hiç beklemiyordum. Sanırım hâlâ şokta olabilirim.

Titrek bir nefes alıyorum. Endişe, korku ve sapkın heyecan, ona doğru o duraksamalı adımları atarken midemde çalkalanıyor.

Ellerinden biri yanağımı kavırıyor ve bu hisle sarsılıyorum. Artık ikimizin ne yapacağını -ne yapmayı *kabul ettiğimi- bildiğim için* dokunuşu özellikle elektrikli hissettiriyor.

"Hayal ettiğim şeyler, karıcığım," diye mırıldanıyor, başparmağı tenimi okşuyor. Yavaşça yüzümün her yönünü süzüyor - burnumu, dudaklarımı, yanaklarımı, gözlerimi.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Savaş eğiliyor, ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta. Tam dudaklarının benimkilerin üzerine kapanacağını düşündüğüm anda, "Dokun bana" diyor.

Yutkunuyorum.

Elimi kaldırıp yüzüne usulca dokunuyorum, çok usulca. Savaş'ın bana bu emri verirken aklından geçenin bu olduğunu sanmıyorum ama itiraz etmiyor. Bana bakmaya devam ediyor, bakışları yakıcı.

Bu yakışıklı yüzün altında ne tür bir zihin yatıyor? Ona şeytan derdim ama yine de kötülüğün insan markasını gördüm. Zulüm ve işkenceden besleniyor. Vahşeti şaşırtıcı olsa da War'ın ahlaksız olduğunu düşünmüyorum.

Parmaklarımı yüksek elmacık kemiğinin üzerinde, çenesinde ve boğazının sütununda gezdiriyorum. Avucum göğüs kaslarının hemen altındaki o noktaya dönene kadar elimi aşağı ve daha aşağı hareket ettirmeye devam ediyorum.

War gözlerini kapatır ve burnundan nefes verir.

Bir savaşçının yapısına sahip, bu şaşırtıcı değil ve daha önce görmediğim bir şey değil. Ama bu gece, kendi tenime bastırılacağını bildiğimde, bu gece *fark ettim*.

Şimdi onun göğsüne ve parlayan işaretlere bakıyorum. Neden bu kadar gerginim? Ve neden bunu tuhaflaştırıyorum? Onu öpsem mi?

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyor gözlerini açarak.

Bakışlarına karşılık vermeden başımı sallıyorum. Ona bunu *pek* yapmadığımı söylemiyorum.

Hamilelikte çok zor.

"Öyle mi?" Bir aptal gibi kendimi durduramadan soru dudaklarımdan kaçıyor.

War başımı kaldırıp beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Mmm," diyor, sanırım bu onun *evet deme* şekli.

O başka bir şey yapamadan ve bunu gerçekten rahatsız edici hissettirmeye fırsat bulamadan ellerimi tekrar göğsüne götürüyorum. Titremelerine aldırmadan avuçlarımı etinin üzerinde gezdiriyorum.

Dokunuşumun altında War'ın derisinin büzüldüğünü hissediyorum ve bunu ona yapabileceğimi bilmek beni şok ediyor.

Ellerimi aşağı indiriyorum, pantolonuna uzanıyorum, her şeyi başlatmaya hazırım, ama sonra Savaş bileklerimden birini yakalıyor.

"Bekle."

Beklemek mi?

Sinirden neredeyse dizlerim birbirine vuracak. *Yapabileceğimi* sanmıyorum.

Bekle.

Savaş kolumdan tutarak beni bir sürahi ve bardakların durduğu yan masaya çekiyor. Kabı açarak iki içki dolduruyor ve birini bana uzatıyor. Diğerini kendine saklıyor.

Onu alıyorum, iki elimle etrafına sarıyorum. En azından bu gerginliğimi alır. Duyularım körelmeye dayanabilir.

Alkolden belli belirsiz bir yudum alıyorum. Baharatlı ve ne tür bir damıtılmış alkollü içki içtiğimi dürüstçe söyleyemem, ama beni anında ısıtıyor, bu yüzden bir içki daha alıyorum.

Belki bunu sarhoşken de yapabilirim...

Bu düşüncenin ruhuyla bardağımı geri deviriyorum ve içkinin geri kalanını yutuyorum, acısından yüzümü buruşturuyorum.

Savaş beni yakından izliyor. Bir süre sonra sandalyesine oturuyor, bakışları benden hiç ayrılmıyor. Sanırım gergin görüldüğümü söyleyecek. Onun yerine içkisinden uzun bir yudum alıyor, sonra bardağı kenara koyuyor. Bir süre sonra benden içkimi alıyor ve onu da bir kenara koyuyor.

Uzanarak beni kalçalarımıdan yakalıyor ve bacaklarım onunkilerin arasında kalacak şekilde beni içine çekiyor. Kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Atlı bana bakarak başparmaklarını tenimde gezdirmeye başladı. Yavaşça, avuç içleri yanlarımda geziniyor ve üstümü de onlarla birlikte kaldırıyor. Dokunuşu elektrik gibi. Hayatım boyunca kendimin hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Yavaş yavaş gömleğimi kaldırıyor ve altındaki yırtık sütyeni ortaya çıkarıyor. Gömleğimi çıkarmayı bitirip giysiyi bir kenara atıyorum.

Kendi derimden dışarı fırlamak üzereymişim gibi hissediyorum, ne kadar az şey yaptığımızı düşünürsek bu endişe verici.

Buna öncülük etmeliyiz.

Bu düşünceyle eğildim ve onu öptüm.

Tatlı bir rahatlama.

Dudaklarım onunkilere değdiği an, tüm endişeli enerjim yoğunluğa dönüşüyor. Ellerimi yüzünün iki yanında kenetleyerek ağzını kendime doğru yönlendiriyorum.

Bana karşı inliyor ve daha önce bizim için belirlediği acı verici yavaş temposu bir anda yok oluyor. Ağzımı yutarken elleri saçlarımda.

Dizlerim hala güçsüz ve kendimi yere yığılmaktan korumak için neredeyse War'ın kucağına sürünmek zorunda kalıyorum. Göğsümün derisi onunkine baskı yapıyor ve ona karşı titriyorum.

Savaş lordu kalçalarını bana karşı gıcırdatıyor ve sertliğinin malzemeyi zorladığını hissedebiliyorum.

"Seni bana karşı hissetmek..." diye mırıldanıyor, "*tüm azizler*, cennetin bir anısı gibi."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum; atlı beni cennete benzetti.

-Ve orası hakkında her şeyi bilirdi. Daha kişisel bir not olarak, hiç kimse benim herhangi bir parçama War'ın şu anda yaptığı gibi değer vermemişti. Ve bu baş döndürücü. Çok baş döndürücü.

Savaş ağzımdan kaçıyor. "Güzel göğüslerini görmek istiyorum," diyor, sesi hırıltılı.

Dudaklarından sersemlemiş bir halde ona bakıyorum.

Sözleri tam olarak işlemeden sütyenimi çıkarıyor. Bir an sonra göğüslerim serbest kaldı.

Otomatik olarak kollarım göğsüme doğru kalkıyor ve daha önceki gerginliğim tüm gücüyle geri geliyor.

Yine de kollarımı göğsümden çekerek esmer meme uçlarımı ortaya çıkaran War oluyor. İçten içe yanan bakışları benimkilerle buluşmak için eğiliyor. "Gergin olman için hiçbir sebep yok, karıcığım."

Karım. Bu duygu midemi bulandırıyor.

"Lütfen şimdi bana öyle deme." Bu terime alıştığımı sanmıştım ama yanılmışım. Şu anda kulağa fazla samimi geliyor. Duygusal olarak uzak kaldığım sürece atlıyla yaptığım şeyi önemsizleştirebilirim.

"Kabul etmeyeceğim tek şey bu. Karım."

Gözlerimi ona diktim.

Eli tenimde geziniyor, sonra bir göğsümü avuçluyor. Ellerin bu kadar büyük olması neredeyse gülünç. Göğsümü yutuyor ve sonra biraz daha.

Diğer elini yukarı kaldırıyor, böylece ikisini de avuçluyor. Başparmağı bir meme ucunu sıyrıyor.

"Senin içinde olmak istiyorum, Miriam," diye nefes alıyor. "Son zamanlarda düşünebildiğim tek şey bu."

Sözleri içimi ateşledi. Bunu daha da ileri götürmek için içimde ihtiyaç büyüyor,

Daha hızlı.

Savaş beni kolayca kaldırarak göğsüme erişmesini sağlıyor. Sıcak nefesini meme ucuma doğru verdiğini hissediyorum ve sonra onu ağzına alıyor.

Tepkim anında oldu.

İnliyorum, ona doğru eğilerek kendimi göğsüne bastırıyorum. Dudakları günah gibi ve dilinin her darbesinde ıslandığımı hissedebiliyorum.

Bana karşı inliyor. "Karıcığım. Bu ses."

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Onun yerine ben söylüyorum. "Seni memnun eden her yerime dokun."

İşte *bu aldatıcı* bir komut. *Herhangi bir* parçasının beni memnun ettiğini ima ediyor ve dudaklarım öpücüğünden şişmiş olsa da, kucağına oturmuş olsam ve külotum sırlıklam olsa da, yine de herhangi bir parçasının beni memnun etmesini *istemiyorum*.

Ve kesinlikle bunu bilmesini istemiyorum.

Ama arzu galip geldi. Ellerimi göğüs kaslarında, omuzlarında, sırtında ve kollarında gezdiriyorum. Her yerine dokunuyorum, *her yerine*. Vücudu muazzam, devasa gövdesi benimkini gölgede bırakıyor.

Atlı tekrar inliyor ve tekrar bana sürtünüyor. Dudakları göğsümün üzerinde gezinmeye başlıyor, daha talepkâr oluyor ve elleri daha açgözlü hale geliyor. Refleks olarak parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum.

Hiddetli, sürmeli gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir amaç uğruna keskinleşiyor.

Savaş beni kucağına alıp paletine taşıyor ve kısa bir süre önce uyuduğum yatağa yatırıyor. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geliyor, çarşafklar hafifçe atlı gibi kokuyor.

Oraya uzandım ve bu açıdan hayattan daha büyük görünen Savaş'a baktım. Birkaç dakika önce sinirden kuduruyor olurdum. Şimdi sadece onu istiyorum.

Yanımda diz çöküyor, bakışlarını benimkilere sabitliyor. Elleri botlarıma gidiyor, onları ve çoraplarımı teker teker çıkarıyor. Yatakta ilerliyor, parmakları bel kemerime gidiyor.

Pantolonumun düğmelerini açarken boğazım biraz titriyor. Fermuarın aşağı inerken çıkardığı ses heyecanımı artırıyor. Parmaklarını pantolonumun ve iç çamaşırlarımın etrafına doluyor ve sonra hepsini yavaş yavaş aşağı çekiyor, o giderken beni açıyor.

Keskin bir nefes alışını duyuyorum ve kıyafetlerimi baldırlarımdan aşağı indirip ayaklarımdan çıkarırken bile gözleri göbeğime takılı kalıyor. Beni yatağında çırlıçıplak görünce büyülenmiş gibi görünüyor.

Bir süre sonra War doğrulur, kendi elleri giydiği siyah botlara gider, kasları hareketle dalgalanır.

Benim için soyunmaya başlıyor ve bu çok seksi. Süvari gömleksiz, bu yüzden ayakkabıları çıktıktan sonra çıkaracak fazla bir şey yok. Elleri kendi siyah pantolonuna gidiyor. Pantolonunu -ve altına giydiği her şeyi- aşağı, aşağı, aşağı çekerken gözlerini benden ayırmıyor.

Bakışlarım dalıyor, *ve-oh*. Sinirlerim geri geldi.

Aleti kocaman. Beni korkutacak kadar büyük ve dikkatli olmazsak canımı yakacak kadar büyük.

Birden deneyimsizliğimi hissettim. Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum ve War muhtemelen ne kadar deneyimsiz olduğumu görecektir kadar çok kadınla birlikte olmuştur.

Güvensizlik duygularım harekete geçmeden önce, atlı paletin üzerinde diz çöküyor ve sonra vücudu ağır bir şekilde üzerime yerleşiyor. Kalçaları tıpkı bir zamanlar hayal ettiğim gibi benimkilerin arasına giriyor ve göğsü açıkta kalan tenimin her bir parçasına baskı yapıyor. Bu his, hastalıklı fantezilerimin hayal edebileceğinden çok daha iyi.

Etrafımızdaki lambalar titriyor, parıltılı ışıkları Savaş'ın vücudu boyunca dans ediyor.

Atlı birkaç saniye boyunca bana baktı. "Şimdi, karıcığım, rahat nefes alabilirim. Her şey olması gerektiği gibi."

Ağzı benimkiyle buluşuyor ve sanki canlanıyormuşum gibi hissediyorum.

War bir daha ona dokunmamı istemedi. Buna ihtiyacı yok. Ağzı içimde bir ateş yakıyor ve ben vahşi, pervasız bir ihtiyaçla doluyorum.

Ellerimi gövdesinde dolaştırıyorum, avuçlarım sırtında geziniyor. Ne kadar memnun olduğunu hissetmek için konuşmasını duymama gerek yok. Belki ellerimin teninde olması, belki de dokunuşun özel doğası. Tek bildiğim öpücüğü derinleştirdiği, dilinin benimkine değdiği.

Aleti aramıza sıkışmış durumda ve onu içimde hissetmek fiziksel bir ihtiyaç.

Yanıyorum. İçim dışım yanıyor, nefesim gittikçe hızlanıyor.

Ellerim omurgasının eğiminden aşağıya ve kıcının yontulmuş kıvrımına doğru kayıyor.

Ona içimde ihtiyacım var.

Beni öperken dudaklarıma gülümsüyor, sanki düşüncelerimi duymuş gibi. "Bin yıldır bunu arzuluyorum." Alçak sesi dudaklarımda titreşiyor gibi.

Tenimi. "Binlerce yıldır inkar edildim."

Sözlerinin ne kadar korkutucu olduğu ve duygunun ne kadar seksi olduğu arasında sıkışıp kalarak bir nefes bırakıyorum.

Aramıza uzanıp bir elimi sikine doluyorum.

Savaş dişlerinin arasından tıslıyor. "Tanrı'nın isteği, *Miriam*, senin *dokunuşun...*" Dudaklarıma iniyor, elime doğru ilerliyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, onu girişime yerleştiriyorum. Nefes nefese kalmıştım, hissetmeye hazırdım.

-

"*Hayır.*" War, vücudunun benimkine karşı gerildiğini söylüyor. Hayır mı?

O zaman benden biraz uzaklaşıyor ve elim ondan kayıyor. İstiyorum ki İçimdeki acı dinmediği için ağlıyorum. Tamamlanmama üç hamle kaldı ve o beni inkar mı ediyor?

"Sen teslim olana kadar olmaz," diyor War.

"Ne?" Sözlerine zar zor odaklanabiliyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, sadece daha önce bir kez ona teslim olmamdan bahsetmişti. "Vücudundan daha fazlasını istiyorum, karıcığım ve sen ona teslim olana kadar sana tam olarak sahip olamayacağım. kendini bana teslim et."

Ne? Elimi başıma koydum. Bu da ne demek şimdi?

Birkaç saniye boyunca odadaki tek ses benim sığ nefesim oluyor. "Yani seks yapmıyor muyuz?"

Lütfen. Vajinamı al. O seni istiyor.

War'ın gözleri parlıyor. Dizlerimi tutuyor ve kalçalarımı açarak en mahrem yerlerimi ortaya çıkarıyor.

"Bu senin seks tanımına bağlı." Ve sonra üzerime çullandı.

Bölüm 27

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

"Ne yapıyorsun?" Sesim nefes nefese geliyor, ama o lanet sinirler geri geldi.

War'ın tek tepkisi iç bacağıma yavaşça bir öpücük kondurmak oldu.

Ağzım kurudu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, bunu daha önce hiç yapmamıştım ve sanırım panikliyor olabilirim. Savaş beni tamamen ve tamamen merhametine bıraktı.

Zaten o kadar da merhameti yok.

Bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama War onları mevcut, tavizsiz pozisyonlarında tutuyor. Bana bakıyor ve öpücüklerini durmadan içime, göbeğime doğru ilerletiyor.

"Sakin ol karıcığım, bundan zevk alacaksın."

Bunu neden yapıyor? Cinsel iyiliklerin *onun* için olması gerekiyordu. benim değil.

Savaş iyi öpüşüyor, ama ağzı kalçalarımın ucuna gelene kadar *ne kadar iyi olduğunu anlamıyorum*.

Duraksıyor ve ben bu uzun ve sıkıcı ana dayanamıyorum.

Sonra ağzı ağımla buluşuyor ve bu daha önce hissettiğim *hiçbir şeye benzemiyor*. Refleks olarak öpücüğüne karşı koyuyorum ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum. Çok açıktayım ve bu ezici bir his. Dudakları ve dili göbeğimin her yerinde geziniyor ve sahip olduğumu bile bilmediğim sinir uçlarım harekete geçiyor.

Onu omuz silkmeye çalışıyorum ama bu bir binayı devirmeye çalışmak gibi. "Bu çok fazla, War. *Lütfen*."

Bana karşı gülümsediğini hissediyorum. "Sakin ol karıcığım, daha en iyi kısmına gelmedim bile."

En iyi kısmı mı?

Duygudan nefesim kesildi ve o acımasız. Atlı yalıyor, ısırıyor, emiyor ve ben nefes nefese kalıp inleyene ve çaresizce kalçalarımı ağzıyla buluşmak için yukarı kaydırana kadar bana eziyet ediyor.

Ve sonra klitorisimi buldu.

"Aman *Tanrım*." Sanki bir bomba patladı. Neredeyse orada boşalıyordum.

Ellerim saçlarının arasına giriyor ve boğazının altından derin, onaylayıcı bir ses çıkarıyor.

"Lütfen, Savaş, *lütfe*." Ne için yalvardığımı bile bilmiyorum, sadece atlı bunu düzeltebilir.

İçime bir parmağını soktu ve hepsi bu kadar.

Neredeyse şiddetli bir orgazm içimden geçerken haykırıyorum.

"*Savaş*." Dalga dalga içime yayılırken parmaklarım saçlarını sıkıca kavırıyor. Utanç verici, çaresiz sesler çıkarıyorum ve *iyi* değilim. Ona karşı tekrar tekrar hareket ediyorum, ağzı hissi olabildiğince uzun süre sürüklüyor.

Ancak ben aşağı indikten sonra War amımdan uzaklaşıyor. Ona daha önce hiç görmemişim gibi bakıyorum.

Atlı vücudumda ilerliyor ve bana şehvetli bir öpücük veriyor. Öpücüğün içinde kendi tadımı alabiliyorum, utaniyorum ve tahrik oluyorum ve bunun amaçladığımdan çok *daha fazlası* olduğu gerçeğiyle ilgili ne yapacağımı bilemiyorum.

Yanıma uzandı ve beni kollarının arasına aldı.

Ve sarılıyor.

Kahretsin. Benim gibi yalnız bir kızın buna karşı hiçbir savunması yok, özellikle de şu anda, kendimi özellikle savunmasız hissettiğimde.

Şimdi sıranın bende olduğunu fark ettiğimde nefesimi yeni almıştım.

War'ın soracağını sanmıyorum ama ben de o kuş kafeslerinin bozulmamasını istiyorum. Bu yüzden bu takası yaptım.

Aramıza uzanıp elimi ona doladığımda atlı sırtımda daireler çiziyor.

Hâlâ acı verici bir şekilde sert. Aleti sarsılıyor ve vücudu geriliyor.

Vücudunda aşağı doğru ilerlemeye başlıyorum, parlayan dövmelelerini, karın kaslarını, leğen kemiğini oluşturan kışkırtıcı kas üçgenini geçiyorum, ta ki kalçalarının arasında diz çökene kadar, elim hala onun etrafında.

Savaş kollarının üzerinde yükseliyor. "*Karım*." Gözleri parlıyor.

"Anlaşma anlaşmadır," diyorum. Demek istediğimi vurgulamak için elimi şaftında aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Yanıt olarak kalçaları sarsılıyor.

"Tanrı'nın gazabı," diye yemin ediyor nefesinin altından. "Tam olarak ne yapmak niyetindesin-?"

Dudaklarım sikinin başının etrafını sararken sözleri keskin bir şekilde kesildi.

İnliyor, kalçaları ağızımla buluşmak için kalkıyor.

O kocaman, ben beceriksizim ve ne yaptığımdan hiç emin değilim, ama inliyor ve titriyor, bu yüzden en azından *bir şeyleri* doğru yapıyor olmalıyım.

"Düşene merhamet, ben hiç... hiç böyle bir his hissetmemiştim..." Sözleri bir iniltiye dönüşüyor.

Pekâlâ, ya bu kadar abartıyor ya da ben uzman bir fahişe olarak kariyer yapmayı tamamen kaçırdım çünkü War bundan *gerçekten* keyif alıyor gibi görünüyor.

Bir noktada bir ritim buluyorum ve sonra elleri saçlarımla arasına girip beni ona bağlıyor.

"Ağzın bana karşı - bu en enfes acı, karıcığım."

Böyle düşünmesine sevindim çünkü Tanrım, bu adamın aleti çenemi kıracak.

Yeterince güven kazandığımda, elim taşaklarına gidiyor. "*Miriam-*"

Tek uyarım bu.

Savaş ağızımın içinde kalınlaşıyor ve sonra boşalıyor, boşalıyor ve boşalıyor. Bir an için dilime karşı tadını alıyorum - yutmam mı gerekiyor? Ama sonra bunun bir önemi kalmıyor çünkü yutuyorum ve dudaklarımla arasından piston gibi girip çıkmaya devam ederken seksi, tatmin edici sesler çıkarıyor.

Az önce mahşerin atlısına oral seks yaptığımı fark etmeden önce beş saniyeliğine oral oyunumla garip bir şekilde gurur duyuyorum ve içimde insanüstü bir döl var ve bunların hiçbirinin iyi olmadığından oldukça eminim.

Savaş beni kendisine doğru çekerek rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Her dili biliyor olabilirim, karıcığım," diyor, seksle pürüzlendirilmiş sesi ekstra derin, "ama şu anda hissettiklerimi anlatacak kelimelerim yok."

Sürmeli bakışlarını inceliyorum, sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Atlı acı verecek kadar nazik. Düşündüğüm den çok daha nazik.

Alaycı yanımla, *bu onun kim olduğunu değiştirmez* diyor. Ve sonra atlıyla yaptığım ve yapmaya devam edeceğim şeylerden dolayı suçluluk duyuyorum. Daha da kötüsü, bunu gerçekten kendi bencil nedenlerim için istedim.

En azından kuş kafesleri kurtulacak. Bunu bilerek rahatlayabilirim.

Uzun bir süre atlının kollarında yattım. Nefes alış verişimizin normale dönmesine ve bedenlerimizin soğumasına yetecek kadar uzun bir süre. Hatta birkaç dakikamı War'ın parlayan dövmelerinin izini sürerek geçirdim.

Tıpkı dün geceki gibi, sadece suçluluk duygumu hafifletmek için bile olsa bizi yeniden hayal etmek istiyorum. Ona ve düzgün bir hayata sahipmişim gibi davranmak istiyorum, artık savaşlar yok ve sahip olmadığımı bildiğim diğer her şey.

Hayal sadece birkaç dakika sürüyor. Gerçekliği daha fazla uzakta tutamadığımda, ayağa kalkmaya başlıyorum.

War'ın yatağından henüz çıkmaya başlamıştım ki bir kolunu gövdemin etrafına doladı ve beni paletine doğru sürükledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, nefesi kulağıma geliyor.

Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Çok açık değil mi? "Çadırıma dönüyorum." "Hayır," diyor basitçe.

Sırtımı onun göğsüne yaslayarak bir an öylece yattım. "Anlaştığımız şey bu değildi," diyorum.

"Senin dokunuşların," diye yanıtlıyor War. "Bu konuda anlaşmıştık. Ve ben hepsine sahip çıkıyorum, seni ağzıma almadığım zamanlarda olanlara bile."

Yüzüm ısınıyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten bir argümanım yok. Sadece bu canavarla kucaklaşmaya devam etmeyi planlamamıştım.

Üzerime eğildi ve gövdemden aşağı öpücükler göndermeye başladı. Sarılmayı planladığından değil ...

Dudakları göbek deliğimi geçiyor.

"Artık her şey farklı olacak," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Aynı anda hem sıcak hem soğuk, hem yanlış hem doğru hissediyorum.

Dudakları aşağı, aşağı hareket ediyor.

"Yine mi?" Nefes nefese söylüyorum. "Ama hazır değilim-" Klitorisimi öpüyor ve ben de ona karşı koyuyorum.

Tanrım, neyi kabul ettim ben?

"Evet, Miriam, bunu tekrar yapıyoruz. Ve tekrar. Ve yine." Vücudumun hatlarına bakacak kadar uzun süre uzaklaşıyor. "Karım," diyor, "bu takası dört gözle bekliyorum."

Uyandığımda güneş daha yeni doğmuştu. Savaş'ın kol ve bacakları arasında sıkışmış durumdayım ve bedenim gece boyunca yaptıklarımızdan dolayı ham ve yorgun hissediyor.

Yanımda atlı mışıl mışıl uyuyor. Gözlerim onun ağzına kayıyor ve yanaklarım yeniden alev alıyor. Savaş'ın yatağından sıvışıp üzerimdeki giysilerin dağılmış parçalarını tekrar giyerken göbeğim daha da hassaslaşıyor ve uyluk kaslarım acıyor. Giyindikten sonra çıkışa yöneliyorum.

Duraklıyorum, atlıyı son bir kez daha görmek için arkama bakıyorum.

Yüzünün keskin açıları uykuda yumuşamış; neredeyse mutlu görünüyor. Tepki olarak karnımın çırpındığını hissediyorum, bu hissi hızla korku takip ediyor.

Bu sadece fiziksel bir ilişki. Başka bir şey sadece kalp kırıklığı vaat eder.

Bölüm 28

Çadırımda oturuyorum, ön kollarım toplanmış dizlerime dayanmış, başparmağımı dudaklarıma bastırmış düşünüyorum. Bugün ok ve yay yapmaya bile konsantre olamıyorum.

Gözlerimi her kapattığımda, War'ın ellerinin kayışını ve dudaklarının baskısını hissedebildiğime yemin edebilirim. Ve ne zaman çadırımın yakınında bir dizi ayak sesi duysam, onun olduğundan emin olarak geriliyorum. Ama bugün şu ana kadar bana kendi alanımı verdi.

"Miriam! Çadırında mısın?" Zara'nın sesi duyuldu.

Hay sikeyim. Şu anda görmek istediğim *son* kişi o. Ve onu dışarıda tutmak için fobos sürücülerine ihtiyaç duyduğum tek seferde, geçmesine izin verdiler.

"Evet," diyorum güçsüzce, "buradayım."

Birkaç saniye sonra kanatlar geri çekildi ve içeriden bana baktı. "Ne yapıyorsun orada? Çok sıcak."

Saklanıyorum.

Ona cevap vermek yerine çadırdan çıkıyorum.

Bunu yapar yapmaz Zara bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "İyi misin? Berbat görünüyorsun."

Çekiniyorum. "Dürüstlüğünüz için teşekkürler."

"Boş ver onu." Elimi kendi ellerinin arasında sıkıyor. "Yarın yola çıkıyor musun?" diye soruyor, sesinde bir aciliyet notu var.

Tanrım, istila. Bu ihtimal karşısında içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

"Evet, sanırım öyle," diyorum.

Buraya alışmış olmam, elime geçen her fırsatta bu askerleri durdurmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor.

"Miriam," diye elimi sertçe sıktı, "yarın için bana yemek pişirme görevi verdiler ama geri kalanınızla birlikte yola çıkmam gerekiyor."

"Neden?" Ona şaşkınlıkla sordum. Asker olmak kendi türünüzü öldürmek zorunda olduğunuz anlamına gelir... ve bu sizin de öldürülebileceğiniz anlamına gelir. İkisi de arzu edilen seçenekler değil.

"Kız kardeşim." Sesi kesiliyor. "Kocası ve oğluyla birlikte Ariş'te yaşıyor. Onları oradan çıkarmam gerek."

Midem dibe vuruyor.

"Orada yaşadıklarından emin misin?" Bu aptalca bir soru; tabii ki emin.

Zara yine de başını sallıyor. "Kayınbiraderim Aazim balıkçıdır."

Bir balıkçı ...

Okyanus, şehri kuzeyden kapatıyor.

Elini sıkıyorum. "Teknesi var mı?"

"Sanırım bir tanesini başka adamlarla

paylaşıyor..." Zara'nın arkasında bir phobos

sürücüsü bize doğru geliyor.

Arkadaşıma dönüp bakıyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Lütfen," diyor, "eğer yardım edebileceğiniz bir yol varsa-

Phobos binicisi bize doğru yaklaşıyor, gözleri benimle Zara arasında gidip

geliyor. "Savaş lordu seni görmek istiyor," diyor bana.

Odağım hâlâ Zara'da. Elini tekrar sıkıyorum ve bir karar veriyorum.

"Yardım edeceğim," diyorum başımı sallayarak. Sarılmak için onu

kendime çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum

kulak. "Yarın ilk iş seninle çadırında buluşacağım. Hazır olun ve yanınıza alabileceğiniz her türlü silahı alın."

Uzaklaşırken başını sallıyor. "Teşekkür ederim," diyor usulca, phobos sürücüsü beni uzaklaştırırken bile.

Zara'ya el sallayıp sürücüyü takip ediyorum. Uzun bir sessizlikten sonra adamı içeri alıyorum. Saldırganları öldüreceğim gün bana kılıcı uzatan askerle aynı kişi.

"Adın ne senin?" diye sordum. Nazik gözleri var ve onunla etkileşime girdiğim diğer birkaç seferde, diğer bazı phobos sürücüleri kadar düşmanca davranmadı.

"Hussain," diyor.

Savaş çadırı ileride beliriyor. Onu görmek yüzümün

kızarmasına neden oluyor. "Ben Miriam," diyorum

dikkatim dağılmış bir şekilde.

Atlı daha fazlasını istiyor. Bunu hissedebiliyorum.

Düşüncesi bile bedenimi titretiyor.

Hussain küçük bir kahkaha atıyor. "Kim olduğunu biliyorum," diyor. Sesi nazik ve beni küçümsüyormuş gibi değil.

Burada nezakete alışık değilim - dürüst olmak gerekirse, Kudüs'te bile nezaket nadir görülen bir şeydi. Hayat bir dizi borç, kredi ve yükümlülükten ibaret. Nezaket sadece suları bulandıran bir şey.

İkimiz çadırın kapısına geldik. Hussain selam verip uzaklaşıyor ve beni yalnız girmem için bırakıyor.

Savaş'ın çadırına girdiğimde her şey farklı hissettiriyor. Bu kapalı alanda benden ve atlıdan başka hiçbir şey yok. Dış dünyanın ölüm, keder, şiddet ve dehşeti değil.

Burada, havadaki deri ve parfümlü yağ kokusu bana başka, daha mahrem şeyleri hatırlatıyor.

Odanın diğer ucundaki adam bir sandalyeye uzanmış, elinde bir kadeh şarap sallanıyor.

"*Miriam.*" Gözleri benimkilerle buluştuğunda ısınıyor ve dün geceyi zihninde canlandırdığını görebiliyorum.

Şarabını bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor.

Derin bir nefes alıp ona doğru ilerliyorum, masanın yanından geçerken elim masanın üzerinde geziniyor. Boş boş bakıyorum ama sonra gördüğüm şey dikkatimi çekiyor.

Arish'in bir haritası yayılmış, üzerine çeşitli notlar ve oklar karalanmış. Bu, Savaş ve Phobos atlılarının dün strateji konuşurken baktıkları haritaydı. Tüm doğaüstü yeteneklerine rağmen, atlı hala biz yerlilerin yardımına güveniyor.

Savaş arkamdan yaklaşıyor.

"Sana sadık insanlar olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyorum parmaklarım yazının üzerinde gezinirken. Farklı eller farklı notları kaleme almış.

"Binicilerim bana sadık değil, Miriam." Nefesi boynumda dolaşiyor. "Onlar nefes alma sanatına sadıklar."

Onun yakınlığı tenimi buruşturuyor ve vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelmek birkaç saniye sürüyor.

Haritadan dönüyorum, masa sırtıma batıyor. War'a bakmak için başımı eğmek zorunda kalıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri ağızıma sabitlenmiş.

"Dövüşmek. Öldürmek."

War bana garip bir bakış atıyor, sanki ona kuşların neden uçtuğunu ya da kalplerin neden attığını soruyormuşum gibi. Cevap gerektirmeyen bir şey.

"Bunu neden yapmayayım *ki*? Bu yüzden buradayım. Ben buyum."

Ben buyum.

Onu bir varlık olarak değil, bir insan olarak düşünmeye devam ediyorum, ama sanırım o bir *savaş*. Sadece bir insan yüzü takınıyor.

"Savaşmayı ve yağmalamayı bırakabilir misiniz?" diye sordum. "Bırakmayacağım."

"Sorduğum şey bu değil."

Savaş uzun süre bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Evet, karıcığım, sanırım durabilirim."

Tabii eğer isterse. Bu durumu biraz daha kötüleştiriyor; şimdiye kadar atlının bu konuda bir seçeneği olabileceğinden emin değildim.

Titreyerek nefes alıyorum. "Ok ve yayınız var mı?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Savaş beni inceliyor. "Biliyorum," diyor dikkatle. "Yarın kullanabilir miyim?"

"Yarın mı?" diye tekrarlar. "Yani savaş için mi?" Atlı gözlerini kısar. "Ve sen beni barış için bastırmaya çalıştığını inandırmıştın."

Buna cevap vermeyeceğim. Söyleyeceğim başka bir şeyin War'ın beni dövüşün dışında tutmanın daha akıllıca bir seçenek olduğuna karar vermesine neden olmasından korkuyorum. Kesinlikle daha güvenli olan bu.

Ama War'ın aklının oraya gittiğinden bile şüpheliyim. Son seferinde onu tanrısının beni koruyacağına ikna ettiğimden beri.

Yakınıma eğiliyor, parmak eklemlerini masaya dayayarak beni sıkıştırıyor. "Kimi, tatlı karımı, yayım ve oklarımla vurmayı planlıyorsun?"

Çenem gerildi. "Kim bana karşı gelirse."

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Başıma bela olacağını biliyordum." Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Ama bunu boş ver. Seni buraya çağırmamın nedeni bu değil."

Karın kaslarım geriliyor. "Beni buraya neden çağırdığını biliyorum." "Güzel. O zaman daha fazla konuşmak yok."

War cevap vermemi beklemiyor. Bir anda eli başımın arkasını kavırıyor ve ağzı ağzımda.

Utanç verici bir şekilde dizlerim zayıflıyor ve kendimi dik tutmak için atlının ön koluna tutunuyorum.

Savaş talepkâr bir öpücü, elleri saçlarımda, dili dudaklarımda ısrarcı, ta ki ben ağzımı ayırıp onu içeri alana kadar.

Beni kaldırıp masanın üzerine koydu ve kenarına yerleştirdi. "Bu sabah, daha başlamadan gittin."

Atlı önce botlarımdan birini, sonra diğerini kabaca çıkarıyor.

"Aceleye gerek yok," diyorum biraz nefes nefese.

War'ın elleri pantolonuma gidiyor, düğmelerini açıyor ve sonra kalçalarımın üzerinden geçip bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Kısıp bir kahkaha atıyor. "Bunu acelele getirmeyi düşünmüyorum."

Sonra külotum çıktı. Atlı diz çöktü, kalçalarımı kendine doğru çekti.

Tanrım, yine aynı şeyi

yapıyoruz. "Savaş-"

Ama sonra kelimelerim yerini soluklara bırakıyor.

İkimizin daha fazla konuşması için uzun bir süre geçmesi gerekiyor. Saatler ve saatler sonra. O zamana kadar War'ın yatağına geri döndük, bedenim onunkine sarılmıştı.

Parmaklarını omurgamda gezdiriyor. "Tenin hayal ettiğimden daha yumuşak," diyor, gözleri elini takip ediyor. "Çok yumuşak, benim ölümlü gelinim."

Çenemi göğsüne dayıyorum. Ona bu kadar yakınken, bir kez daha ... o *kapalı*. Biraz fazla iri, biraz fazla vahşi, biraz fazla büyüleyici.

Her zaman bir melek olarak hayal ettiğim gibi parlamıyor ve meleklerin tasvir edildiği şekilde saf ve temiz olmadığı açık, ama onda bir şey var, yabancı ve *başka bir şey*. Onu şeytanlaştırmak istesem de kesinlikle şeytani olmayan bir şey - ya da eskiden bunu isterdim.

War baktığını görüyor ve gözleri eğlenerek bana gülümsüyor. "Bilmesem, benim sana bakmaktan hoşlandığım kadar senin de bana bakmaktan hoşlandığını düşünürdüm."

Ellerinden birini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Sana bakmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum. Elini ağzıma götürüp dövmelelerini teker teker öpüyorum. "Ben de sana dokunmayı seviyorum."

Ona böyle şeyler söylememeliyim, özellikle de kendi kulaklarıma doğru geliyorsa.

War'ın yüzü değişiyor, belli belirsiz. Belki de sadece gözleridir. Bir kolunu bana doluyor ve ben onun altında olacak şekilde ikimizi çeviriyor. "Bana istediğin kadar dokun, karıcığım."

İşaretlerini takip ediyorum, aniden kendimi hem tescilli hem de güvensiz hissediyorum. "Bunu kaç kez yaptın?" Soruyorum, kasıtlı olarak ton ışığı.

Atlıyı kandıramaz.

Yüzümü arıyor, bana yaslanıyor, kollarını başımın iki yanına koyuyor. "Ne fark eder ki?"

Önemli *olmamalı*.

Yutkunuyorum ve o da fark ediyor, gözleri bu küçük harekete odaklanıyor. Kaşlarının çatılmasına neden oluyor. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Korkmuş görünüyorsun, karıcığım."

Korktun mu?

"Korkmuyorum," diyorum, gücenerek.

Korkmak için duygusal olarak yatırım yapmış olmanız gerekir.

Yine kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu anlamadığım insani bir şey, ama gerçekten bilmek istiyorsan, bunu bugüne kadar sayısız kez yaptım."

İnliyorum ve ellerimle gözlerimi kapatıyorum. *Sayısız* mı? Dört erkekle birlikte oldum ve bunlardan sadece biri herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda unutulmazdı. Ve o şimdi üstümde yatıyor.

Atlı elimi yüzümden çekiyor. "Miriam, garip davranıyorsun. Fark eder mi?"

Gülerek gülüyorum. "Bunun önemli olduğunu bilmelisin," diyorum. Utanç yüzümü ısıtıyor. Yani, hadi ama, bu adamın insan olmadığını biliyorum, ama *sayısız* kadınla yatacak kadar uzun süredir dünyada ve belki bazı erkeklerle de. Elbette insanların bu tür şeyleri önemseydiğini biliyor olmalı.

"Birlikte olduğum diğer kadınları bilmek ister misin?" diye soruyor.

Tabii ki merak ediyorum. Böyle şeyleri çok merak ediyorum. Ayrıca bu gerçekten utanıyorum.

Cevap vermeme bile gerek yok; yüzümde gördüğü her şey yeterince ipucu olmalı.

"Ah," diyor, "biliyorsun ama bilmiyorsun. Ne kadar kafa karıştırıcı, karıcığım."

Savaş bana bakıyor ve koyu renk saçları ve prenlere özgü yüz hatlarıyla ne kadar yakışıklı olduğunu fark ediyorum.

Bir nefes verir. "Düzinelerce insanla birlikte oldum, Miriam. Yüzleri birbirine karışıyor, hiçbirinin adını hatırlayamıyorum."

"Ordunuzda hala var mı?" Bu çok dikenli bir soru. "Bazıları."

İğrenç. Yüzümü buruşturuyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu onu biraz daha az benim gibi hissettiriyor.

O senin değil, Miriam.

"Bu konuda ne hissediyorlar?" Soruyu zorla soruyorum.

"Ne hakkında ne hissediyorlar?" Savaş şaşkınlıkla soruyor.

"Seni başka bir kadınla görmek için seninle seks yapmak mı?"

Savaş bana saçma sapan şeylere anlam vermeye çalışıyormuş gibi bir bakış atıyor. "Bu beni neden ilgilendirsin ki?"

Ona tuhaf tuhaf bakma sırası bende. Ama tabii ki bu onu neden ilgilendirsin *ki?* Atlı, insanlar arasındaki sosyal görgü kurallarının ve tabuların farkında olarak büyümedi.

Başka bir şey söylemiyor. Sanırım alacağım cevap bu kadar.

"Peki ya sen?" diyor. "Peki ya ben?"

Şüpheyle soruyorum.

"Birlikte olduğun diğer erkekleri bilmek istiyorum." "*Hayır.*"

Cevap dudaklarıma çok hızlı geldi.

Savaş gülümsüyor, parmağını ağzımda gezdiriyor. "Bu kadar az."

"Bunun ne önemi var?" Ona, birkaç dakika önce bana sorduğu sorunun aynısını soruyorum.

Atlının bakışları gözlerime kayıyor ve o tek bakış tüm saçmalıklarımı kesip atıyor. "Sana ziyafet çektim. Senin içinde olacağım. Başka kimin olduğunu bilmek istiyorum."

Garip, tuhaf bir adam. Ben onu sorgularken bu konuyu açma nedenlerimi anlamıyor gibiydi, ama şimdi cinsel geçmişimi bilmek istiyor... birdenbire *çok* insani davranmaya başladı. İnsani ve sahiplenici.

Başımı salladım. "Üç erkekle takıldım. Ben sadece ..." Derin bir nefes alıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Sadece biriyle seks yaptım." Ve o bile sadece iki seferlik bir şeydi. Kısıtlı doğum kontrol yöntemlerinin olduğu bir çağda boşalmak zor bir iş. Genelde buna değmez.

"Kimdi o?" War'ın ifadesi kesinlikle daha kana susamış bir hal aldı.

"Kimdi onlar?" Ben de ona karşılık verdim.

Eğer War benden ona cinsel istismarlarımı anlatmamı bekliyorsa, ben de ondan aynısını beklerim.

Bana ürpertici bir gülümseme veriyor. "Pek çok insan bedeli ne olursa olsun güce kapılıyor. Akşam yemeğinden önce tatlı yemek gibi cezbedici. Önceki partnerlerimin hepsi bana gelip kendilerini sundular ve bir dövüşün ardından sevişmek kadar tatmin edici bir şey yoktur."

War beni kasıtlı olarak soğutmaya mı çalışıyor, yoksa kendi çarpık kafasında mı kayboldu bilmiyorum.

"Ama sonuçta," diye devam ediyor, "hepsi bu, iyi bir sevişme ve daha fazlası değil. şimdiye kadar herhangi bir duygusal ilişkiye girmeye çalışmadım."

Benimle demek
istiyor. "Neden
şimdi başlıyorsun?"

"ünkü sen buradasın. Uyandığım gün burada olsaydın, o zaman başlardım. Kalbimin bu işe karışmasını engelleyen şey ne *zaman olduğu* değil, *kim olduğuydu*."

War'dan soğumaya hazırdım ama buna hazır olmadığımı fark ettim. Özür dilemeyen sözleri beni derinden etkiliyor ve kendimi biraz dengesiz hissediyorum.

"Kalbinin işin içine girmesi konusunda ne hissediyorsun?" Ona bakarak dikkatlice soruyorum.

"Neşeli." Hazır olmadığım bir başka özür dilemeyen cevap.

Yakınımaya eğiliyor. "Savaş kadar heyecan verici."

O GECE GEÇ SAATLERDE, kamp yattıktan çok sonra, War'ın kollarından sıyrılıp çadırından ıkıyorum. Süvari daha önce savaşa benim yanımda uyanmak istediğini söylemişti ama... böyle bir şey olmayacak. Cinsel iyilik bir şeydir; geceyi geçirmek başka bir şey.

Ancak Savaş gizlice kaacağımı biliyor olmalı, çünkü çadırıma girdiğimde beni bekleyen bir yay ve sadakla birlikte bir de not var: *Yumuşak kalbin için*.

Bölüm 29

Güneş doğmadan çok önce Zara'yla çadırında buluşuyorum. Kampın çoğu hâlâ uyuyor olsa da o çoktan kalkmış.

Arkadaşım beni gördüğünde "Unuttun diye endişelendim," diyor. Çoktan giyinmiş ve sinirleri gerilmişti.

"Mümkün değil," diyorum. Kurtarması gereken bir ailesi varken olmaz. Bu fırsat için neler *vermezdim*.

Omzuma attığım yayı ayarlıyorum. "Olacak olan şu," diyorum ona fazla söze girmeden. "Bana bir at verilecek ve sen de onu alacaksın."

Başka türlü bir at almasına imkan yok.

"Diğer atlı askerlerle birlikte gideceksin, bu şekilde avantajlı olacaksın."

Yine de şehre phobos atlılarının arkasından girecekti ama en azından ordunun sonunda, piyadelerin olduğu yerde olmayacaktı. Ben nerede olacağım?

"Kız kardeşinizi ve ailesini bulduğunuzda, onlara gerekli eşyaları - yiyecek, su ve battaniye gibi- toplamaları için en fazla on dakika verin. Sonra onları rıhtıma götürün." Derin bir nefes alıyorum. "Kayınbiraderinin teknesini alıp buradan olabildiğince uzağa yelken açmaları ve uzakta kalmaları gerekecek." Savaş bittikten sonra bile kim bilir ne kadar süre - belki de sonsuza kadar- zombiler ortalıkta dolaşacak. Zara'nın ailesi geri dönerse, ölecekler.

"Oh," diye ekliyorum, "ve kimseye sana saldırması için sebep verme."

Ashdod'da askerlerin sebepsiz yere birbirlerine düşman olduklarını gördüm. Orada gerçek bir sadakat yok ve atlı, saflarının ayıklanmasını pek umursamıyor; her zaman askere alınmak isteyen daha fazla insan var.

Zara başıyla onaylıyor ve beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor. "Teşekkür ederim, Miriam. Çok teşekkür ederim."

"Sakın ölme," diye uyarıyorum onu,
sırtına sarılarak. "Öyle bir planım yok."

Atımı elime aldım ve planladığım gibi dizginleri gizlice Zara'ya devrettim. Eğer bu normal bir ordu olsaydı, bu yarım yamalak plandan asla kurtulamazdım. Ama Savaş'ın sürekli değişen ordusunda, yanımızda savaşan askerleri tanımamaya alışkınız.

"Seninle buluşabileceğim bir yer var mı?" Zara'ya sordum. "Bilirsin, yardıma ihtiyacın olursa ya da işler plana göre gitmezse?"

Tereddüt ediyor, eminim işlerin plana göre gitmediğini düşünmek istemediği için. Ama sonra başını sallıyor. "Ailem şehrin batı ucunda, rıhtımların yakınında yaşıyor. Sahile yakın bir yerde palmiye ağaçları var..." Sesi uzaklaşıyor ve buranın neye benzediğini hatırlamakta güçlük çektiğini anlayabiliyorum.

"Seni bulmaya çalışacağım ama muhtemelen birbirimizi özleyeceğiz."

Yakındaki bir asker bize doğru ıslık çalıyor ve eliyle Zara'nın diğer atlı askerlere katılmasını işaret ediyor.

Ayrılık gülümsemesiyle kendini atın üzerine çeker ve yarattığı diğerlerinin yanına yönlendirir.

Sistemimde adrenalin yükseliyor. Umarım bu işe yarar. "İşte buradasın," diyor arkamdan bir ses.

Arkamı dönüyorum ve Savaş'ın fobos sürücülerinden biri olan Hüseyin'in bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Silahlarla dolu.

"Savaş seni arıyor; bu sabah çadırında yoktun." Bir suçlamadan çok kısa sürüyor, bu yüzden kendimi açıklama zahmetine girmiyorum. Hüseyin kampa doğru başını salladı. "Bu taraftan. Savaş lordu atına binmeden önce seni görmek isteyecektir."

Beni atlıların çadırına doğru götürüyor. Çadırın hemen dışında, atının dizginini kontrol ederken meşale ışığı War'ı aydınlatıyor.

Deimos'un diğer atlarla birlikte kalmadığını öğrendim. Bunun için fazla huysuz. Ya ayrı bir yerde kalıyor ya da serbestçe dolaşıyor.

Atlı başını kaldırıp bakıyor ve gözleri benimkilere kilitlendiği anda rahatlıyor gibi görünüyor. Atını bırakıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzımı ağzına alıyor.

Öpücüğe karşılık verirken bile kaşlarımı kaldırıyorum. Bu konuda anlaşmıştık.

-sadece halka açık ekranlara taşınmasını beklemiyordum, ama

Elbette öyle. Atlı, insanların onun için ne ifade ettiğimi bilmesinden memnun. Sorun çıkaran benim.

Ayrıldıktan sonra yayıma dokunuyor. "Görüyorum ki hediyemi bulmuşsun." Hediyeler ve öpücükler. Bu adamla ne halt ediyorum ben?

"Peki ya atın?" diye soruyor omzumun üzerinden bakarak. "Şehre yürüyerek gireceğim."

War gözlerini kısıyor ve sinir bozucu bir an için, daha önce bir at talep ettiğimi bildiğinden emin oluyorum.

Onun yerine enseme sıkıyor. "Kendine dikkat et, karıcığım ve fazla işgüzar olmamaya çalış."

Bana hızlı bir öpücük daha veriyor ve sonra kan kırmızısı atına doğru ilerliyor.

Atına binişini izliyorum; atlı, geçmiş bir çağdan kalma vahşi bir fatih gibi görünüyor, devasa kılıcı sırtına bağlı, deri zırhı hareketleriyle inliyor.

Bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra Deimos'un yanlarını tekmeliyor ve bekleyen asker alayına doğru atını sürerek uzaklaşıyor. Daha yavaş takip ediyorum ve gruba ulaştığımda çoktan hareket etmeye başlamışlardı.

Ve böylece ikinci istilam başlıyor.

Piyadelerle birlikte Ariş'e giriyorum, böylece en son gelenlerden biri oluyorum. İçeri girdiğimde, gökyüzüne yükselen büyük duman bulutlarını şimdiden görebiliyorum. Çatışmalar içeriye doğru ilerlemiş, geçtiğim sokaklar çoktan cesetlerle dolmuş.

Biraz daha ilerleyince ilk kuşhaneyi görüyorum. Etrafındaki binalar yanıyor ama bu binaya dokunulmamış. Savaş sözünü tuttu.

Merakımdan içeri bakıyorum. Yerde ölü yatan bir adam var ama kafeslerin içi boş. Ölü kuş yok. Yaşayan da yok.

Belki de serbest bırakıldılar ve belki de bedenlerine iliştirilmiş uyarılarla uçup gittiler.

O boş kafeslere bakıyorum ve bir an için gurur duyuyorum. Ama sonra binadan uzaklaşıp sokağa geri dönüyorum ve tüm şehir yanıyor, insanlar çığlık atıyor ya da yolda ölü yatıyor gibi görünüyor. Bir anda atlıyla yaptığım takas aptallık gibi geliyor. Çok az çok geç gibi.

İçeriye doğru ilerliyorum, yanan bir caminin ve dışarıdaki tüm masaları devrilmiş bir kafenin yanından geçiyorum. Dükkânların ve apartmanların önünden geçiyorum,

Gün bitmeden acımasızca yeniden canlandırılacak olan ölüleri geçelim.

Üç blok ötede savaş şiddetleniyor. Etrafımdaki askerlerin çoğu ileri atılarak doğrudan çatışmaya giriyor. Zara'nın bana verdiği yönleri hatırlamaya çalışarak biraz daha yavaş hareket ediyorum. Yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı şehrin batı ucuna giden yolu bulmam gerekiyor.

Yolun yarısına bile gelmemiştim ki çatışmanın en yoğun olduğu yere geldim. Atlı askerler herkesi kesiyor. İnsanlar çığlık atıyor, kaçıyor - hepsi korkunç bir şekilde tekrarlanıyor.

Bir askerın boğazına bıçak dayadığı çarşafly bir kadını yakaladığını fark ediyorum. Kadının giysilerini karıştırıyor, kaldırmaya çalışıyor. Tüm o mütevazı kıyafetleri, tüm o dindarlığı onu bundan kurtaramamış. Savaş, kampında tecavüzü yasaklamıştı ama bunu yasaklamamıştı.

Bir sonraki anda, yayım elimdeydi. Arkama uzanıp sadağımdan bir ok çekiyorum ve yerine yerleştiriyorum.

Üzerimdeki o talepkâr elleri hatırlıyorum. Pençelenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Kıyafetlerimin yırtılıp açıldığını hissetmek. Bunun başıma geliyor olmasından ve bunu durdurmak için çaresiz olmamdan duyduğum korku ve aşağılanmayı.

Ok askerın sırtını yarararak göğsüne saplanana kadar nişan aldığımı ve ateş ettiğimi fark etmiyorum bile. Hıçkıra hıçkıra ağlayan ve yalvaran kadın, şimdi bu manzara karşısında çığlık atıyor. Asker tökezleyerek yere yığılıyor ve kadın kaçmayı başarıyor.

Yayımı indiriyorum, nefesim boğuklaşıyor. Yüzümde boncuk boncuk terler oluşmaya başlıyor. Bir an için kendimi hatırlayamıyorum.

Zara'yı bul.

Birkaç kez göz kırptım. Tamam. Yayımı omzuma asıp koşuyorum.

Bölüm 30

Şehri geçmek beklediğimden çok daha uzun sürdü. Sokaklar tamamen çatışmalarla dolu - tabii buna savaş denebilirse. Daha çok aramak ve yok etmek gibi; Arish'in sivilleri kaçıyor ve Savaş'ın ordusu onları kovalıyor.

Okyanusa ulaşıyorum ve onu görünce kalbim duruyor. Tüm o kristal mavisi su bir rüyadan çıkmış gibi görünüyor.

Ya da bir anı.

Ciğerlerim zonkluyor. Ben çırpınırken bile üzerimdeki güneş ışığı kararıyor. Yardım istemek için ağzımı açıyorum.

Su içeri akıyor-

Hafızamı silkeliyorum ve sahil boyunca uzanan bir caddeyi takip ederek yoluma devam ediyorum. İlerlerken denizde yüzen insanlar görüyorum... ve bazı askerlerin de onların peşinden gittiğini görüyorum. Suyun üzerinde birkaç tekne var, bunların hayal kırıklığı yaratan bir kısmı alabora olmuş, muhtemelen şu anda dalgalarla birlikte sallanan insanlar tarafından. Herkes kurtarılmak istiyor.

"Miriam! Miriam!"

Panikle ismimi duyunca döndüm ve karşımda Zara'yı gördüm.

Şehrin en batı ucuna yakın bir yerde değiliz. Bu bile başlı başına tedirginliğimin artması için yeterli. Ama onun sahil kenarındaki bir binaya yaslanmış, başörtüsü omuzlarında lime lime olmuş görüntüsü beni gerçekten endişelendiriyor.

Koşarak yanına gittim.

Ancak yaklaştığımda kollarına sarılmış, göğsünden bir ok fırlamış küçük çocuğu görüyorum.

Olamaz.

Dizlerimin üzerinde onun yanına doğru kaydım.

"Onları kurtaramadım," diye ağlıyor, başını yürümeye başlayan çocuğun cesedinin üzerine eğerek. "Hiçbirini kurtaramadım."

Kucağındaki yaralı çocuğu görünce midem bulanıyor; bu onun yeğeni olmalı. Biri bunu küçük bir çocuğa yapmış. Sanki hayatının hiçbir önemi yokmuş gibi onu göğsünden vurdular.

"Ben geldiğimde çoktan gelmişlerdi," diye hıçkırıyor.

War'ın askerlerinden biri, saldırı stratejilerini belirlerken, "*Doğudan geliyoruz, sivillere tek gerçek kaçış yolunu batıda bırakıyoruz. Orduyu bölüp iki uçtan saldırmak en iyisi olabilir*" dedi.

Savaş'ın askerleri tam olarak bunu yapmış olmalı.

"Çok üzgünüm, Zara." Onu bu konuda uyarmak aklıma bile gelmemişti, gerçi bunun pek bir faydası olmazdı. Eminim ailesine ulaşmak için olabildiğince hızlı at sürmüştür. Eğer çok geç kalsaydı, onlar için hiçbir zaman bir şans olmayacaktı.

Yürümeye başlayan çocuğa bakarken gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Atlıyla yattım, peki ne için? Zara'nın kız kardeşini, kayınbiraderini ya da yeğenini kurtarmadı.

Elimi çocuğun üzerine koyuyorum. Teninin sıcaklığıyla neredeyse irkiliyorum. Ona bakıyorum ve göğsünün hafifçe inip kalktığını görüyorum.

"Hâlâ hayatta," diyorum şok olmuş bir şekilde.

Başını sallarken açıkça ağlıyor. "Bunu başaramayacak

- "Nasıl başarabilir ki?"

Okun göğsüne saplandığı yere bakıyorum. Etrafındaki giysiler şimdiden kaygan kanla kaplanmış. Ölümcül bir yara olduğu kesin, ama yine de...

Belki de bundan hala kazanılacak bir şeyler vardır. "Bir şans var, küçük bir şans..."

Bu sözleri söyleyip Zara'ya umut verirken ne düşünüyordum ki? Bu çok kötü bir fikir.

Zara bana göz kırpmıyor ve bana inanmadığını söyleyebiliyorum - bana inanmak *için* çok fazla hayal kırıklığına uğradı.

Etrafa bakındım. Atlı şu anda nerede olabilirdi? "Savaş!"

Faydasızca bağıriyorum. "Savaş!"

"Ne yapıyorsun?" diyor arkadaşım, atlıyı çağırdığım için dehşete düşmüş gibi bakarak.

"O yardım edebilir."

Zara bana delirmişim gibi bakıyor. "Bunun *sorumlusu o*," diye tersliyor.

"Onun yardımını istiyor musun, istemiyor musun?" Ben de karşılık verdim.

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Onu bulmam gerek. Çok zor bir ihtimal..." Geri çekiliyorum.

Bu uzak bir ihtimalden daha fazlası, Miriam.

Sinsi düşüncenin bundan daha derine inmesine izin vermiyorum.

"Geri döneceğim." Durumun anlamsızlığını hissederek geldiğim yöne doğru koşuyorum. Onu zamanında bulmam mümkün değil. Ve bulsam bile, onu başka bir insana yardım etmeye ikna etme ihtimalim daha da düşük. Bu beni sokak sokak dolaşmaktan, War'ın adını haykırmaktan ve bulabildiğim herkese onu görüp görmediklerini sormaktan alıkoymuyor.

İki blok yukarı koşuyorum, sonra sağa, sonra sola dönüyorum ve işte orada, kılıcını savurmuş, vücudu kanlar içinde yolda ilerliyor.

Yardım etmeyecek.

Gülünecek kadar açık. Yani, neden yapsın ki?

Ve tam da ilk imkansız görevi başardığımda, onu bulduğumda.

"Savaş!" Bağırdım.

Başını bana doğru çeviriyor. Bu kadar uzaktan, atlının nasıl bir ifade taşıdığını anlayamıyorum, sadece bir an sonra kılıcını arkasından kınına soktuğunu ve bana doğru dört nala koştuğunu görebiliyorum.

Savaş bir dakikadan kısa bir sürede mesafeyi kapatıyor ve yanıma geliyor.

"Karım," diyor sırtarak, gözleri biraz kızgın. "Hediye hoşuna gitti mi?" Selamına başını sallıyor.

"Yardıma ihtiyacım var," diye acele ettim.

Bu işe yaramayacak.

Yüz ifadesi bir anda çılgınlıktan ciddiliğe dönüşüyor. "Ve onu alacaksın."

Bunu göreceğiz...

Elime uzandı. Avucunu kavriyorum ve beni eyerine çekmesine izin veriyorum.

Önüne yerleştiğimde "Ne oldu?" diye soruyor.

Dudaklarımı ıslattım, başımı yarı yarıya ona doğru çevirdim. Şimdi işin zor kısmı. "Sana anlatacağım ama önce oraya gitmemiz gerekiyor," diyorum.

Savaş'ın bana olan inancının bir kanıtı olarak, itiraz etmeden onu sahil kenarındaki binaya geri götürmeme izin verdi.

Zara onu bıraktığım yerde, yeğeni hâlâ kollarında. Buradan bile ona yumuşak şeyler mırıldandığını görebiliyorum.

War, Zara'yı gördüğü an anladım. Arkamda, vücudu sertleşiyor.

Atlı Deimos'u geri çeker. "Nedir bu?" diye sorar. Sesindeki tüm nezaket kaybolmuştur.

Eyerde ona dönüyorum ve bir elimi yanağına koyuyorum. "Lütfen," diyorum. Dokunuşumun altında çenesindeki bir kasın kıpırdadığını hissediyorum.

Bir an için ikimiz birbirimize bakıyoruz. Bana yardım edebilecek kadar iyi hissettiğini umuyorum. Ama hissettiğinden emin değilim.

O bir şekilde cevap vermeden önce atından inip Zara'nın yanına dönüyorum.

War bize katılmakta daha yavaş davrandı ama hakkını vermek gerekirse atından inip beni takip *etti*. Geleceğinden emin değildim.

"*Onlardan* birini kurtarmak için beni savaştan mı çekiyorsun?" diyor arkamdan. "Bu mudur yani?" Sesi öfkesiyle birlikte yükseliyor.

Zara'nın yanına çömeliyorum. Titriyor, ya korkudan ya kederden ya da her ikisinden.

Yeğeni daha da solgunlaştı, ama gözleri hafifçe titriyordu.

"Eğer bir şey yapmazsan, ölecek."

"*Sen delirdin mi, karıcığım?*" diye neredeyse bağırıyordu. "İşte tam da bu! Ve sen *bunun için mi* beni savaştan koparıyorsun?" Gözleri öfkesinden alev alev yanıyor.

War'ı ilk kez gerçekten öfke içinde görüyorum. Öldürdüğü zaman bile böyle değildir.

Sanırım ilk kez pişmanlık duyuyor olabilir, tam burada, şu anda. Hepsi insan karısının ellerinden.

Derin bir nefes alıyorum ve bedenimin korkudan titremeye başlamasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Duyguları kontrol altındayken yeterince ürkütücü. Ama onu kızgın görmek içimin sıvılaştığını hissettiriyor.

Savaş bir adım daha yaklaşır. "Senin için yeterince fedakârlık yapmadım mı zaten?"

Dehşete kapılmama rağmen boyumun ölçüsünü aldım. Bu adamın başka bir yönünü gördüm. Sadece onu ortaya çıkarmalıyım. İçgüdülerime karşı gelerek ona doğru yürüyorum.

Tanrım çok kızgın, şiddet artık sadece gözlerinde değil. Sıkı çenesinden alevlenmiş burun deliklerine kadar tüm yüzüne yayılıyor. Ama yaklaştığımda bana bakıyor, sanki benim gibi biriyle hiç karşılaşmamış ve beni dinlemeye istekli olabilirmiş gibi.

War'ın elini tuttum. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum. Yüzünü buruşturdu. "Seninle başka bir pazarlık yapmayacağım."

"Ben pazarlıktan bahsetmiyorum," diyorum. "Çadırındayken bana vücudumdan daha fazlasını istediğini söylemiştin. Bunu hâlâ istiyor

musun?"

War'ın üst dudağı öfke ve hoşnutsuzluk içinde seğiriyor. Muhtemelen ona *bu* tür bir soru sormak için en iyi zaman değil. Sanırım şu anda, küçük sahte evliliğimizi feshetmekten başka bir şey istemiyor.

Elini sıkıyorum. "İşte her şeyi böyle elde ediyorsun," diyorum usulca.

Onun tavizleri, nezaketi, fedakârlığı ve merhameti beni kazanacak olan şeylerdir.

"Her şekilde senden istediğimi alacağım."

"*Alamayacaksın*," diyorum, sesim çelik gibi.

Atlının bakışları inceliyor.

"Senden nefret etmeyi bırakmamı mı istiyorsun?" Diyorum. "Seni tamamen sevmemi mi istiyorsun?"

Sevgi kelimesini duyunca War sanki sonunda onun dilinden konuşuyormuşum gibi doğruldu. "Seni sevmemi böyle sağlayacaksın," diyorum. Atlıya vermeye niyetli olmadığım şeyleri vaat etmek yanlış geliyor. Belki o da bunu biliyordur çünkü

uzun süre bana baktı.

İnsanların kalplerini yargılıyor. Benimkinde ne buluyor?

Savaş lordu benden dönüp çocuğa bakıyor. Yüzünü buruşturuyor.

Bakışları tekrar benimkilere kayıyor ve bana son bir kez uzun uzun bakıyor, üst dudağı hâlâ öfkeyle seğiriyor. "Yumuşak kalbin için," diyor acı acı.

Yüce Tanrım, bu gerçekten *işe yaradı mı?*

Savaş yanımdan ayrılıp Zara ve yeğenine doğru ilerliyor. O yaklaştıkça, Zara çocuğu göğsüne sıkıca bastırıyor.

"Hayır," diye yalvarıyor.

"Sorun yok, Zara. Gerçekten," diyorum. En azından iyi olduğunu umuyorum.

Atlı onun yanında diz çökmüş, çocuğun yarasını inceliyor.

Uzanarak, yürümeye başlayan çocuğun gömleğini yırtıyor ve

Zara'nın sarsılmasına neden oluyor. "Ne yapıyorsun?" diye sorar.

Onu görmezden gelen Savaş elini uzatıyor, eli tam yaranın üzerinde duruyor. Kaşlarının çatıldığını görebiliyorum. Uzun bir süre sonra elini çocuğun tenine bastırıyor ve yürümeye başlayan çocuğun bedeninin titrediğini görüyorum.

Onlara doğru ilerledim, Savaş tarafından çekildim.

Atlının diğer eli okun sapına gider.

War, parmaklarını silahın etrafına geçirirken Zara'ya "Sıkı tut," diye talimat veriyor. "Bunu çıkaracağım ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

Başını sallayan Zara kollarını yeğenine daha sıkı sarar. Savaş, tek ve ustaca bir hareketle oku küçük çocuğun vücudundan çıkarır.

Çocuk tiz bir ıgıkla uyanır, tekmelemeye ve çırpınmaya başlar. Gerçek anlamda hayatı için savaşıyor.

Ok çıkar çıkmaz, çocuğun karşı koymasına rağmen War'ın eli tekrar yaranın üzerine gelir. Atlı uzun süre orada kalır, küçük çocuk onun tutuşuna karşı çırpınmaya ve feryat etmeye devam etse bile. War'ın tutuşu inatçıdır ve sonunda küçük çocuk mücadelesini kaybeder. İnliyor, sonra da bitkin bir sessizliğe gömölüyor.

Zara'nın yüzünden sessiz gözyaşları süzölüyor ve vücudunun gözle görülür şekilde titrediğini görebiliyorum. Bu onu parçalıyor.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından War elini yaradan çeker.

"Tamamen iyileşmedi," diyor War, "ama artık ciddi enfeksiyon riskinin ötesinde."

Gözlerini Zara'ya dikti. "Sana iki kez yardım ettim. Bunun karşılığında biraz sadakat bekliyorum."

Arkadaşım kaşlarını çatıyor ama War'a hafifçe başını sallıyor.

Atlı ayağa kalktı ve ikisine doğru döndü. Şiddet dolu gözleri benimkilere kilitlendi.

Bana doğru yaklaştı. "Bunu benden bir daha isteme, karıcığım," diyor karanlık bir sesle. "Reddedileceksin."

Bununla birlikte, War beni geçip gitti. Deimos'a bindi ve sonra gitti.

Bölüm 31

Yeğenine sıkıca sarılmış, gözyaşları yüzünden aşağı süzülen Zara'nın yanına diz çöküyorum.

Elleri yaraya gidiyor. Bölgeyi hâlâ kan kaplıyor ama kanı temizlediğinde, kanın altında yeni bir kabuktan başka bir şey olmadığı anlaşılıyor. Bunu görünce Zara'nın içinden boğuk bir hıçkırık dökülüyor.

"Mamoon'un hayatını kurtardı." Bana baktı. "Bunu nasıl yaptı?

Peki bunu yapabileceğini nereden biliyordun?"

Ağır ağır yanına oturdum. "Daha önce bir kez hayatımı kurtarmıştı."

Hayatını birden fazla kez kurtardı.

Zara elimi tutuyor ve sıkıyor. "Sana borcumu ödeyemem, Miriam. Teşekkür ederim. Sonsuza dek sana borçluyum."

"Bana borçlu *değilsin*. Ayrıca," diye uzanıyorum ve Zara'nın başörtüsünü saçlarının üzerinden geri çekiyorum. "Sen ve yeğenin henüz güvende değilsiniz." İnsanların alabora olmuş birkaç tekneyi pençelediği okyanusa bakıyorum. Daha önceki planımız -Zara'nın ailesinin denize kaçmasını sağlamak- rüzgârdaki duman gibi yok oldu. "Size bir at bulayım da ikiniz kampa sağ salım dönün.

-"Ve unutma, eğer biri sana doğru gelirse, *onu*

öldür." Zara'nın gözlerinde çok fazla vahşet var.

"Memnuniyetle."

Onları orada bırakıp, binicisiz at var mı diye sokakları tarıyorum. Kaçınılmaz olarak, her zaman ürkmüş bir at etrafta dolaşıyor. Çok iyi bir ulaşım aracı değiller ama en azından Zara ve yeğeninin saldırıya uğrama ihtimalini azaltacaktır. Savaş ordusu atlı erkek ve kadınları hedef alma eğiliminde değildir.

Bir blok ötede, elektrik direğine bağlanmış bir at görüyorum. Caddede ona doğru koşuyorum. Eyer çantalarına tikiştirilmiş silahlara ve ıvır zıvıra bakılırsa, bu kesinlikle bir askerin bineği; zavallı bir insanın evinden alındığı belli olan eşyalar.

O asker için çok kötü, çalınan malları ondan çalınmak üzere.

Atın yanına varır varmaz, yarattığın dizginlerini çözmeye başladım. "Hey!" diye bağıyor tepemden bir adam.

Üç kat yukarıda bir asker pencereden dışarı sarkıyor. Görünüşe göre bu atın binicisi, başka bir evi yağmalamakla meşgul.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağıyor bana.

Onu görmezden gelerek dizginleri çözmeyi bitiriyorum ve kendimi ata çekiyorum. Bir hırsızdan çalmanın inkar edilemez derecede tatmin edici bir yanı var.

Atın yanlarına vurarak, askerin arkamdan bağırdığı renkli küfürler dizisine gülümseyerek yola çıkıyorum.

Zara ve yeğeninin yanına dönmek neredeyse hiç zaman almıyor.

Attan aşağı sallanıyorum, arkamda tozlar uçuşuyor. "Pekala, önce sen bin, sonra yeğenini kaldıracığım-"

"Mamoon," diye araya giriyor. Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Onun adı Mamoon."

"-Mamoon'u senin için kaldıracığım."

Tereddüt ediyor, ondan bir an bile ayrı kalmak istemiyor. Ama sonunda ayağa kalkıyor ve yorgun yeğenini kollarının arasına alıyor. Onu bana veriyor, sonra kendini ata çekiyor.

Kollarımdaki yürümeye başlayan çocuğa bakıyorum ve kalbim kabarıyor. Ölebilecekken yaşıyor. Savaş onu bağışladı.

Savaş onu bağışladı.

Zara elini uzatıyor ve ben de yeğenini kaldırıp kollarına alıyorum. İkimiz birlikte onu Zara'nın önündeki eyere oturtuyoruz.

Mamoon bir atın üzerinde olduğunu fark ettiği anda ağlamaya başlıyor. Onu dehşete düşüren şey yanan evler ya da çılgın atan insanlar, hatta benim silahlarım bile değil. Attır.

"Sssh. Mamoon," diyor arkadaşım. "Zaza seni yakaladı."

"Hey!" Az önceki aynı erkek sesi bağıyor. Göz ucuyla bakıyorum ve askerin bize doğru geldiğini görüyorum.

Zara'ya dönüyorum. "Gitme zamanı." Zara adama bir bakış attı.

"Olacak mısın-?"

"İyi olacağım." Yayımı omzumdan indirmeye başladım bile. "Git. Sonra görüşürüz."

Zara başını sallayıp atın yanlarına hızlı bir vuruş yapıyor ve bineği havalanıyor.

"Hey!" diyor adam tekrar. "O benim *atımdı!*"

Sadağımdan bir ok çıkarırken ona dönerek, "Bir tane daha getir," diyorum.

"Başka bir tane daha almayacağım," diyor, elinde bir kılıçla bana doğru hışımla geliyor. "Ya atımı geri alırsın ya da buna pişman olursun."

Oku taktım ve göğsüne nişan aldım. "Biraz daha yaklaşırsan, vururum."

Asker en ufak bir tereddüt bile göstermiyor.

Oku fırlatıyorum, o da oktan kaçıyor. Nişan alıp bir tane daha atıyorum ve bir tane daha.

-İkisinden de endişeli görünmeden kaçıyor.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye bağılıyor.

Tam o sırada kolundaki kırmızı kuşağı fark ettim. Bir Phobos sürücüsü.

"Savaş lordunun amını ne kadar beğendiği umurumda değil; seni lime lime doğrayıp çürümeye terk edeceğim."

Kim olduğumu ve birini nasıl tehdit edeceğimi de biliyor.

İki ok alıyorum ve aynı anda takıp atlıya doğru fırlatıyorum. Bunu daha önce de denemiştım ve hep berbat sonuçlar elde etmiştım ama adamı yakında vuramazsam kılıcımı çekmek zorunda kalacağım ve kılıcına karşı... üstünlük onda olacak.

Yay kirişini sertçe geri çekiyorum ve iki oku serbest bırakıyorum. İkisi de ıskalıyor, biri çılgınca sapıyor. Ama atış atlının dikkatini dağıtıyor ve fırlattığım bir sonraki ok... adamı tam göğsünden vuruyor.

Phobos binicisi sendeleyerek delinmiş etine bakar, gözleri fal taşı gibi açılır.

O daha fazla bir şey yapamadan iki ok daha fırlatıyorum, bir tanesi doğrudan kalbine isabet ediyor. Atlının vücudu çarpmanın etkisiyle geri tepiyor. Artık gözleri fal taşı gibi açılmış değil.

Öne doğru tökezler, sonra dizlerinin üzerine düşer.

Tam yayımı indiriyordum ki kılıcın ucunu sırtımda hissettim.

"Ölmemenin tek nedeni kıyım," diyor arkamdaki ses, "çünkü savaş lordumuzun senin suçlarını bilmesini istiyorum."

Lanet olsun.

Bölüm 32

KAMPIN GERİSİNDE, batan güneşin ışıkları altında, askerler hainleri sıraya dizerler.

Ben de onlardan biriyim.

Yeni tutsaklar çoktan bağlılık yemini ettiler ya da öldüler.

Şimdi yargılama sırası bizde.

İleriye, açıklığa doğru itiliyorum, ellerim bağlı. İnsanlar bana bağıyor, ellerini üzerime koyuyor; nefretleri hissedilir bir şey. Bunu her haine yapıyorlar ama yine de kalabalığın arasında beni seçiyorlar, kuşkusuz artık herkes Savaş'la olan ilişkimi bildiği için.

Atlı, açıklığın başındaki tahtında oturuyor. O tahtı neredeyse unutmuştum. Orada farklı bir insan, savaş alanındaki halinden farklı -kana susamış ve hesapçı- ve bana karşı her zamanki halinden farklı -kibar ve nazik. O tahtta otururken, hala kanlı kıyafetlerini giymişken, mağrur ve mesafeli. Yine de bugün, her zamankinden daha tedirgin görüldüğünü itiraf etmeliyim.

Açıklığa doğru yürürken, zeminin taze kanla ıslanmış olmasına ve yeni ölmüş mahkûmların cesetlerinin yan tarafta bir yığın halinde yatmasına rağmen çenemi dik tutuyorum.

Kalabalık çılgık atıyor, tükürüyor ve öfkeleniyor, öfkeleniyor, öfkeleniyor. Birden fazla kişi kelimenin tam anlamıyla üzerimize at gübresi fırlatıyor.

Sevgili Tanrım, niyetin gerçekten bu muydu? İnsanları şeytana dönüştürmek ve yeryüzünde cehennemin hüküm sürmesine izin vermek mi?

Bizler savaşla yüzleşmek zorunda kalıyoruz.

Hepimize bakıyor, sıkılmış bakışları bir hainden diğerine geçerken gözleri bana takılıyor. Bir anlığına, bir rahatlama kıvılcımı çaktı. Sonra yüzü sertleşti.

Emin değilim, ancak sürücülerinden hiçbirinin ona nerede olduğumu söylemediği izlenimini edindim. Sanırım daha dramatik, daha halka açık bir yol izlemek istediler.

tüm bu şeylere yaklaşım.

Savaş ayağa kalkıyor ve kalabalık sessizleşiyor. Ne düşündüğünü, o çalkantılı gözlerinin ardında neler olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen bugün ikinci kez, özenle hazırlanmış tüm planlarını baltaladığım için pişmanlık duyuyordur.

"*Miriam.*" Sesi kampta dalgalanır ve hiç kimse bu sestten etkilenmez. İnsanlar atlıya bakabilmek için gübre atmaya ara veriyor, Sonra ben.

Bakışları önce boğazıma, sonra da bağlı ellerime düşüyor. Bana tekrar baktığında, gözlerinde bir sınır var.

"Onu serbest bırakın." Dillerde konuşmaya kalkışmaz.

"Lordum," diye itiraz ediyor Phobos atlılarından biri, diğer atlılardan uzaklaşarak. "Atlılarınızdan birini öldürdü."

Konuşan adamı tanımıyorum ama bugün beni yakalayan asker olmadığını biliyorum. Beni yakalayan Uzair'di, aynı phobos binicisi, süvari adamlarıyla savaş stratejilerini tartışırken beni Savaş'ın çadırının dışında aylak aylak dolaşırken yakalamıştı. Şu anda Uzair diğer atlılarla birlikte duruyor, çenesi sert.

"Onu neden etrafta tutuyorsun?" diye soruyor bu yeni phobos sürücüsü, açıklığa adım atarak.

Savaş adamına bakarken sıkılmış görünüyor.

Muhtemelen Savaş'ın emriyle beni serbest bırakmak için birkaç asker bana yaklaşıyor, ama yüz ifadeleri sert. Bugün ölmem gerektiğine inandıkları çok açık.

Yanıma gelip kollarımın üstünden tutarak beni sıranın dışına doğru götürdüler.

"Adamlarımızı öldürüyor, planlarınızı sabote ediyor ve siz yine de onu bağışlıyor musunuz? *Onu mu?*" diyor phobos sürücüsü, öfkeli bir şekilde. "Daha önce hiç istisna yapmamıştın. Neden şimdi, hem de ne için? Bir fahişe için mi?"

War'ın gözleri kısıldı.

"*Kikle vležoš di je rizvoroš maeto vlegeve ika no ja rizberiš Vlegi?*" diyor atlı, şimdi ölü dillerinden birine dönerek.

Eğer Tanrı'yı anlamıyorsanız benim nedenlerimi nasıl anlayabilirsiniz?

"Zihnini zayıflattı mı atlı?" Bu noktada, phobos binicisi açıkça Savaş'a yem atıyor gibi görünüyor ki bu, kan dökmekten zevk alan bir adamla uğraşırken asla iyi bir fikir değildir.

Atlı öne doğru uğursuz bir adım atar ve kalabalık tedirginlikle dalgalanır. Bir adım daha ve bir adım daha atarak kürsüsünden aşağı iner ve

açıklığa giriyor.

Binicisinin üzerine çıkana kadar adama doğru yürür.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, farkına varacak zamanım bile olmuyor. Savaş belinden bir hançer çıkardı ve askerin kalbine sapladı. Süvarinin dudakları aralanıyor ve gözleri daha önce öldürdüğüm Phobos süvarisi kadar irileşiyor, sanki ölüm ona sürpriz gibi geliyor.

War bıçağını geri çeker ve açık yaradan kan fışkırır.

Phobos binicisi biraz tıkanır, bakışları etraftaki tüm sessiz insanlara döner. Bir an sallanır, sonra yere düşer, ölür.

PHOBOS RIDER'in kanı henüz soğumamıştı ki War askerlerin arasından sıyrılıp beni kucakladı.

Beni çadırına taşıırken sessizdi. Ona yürüyebileceğimi söylemeye zahmet etmiyorum. Benim için bir günde iki kez kendi kurallarına karşı gelmişken, şu anda ona karşı çıkmakla pek ilgilenmiyorum.

Arkamızdaki kalabalık sessiz, ama biz görüş alanından çıktıktan sonra gürültünün tekrar arttığını duyuyorum ve sonra, bir anda, kalabalık kükrer gibi oluyor - şüphesiz diğer hainlerin infazlarının bir sonucu olarak.

Dakikalar önce birlikte durduğum tüm o insanları düşünerek gözlerimi kapatıyorum. Orduyu durdurmaya cüret ettiler ve bunun için öldüler.

Atlı beni çadırına taşıyor. İçeri girdikten sonra beni yere bıraktı.

Bıçaklarından birini çıkarıp bağlarımı kesiyor ve kalın ipi bir kenara atmadan önce bileklerimi serbest bırakıyor.

"Savaş-" diye başlıyorum.

"*Yapma.*"

İfadesine bakınca, dalga geçmediği anlaşılıyor. Tedirgin bir şekilde silahlarının geri kalanını çıkarmaya başlar.

"Tanrı bana bir eş göndermedi," diyor nefesinin altında. "Bana hesaplaşmamı gönderdi."

Orada durup bileklerimi ovuşturuyorum, duygularımın nerede yattığından emin değilim. Bir yandan, bugün çok fazla korkunç ölüm gördüm ve hepsinden bu adam sorumlu. Diğer yandan, bir çocuğu kurtardı, sonra da beni bağışladı. Onun dünyasından iğreniyorum ama aynı zamanda garip bir şekilde ona borçluyum.

"Benim orduma saldırmamalısın," diyor kabaca.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim!" diye bağıyor. Savaş şimdi bana dönüyor, yüzü öfkeyle alevlenmiş. "Senin için bir hayat kurtardım -bunu yapmak için doğama karşı geldim- ve karşılığında adamlarımı öldürerek bana teşekkür mü ediyorsun?"

"O adam beni öldürecek!"

Yüzü keskinleşir. "Yalan söyleme ve öldürdüğün tek bir adammış gibi davranma."

"Neden birdenbire önemli oldu?" Diyorum, kendi sesim ısınıyor. "Ok ve yayı bana onunla ne yapacağımı çok iyi bilerek verdin."

"Benim saflarımda ayrılık yarattınız," diyor.

Hiç şüphesiz öyle. Ve insanlar bunun için ikimizden de nefret edecek.

"Saflarınızda şimdiden görüş ayrılığı var, yoksa bu insanları esir almadan önce tüm şehirlerini yok ettiğinizi ve ailelerini öldürdüğünüzü unuttunuz mu?"

Çenesindeki bir kas sıçradı.

Savaş bana doğru yaklaşıyor, göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Sana karşı hoşgörülü davrandım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Yüreğim ağızıma geldi. Mamoon'u bağışlayan onun hoşgörüsüydü. Değişmesini istemediğim tek yanı bu.

Kolunu yakaladığımda beni geçmeye başladı.

Atlı duraklıyor, bana bakıyor. Gözleri hâlâ öfkeli. "Teşekkür ederim," diyorum. "Çocuğu kurtardığın için."

Savaş eğiliyor, sanki onun hassas duygularını incitmişim gibi biraz tiksiniş görünüyor.

Kolunu biraz daha sıkı kavıyorum. "Ciddiyim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin." Bir yabancının hayatını bağışladı. Öldürdüğü yığınla insanın yanında bu neredeyse önemsiz kalıyor ama kendi çıkarları dışında hiç kimseyi kurtarmamıştı. Bugüne kadar.

Savaş gözlerimi arıyor, belki de ona yanlış gelse de doğru bir şey yaptığına dair onay arıyor.

Boğazım düğümleniyor ve War'ın başka bir hayatı kurtarmayı düşünmesini istiyorsam yapmam gereken şeyler olduğunu fark ediyorum.

Elimi kolundan ensesine götürüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Bana ulaştığında, parmak uçlarımda yükseliyorum ve içinde barındırabileceği son pişmanlıkları öpüp yok ediyorum.

Kendini kaptırmıyor, hemen değil. Ama bir kez kendini öpücüğe bıraktığında, kendini tamamen bırakıyor. Elleri aniden saçlarımda ve bastırılmış öfkesi kendini tutkuya dönüştürüyor.

Bir kavgadan sonra sevişmek kadar tatmin edici bir şey yoktur, demişti.

Bugün kurtardığınız hayatlar için ona ne kadar minnettar olduğunuzu gösterin. Belki o zaman War gelecekte hoşgörülü olmayı tekrar düşünecektir.

Kalbim hızla çarparak atlının bedenine dokunmaya başladım. Hâlâ zırh giyiyor, kanlı, kirli bir zırh. Onu çekmeye başladım.

"Çıkar şunu," diye emrediyorum.

"Önce kurallarımı çiğnememi sağladın, şimdi de bana emirler mi veriyorsun?" Bunu ikimizi de soymaya başlarken bile söylüyor. "Hassas ve tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Tehlikeli oyunlar senin favorin değil mi?" Ben de öyle diyorum.

Savaş beni yakınına çekti. "Vahşi kadın, *ben oyun oynamam.*" Bununla birlikte son giysilerimi de yırtıp attı.

Savaştan dolayı hâlâ kanlar içindeyiz ama bu ikimizin bir araya gelmesini engellemiyor. Onu halı kaplı zemine çekiyorum, iri vücudu beni sarıyor.

Ellerinden birini tutup kendi ellerimin arasına sokuyorum. Parmak eklemlerindeki işaretler parlıyor ve onları teker teker öpüyorum. Bu eller çok fazla ölüme neden oldu, ama şimdi beni ve bir başkasını kurtardılar.

Belki bir gün bu eller ölümleri tamamen durdurur. Bu kadar uzak bir şeyi dilemek delilik ama ben bu olasılığa bağımlıyım. Elimde kalan tek umut bu.

War'ın siki bana karşı sıcak ve sert ve hala vücudunda yanan savaşa aç vızıltıyı hissedebiliyorum. Kendini içime gömme ihtiyacıyla adeta titriyor.

Atlıyla seks yapma fikri hem çok korkutucu hem de çok heyecan verici. Aletin başı girişime bastırılana kadar onun altında kayıyorum.

Bir an için War'ın kalçaları öne doğru bastırıyor ve aman Tanrım bu gerçekleşecek. Ama sonra inliyor ve benden uzaklaşıyor, tüm vücudu kısıtlamasıyla titriyor. "İlahi yaratık, sen beni baştan çıkarmak için yaratıldın." Savaş ağır ağır nefes alıyor. "Ama sen teslim olmadın. Henüz teslim olmadın. Seni ancak o zaman tamamen ele geçireceğim."

Atlı uzanıp amımı avuçladı. Çok kasıtlı olarak, bir parmağını soktu. "Ama şimdilik bu iş görür."

Bölüm 33

Kampın geri kalanı -Savaş dahil- o akşamın ilerleyen saatlerinde eğlencelerdeyken, ben elimde yiyeceklerle Zara'nın çadırına gidiyorum. Zor bir gün geçirdiğimizde birbirimize yemek götürmek bizim olayımız haline geldi.

Kapıyı çalmadan çadıra giriyorum. İçeride Mamun, Zara'nın paletinde uyuyor ve arkadaşım onun yanına oturmuş, saçlarını okşuyor.

İçeri girdiğimde sarsıldı, eli hançerine uzandı. Beni görünce rahatlıyor.

"Özür dilerim, kendimi duyurmalıyım," diyorum.

Buna karşılık olarak beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Birkaç saniye geçmesine rağmen bırakmıyor ve çok geçmeden omzuma doğru ağlarken boğuk hıçkırıklarını duyuyorum. Bugün onun için korkunç bir gündü. Kız kardeşini ve eniştesini kaybetti ve neredeyse yeğenini de kaybediyordu.

Sırtını ovuyorum ve ona sarılıyorum, tüm kederini dökmesine izin veriyorum. Bu uzun bir süre devam ediyor ve muhtemelen Mamoon'un uyumasına izin vermeye çalıştığı için hıçkırıkları çoğunlukla sessiz.

"Ona ne diyeceğim?" diye fısıldar.

Ona karşı başımı sallıyorum. "Bilmiyorum." Bu çok doğal olmayan bir durum. Bunun için kolay kelimeler yok.

Sonunda hıçkırıkları burnunu çekmeye dönüşüyor ve sonra gözlerini silerek uzaklaşıyor.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

"Tamam," diyor, sesi titreyerek. "Yani, travma geçirmiş ama *hayatta*." Sesi kelimenin üzerinde biraz kırılıyor. "Bu benim söyleyebileceğimden daha fazla-"

Ailesinin geri kalanı
hakkında. "Onlara ne
oldu?"

Zara bacaklarını göğsünde toplar. "Savaşın atlıları önce onları ele geçirdi. Ben oraya vardığımda evlerinde bile değillerdi. Sanırım kaçmaya çalışmışlardı.

cesetlerini sokakta yatarken bulduk..."

Mamoon kıpırdanıyor ve Zara hikâyesinin peşini bırakıyor. "O ne biliyor?" Yeğenine başını sallayarak soruyorum.

Yüz hatları çöküyor ve başını sallıyor. "Emin değilim. Pek konuşmadı."

"En azından o sana sahip, sen de ona."

Zara derin, ürpertici bir nefes alır ve başını sallar.

Gözlerini tekrar siliyor ve bana bakıyor. "Nasılsın?" diye soruyor, kendini toparlayarak. Gözlerinden endişe akıyor. "Aman Tanrım, bu *öğleden sonra*," diyor, sanki ne olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi. "Yeğenim için çok şey yaptın ve sonra bunun için yakalandın, çok üzgünüm." Tekrar ağlamaya başladı ve ben elini tuttum.

"Hey, *hey-hey*," diyorum. "Bu belaya kendim bulaştım. Sen değil. Bunun için üzülme. Ayrıca, Savaş ölmeme izin vermeyecek, yani ..." Ben de onun planlarını bozan küçük pislik olacağım. Bir nevi. Sonra da bunu, olması gerekenden daha fazla zevk aldığım cinsel iyiliklerle telafi etmek zorundayım.

Zara, "Benim durumum yüzünden senin acı çekmeni istemiyorum," diyor.

Acı çekmek benim kullanacağım kelime olmayabilir... "Acı çekmiyorum," diye onu temin ederim.

"Atlıya dikkat et," dedi bana. "Bugün yaptığı şey... sana aşık olmaktan çok daha fazlası."

Biraz yutkundum. War'ın benden sadece tanrısının beni onun için yarattığına inandığı için hoşlandığını sanıyordum. Aramızda gerçek duygular olabileceğini düşünmek ...

Hayır, Zara yanıltıyor olmalı. Savaş bana karşı tutku ve sahiplenme hissediyor ama daha fazlası değil.

Kesinlikle daha fazlası değil.

"SAVAŞ LİDERİ seni görmek istiyor," diye sesleniyor Hüseyin aynı gece geç saatlerde çadırımın diğer tarafından.

O zamana kadar Zara ve yeğenini görmekten çoktan dönmüştüm. İki ok yapmayı bile bitirmiştım.

Okuduğum kitabı bir kenara bırakıyorum, kandilimi söndürüyorum ve çadırdan çıkıp phobos atlısını takip ederek Savaş'ın kamerasına doğru ilerliyorum.

Hussain birdenbire, "Arkanı kollasan iyi edersin, Miriam" dedi. Ona sertçe baktım. Beni *tehdit* mi ediyor?

Bakışlarımı karşılıyor, sonra iç geçiriyor. "Adamlar senin hakkında konuşuyor ve hiç de iyi şeyler söylemiyorlar."

Bunun bir tehdit olmadığını, içeriden bilgi aktardığını fark ediyorum. "Dinle, Miriam, sadece... tetikte ol," diye devam ediyor. "Savaş Phobos atlılarını onurları için seçin."

Yani ben işaretlenmiş bir kadını. Kollarımın tüyleri diken diken oldu.

İkimiz Savaş'ın çadırına vardık. Hüseyin başını eğiyor, sonra karanlığa doğru geri çekiliyor ve beni yalnız bırakıyor.

Bir nefes alıyorum ve kendimi bu endişeyi başka bir zamana bırakmaya zorluyorum. İlgilenmem gereken daha acil meseleler var. Atlı çadırının kapaklarını geri çekip içeri giriyorum.

Ama ... atlı hiçbir yerde görünmüyor. Panik.

Bu bir tuzaktı. Hussain'in ima ettiği her neyse, gelecekte bir noktada gerçekleşmeyecek; *şu anda gerçekleşmek üzere.*

Çadırın kapakları geri çekilirken hançerimi kınından çıkarıyorum.

Savaş çıplak göğüsle içeri girdi ve sarhoştı. Çok sarhoş.

"Karım." Beni görünce gözleri parladı. Elimdeki hançeri tamamen görmezden gelerek odayı geçti. Saçlarımı kulaklarımdan geriye doğru süpürerek yüzümü ellerinin arasına aldı.

Gözleri kararmış. "Benimle yat."

Bir an için nefes almıyorum. Bu üç kelime vücudumdan her türlü uygunsuz tepkiyi çekmiş olsa da hiç hareket etmiyorum.

Bir dakika önce pusuya düşürülmek üzere olduğumdan emindim; onun yerine teklif alıyorum. Sarhoş bir atlı tarafından.

"Önce benim teslim olmamı istediğini sanıyordum," diyorum.

"Fikrimi değiştirdim." Başparmakları yanaklarımı okşuyor ve bu çok baştan çıkarıcı. Çok, çok baştan çıkarıcı.

Ne kadar zayıf olduğumu görmüş olmalı çünkü eğilip beni vahşice öpüyor. Bunu yaptığı anda dilindeki içkinin tadını alıyorum.

Kendimi geri çektim. "Ne kadar içtin?" Ona şüpheyile sordum. Savaş iri bir adam; bu noktaya gelmek için muhtemelen bir çanak dolusu alkol içmesi gerekirdi.

"Çekincelerimi bir kenara bırakmaya yetecek kadar."

Benimle yat.

Aklıma bir düşünce gelirken alnımı omzuna yaslıyorum. "İstesem bile-
"İstiyorsun," diyor, sesinden emin bir şekilde.

Sesini duyunca midem sıkışıyor. Alçak ve kesin bir ses ve sesi bir aşık gibi geliyor, *benim* aşığım gibi.

"Peki ya koruma?" Diyorum. Kesinlikle düşünmem gerektiği halde şimdiye kadar *hiç* düşünmediğim bir şey.

Yüzümü omzundan çekip uzaklaştırıyor, kan çanağına dönmüş gözleri keskinleşiyor.

"Koruma mı?" diyor. "*Neyden?* Ben savaşın vücut bulmuş haliyim. Kim beni geçmeye çalışırsa kendini ölü bulacak." Gülmek istiyorum. Yerde erimek istiyorum.

"O tür bir koruma değil," diyorum.

Vay be. Bugün bu konuşmayı yapmayı beklemiyordum. Atlının kaşları birbirine yaklaşır.

"Hamile kalabilirim," diyorum yavaşça.

Yüz ifadesinden takip edip etmediğini anlayamıyorum.

Belki de her şeyi yanlış anladım. Belki War çocuk sahibi olamaz. Yani, o sıradan bir insan değil.

Kaslı vücuduna bir göz attım. Daha erkeksi bir adam gördüysem lanetleneceğim. Onun uzun bir bakışı beni nakavt edebilirmiş gibi hissediyorum.

Bir sonraki sorum içimden dökülüverdi.

"Hiç bir kadını hamile bıraktın mı?"

O parlayan dövmeler karanlığın içinden parlıyor. Atlı bana bakıyor, saldırmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Aslında, ne kadar uzun bakarsam, o kadar tehditkar görünüyor.

"Neden böyle bir soru sordunuz?" diyor.

Çoğunlukla meraktan.

"Öyle mi?" Bastırıyorum.

War çadırına girdiğinde ne kadar sarhoş durumdaysa, artık yok.

"Ne düşünüyorsun, Miriam?" O vahşi gözler benimkilere kilitlenmiş ve sesi çok tehlikeli çıkıyor. "Topraklarınızdan geçerken bir kadını hamile bıraktığımı mı düşünüyorsunuz? Sonra da çocuğumu annesiyle birlikte öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Yoksa her ikisinin de burada, kampta bir yerde, gözlerden uzak bir yerde olduklarına mı inanıyorsunuz?"

Bilemiyorum. Alınmış gibi görünmesine rağmen bu konuda ona hak veriyorum. Aslında o kadar kırgın ki, dünyaya geldiğinden beri yaşadığı seks festivaline rağmen çocuğu olmadığından artık oldukça eminim.

Bu düşünce beni rahatlatmalı. Bunun yerine, tüm bu konuşma bana War'la yatmanın neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyor. Onunla takılmak sadece üzerinde çok fazla düşünmek zorunda olmadığım zaman eğlenceli oluyor.

"Buraya gelmek bir hataydı," diyorum. Yanından geçip çıkışa doğru yürümeye başladım.

Kolumdan yakaladı ve beni yüzüne doğru döndürdü. "Bu bir hata *değildi*." "Uyu da geçsin Savaş," diyorum. "Uyuduğunda kendini daha iyi hissedeceksin."

"O zaman kaçıyorsun?" diye suçluyor.

"Tüm insanların yaptığı bu değil mi?" Ben soruyorum.

"Sen değil, vahşi kadın," diyor, kolumu kavrarken yüz ifadesi karanlık ve kurnaz. "Akılsızca olsa bile savaşıyorsun."

"Bir kadını hamile bıraksanız ne yapardınız?" diye sordum.

Savaş sadece bana bakıyor.

Kesinlikle hiçbir fikri yok ve bu da başlı başına dehşet verici. "İyi geceler Savaş," diyorum.

Kolumu onun elinden çekiyorum ve çadırından çıkıyorum.

Ertesi güne kadar Savaş'ı bir daha görmedim. Bana geldiğinde, Ariş çevresindeki tüm uydu toplulukları yağmalamaktan çoktan dönmüştü. Şimdiye kadar Mısır'da gördüğüm kadarıyla bunlardan pek yok. Burada çöl, okyanus ve gökyüzü var, başka bir şey yok.

"Akşamdan kalma mıydın?" Ona sordum. Çadırımın dışında oturmuş, cam bir ok ucunu bitmiş ahşap bir sapa takmakla meşguldüm.

"Akşamdan kalma mısın?" Biraz gülümsüyor. "Kısa süreli bir ağrı ve kısa süreli bir mide bulantısı oldu ama ben buna akşamdan kalma demezdim."

Bir yanım akşamdan kalmanın ne olduğunu bilmesine geç de olsa şaşıyor ama bir yıldır askerlerin arasında yaşıyor. Eninde sonunda öğrenecekti.

"Konuşmamızı hatırlıyor musun?" Ona sordum. "Dün gecedен mi?"

Yüzü değişiyor ama ifadesinin tam olarak ne olduğunu söyleyemiyorum. Düşünceli mi? Meraklı mı? Şu anda bunu söylemek imkânsız. "Son parçasına kadar."

Harika.

Elimi tuttu. "Gel, seninle yalnız kalmak istiyorum."

Kaşlarım çatılırken bile elini tutuyorum. "Nereye gidiyoruz?" Islık çalıyor. "Göreceksin."

Bir dakika sonra Deimos dörtnala bize doğru geliyor, koyu kırmızı kürkü güneşte parlıyor. Sabahki baskından kalma eyeri ve dizgini hâlâ üzerindeydi.

At yanımızda durdu.

"Bunu ona nasıl yaptırıyorsun?" Ben soruyorum. Ahıra ihtiyacı yok ve sahibinin çağrısı üzerine geliyor. O kadar çok atla tanışmadım ama bunun normal olduğunu sanmıyorum.

Savaş bana doğru eğildi. "O benim bir insan olduğumdan daha fazla bir at değil." Anlaşıldı.

Atlı, Deimos'a binmem için eliyle işaret ediyor. Bir an tereddüt ediyorum, Savaş'la gereğinden fazla zaman geçirmek istediğimden emin değilim. Ama sonunda bindim.

Savaş arkamdaki eyerin içine giriyor, uylukları benimkileri saracak kadar yaklaşıyor ve göğsü sırtıma baskı yapıyor. Bu atlıyla eyeri ilk kez paylaşışım değil ama onu ilk kez *fark ediyorum*.

Saçları boynumun derisini gıcıklıyor ve nefesini hissedebiliyorum. yanağıma karşı. Bir kol belime dolanıyor, beni ona daha da bastırıyor ve bundan bu kadar etkilenmemeliyim.

Yani, Tanrı aşkına, adamın sikini ağzıma aldım.

"Çadırımda benimle kal," diyor War bana doğru, nefesi kulağımda dolaşıyor.

"Bunu yaparsam benden geriye ne kalacak?" Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama kelimeler yine de ağzımdan çıktı.

"Karıcığım, eğer buraya taşınırsan seni *yemeyeceğim, aslında yiyeceğim* ama bu tür şeylerden hoşlandığını biliyorum."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum, kalçalarımın arasındaki ağzının hissini hatırlıyorum.

Başımı yarım yamalak ona çeviriyorum. "Böyle şeyler söylemesen olmaz mı?" Savaş'ın eli karnımda sıkılaşıyor.

"Benimle kal, Miriam." "Hayır, başka bir takas yapmak istemiyorsan."

Atlı sessiz. "Seni benimle kalmaya *zorlayabileceğimin* farkındasın değil mi?"

Yani daha önce de tehdit etti.

"O zaman yap," diyorum, yapmayacağını bildiğim halde.

Bir eylem adamı olan onun için boş tehditler savurmak tuhaf olmalı. Benden önce hiç yapmamıştı. Dünyanın ölmesini istediğin zaman.

gerçek tehditler - ya da daha çok War'ın tarzı, hiç kimseyi tehdit etmeden basitçe öldürmek.

"Herkes ve her şey gibi sen de bana düşeceksin, karıcığım."
Korktuğum şey tam olarak bu.

Atlı bizi güneye, çöle doğru götürüyor. Burada kuru topraktan başka bir şey yok. Çok sade bir şekilde güzel.

War atını durdurduğunda sadece beş ya da on dakika at sürmüştük.

"Neredeyiz biz?" Deimos'tan atlarken etrafıma bakınarak soruyorum.

"Tam olarak bilmiyorum," diyor atından inerken, sürmeli gözleri güneşe bakıyor.

Etrafıma bakıyorum. "Yani beni buraya getirmenizin özel bir nedeni yok mu?" diye soruyorum.

"Ah, bir nedeni var," diyor, "sadece çevremizle hiçbir ilgisi yok."

Ondan birkaç adım uzaklaştım ama şimdi dönüp bakıyorum. "Sebebi ne?" diye soruyorum.

"Benden başka kimse dinlemediğinde nasıl ses çıkardığını duymak istiyorum."

Bölüm 34

Samimiyet söz konusu olduğunda, Savaş aldığından daha fazlasını verir. Ki bu çok fazla. *Hepsi çok fazla*. Bir tanrının iştahına sahip ve ben iki tarafa da zar zor yetişebiliyorum.

O kuş kafesleri için beni *çalıştırıyor*.

Onunla birlikte bir battaniyenin üzerine uzandım, giysilerimiz bir kenara atılmıştı.

"Böyle olman hoşuma gidiyor," diyor parmağını çıplak karnımda gezdirirken.

Ona bir bakış attım. "Eminim biliyorsundur."

"Sadece *bu* şekilde değil, karıcığım," diyor kısık bir kahkaha atarak. "Bu anlarda bana karşı daha açıksın."

Ben mi? Alarm zilleri çalıyor. "Ve sen bundan hoşlandın mı?" Dedim.

"Tabii ki biliyorum."

Atlının yüzünü inceliyorum. "Neden?"

Bakışları benimkileri arıyor. Gözlerindeki altın ışıktaki parlıyor.

Sana aşık olmaktan çok daha fazlası. Zara'nın sözleri kulaklarımda çınlıyor.

War bir şey söylemeden önce, uzakta bir şey hareket ediyor ve şaşkınlıkla sarsılmama neden oluyor. Tüm vücudum açığa çıktı. Çaresizce kıyafetlerimi üzerime toplayıp kendimi örtmeye çalışıyorum.

"Ne oldu?" Savaş'ın sesi keskin. Bakışları benimkileri takip ediyor. Bu bir insan, artık ölüme mahkûm ettiğim biri.

Ama atlı onu gördüğünde vücudundaki gerginlik azalır. "Sakin ol, karıcığım. O benimkilerden biri."

"Sizden biri mi?" Askerlerinden birini mi kastediyor? Çünkü onlardan birinin beni çıplak görmesini gerçekten istemezdim.

"Yeniden canlanan ölüler," diye açıklıyor War.

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Onun bu korkunç yeteneğini neredeyse unutmuştum.

Uzaktaki figürü tekrar içime çekiyorum. "Bunun burada ne işi var?"

"Miriam, ölümsüzlerim bulunduğum ya da bulunduğum her yerde dolaşıyor. Dokunduğum her toprak parçasında devriye geziyorlar."

Ashdod'da zombileriyle karşılaştıktan sonra bunu anlamıştım. "Bir şehirde ne kadar süre devriye gezerler?"

"Sonsuza kadar. Bir bölgeyi sahiplendiğimde, ondan vazgeçmem." Tüylerim ürperdi.

Savaş'ın gittiği her yerde, ölümsüzleri hâlâ oradadır, asla uyumazlar, asla durmazlar, ama her zaman, her zaman avlanırlar.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak atlidan uzaklaşıyorum, o da bu hareketi fark ediyor. Kendime Savaş'ın gerçek doğasını unutturmaya devam ediyorum.

"Beni birçok kez öldürürken gördün Miriam, yine de bu seni rahatsız mı ediyor?" "*Elbette rahatsız ediyor,*" diyorum. "Sana dokunmak istemememe neden oluyor."

Savaş'ın yüzü... gözlerindeki o şiddet geri dönmüş, ama bir an için -tek, kısa bir an için- acısını görüyorum.

Savaş gibi bir doğa gücünün incinmiş hissedebileceğini düşünmek bile neredeyse mantıksız. Ama belki de onları soyduğunuzda savunmasız kalan tek kişi ben değilimdir.

"Ama bana dokunmaya devam edeceksiniz," diyor. "Kuş kafeslerinizin bozulmadan kalmasını istediğiniz sürece, yapacaksınız ve türünüze kazandırdığınız tüm ilerlemeleri ne kadar kolay geri alabileceğimi size hatırlatmama gerek yok."

"Satın aldım," diye tekrarladım. Şimdi incinmiş, kullanılmış ve kirli hisseden benim. Bu durumun benim fikrim olduğunu ya da yaptığının tam olarak bu olduğunu -insan kardeşlerime hayatta kalmaları için en ufak bir olasılık satın aldığımı- unutun; War'ın bundan soğuk, duygusuz bir alışverişmiş gibi bahsettiğini duymak hala içimi yakıyor.

Ayağa kalkıyorum, tamamen çıplak, War'ın ne gördüğü umurumda bile değil. "İkimizin de tüm bunların bu olduğunu bilmesine sevindim." Giysilerimi çıkarmaya başladım. "Seni gerçekten istediğim izlenimine kapılmanı istemem."

"Oh, beni istiyorsun." Atlının sesi neredeyse kendini beğenmiş geliyor. Ayaklarımı tekrar pantolonumun içine sokuyorum. "Siktir. Seni."

"Her şeyi teslim edene kadar olmaz."

Bitti, bitti, *bitti*. Giyinmeyi bitirdim ve uzaklaşmaya başladım.

"Benimle birlikte geri döneceksin," diye emrediyor Savaş arkamdan.

Cevap olarak ona parmağımı gösteriyorum.

Gözümün ucuyla bir hareket gördüğümde daha yirmi metre bile yürümemiştim. Tam zamanında döndüğümde az önceki zombinin bana doğru geldiğini görüyorum.

Çılgılık atmamayı başarıyorum ama yalan söylemeyeceğim, bana doğru koşan yarattığı görünce biraz altıma işedim.

Arkamda, War battaniyemizin üzerinde duruyor ve sahneyi izlerken pantolonunu geri çekiyor.

"Ne yapıyorsun sen?" War'a bağıyorum, gözlerimi zombiden ayırmayı asla tam olarak başaramıyorum.

Ölü adam -en azından bir adam olduğundan eminim- bana doğru savruluyor. Siktir et, koşmaya başladım.

Yaratık beni yakalamadan önce yarım kilometre gidebildim. İkimiz de kumlu toprağa yuvarlanıyoruz.

Tanrım, koku. Sanki biri burun deliklerime tecavüz ediyor. Biraz öğürüyorum. Ve şimdi yarattığı gördüğümde, gerçekten çılgılık atıyorum. Bu, bir şehir önce savaştığım adamlar kadar taze ölü değil. Derisi grimsi bir renkte ve yer yer çürüyerek çürüyen iç organlarını ortaya çıkarıyor.

Atlı Deimos'a doğru ilerlerken zombi beni ayağa sürüklüyor.

Yanımda durup elini uzattı. "Gel, Miriam." War'a ters ters baktım. "Hayır."

"O zaman adamım size eve kadar eşlik etmek zorunda kalacak."

Sanırım saçımda o çürüyen adamın parçaları var. Kesinlikle gömleğime ve pantolonuma bulaşmışlar.

Bu kıyafetleri yakmak zorunda kalacağım.

Lanet olsun. "En azından daha iyi bir arkadaş olacak," diyorum.

Savaş kaşlarını çatarak bana bakıyor, aynı anda hem sinirli hem de rahatsız görünüyor. "Öyle olsun. Yürüyüşün tadını çıkar, karıcığım."

Sonra da çekip gidiyor. Piç kurusu.

Kampa dönmek neredeyse bir saatimi alıyor ve yol boyunca ölü adam kolumun üst kısmını tutuyor. Onun pis kokusu çok fazla ve dört ayrı kez kusuyorum. Sonunda sadece burnumu tıkıyorum ve ağzımdan nefes alıp veriyorum.

Buna rağmen, geri dönme kararımdan pişman değilim. Azıcık bile değil. Şu anda ölü adam hala Savaş'tan daha iyi bir arkadaş.

Atlıyı günlerce bir daha görmedim. Beni çağırıyor ve ben de çadırından uzak durup zamanımı okuyarak, silah yaparak ve Zara ve korkmuş yeğeniyle ziyaret ederek geçiriyorum.

Bu yüzden kampı topladığımız gün bana bir at verilip Savaş'ı beklemem söylendiğinde şaşırdım.

Neredeyse bilmiyorum.

Savaş'ın ölülerinin dünyanın tüm yıkılmış şehirlerine musallat olduğunun ortaya çıkmasına artık üzülmiyorum. Bu korkunç ve şok edici ve atlıyı zaten hayal ettiğimden daha da barbar yapıyor, ama olan oldu ve artık biliyorum.

Kampa geri dönmek için yaptığım mide bulandırıcı yürüyüş için bile üzülmedim - gerçi döndükten sonra bir süre üzül müştüm.

Bu noktada sadece kızgın *olduğum için kızgınım* ve bilmiyorum, bu duygu kendi başına bir atalet geliştirdi.

Ama sonra Savaş ufukta yükselen kızıl bir güneş gibi kampa doğru geliyor ve onu görmek için sabırsızlanıyorum - ona kızmak için, derin sesini duymak ve o yüze bakmak için sabırsızlanıyorum. Ve belki ona dokunmak için bile. Adamdan hoşlanmıyor olabilirim ama sanırım ona bağımlıyım.

Atlı yanıma geldiğinde durdu. Birkaç saniye bana baktı.

"Karım," diyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Savaş."

Bana hafifçe başını sallıyor ve tekrar yola koyuluyor. Onu alayın önüne kadar takip ediyorum, tüm ordunun gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Sonra hepsi arkamızda kalıyor ve sadece ben, Savaş ve önümüzdeki sonsuz yol kalıyoruz.

İlk konuşan atlı olur.

"Eğer evleneceksek, iyi geçinmek zorundayız."

"Biz evli *değiliz*," diyorum beş milyarıncı kez.

"Evliyiz."

Sinir bozucu adam!

"Ölü bir adama beni yakalattın!" Tamam, belki kampa geri döndüğüm için hâlâ biraz kızgınım. Olmaya da hakkım var. İki *gün* boyunca ceset gibi koktum.

"Dinlemezdin," diyor.

"Hayır, dinlemeyen *sendin*!" Sesimi yükselterek söylüyorum. Evet, arenaya geri dönmeye ve bu adamla dövüşmeye çok hazırım. "İnsanlara hükmetmeye o kadar alışmışsın ki bana da hükmedebileceğini sanıyorsun."

"Tabii ki yapabilirim."

Eğer kaçabilseydim War'ı boğardım.

"Evlilik böyle yürümez," diyorum duygularımı yatıştırmaya çalışarak.
"En azından iyi bir evlilik değil ve sen bunun iyi bir evlilik olmasını istiyorsun, değil mi?"

Neden onu ikna etmeye çalışıyorum ki?

Bana uzun uzun baktı. "Tabii ki karıcığım."

"O zaman *beni dinlemeli ve fikirlerime saygı* duymalısın." Bunlar evliliğin en bariz iki kuralı ama War bunların tamamen farkında değil.

"Ve sen de benim irademe saygı duymalısın," diye karşılık veriyor.
"Karım olarak, senden talep ettiğim birkaç kez itaatkâr olmalısın."

İtaatkâr mı?

Kırmızı görüyorum.

"Siktir et. Boşanmak istiyorum." "Hayır."

"İtaatkâr olmayacağım, hatta itaatkâr olmamı bile *istemiyorsun*. İstemediğini biliyorum." Belli ki etrafında çok fazla kadın düşmanı var.

War bir elini yüzünde gezdiriyor, taktığı yüzüklerden biri ışığı yakalıyor.
"Kendi kılıcım ile dövülüyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor.
"Peki. Daha *saygılı* olmaya çalışacağım. *Fikirlerinize...* saçma olsalar bile."

Ona ters ters bakıyorum.

"Ve ben de senin yumuşak ölümlü isteklerini dinleyeceğim. Ama karşılığında, *istediğimi* verdiğimde beni dinlemelisin."

"Dinleyeceğim," diyorum.

Bunu kabul etmeyebilirim.

"Güzel." Memnun

görünüyor. Ona sadece bir bakış attım.

Bu uzun bir yolculuk olacak.

Kurallarımı terk ettim. Kıyamette hayatta kalmak için olanları. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum - onları Aşdod'da mı bıraktım, yoksa ben onları terk etmeden önce Ariş'e kadar gittiler mi?

Tek bildiğim, artık her birinin kıyameti yöneten atlılardan biriyle birlikte olduğum için kıyametten kurtulmak için geçerli olmadığı.

Hâlâ bağılı olduğum tek kural beşinci kuraldır: Cesur olmak. Günümün uyanık olduğum her saniyesi, aslında tek yapmak istediğim altına sıçmak ve saklanmakken cesur olmaya çalışmamdan ibaret.

Maalesef bu çorak çölde saklanacak hiçbir yer yok.

Uzun ve yalnız bir yolculuk. Gittiğimiz yol kesintisiz çölle çevrili. Ve sağımda okyanusun uzandığını bilsem de, otoyol o kadar içeride ki, genellikle o mavi suyu göremiyorum.

Yaz güneşi ikimizin üzerine acımasızca vuruyor ve at sürdüğümüz süre boyunca iki kilometre gitmiş olabiliriz... ya da iki yüz. Bunu söylemek imkansız.

İlerlediğimizi söyleyebilmemin tek gerçek yolu geçtiğimiz birkaç yer işareti - terk edilmiş bir ev, çorak bir karakol, bir el pompası kuyusunun yanındaki su yalağı. Ve tabii ki yanından geçtiğimiz birkaç balıkçı köyü, üzerlerinde daireler çizen bir grup leş kuşu.

Sonunda güneş önümüzde batıyor ve War bize ve atlarımıza dinlenmemiz için bir yer seçiyor.

İkimiz ateşi yaktıktan sonra, akşam yemeğini kızartmaya başlıyorum. Bu yolculukta War bir tava ve pişirmek için biraz tuzlu et getirmişti. Et şeritlerini yerleştirdikten sonra onlara bakıyorum. Onları görmek midemi bulandırıyor. Savaş sırasında vücutları parçalanmış insanlara çok benziyor.

Yanımdaki atlı, kalçalarının üzerine oturmuş, ateşe bakıyor.

"İnsanları öldürmek için ölülerinizi kullanabilecekken neden bir ordunuz var?" Çalışırken ona soruyorum.

Bana öyle geliyor ki, Savaş bir el hareketiyle hepimizi yok edebilir ve bu çok daha hızlı ve kapsamlı olur.

"Madem yapabiliyorsun, neden sürekli şarkı söylemiyorsun?" diye soruyor, gözleri parlayarak. "Yapabiliyorsan neden her yere koşmuyorsun? Gücümün olması onu her zaman kullanmak *istediğim* anlamına gelmiyor."

Yani bizi bu kadar etkili bir şekilde öldürmek istemiyor mu? Bilmiyorum. Bu onun merhameti mi yoksa zalimliği mi?

"Ayrıca," diyor, "kamptan oldukça keyif alıyorum. Bana kim olduğumu ve her zaman kim olduğumu hatırlatıyor."

Savaş hayata geçirildi, demek istiyor.

"Bu biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?" Ben de öyle diyorum. "Etrafınıza insanları toplayarak ve onların arkadaşlığından keyif alarak kim olduğunuzu hatırlamak istiyorsunuz."

"Hayır, hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum," diyor War, paketlediği bir şişe şarabı almak için ayağa kalkarken. Şarap ve iki kadehle geri dönüyor. Tekrar oturarak, "Ben insanlardan doğdum ve onları yargılamak için buradayım. Doğal olarak onların arasında olmak istiyorum."

"Demek içinizde insanları seven bir yan var," diyorum.

"Elbette insanları severim." Savaş şarabın tıpasını açtı ve her birimize birer bardak doldurmaya başladı. "Sadece onları bağışlayacak kadar değil."

Bu çok çarpık.

Bardaklardan birini bana uzatıyor ve ben de derin bir yudum alıyorum.

"Ben insanların komutanıyım," diye devam ediyor. "Ölüm bile benim erişimimi durduramaz."

Ölüm bile erişimimi durduramaz.

Savaş haklı. Ölüyken bile bizi silahlandırabilir. Beni kampa geri götüren hortlağı hatırlıyorum. Gözlerinin çoğu gitmiş, derisi benek benek olmuş ve dökülüyordu ama yine de canlıymış gibi hareket ediyordu.

"Ölüleri nasıl kontrol ediyorsunuz?" Dedim.

Atlı bakışlarını bana yöneltti. "Tanrı'nın güçlerinden bahsediyoruz, Miriam. Sana verebileceğim insani bir açıklama yok."

"İsteseydin hemen şimdi yapabilir miydin?"

Savaş kaşlarını kaldırır. "Ölüleri diriltmemi mi istiyorsun?"

Sorduğum şey tam olarak bu değildi ama yine de konuyu açtığı için sapkınca merak ediyorum. Nedenini bilmiyorum. Korkunç ve ürkütücü.

Yine de başımı sallıyorum.

Atlı elini uzatıyor ve etrafımdaki toprağın gıdıklanıyormuş gibi ürperdiğini hissediyorum. Birkaç metre ötede kurak toprak kayıyor ve bir atın kısmi iskeleti kendini kumlu topraktan çekip çıkarıyor. Yaratığın birçok kemiği eksik ama elinden geldiğince ayakta duruyor.

Bunun sihirden başka bir şey olduğunu söylemek zor.

İskelet halindeki at, çoktan ölmüş gibi görünmesine rağmen sanki canlıymış gibi hareket etmeye başlar.

"Bu... insan değil," diyorum.

"Hem insanları hem de yaratıkları yeniden canlandırabilirim."

At bana doğru geliyor ve içgüdülerim bana kalkıp kaçmamı söylüyor. Ama lanet olsun, daha kötülerıyla de karşılaştım. Bu yüzden orada oturdum ve yaklaşmasına izin verdim.

Atın ağzı omzuma çarpıyor ve bir parçam at gibi hareket eden ve at gibi davranan bu zavallı şey tarafından silahsızlandırılıyor

Uzun zaman önce son nefesini vermiş olsa
bile. "Tatmin oldunuz mu?" Savaş sorar.
Başımı sallıyorum, belki biraz fazla hızlı.
At benden birkaç adım uzaklaşıyor, sonra bir anda yere düşüyor,
dağılmış bir kemik yığınınından başka bir şey değil.

Bölüm 35

GECE bastırır ve ateş kendini yakar. Tam akşam havası serinlemeye başlamışken, atlı ateşten kalkıyor. Arkamda silahlarını çıkardığını duyabiliyorum. Elimde hâlâ boş kadehim var ve midemdeki şarap çalkalanıyor.

Anlaşmamızdan bu yana atlıyla ilk kez seyahat ediyorum ve burada, etrafımızda bir ordu olmadan, evrenim çok küçük geliyor. Sadece beni, Savaş'ı ve birlikte olduğumuz her seferde içimde yükselen bu rahatsız edici duyguyu taşıyacak kadar büyük.

Atlı yanıma geldi ve elini uzattı. "Gel, karıcığım. Geç oldu ve senin sıcak tenini benimkine karşı hissetmek istiyorum."

Aynı rahatsız edici his benim içimde de yükseliyor. Şu anda sersemlik ve atlıya teslim olmanın verdiği bir heyecan var. Ya hep ya hiçiz, ya düşman ya aşığız. Baş döndürücü. Bedenlerimiz ağızlarımızdan çok daha iyi anlaşıyor.

War'ın elini tutuyorum ve beni bize yaptığı palete götürmesine izin veriyorum. Bu gece sadece bir yatak var. Gördüğüm manzara karşısında karın kaslarım sıkıştı.

Atlı beni kendine çekiyor, elleri siyah saçlarıma gidiyor ve eğilip beni öpüyor. Ve öpücük beni tamamen açmak için gereken tek şey.

Uzun gün boyunca ona karşı duyduğum tüm arzuyu bastırmıştım ama şimdi ağır eli boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Kendi ellerim onun karın kaslarını buluyor ve Tanrı bu adamı yaratırken *açıkça* önyargılı davranmış çünkü Savaş mükemmel. Her sert çıkıntı, her eğimli kas ve yağsız kenar - mükemmel, mükemmel, mükemmel.

Beni soyarken, mükemmel *olmadığının* çok açık olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Uzun zaman önce geçirdiğim kazadan kalma yara izlerim var, o zamandan beri girdiğim tüm çatışmalardan kalma yara izlerim var ve işim için kendime verdiğim tüm çentik ve kesiklerden kalma yara izlerim var. Bir de doğuştan sahip olduğum kusurlar var.

Bu atlıya kıyasla ben kaba saba biriyim.

Ama Savaş beni aşağı indirip son giysilerimi de çıkarırken, elleri ve dudakları mükemmelmışim gibi üzerimde geziniyor. Atlı kalçalarımın arasından kayıyor ve ben yıldızlara bakarken aptalca, korkunç bir gözyaşı süzülüyor. Çünkü kendimi çok değerli hissediyorum. O kadar aziz ve o kadar *mükemmel*.

Bu şekilde olmamalı. *Olmamalı*.

Ama böyle.

İkimiz de yorulduktan sonra, Savaş'la birlikte onun paletine uzandım. Sanırım bizim paletimiz, eğer kendime karşı dürüst olursam.

Atlıya bunun doğru hissettirdiğini söyleme zahmetine girmiyorum. Onun gülünç vücudu bir şekilde benimkine bir yapboz parçası gibi uyuyor.

Savaş parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bana kendinden bahset," diyor. "Ne bilmek istiyorsun?" Ona bakarak soruyorum. Keşke yapabilseydim

Karanlıkta yüzünü görebiliyordum.

"İnsan olmayı size sevdiren nedir? En sevdiğin şeyler nelerdir? Hepsini bilmek istiyorum."

"Sanatı severim," diyorum dikkatle, gökyüzüne bakmak için arkamı dönerek. "Çöpleri güzel nesnelere dönüştürmeyi seviyorum."

"Silahlarınızı kastediyorsunuz," diyor.

Kendimi onun vücuduna doğru uzatıyorum. Buna karşılık War beni kendine doğru çekiyor.

"Sanatımdan bu şekilde para kazanabildim," diyorum. "Ama evet, silahlarım da bunun bir parçası."

"Peki sanattan neden hoşlanıyorsunuz?" Savaş soruyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Benim için katartik bir şey. Bilmiyorum." "Bana başka bir şey söyle," diyor Savaş.

"Annemin Şakşuka'sının tadını özlüyorum," diye itiraf ediyorum. Onun baharatlı kahvaltı yemeğinin tam versiyonunu nasıl pişireceğimi hiç öğrenemedim. Bunun gibi o kadar çok küçük, basit şey var ki, onu kaybettiğimde onları da kaybettim.

"Başka ne var?"

"Kız kardeşim Lia şarkıcı olmak istiyordu." War'ın bana kendimi sorduğunu biliyorum ama ben buyum işte; ailesinin hayaletlerini taşıyan yalnız bir kız. "Sesini nereden aldığını bile bilmiyorum," diye devam ediyorum. "Geri kalanımız bir melodiyi taşıyamazdı, ama o taşıyabilirdi. Geceleri uyuyamadığında şarkı söylerdi ve ben bundan nefret ederdim - aynı odayı paylaşıyorduk."

ekle. "Ama sonra bir noktada rahatlatıcı olmaya başladı ve sık sık onun şarkılarıyla kendimden geçiyordum."

Geri döndüğümde her şeyin en kötü kısmı bu olabilirdi. Sessizlik. Orada, eski yatağında, kız kardeşimin yatağının karşısında yattığım ve hiç gelmeyen şarkıyı beklediğim pek çok gece oldu. Bir süre sonra onun yatağında uyumaya başladım, sanki bir şekilde eski çarşaflarından onun iliğini emebilirmişim gibi. Hiç işe yaramadı. Ne zaman bile Daha sonra annemin yatağına geçtim ve orada biraz olsun rahatlamaya çalıştım.

"Bazen ok ve yaylarıma müzik notaları kazıyorum," diye itiraf ediyorum War'a. "Notaların ne anlama geldiğini ya da doğru çizilip çizilmediğini bile bilmiyorum ama bana Lia'yı hatırlatıyorlar."

Atlı boşta kalan elini kolumda gezdiriyor ve tüm bu durumun ne kadar mahrem olduğunu hatırlıyorum.

"Silahlarınızın üzerine başka bir şey kazıyor musunuz?" diye soruyor. Ona tekrar bakıyorum. "Neden bilmek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum karıcığım," diyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Derin bir nefes alıyorum. "Babam için hamsiler çiziyorum." Kaç tane silahı avuç içine yerleştirilmiş bir nazar imgesiyle süslediğimi söyleyemem bile.

"Neden Hamsas?" Savaş sorar.

Bilinçsizce bileziğime uzanıyor, gökyüzüne tekrar odaklanırken küçük metal tılsımı parmaklıyorum.

"Hamsalar Yahudiler arasında 'Miriam'ın Eli' olarak bilinir," diye açıklıyorum. "Babam ne zaman üzerinde hamsa olan bir mücevher görse, onu benim için satın alırdı - çünkü o benim adaşımdı." Taktığım hamsa, ondan kalan son mücevher parçası. Geri kalan her şeyi son on yılda kaybettim. Bunu da kaybedeceğim günden çok korkuyorum.

"Ve annemin şerefine," diye devam ediyorum, "bazen bir kılıç oyardım -ya da bazen bir kalbi delen bir kılıç- yaylarıma. Kılıç, onun silahlarla ilgili kitaplarından öğrendiklerimin şerefine, kalp ise... şey, bu kendi kendini açıklayan nedenlerden dolayı." Aileme neden bu kadar değer verdiğimi ve onları neden bu kadar umutsuzca özlediğimi yeniden hatırlayınca kendi kalbim sızladı.

Atlı sessizdir. Keder ve üzüntü gibi zor duygularla pek iyi başa çıkamadığını fark ettim.

"İnsan olmak çok garip," diyor War sonunda. "Uzun süre boyunca insan olmanın nasıl bir şey olduğunu izledim ama hiç hissetmedim. Bir kadına dokunmanın, yemeğin tadına bakmanın ya da güneşi tenimde hissetmenin gerçek mutluluğunu anlamadım. Biliyordum ama erkek olana kadar *anlamamıştım*."

"Hâlâ anlamadığım şeyler var," diyor neredeyse kendi kendine.

War bunu bilmiyor olabilir ama böyle konuştuğunda büyüleyici oluyor, sanki bir ayağı bu dünyada bir ayağı başka bir dünyada gibi.

"Ne tür şeyler?" Ben soruyorum.

"Kayıp," diyor. Bir an sessiz kalıyor. "Savaşın en yaygın yönlerinden biri ama ben bunu hiç yaşamadım."

"Umarım hiç yapmazsın" diyorum, ailemi yeniden düşünerek.

Kayıp asla iyileşmeyen bir yaradır. Asla asla asla. Kabuk bağlar ve bir süre için orada olduğunu neredeyse unutabilirsiniz, ama sonra bir şey - bir koku, bir ses, bir anı - o yarayı yaracak ve size bütün olmadığınızı tekrar hatırlatacaktır. Bir daha asla tam olarak bütün *olamayacağınızı*.

"Bana onlardan biraz daha bahset," diyor War. "Ailenden."

Boğazım çalışıyor. Onlar hakkında konuşmaya devam edecek gücüm var mı bilmiyorum. Ama sonra dudaklarım aralanıyor ve kelimeler dökülüyor.

"Babam tanıdığım en bilge adamdı," diyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, onu sadece çocukken tanıdım ve çocukken yetişkinler genelde çok bilge görünür." Daha fazlasını hatırlamaya çalışarak gökyüzüne bakıyorum. "Babam komikti, gerçekten çok komikti." Bunu söylerken gülümsüyorum. "İnsanı güldürürdü, genellikle de kendi aleyhine. Yine de sorun değildi, çünkü kendisiyle de her zaman dalga geçerdi. Herkesin pürüzlerini kutlamakta çok iyiydi."

"Ve o çok ... *gerçektir*." Benimle eşitmişim gibi konuştuğu çok zaman oldu. "Bazı insanlarla asla yüzeyin altına inemezsin, anlıyor musun?" Atlı muhtemelen bilmiyor olsa da, diyorum. "Babamla, her zaman yapabilirsin."

Onun anısına tutunmaya çalışıyorum.

"Sesini unuttum," diye itiraf ediyorum. "İşin en korkutucu kısmı da bu. Sesinin nasıl çıktığını hatırlayamıyorum. Söylediği şeyleri hatırlayabiliyorum ama bunu değil."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Atlı hiçbir şey söylemiyor, sadece saçlarını okşuyor.

"Annem sessiz ama güçlüydü. Bunu babam öldükten sonra bana ve kız kardeşime tek başına bakmak zorunda kaldığında öğrendim. Onun sevgisi şiddetli bir şeydi."

Sessizliğe gömülüyorum.

"Ne oldu onlara?" Savaş diyor ki.

Ona babamın nasıl öldüğünü zaten anlattım. Annem ve kız kardeşime gelince...

"Bir kaza oldu."

Su içeri akıyor-

Boğazıma dokunuyorum. "Bu yara izi orada oldu." Hikayenin geri kalanını paylaşmak için kendimi zor tutuyorum.

War'ın eli saçlarımı okşamayı bıraktı. Bir süre sonra parmakları boğazımın sütununda ilerliyor. Yara izine geldiklerinde duraklıyorlar. Başparmağı köprücük kemiklerimin arasındaki kabarık deriyi yumuşatıyor.

Kendi elim boğazımdan uzaklaşıyor ve parmak ucunun verdiği hisse karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Özür dilerim karıcığım," der atlı. "Senin talihsizliğin benim kazancım." Kaşlarım çatıldı. Bu çok garip bir söz.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi açarak soruyorum.

Beni kendine çekerken War'ın dudakları tenime değiyor. "Bu yarayı aldığın gün benim olduğun gündür."

TÜM YERLER kıyametten etkilenmiş gibi görünmüyor.

İki gün sonra girdiğimiz köy gibi modern dünyanın açıkça geçmişte bıraktığı ücra köyler var. Buralar, çiftçilerin hala hayvanlarını sokaklarda güttüğü, köpeklerin vahşi olduğu ve binaların son bin yıldır aynı kerpiç mimariyi kullandığı yerler.

Bu kasabalar kıyametin etkisini neredeyse hiç hissetmemiş gibi görünüyor ve benim şehrimden çok daha zarif bir şekilde atlattılar.

Savaş'la birlikte Akdeniz'in kıyısında birkaç sokaktan ibaret olan balıkçı köyüne giriyoruz. Biz geçerken birkaç adam evlerinin önünde oturmuş Türk kahvelerini yudumluyor ve elle sarılmış sigaralarını içiyorlar.

Onlara hayretle bakıyorum. Savaş ve ben birçok kasabadan geçiyoruz, ama neredeyse hepsi çoktan ölüm tarafından ziyaret edilmiş.

Bu köy değil. Buradaki insanlar her zamanki gibi bugünün tadını çıkarıyor.

"Onlarla ne yapacaksın?" Soruyorum, sorum atımın ayak sesleriyle *noktalanıyor*.

"Her zaman yaptığım şeyi, karıcığım."

Bunun üzerine midem sıkışıyor. War'ın yanında yolculuk etmek aniden, belirgin bir şekilde rahatsız edici oldu.

Şehrin içine doğru ilerledikçe gözleri üzerimize çekiyoruz. Savaş'ın kim olduğunu onu ilk gördükten kısa bir süre sonra anladım; şimdi insanlar baktıkça onların da benimle aynı şeyi fark edip etmediklerini merak ediyorum.

Ya da basitçe, bugünlerde kimse yabancılara, özellikle de sırtlarında devasa kılıçlar taşıyan yabancılara güvenmiyor olabilir.

"Onları öldürmek zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum nefesimin altında. "Burayı es geçebilirsin. Sadece cehennem için."

"Karım ve onun yumuşak kalbi," diyor War. Kulağa gerçek bir iltifat gibi geliyor. "Bunu gerçekten ister miydin? Bu insanları bağışlamamı?"

Ciddi mi?

Acımasız yüz hatlarına
bakıyorum. Evet, sanırım
gerçekten öyle olabilir.

"Yapardım," diyorum, buna inanmaya zorlukla cesaret ederek.

Savaş birkaç saniye bana bakıyor ve ben de artan izleyicilerimizi görmezden gelerek onun bakışlarını tutuyorum.

Sonunda boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve tekrar yola odaklanıyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Ellerim dizginleri sıkıyor. Çok gerginim, çok, çok gerginim. Savaş'ın kılıcını çekmesini, bana bunun zekice bir numara olduğunu söylemesini bekliyorum ama yapmıyor.

Köyün içinden geçiyoruz, sonra onu tamamen arkamızda bırakıyoruz. Ancak o zaman nefesimi tamamen bırakıyorum. Ancak köy tamamen gözden kaybolana kadar konuşmuyorum.

"Onları sen öldürmedin," diyorum, inanmayarak.

"Hayır," diye kabul ediyor War. "Ben yapmadım. Bunun için ölmüştüm."

Ayaklarımızın altında yer sarsılıyor. Yaklaşık bir dakika sürüyor ama sonunda arkamızdan çığlıkların yükseldiğini duyuyorum ve artık o köye ne olduğunu tam olarak biliyorum.

Bölüm 36

BU KEZ, kamp kurulduğunda ve çadırlar kurulduğunda, diğer eşyalarımıyla birlikte benimki de kayıp.

Bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum.

Savaş'ın çadırına daldım. "Nerede o?" Talep ediyorum.

Oda Phobos binicileriyle dolu, hepsi de yakıp yıkacakları bir başka kasabanın haritasını inceliyor. Bana bakıyorlar.

Beni Arış'te yoldaşını öldürürken yakalayan Uzair kaşlarını çatarken, bana karşı nazik davranan tek fobos sürücüsü olan Hussain bana okunamayan bir bakış atıyor.

Ama herkesi gölgede bırakmayı başaran War'ın uğursuz formu. Bugün özellikle vahşi görünüyor, kol korumaları takılı ve göğsü çıplak, kıpkırmızı dövmeleeri göğüs kaslarını sardıkları yerden parlıyor.

"Karım." Gözlerini kaplayan sürme özellikle kalın ve onu çok *başka gösteriyor*.

"Çadırım nerede?" Talep ediyorum.

"İçinde duruyorsun."

Bakışlarımı kısıyorum. "Anlaştığımız şey bu *değildi*." "Ben insanlarla pazarlık yapmam," diyor

War.

Bakışlarım tekrar odanın içinde geziniyor ve Savaş'ın atlılarının tüm yüzlerini inceliyorum. Birdenbire anladım.

Arish'te, atlıları onun adamları arasında zayıf gösterdim. Şimdi otoritesini geri kazanıyor, hem de benim pahama.

Şu anda söyleyeceğim hiçbir şey onu raydan çıkaramaz. Bu sadece ifadesinden bile belli. Şu anda söyleyeceğim herhangi bir şey beni zayıf ve mızımız göstermekten başka bir işe yaramayacak ve zaten bu sürücülerin benim hakkımdaki düşünceleri oldukça düşük görünüyor.

War'a son bir kez bakıp gitmek için dönüyorum.

Atlı beni kendisiyle yaşamaya zorlayabilir ama gündüzleri burada kalmaya zorlayamaz.

"Ah, Miriam," diye sesleniyor atlı bana tam çadırın kapağına ulaştığımda. "Son bir şey daha: Yarın savaşa girdiğimizde sen de benimle geleceksin."

ERTESİ SABAH Savaş'ın ağzının omzumun üzerinden öpücükler gönderdiğini hissederek uyanıyorum. Oda yağ lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılmış. İkimiz de çıplağız ve onu bana karşı sert hissediyorum.

Öpücükleri koluma doğru ilerliyor.

Atlıyla yaşamaktan korktuğum şey *buydu*. Benim gibi yalnız bir kız bununla nasıl savaşabilir ki? Arzuladığım her şey bu ve yanımdaki şeytan da bunu biliyor.

"Teslim ol," diye fısıldıyor tenime karşı.

Ona karşı geriliyorum. "Teslim oluyorsun."

İnliyor, bir eli kalçamı kavlıyor. Bir anlığına içime giriyor. Alnını sırtıma yasladığını, nefes alış verişinin ağırlaştığını hissediyorum. "Seni burada, bana karşı hayal ederek bugün neredeyse dikkatim dağılacak."

İsteksizce ayağa kalkıyor ve kim olduğundan ve beni onunla yaşamaya zorladığı gerçeğinden nefret etsem de, şu anda en çok yanımdan ayrıldığı için üzgünüm. Kalbin ve aklının birbiriyle savaş halinde olması nasıl bir şey?

Gerçekten kendi çadırıma ihtiyacım var.

"Gel karıcığım," diyor Savaş. "Savaşa hazırlanma vakti geldi."

Bu hatırlatma beni ayıltıyor. Bugün daha fazla insan ölecek. Önce Kudüs, sonra Aşdod, sonra da Ariş. Şimdi de havadaki fısıltılara bakılırsa Port Said'e saldıracakmışız gibi geliyor. Yüzümü ovalıyorum, başka bir katliam günüyle yüzleşmeye hazır değilim.

Çadırın karşısında War önce siyah pantolonunu, sonra da siyah gömleğini giyiyor. War'ın bu kıyafeti her zaman aynıdır ve bir gün önce ne kadar parçalanmış ve kanlı olursa olsun, sabahları her zaman bozulmamış durumdadır.

O kadar da temiz olmayan kendi gömleğini ve pantolonumu alıp üzerime geçiriyorum. Botlarımı bağlamak için tekrar oturuyorum, sonra yayım ve sadağımla başlayarak silahlarımı kuşanmaya başlıyorum.

"Neden savaşa girmeme izin veriyorsun?" Sadağımla sabitlemeyi bitirirken ona soruyorum.

Onun bakış açısından, mücadeleye katılmaya devam etmem için herhangi bir neden göremiyorum.

Atlı, deri eldivenlerinden birini bağladığı yerden bana bakıyor. "Neden acaba?" diye düşünüyor. "Sevecen bir koca gibi seni yatağımıza zincirlememi mi tercih edersin?"

"Sadece benimle kalırsan," diyorum, hiç vakit kaybetmeden. Yarı ciddiyim. Savaş'ı savaştan uzak tutabilseydim... ama hayır, ordusu ve ölüleri onun için öldürme işini yapacaktı.

Bunun üzerine gözleri kızarır.

"Sen beni baştan çıkarmak için yaratılmışsın, karıcığım," diyor.

Süvari bir geyiği bağlamayı bitirir ve diğerine geçer. "Bana evlilikte birbirimize saygı göstermemiz gerektiğini söylemiştin."

Ben ... yaptım. Hatırlamasına şaşırdım.

"Dövüşmek istiyorsun. Ben de senin isteklerine saygı duyuyorum."

Savaş'ın saygı anlayışı bu mu? Bu saçmalığa neredeyse gülecektim. Beni çadırında uyumaya zorladı - yani, saygının canı cehenneme - ama yine de beni öldürebilecek bir savaşta savaşmama izin verecek çünkü bu yapılacak kocaca bir şey mi?

Dürüst olmak gerekirse, atlı mantığına çok benziyor.

"Ayrıca," diye ekliyor Savaş, kendi düşüncelerimden habersiz, "insanları öldürüyorsunuz."

"Ölmesini istediklerin değil," diyorum hançerimi yanıma sabitleyerek.

"*Hepsinin ölmesini* istiyorum," diyor. "İşimi kolaylaştırıyorsun."

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum ve sanki zihnimde bir el bombası patlıyor.

Onun davasına yardım ediyorum.

Öldürdüğüm her bir kişi, dünyada yaşayan bir kişi daha eksiliyor.

Akut bir tür yıkım içime çökerken tüm saygı düşünceleri yok olup gidiyor. Ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum ve bir an için hasta olacağımı düşünüyorum.

Gerçekten faydalı bir şey yaptığımı sanıyordum.

Savaş zırhını giymeyi bitiriyor ve bana doğru geliyor. Çadırın dışında birkaç boğuk ayak sesi duyabiliyorum, askerler sessizce evlerinden çıkıyor ve kendilerini bir günlük savaşa hazırlıyorlar.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

Neredeyse hayır diyecektim. Hâlâ o ifşanın etkisindeyim. Şu anda istediğim son şey daha fazla insan öldürerek atlının ekmeğine yağ sürmek.

Ama sonra baskınları kadınlara tecavüz etmek ya da başka zulümler yapmak için bir fırsat olarak kullanmayı seven askerleri hatırlıyorum. Yine de birilerinin onları hizada tutması gerekiyor - savaşın sözlerine lanet olsun.

Atlıya başımla selam veriyorum ve birlikte çadırdan çıkıyoruz.

BU KEZ, Savaş'a binmek hiç de rahatlatıcı gelmiyor. Atlı beni yakınımda tutuyor ama uzakta hissediyorum. Aklını öldürdüğü yere götürdüğüne dair içimde korkunç bir şüphe var.

Şehir aşama aşama ortaya çıkıyor; önce birkaç köhne bina, sonra birkaç tane daha, ardından hızla şehir kendini tamamlıyor. Port Said, Akdeniz'in hemen kıyısında, her kilometrekaresi bina üstüne bina ile tıka basa dolu. Bu erken saatte şehir sessiz, çok sessiz.

Göğsüm daralıyor. Savaş ordusunun ön saflarında yer almanın ne demek olduğunu ancak şimdi anlamaya başlıyorum. Savaşı sadece bir süre devam ettikten sonra gördüm. Onu neyin ateşlediğini hiç görmedim. Ve şimdi Savaş'ın evlere girip insanları kendi yataklarında öldürdüğünü görüyorum.

"İnmem gerek," diye fısıldadım.

Aksine, Savaş'ın kolu bana daha sıkı sarılıyor. "İnmem gerek," diyorum daha yüksek sesle.

Atlı beni tamamen görmezden geliyor, ama mücadele etmeye başladığımda, tutuşu inatçı hale geliyor. Çelik bir bantla sıkıştırılmış gibiyim.

War diliyle bir tıkırtı çıkarıyor ve Deimos dört nala ilerleyene kadar hızlanmaya başlıyor. Koyu kahverengi saçlarım arkamda savruluyor ve kalçamda kılıfında duran hançer defalarca uyluğuma çarpıyor.

"Ne yapıyorsunuz-?" Daha sorar sormaz karanlığın içinden bir çift figürün çıktığını görüyorum, ellerinde silahlar bize bakıyorlar. Karanlığın içindeki üniformaları fark etmem biraz daha uzun sürdü.

Mısır ordusu.

İçlerinden biri yayına bir ok takıyor ve bize doğrultuyor. "Durun ve işinizi bildirin," diye emrediyor. Yanındaki diğer asker de aynı şekilde yayını kaldırıyor.

Savaş arkasına uzanıyor ve kılıcını kınından çekerken uğursuz bir vınlama duyuyorum.

"Yapma Savaş," diyorum, bağırmaya başlayan adamlara bakarak. "Lütfen yapmayın."

Beni görmezden geliyor.

Bir sonraki anda, bir ok yüzümün yanından vızıldayarak geçiyor, o kadar yakın ki havayı keserken çıkardığı tıslamayı duyuyorum.

Tüm bunlar olurken Savaş dörtmala üniformalı adamlara doğru ilerlemeye devam ediyor. Eyerinin yanına eğilmiş, kocaman kılıcını elinde tutuyor. Bir ok daha vızıldayarak geçiyor, bu seferki atlıyı göğsünden vuruyor. Tıslayarak nefes alıyorum.

Ve sonra Savaş adamların üzerine gelir. Kılıcını savuruyor, bir sineği savurur gibi bir askeri kesiyor. Çılgılığımı yutuyorum, birkaç damla kanın bana çarptığını hissetsem bile.

Diğer Mısırlı asker topuklarının üzerinde döner ve avazı çıktığı kadar bağırarak koşar: "Atlı geldi! Savaş burada!"

Savaş lorduna karşı tekrar mücadele ediyorum, kaçmaya çalışıyorum. "Kes şunu, Miriam," diye emrediyor.

Siktir et.

"Seni şimdi yüzüstü bırakırsam siviller sana saldırır, seni tanımazlarsa atlılarım da saldırabilir."

Bu biraz mantıklı. Demek istediğim, bir kasabaya baskın yapmak için giren ordunun en önünde olduğunuzda, öldürmekten kaçınmanız gereken tek kişi atlının kendisidir. Geri kalan herkes adil bir oyun.

Savaş başka bir askeri eziyor, kafasını omuzlarından ayırıyor.

Durmayacak. Asla durmayacak.

Bağırışmalar şehre yayılırken ve daha fazla üniformalı adam bize doğru koşarken bile onunla ciddi bir şekilde savaşmaya başlıyorum.

"Miriam."

"Bırakın

beni."

İstemiyor, inatçı tutuşundan bunu hissedebiliyorum. Özellikle de insanların evlerinden çıkmaya başladığı ve Mısır askeri birliklerinin harekete geçtiği şu günlerde.

"Lanet olsun, Miriam." Kılıcını kınına sokar. "Benimle savaşırsan seni koruyamam."

Etrafımda dönüyorum. "Şu anda beni hiç koruyamazsın." Ne demek istediğimi anlatmak istercesine bir ok daha vızıldıyor.

Evet, haklı olabileceğimi belki de ilk kez fark ettiği için gözleri biraz açılıyor.

"Hem beni hem de değerli savaşını alamazsın," diyorum.

Çenesi sıkıştı, gözleri fırtınalı.

Arkamızda, uhrevi bir uğultunun yükseldiğini duyuyorum.

Savaş'ın omzunun üstünden bakıyorum ve Phobos atlılarının şehre hücum ettiğini, inerken hayvanlar gibi uluduklarını görüyorum.

Atlı arkasına bakıyor, bakışlarımı takip ediyor ve ben de dikkatini dağıtmak için onu itiyorum.

"Karım!" diye bağırıyor arkamdan. Deimos'tan sıyrılıyorum ve karanlığın içine dalarak uzaklaşıyorum.

Arkama bakmıyorum ama ok şakırtılarını ve ardından Savaş'ın kılıcını tekrar kınından çıkarma sesini duyabiliyorum.

"Miriam!"

Artık insanlar evlerinden çıkmaya başlıyor ve çılgınlık duyulmaya başlıyor. Phobos sürücüleri caddede gürliyor, ulumaları neredeyse sağır edici hale geliyor ve baltalı bir sürücü tarafından oyulmaktan kaçınmak için eğilmek zorunda kalıyorum.

"Miriam!" Savaş'ın sesi tekrar çınlıyor ama bakışlarımı savaştan ayırıp ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Başka bir phobos sürücüsü beni fark ediyor ve beni avlamak için gruptan ayrılıyor. Hızla bir ok kapıyorum ve yerleştiriyorum. İpi bırakıp okun uçuşmasına izin veriyorum. Biniciyi ıskalıyor ama bineğinin etini delip geçiyor. Ben izlerken, at geri çekiliyor ve adam düşüyor.

Elim bir ok daha alıp askerin işini bitirmek için kaşınıyor.

İşimi kolaylaştırıyorsun.

Nefesimin altında küfredip koşuyorum.

Bölüm 37

KUŞHANELERİ BULUN.

Oraya ulaşabilirsem, belki en azından iyi bir şeyler yapabilirim.

Etrafımda düzinelerce alevli ok gökyüzüne doğru yaylanıyor. Kudüs ya da burası gibi şehirlerin yanabileceğini hiç düşünmemiştim. Onlarda açıkça yanıcı hiçbir şey yok. Ama şimdi bu şehir gözümün önünde alev alev yanarken, brandaların, giysi iplerinin, perdelerin, çalılıkların, tahta arabaların ve tezgâhların ve alev alabilecek daha pek çok şeyin olduğunu fark ediyorum. Ve ben koştukça, onlar da tutuşuyor.

İnsanlar kaçmaya çalışırken sokaklara doluşmaya başlıyor. Çocuklar ağlıyor, yetişkin erkekler ve kadınlar ağlıyor, aileler kaçıyor ve her şey çok ama çok umutsuz.

Neredeyse kuş kafesini özleyeceğim. Kuşlar pek ses çıkarmıyor ve sokaklardaki her şey *onların* çıkardığı sesleri bastırıyor. Aceleyle içeri giriyorum ve eli baltalı orta yaşlı bir adam tarafından neredeyse kafam kesiliyor.

Bıçağı ıskalamak için tam zamanında geri çekildim, ama sadece ıskaladım. "Sana zarar vermek için burada değilim!" Diyorum.

Silahını daha sıkı kavırıyor. "Bana öyle görünüyorsun."

Düşman gibi görünebileceğim gerçeğini hiç düşünmemiştim. "Bir mesaj göndermek istiyorum."

Adam kolunu geri çekiyor, balta bıçağı parıldıyor. "Eminim biliyorsundur, seni pis yalancı. Binamdan defol. *Şimdi*."

"Savaş ölüleri diriltebilir," diye atıldım. "Bunu biliyor muydun?" "Çık dışarı," dedi adam tekrar.

"Bir ordusu var ama herkesi öldürmek için ölülerini kullanıyor," diye atıldım. "Bu yüzden kimse onun geldiğini bilmiyordu."

Adamın arkasında, hâlâ gece kıyafetleri içinde titreyen yaşlı bir kadın görüyorum.

Muhtemelen karısıdır.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona bakarak. Ordu dışarıda ilerledikçe sesler daha da yükseliyor ve kafesteki kuşlar biraz tedirgin görünmeye başlıyor, kanatlarını çırpıyor ve sonra yeniden yerleştiriyorlar. "Diğer şehirleri uyarmalıyım. Fazla zamanımız yok."

"Sana neden inanayım?" diyor adam, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"Çünkü onu gördüm."

Hâlâ ikna olmuş görünmüyor.

"Bakın, size zarar vermek isteseydim, sizi ikna etmeye çalışmazdım. Eğer bir mesaj iletebilirsek, diğer şehirleri uyarabiliriz." Ve belki de War'ın ordusu gelmeden önce tahliye edecek zamanları olur.

Binanın arka tarafındaki kadın kocasının yanına gider. "Kızı dinle."

Adam telaşlı görünüyor. "Atlıyla kavga ediyor," diye itiraz eder. "Eğer sen onun mesajını yazmazsan, ben yazacağım," der karısı, içinde bir ateşle

Gözler.

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Bu, uzun zamandır özlediğim insanlığın bir parçası. Ölüm karşısında cesaret.

Adam oflayıp puflayarak vitrinin ana camının altına itilmiş bir masaya yöneliyor. "Ne yazmamı istersiniz?" diye soruyor hoşnutsuzca.

Kapıya doğru dönüyorum, bir ok çekiyorum, yapabildiğim sürece burayı savunmaya hazırım.

Derin bir nefes alıyorum. "Savaş yaklaşıyor," diye başlıyorum. "Atlının en az 5.000 kişilik bir ordusu var ve İsrail'den kıyıya doğru ilerliyor." Devam ediyorum. "Ölüleri diriltebiliyor ve ölüleri baskın yaptığı her şehirde devriye geziyor, hayatta kalanları öldürmek için-"

Kuşhanenin kapısı pat diye açılıyor ve içgüdüsel olarak okumu bırakıyorum. Askeri tam gözlerinin ortasından vurdum. Kadın çığlık atıyor, biraz geri çekiliyor.

Yüzümü buruşturuyorum ama yayımı tekrar geriyorum, silahı yere doğrulturken uzanıp kapıyı kilitliyorum.

Adama sesleniyorum. "'-Port Said ben bunu yazarken çoktan düşünüyor,' diyorum notu yönlendirmeye devam ederek. "Sana söylediklerim konusunda uyarabildiğin kadar uyar."

Bir taş pencereden içeri girer ve kuş kafesi sahibini ıskalar. Bağırıyor, taş arkasındaki dev kafese çarpıp kuşları ürkütürken kalemmini bırakıyor.

Karısı koşarak yanına geliyor, ince kâğıtlardan birkaçını kapıyor ve onu pencereden uzaklaştırıyor. Ben izlerken o da bir kalem kapıyor ve aynı mesajı karalamaya başlıyor.

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki duyabiliyorum. Bu işe yaramayacak.

Çatışma hemen dışarıda. Diğer evlerin basıldığını, diğer ailelerin hayatları için çığlık attığını duyabiliyorum. En kötüsü de aniden kesilen o çığlıklar. Çok sayıda masum insan katlediliyor ve tüm bu katliamın arkasında Savaş var.

Biri içeri girmeye çalışırken kapı tıkırdıyor. Bir saniye sonra sallanmayı kesiyor, ama sonra pencerede bir adamın yüzünü görüyorum, elinde bir kılıç.

Okumu yüzüne doğrulttum. "Ölmek istemiyorsan çek git." Asker başka bir şey söylemeden geldiği yoldan ayrıldı.

Nefesimi bırakıyorum. Şimdiye kadar şanslıydım ama şansımın tükenmesi an meselesi.

Adam masasının arkasındaki ortak kuş kafesine girer. Notu yuvarlayarak güvercinlerden birinin sırtındaki küçük silindire yerleştiriyor. Mesajı ilıştirmeyi bitirdikten sonra kuşu binanın arka tarafına taşıyor ve kapıyı açıyor.

Bir asker onu bekliyor.

Tek duyduğum bir kanat çırpışı ve boğulma sesi. Sonra adam düşüyor ve ürkmüş kuş gökyüzüne doğru kanat çırpıyor.

Karısı çığlık atar, kalemini ve kâğıdını bırakıp ona doğru koşar.

Hayır, hayır, hayır.

Yayımlı ve okumu kaldırıyorum ama askere temiz bir atış yapamadan bir ok sesi duyuyorum ve vücudunun geri teptiğini görüyorum. Başka bir ok takip ediyor.

Kadın kocasının öldürüldüğünü görünce ona koştu. Ona *koştı*. Savaş, insanların dünyanın baş belası olduğunu düşünüyor, ama sevme şeklimiz kadar güçlü bir şey var mı?

O düşer düşmez, onu vuran kadını gördüm.

Kendi okumu fırlatıyorum ve ok askeri omzundan vuruyor. Bir çığlık atarak arka kapıdan dışarı tökezledi ve şimdi kuş kafesinin içinde yeniden doldurarak ilerliyorum.

Son dakikalarını benim mesajımı iletmeye çalışarak geçiren şehit çifte bakamıyorum.

Dışarıda, asker okumu etinden çekip çıkarmaya çalışıyor. Onu tekrar vurduğum, bu sefer bacağından.

Yarı acı yarı öfkeyle çılgın atıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye suçluyor, beni açıkça tanıyor.

Ona doğru eğilip sadağından okları alıyorum ve kendi stoğuma ekliyorum. Ne olur ne olmaz diye.

"İnsanlığı kurtarmaya çalışıyorum, göt herif."

İçeri girip kapıyı tekmeleyerek kapattım. Bugün öleceğim.

Bu düşünce hemen hemen her savaş sırasında aklımdan geçmiştir, ancak bugün soğuk bir kesinlik ile üzerime çöküyor. Korkunç bir yanımda War'ın bu konuda ne düşüneceğini bilmek istiyorum. Sağlığını çok önemsiyor gibi görünüyor ama beni sevmiyor, ölümü umursamıyor ve ne kadar tehlikeli olursa olsun beni bir kez daha savaşa soktu.

Benim için yas tutar mıydı?

Olabilir, sanırım.

Masaya geri döndüm ve karalanmış mesajları yattıkları yerden aldım. Karı koca iki not daha yazmayı başarmışlar. İkisini de alıp katlıyorum ve ulaştığım ilk iki güvercinin arkasına takılı tüplere tikiştiriyorum. Kuşları sıkı sıkı tutarak dışarı çıkıyorum.

Vurduğum asker hâlâ orada, duvara yaslanmış, oklarımı çıkarmaya çalışıyor.

"Yaptığın şey anlamsız," diye homurdanıyor, çalışırken beni izliyor.

"Evet, aynen öyle," diyorum, ok uçlarını çıkarmak için gösterdiği beyhude çabaya bakarak.

Kuşları serbest bırakıyorum, sabah havasına yükselmelerini izliyorum. Şehirden çıkıp çıkamadıklarını görece kadar uzun süre oyalanmıyorum. Düşüklerini görürsem umudumun son kırıntısını da yok edebilirim diye düşünüyorum.

Tekrar içeri girdim. Kafeste beş kuş daha var. Üç kişi olarak sadece üç kuşu serbest bırakabildik.

Kalemi ve kâğıdı kadının düşürdüğü yerden aldım ve çifte yazmalarını söylediğim aynı mesajı karalamaya başladım.

Görünüşe göre atlıya karşı savaşmak, Tanrı'nın kendisine karşı savaşmak tuhaf bir duygu. Bu insanların dua etme zamanı. Bunun yerine, Savaş'ın çabalarını sabote etmeye çalışıyorum. Bu beni iyiden kötüye giden skalada nereye koyar bilmiyorum. Her zaman iyinin Tanrı ile eş anlamı olduğunu düşünmüşümdür.

Şu an bilmiyorum. Ama bu doğru hissettiriyor. Bunun bir değeri olduğunu varsaymalıyım.

Bir phobos sürücüsü pencereden atlamadan önce mucizevi bir şekilde iki kuşu daha mesajlarla dışarı çıkarmayı başardım.

Gözlerimiz kilitleniyor ve içimden bir tanıma şimşeği çıkıyor.

Uzair, beni War'a casusluk yaparken ve başka bir Phobos sürücüsünü öldürürken yakalayan adam.

"Sen," diyor. Bana doğru yürüyor.

Yayım omzumun üzerinde duruyor ve hançerim hâlâ kılıfında. İkisine de uzanamadan Uzair saçlarımdan tutup beni öne doğru çekiyor. Tökezliyorum, saçlarımdan bir tutam kopunca irkiliyorum. Ellerim başıma gidiyor, gözlerim kafa derimdeki kör edici baskıya diken diken oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. Ama ben zaten biliyorum.

Bu, Arish'te öldürdüğüm Phobos binicisiyle ilgili. War'ın öldürdüğü ikinci atlıyla da ilgili olabilir, beni hainler listesinden çıkardığında atlıya meydan okuyan atlıyla.

Uzair bana cevap vermeden, yanan birkaç binadan çıkan dumanın sabah ışığını gizlediği dışarıya sürüklüyor.

Savaş'ın phobos binicileriyle aramızın bozuk olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Ne de olsa liderlerine amansızca bağlılar.

Sanırım bu bağlılık beni kapsamıyor.

Hussain arkamı kollamam için beni uyarmıştı. Sadece yeterince dikkatli dinlememişim.

Uzair beni sokağa fırlattı. Yere düştüğümde, silahlarımdan birinden gelen uğursuz bir tahta çatlağı duyuyorum.

Lütfen bu benim oklarımdan biri olsun. Yay dışında herhangi bir şey.

"Kalk ayağa, seni pis *kaltak*," diyor Uzair.

Dişlerimi sıkarak kendimi ayağa kaldırıyorum.

"Yemeğimizi yiyor, kampımızda uyuyor," diyor bana doğru sinsice yaklaşarak. "Savaş lordunun sikini emiyorum."

Bana yaklaşıyor ve yumruğunu geriye doğru çekerek savuruyor. Tökezleyerek yoldan çekiliyorum, darbeden zar zor kurtuluyorum.

"War kendi başına emmene izin vermiyor diye kıskanmak zorunda değilsin." Onu kışkırtıyorum. Umurumda değil.

Phobos sürücüsü tekrar üzerime geliyor. Bir, iki, üç kez savuruyor. Her vuruştan kıl payı kurtuluyorum.

"Seninle karşılaşmayı umuyordum," diyor. "Savaştan uzak duracak kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm. Burada ölmek çok kolay."

Demek *istediği çok* açık: *Sizi ortadan kaldırmak çok kolay*.

Ve gerçekten de öyle. İnsanlar o kadar dikkat etmiyor. Herkes öldürmekle ya da kendini kurtarmakla meşgul. Bu adamın beni son savaşta yoldaşını öldürürken yakalaması tamamen kötü şanstı.

War'ın hançerini aldım ve kınından çıkardım.

Uzair bu manzara karşısında sırtıyor. Çok daha büyük ve uzun olan kendi kılıcını çıkarır.

Hay sikeyim.

Sekste olduğu gibi dövüşte de daha büyük olan daha iyi olma eğilimindedir.

Bu şekilde asla kazanamazsın.

Gözlerim caddeyi tarıyor; savaşçıları ve katliamı. Uzakta, Savaş'ı görüyorum. Kırmızı atının üzerinde gözden kaçması zor. Ama bu kadar uzaktan siyah pantolonum ve tozlu gömleğimle beni tanıması mümkün değil. Ben sadece ölmek üzere olan başka bir sivilim.

Dikkatim tekrar bana yaklaşan Uzair'e dönüyor. Siktir et.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ters yöne doğru gidiyorum.

"Kahrolası korkak!" Bağırıldığını duyuyorum, ardından kılıcını kınına sokma sesi geliyor. "Geri dön!"

Uzair'in beni öylece bırakacağını ummak fazla iyi. Yani, bunu umuyorum ama arkamda onun ağır ayak seslerini duyduğumda şaşırmıyorum.

Eğer beni ele geçirirse, oyun biter. O daha iyi bir dövüşçü, daha iyi bir silahı ve daha uzun bir vuruş menzili var. Ve şüphesiz öldürme konusunda benden çok daha fazla pratiği var.

Kollarımı ve bacaklarımı pompalıyorum, uzakta olmasına rağmen Savaş'a doğru koşuyorum. Çok uzakta.

Sağımda birkaç yanan bina var. Hızlı bir karar vererek en yakındakine doğru atılıyor, aralık kapıdan içeri dalıyorum.

İçeride hava dumandan puslu ama Uzair'in arkamdan yaklaştığını duyduğum anda merdivenleri görüyorum. Merdivenlere doğru koşuyorum, dumanı ciğerlerime çekerken öksürüyorum.

"Kaçamayacaksın!" Uzair arkamdan sesleniyor. "Bugün olmaz. Savaş lordumuz seni burada kurtaramaz!"

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Bu pislik ne zaman pes edecek?

İkinci kata ulaşır ulaşmaz karşılaştığım manzara karşısında biraz sendeliyorum. Koridor önümde uzanıyor ve en uçtaki koridor alev alev yanıyor, alevlerden kalın dumanlar yükseliyor.

Bu kötü bir fikirdi.

Yine de ileri atılıyorum. Uzair kovalamaktan vazgeçmediği sürece, koşmaya devam etmeliyim.

Yoğunlaşan dumana ve kavurucu sığağa karşı gözlerimi kısıyorum; nereye gittiğimi zar zor görebiliyorum.

Arkamda Phobos sürücüsünün ısrarlı ayak seslerini duyuyorum. Hay sikeyim.

Koş, koş, koş!

Koridora kaçıyorum, yangının en kötü olduğu yere. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bir pencereden atlayabileceğimi fark ettiğimde, bunu yapabilecek kadar sağlam olan odaları geçmişim.

Uzeyr'in kılıcını arkamda kınından çıkarırken çıkardığı metalik tıslamayı duymuyorum ama kılıcını savurduğunda ucunun enseme değdiğini hissediyorum; bıçak derimi yarıyor ve saçlarımdan bir parça koparıyor.

Tökezliyorum, yere yayılıyorum, sadağımdaki oklar dağılıyor. Zemin dokunulamayacak kadar sıcak.

Kafamı kesmeye çalıştı!

Kanımın ensemden aşağı damladığını hissedebiliyorum, ısı çoğunu buharlaştırıyor. Solumdaki, sağımdaki ve önümdeki odaların hepsi alevler içinde.

Tuzağa düştüm.

Uzair tepemde belirirken sırt üstü dönüyorum ve artan korkumu bastırıyorum. Hançerimi hâlâ elimde sıkıca tutuyorum ama bu noktada neredeyse işe yaramaz.

Bu benim sonum.

Karım. Atlının sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyorum. *Sakin ölme.*

"Savaş bunun için seni affetmeyecek," diyorum. Bu, atlı için ne anlama geldiğimi düşündüğümü açıkça kabul ettiğim ilk an olabilir.

"Benim yaptığımı bilmeyecek," diye yanıtlıyor Uzair.

Sanırım bulamayacak. Savaş bedenimi hiç bulamayabilir. Bu düşünce nabzımı hızlandırıyor. Bunun beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim, sadece rahatsız ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ön kollarımı kavurucu zemine dayayarak phobos sürücüsüne bakıyorum.

Uzair kılıcını geri çeker, bıçak çoktan kanla kaplanmıştı.

Aşağı doğru sallanıyor, boynuma nişan alıyor, saldırısı kontrollü. Bıçağın düşüşünü izliyorum ve neredeyse beni yakalamasına izin veriyorum.

Ben hazır değilim.

War'a söylemediğim, yapmadığım ve hala kendime bile itiraf etmediğim şeyler var.

Yuvarlandım, darbeyi zar zor kaçırdım.

Phobos sürücüsü bana bir kez daha savuruyor ve bu kez bıçağının ucu kolumu açıp göğsümde iz bırakıyor. Ve lanet olsun, çok acıyor.

Çizmelerimi kaldırıp Uzair'in bileğine tekme atıyorum. Çarpmanın etkisiyle silahı elinden fırlıyor ve kılıç yere düşüyor.

Ona uzanıyor, vuruş mesafesine kadar eğiliyor. İşte o zaman hamle yapıyorum.

Hançerimi atının boynuna saplıyorum, kanı bir fiskiye gibi fişkırdığında yüzümü buruşturuyorum.

Bana baktı, öfkeliydi, sanki böyle olmaması gerekiyordu. Ben sadece çaresiz, yenilmiş bir kadındım.

Uzair yanımda öne doğru yuvarlandı. Vücudu yere çarptığında neredeyse ölmüştü. Hançerimi boğazından çekiyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Hareket etmeliyim. Duvarlar yanıyor ve zemin, botlarımın tabanlarından bile dayanılmaz derecede sıcak oluyor.

Ancak artık dövüş bittiğine göre yavaş hareket ediyorum, kaslarım kurşun gibi. Birkaç derin nefes alıyorum ama yeterince hava çekemiyorum. Onun yerine duman ciğerlerimi yakıyor.

Sadece birkaç adım atmıştım ki, önümde tavanın bir kısmı çöküyor, beni içeri hapsediyor ve tek çıkışı kalın bir ateş duvarına dönüştürüyor.

Midem dibe vuruyor.

Uzair'in beni öldürmesine izin vermiydim. Şu anki ölümünden daha iyi bir ölüm olurdu. Bu binaya gelerek kendi mezarıma kendim girdim.

Alevler vahşi turuncu bir nehir gibi duvarlardan yukarı akıyor. Gömleğimle ağzımı kapatıyorum ve dumanlı karanlığa karşı gözlerimi kısıyorum.

Göremiyorum, nefes alamıyorum.

Etrafımdaki tavan çökerken bile engele doğru tökezliyorum. İçime çektiğim duman yüzünden baygınlık geçirmeye başlıyorum.

Bu son.

BOOM!

Enkazın arasından bir gölge fırlıyor, alevler yanlarını yalıyor. Karanlığın içinden kan kırmızısı bir şeklin ortaya çıktığını görüyorum - Savaş'ın atı, fark ediyorum. Deimos bana doğru dörtlale koşuyor.

Gözlerim yukarı kalkıyor ve atının şiddetli, çalkantılı bakışlarıyla karşılaşlıyorum.

Gözleri ateşten daha parlak yanıyor ve ifadesi! Sanki cennetin kendisi onu durduramazmış gibi.

Savaş atından indi ve bana doğru koşmaya başladı. Yanıma geldiğinde, atlı yüzümü kavlıyor, elleri yanan tenime karşı serinliyor.

"Aklından ne geçiyordu?" Bağırışı ateşin gürültüsünün üzerinde yankılanıyor. Yüzüne dokunuyorum, nefesim daralıyor. Ciğerlerim yanıyor ve yerimde duramıyor gibiyim. Beni ayakta tutan tek şey War'ın paniklemiş ifadesi ve beni tutuşu.

"Ölebilirdin!" diyor.

Ve sonra beni öptü.

Sanki yok etmeye hazırlandığı bir şehirmiş gibi ağzımı harap ediyor. Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve sonra onun tadı ağzımı dolduruyor.

Cennetin, cehennemin, dünyanın, ölümün ve adı olmayan her şeyin tadını çıkarmak gibi.

Bu, birbirimize bir şeyler borçlu olduğumuz diğer dokunuşlarımız gibi hissettirmiyor. War'ın devasa vücudu öfke, ihtiyaç ve istekle titriyor. İstemek ve istemek ve istemek ve istemek-

Sanırım rahatlama ve şehvetten bayılıyorum - görüşümü bulanıklaştıran siyah noktaların sorumlusu bu ve kararan hava olmalı. Ama sonra bacaklarımdan büküldüğünü hissediyorum ve sonra hiçbir şey hissetmiyorum.

Bölüm 38

Savaş'ın beni yakaladığını hatırlamıyorum ve atına bindiğimizi de hatırlamıyorum. Ama tam zamanında uyanıp yanan binaya doğru ilerlediğimizi görüyorum.

Atlının eli gömleğimin altında, avucu göğüslerimin arasında. Şimdi bile, hala tehlikedeysen, beni iyileştirmeye kararlı.

Tavan ve duvarlar gözyaşı gibi etrafımıza düşüyor ama Deimos tüm bunlara rağmen sabit duruyor, kara yelesine korlar düşse bile. Bu küçük hareket bile görüşümün kararmasına neden olsa da onları uzaklaştırıyorum.

Merdiven boşluğundan aşağı itişip kakışarak iniyoruz, bu itiş kakış öksürmemi neden oluyor.

Nefesim kesildi.

Karanlıktan aydınlığa kademeli bir geçiş yok. Bir an dumanlı binanın içindeyiz ve bir an sonra dışarıdayız, gün ışığı etrafımızda parlıyor. Şehrin yakıcı sisi arasından güneşi zar zor görebiliyorum ama yine de onu görmek -parlak ve kanlı- içimden bir hıçkırığın süzülmesine neden oluyor.

Atlı beni kendine doğru daha sıkı çekiyor.

"Öleceğimi sandım," diyorum ona, sesim kısık. Bundan emindim.

Savaş o korkunç gözleriyle bana bakıyor. "Bugün olmaz, karıcığım," diye yemin ediyor. "Asla olmaz."

SAVAŞ devam ederken, Savaş beni göğsüne bastırarak şehirden kaçıyor.

Bu durumdan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim, sadece aramızda bir şeylerin değiştiğini biliyorum.

Vücudum hala savaştan dolayı titriyor ve çok yorgunum.

Eyerde biraz sallanıyorum, sadece o son dövüşü hatırlıyorum. Çeliğin ısırtığı, ateşin nefesi, ciğerlerimi dolduran duman... Hatırladıkça öksürüyorum ve bir kez başladım mı duramıyorum. Öksürüyorum ve öksürüyorum. Tüm vücudum bu çabayla titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Benimle kal, karıcığım," diye emrediyor Savaş. Sesinde öyle bir otorite var ki gözlerimi zorla açıyorum. Onları kapattığımı fark etmemiştim.

...

Bir öksürük nöbeti daha göğsümü parçalıyor. Hava kuru, boğazım kuru ve yeterince oksijen alamıyorum.

Bu sefer Savaş'ın gözlerini üzerimde görmekten çok hissediyorum. Nefesinin altından küfrediyor, sonra elini gömleğimin altından çıkarıp boğazıma doluyor.

Bir an panikledim. Ne de olsa daha yeni savaşa girmiştim. Boğazında bir el olması, boğulacağın anlamına gelmeli. Ama bu Savaş, daha birkaç dakika önce ölmeyeceğim konusunda ısrar eden Savaş.

Ve dokunuşu çok nazik, neredeyse rahatlatıcı. Gözlerim kapanıyor ve titrek bir nefes alıp ona yaslanıyorum. Şakağıma bir öpücük konduruyor ve ikimiz bu şekilde yolumuza devam ediyoruz.

Atlının sahip olduğu güç her neyse, o kadar ince ki ilk başta hissetmiyorum. Ama ata bindiğimiz süre uzadıkça ve nasırlı eli boğazıma baskı yaptıkça, öksürmeye daha az ihtiyaç duyuyorum.

Kampa vardığımızda insanlar bizi şaşkın ifadelerle izliyor. Savaş ve benim geri dönmememiz gerekiyordu. Atlı, biz çadırına varana kadar ilerleyerek yerleşim yerimizi yarıp geçiyor.

War atından atladı, sonra beni belimden yakaladı. Beni aşağıya, kollarının arasına çekti.

Ve sonra günahkâr dudakları tekrar benimkilerin üzerinde, ateşli ve talepkâr. Beni kucağına alıp taşımaya başladığında kendimi onun tadında kaybediyorum. Brandanın hıştısını duyuyorum ve sonra Savaş beni çadırının içinde ayağa kaldırıyor.

Bana baktı ve her şey değişti.

O farklı biri. Etrafında bir pelerin gibi taşıdığı şiddet gitmiş. Benim atlım *insan gibi* görünüyor.

Gözlerini benden ayırmayan War, önce tüm zırhını, sonra da tüm giysilerini çıkarıyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

Bana doğru geliyor ve şimdi sıra bende. Önce gömleğimi, sonra pantolonumu çıkarırken elleri ustaydı. Orada öylece duruyorum. Düzinelerce kez soyunmuştuk ama bu şekilde değil. Atlı bana gözlerinde bu kadar *hayatla* bakarken değil.

Çırılçıplak kaldığımda ikimizi de yatağına indirdi. Kirliyim, kanlıyım ve yorgunluktan halsizim. Bu romantizmi çağırıştırıyor.

Ama bedenimi onunkine bastırduğında, cinsel bir şey hissetmiyorum. Samimi-evet-ama cinsel değil.

Kesik kesik nefes alıyorum, gözlerim Savaş'ınkilere gidiyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Neredeyse *ölüyordun*," diye cevap veriyor. Atlının yüz hatlarında vahşi bir ifade var. Titrek bir elini kaldırıyor ve kahverengi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Gelmem gereken zamanda gelmeseydim..." Cümlesini bitirmek yerine beni kendine doğru çekiyor ve sanki hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak istercesine dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Bu yüzden burada değil misin?" Öpücük bittiğinde usulca söylüyorum. "Hepimizin ölmesi gerekiyor." Konuşurken boğazım yanıyor.

"Herkes değil, sen değil."

Göz kapaklarım ağırlaştı.

Çok yorgunum. Çok, çok yorgunum. İster savaşın yorgunluğu, ister duman solumak, ister kan kaybı, ister Savaş'ın iyileştirici büyüsü olsun, bedenim uyku istiyor.

"Ben hâlâ insanım," diye mırıldanıyorum. Atlının gözünde her zaman sorunun bir parçası olacağım.

"Evet," diyor War. "Sen acı verici bir şekilde insansın. Kemikleriniz kırılmak, deriniz kanamak, kalbiniz durmak istiyor. Ve hayatımda ilk kez, bunların hiçbirinin gerçekleşmemesi için *çaresizim*. Şimdiye kadar gerçek korkuyu hiç tatmamıştım."

İtiraf o kadar çiğ, o kadar kesici ki, sadece ifadesini içime çekmek için ondan biraz geri çekiliyorum.

Atlı beni daha önce bir kez iyileştirmişti, saldırıya uğradıktan hemen sonra. O zaman da ölüme bu kadar yakındım. Ama o zaman War'ın tüm endişesine rağmen, böyle davranmamıştı. Dünyaya geldiğinde ona verilen buz gibi kalp her neyse, yavaş yavaş çözülmeye başlıyor. Ve şimdi onun altındaki gerçek adamı görüyorum.

Uzanıyorum ve dudaklarında iz bırakıyorum. "Göründüğün gibi değilsin," diye nefes alıyorum, çoktan dalıp gitmişim.

Savaş parmağımın ucunu öpüyor. "Hiçbir zaman olmadın."

Kulaklarımda çınlayan bu son sözlerle uykuya dalıyorum.

Parmak uçlarımdan baskısına uyandım. Sırtımdan aşağı iniyorlar, her biri emin ve sabit. Dokunuş o kadar hoş, o kadar beklenmedik ki, ona doğru eğiliyorum.

Jestlerin bir dili vardır. Bu tek bir duyguyu aktarıyor-
Sevgili.

Gözlerimi sıkıca birbirine kenetliyorum, boğazıma kalın bir şey takılıyor. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve bir erkekle, *hiç* böyle hissetmemiştim.

Dokunuşun arkasındaki adamı hatırladığımda kesik kesik nefes alıyorum. Savaş.

Ama onunla bile, bu yeni bir şey. Çadırımda saldırıya uğradığımda bana özenle dokundu ve yaptığımız anlaşmadan beri bana arzu ve şefkatle dokunuyor. Ancak bu, bana çok şey hissettiriyor-

O kelimeyi düşünemiyorum bile. Tüm bu fikir çok korkutucu ve çok imkansız.

Atlının parmak uçları etimi terk ediyor. Bir an sonra, dudaklarının sıcak baskısını sırtımda hissediyorum.

Çok fazla. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Arkamı dönüyorum ve bakışlarım War'inkilerle buluşuyor. Gözleri yumuşamış ve derinleşmişti. Saçlarımı okşuyor. "Bin yıldır bunu arzuluyorum." *İnsan bağlantısı*, demek istiyor. "Binlerce yıldır ulaşamayacağım bir yerdeydi." Şimdiye kadar.

Nabzım hızlanıyor. Savaş'ın çarşaflarının altında hâlâ çıplağım ve atlı bu *kadar* yakındayken bu gerçeğin farkındayım. Heyecan ve korku birbirine karışıyor.

Bir elimi yontulmuş yanağına koyuyorum. Savaş başını çeviriyor, dudakları avucuma bir öpücük konduruyor.

Şimdi ona karşı yumuşak davranma sırası bende. Atlıyı şehvetli, öfkeli, kararlı, hırçın gördüm. Onun bu sevecen yanını görmek tepkilerimin her birini tamamen değiştiriyor.

"Beni çözüyorsun," diyor Savaş kısıp sesle. Sözleri midemi bulandırıyor.

Dışarıdan gelen iğrenç bir koku yumuşak düşüncelerimi kısa süreliğine kesiyor. Tanrım, bu pis koku da ne? *Ben değilim*, değil mi?

"Ne oldu, Miriam?" War dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

Yüz hatları keskinleşmiş ve tekrar insan avlayan bir yaratığa benzemeye başlamış.

Bugünü bilmek istiyor. Neden yanan bir binada olduğumu, ayaklarımın dibinde ölü bir Phobos sürücüsü olduğunu.

Biraz yutkunuyorum. Boğazım hâlâ acıyor ve konuşmak daha da kötüleştiriyor. "Uzair beni öldürmeye çalıştı."

Atlı nefesinin altında küfrediyor. "Benim binicilerim türünüzün en kötüleridir. Etkilidirler ama merhametten tamamen yoksundurlar."

Merhametten bahseden bu adam kimdir ve Savaş ile ne yapmıştır?

"Ve onlardan birini yakın dövüşte alt ettin," diye devam ediyor atlı. Sesi neredeyse... etkilenmiş gibi geliyor. War boynumu tekrar öpmek için başını eğiyor. "Umarım Uzair'in ölümünü yavaş ve acı verici yapmışsındır."

Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçiriyorum. "Bu, Tanrı'nın bir elçisinin söyleyebileceği son derece önemsiz bir şey."

Dudaklarını tenime bastırıyor ve ellerim kalın saçlarını sıkıca kavrayarak onu kendime yakın tutuyor.

"Biz atlıların bile bazı anları vardır."

Aslında buna gülüyorum. O da karşılık olarak boynuma gülümsüyor. Bu gülümsemeyi *her yerde* hissediyorum. Ona doğru eğildim, göbeğim ağrıyordu.

Ona ihtiyacım var. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki canım yanıyor.

Savaş boğazımı tekrar öpüyor ve bu aramızdaki normal bir şey değil. Çok çiğ, basit isteklerin çok dışında.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum.

"Sana dokunuyorum," diyor ve lanet olsun ona, o gülümseme yine etime bastırılıyor ve bedenimi canlandırıyor.

Hecelemek zorunda mıyım?

Elini tutup karnıma doğru götürüyorum- "Hâlâ

iyileşiyorsun," diyor elini çekerek.

Şimdi de benimle ilgilenmeyi benden zevk almaktan daha mı çok önemsiyor?

Kim bu adam?

"Kendimi iyi hissediyorum." Ya da en azından aklımdaki şey için yeterince iyi.

"İstemediğimi mi sanıyorsun?" Savaş elimi tutuyor ve kasıklarının üzerine koyuyor. Uykuya daldığımdan beri bir pantolon giymiş; şu anda sikini elimde tutmamamın tek nedeni bu. Bu haliyle, malzemeye karşı zorlanıyor.

Savaş yaklaşıyor. "Pantolonumu çıkarıp senin o tatlı amını sikmemek için her şeyimi veriyorum, karıcığım. *Her şeyimi*."

Tanrım, eğer bu küçük konuşma beni caydıracaksa hedefini iskaladı.

"Bugün hiç hissetmediğim duygularla *çılına döndüm*," diye devam ediyor Savaş. Gözlerinde vahşi bir ifade var. "Ben bir eylem adamıyım. İstiyorum ki

Seni canlı ve etrafımda hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Ve direnmeye çalışıyorum, bu yüzden sınırlı irademi kırmaya çalışmamamı rica ediyorum." Titrek bir nefes alıyorum. Bir parçam, sırf onu kırmanın nasıl bir şey olacağını görmek için atlıyı sınıra kadar itmek istiyor ama daha büyük bir parçam

Savaşın bu yeni yüzü tarafından hipnotize edildi.

Değişebilir. Değişmeye çalışıyor. Benim için ve benim yüzümden. Daha önce emin değildim ama artık eminim. Bu, yetiştirmek istediğim bir tohum.

Ben de öfkeli hormonlarıma rağmen geri çekildim. (Yani, hey, neredeyse ölüyordum. Bence hayatta kalmam bir ya da üç orgazmla ödüllendirilmeli, ama bu sadece benim fikrim).

Yatağının derinliklerine yerleştim. Hâlâ kanlıyım, duman gibi kokuyorum ve atlının çarşaflarını mahvettiğime eminim.

"Yanan binada mahsur kaldığımı nereden biliyordun?" Savaş'a sordum. Sesim hırıltılı çıkıyor.

Belki de düşündüğüm kadar iyi değilimdir...

Beni kurtardığından beri aklımın bir köşesinde hep bu düşünce vardı.

"Seni uzaktan koşarken gördüm," diyor.

Savaş'ın çarpıcı figürünü çok uzakta gördüğümü hatırlıyorum. Beni görebileceğine inanmak için çok uzaktaydı ama görünüşe göre görmüştü.

"Ve içeride seni kovalayan bir adam gördüm," diye ekliyor. Oh. İyi o zaman.

Tam o sırada çadıra birkaç kadın giriyor ve sohbetimizi bölüyor. Onların girişiyle birlikte o çürümüş koku bir kez daha yayılıyor. Savaş'ın battaniyelerini sıkıca kavrarken bile burnumu kırıstırıyorum. Tanrım, kapıları nasıl da özlemişim. Ve kapı çalmayı. Ve genel olarak mahremiyeti. Çadırlardan oluşan bir şehirde yaşadığım için bu artık uzak bir hayal.

Kadınların arasında, buharlı suyla dolu bir leğen taşırlar. Leğeni birkaç havluyla birlikte yere bırakıp uzaklaşıyorlar. Gözleri ürkmüş görünüyor ve sürekli arkalarından çadırın dışındaki bir şeye bakıyorlar. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor içlerinden biri, dikkatini çadırın kanatlarından bana ve War'a çevirerek. Gözleri merakla üzerimde geziniyor, çıplak omuzlarıma, kirli görünüşüme ve çadırda olduğum gerçeğine bakıyor.

atlının yatağı. Yanaklarında bir kızarıklık belirir.

"Hepsi bu kadar." Savaş el sallayarak onları uzaklaştırır.

Tekrar yalnız kaldığımızda, küvete doğru başını sallıyor. "Banyo yapmak ister misin?" Bir banyo için sol *mememi* verirdim.

Battaniyelerim bir anda çıktı. Baştan ayağa çıplak bir şekilde ayağa kalktığımda yorgunluğumu gerçekten hissediyorum. Biraz sallanıyordum. Boğazım yanıyor, ciğerlerim takırdıyor, kolumdaki, boynumdaki ve gövdemdeki kılıç yaraları acıyor ve bacaklarım altıma katlanmak istiyor.

Atlı gelip beni kucaklamadan önce ileriye doğru birkaç titreşim adım atıyorum.

"Yürüyebilirim," diye itiraz ediyorum.

"Bırak ben yapayım karıcığım," diyor, dudakları kulağıma yakın.

İsteksizce, beni odanın öbür ucundaki banyoya taşımasına izin verdim. Beni kaynar suya soktu.

İçinde eriyordum.

Yemin ederim uzun zamandır hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ama bu doğru değil, değil mi? War ile bunu gölgede bırakan pek çok deneyim yaşadım. Düşüncesi bile yanaklarımın kızarmasına ve karnımın sıkışmasına neden oluyor.

Yorgunluğuma rağmen şu anda gerçekten mutlu bir orgazm yaşayabilirim.

Öne doğru eğilerek kollarımı bacaklarıma doluyordum ve yanağımı dizlerime yaslayabilmek için başımı çeviriyordum. Bunun verdiği hoş hisle gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

War'ın küvetin yanına yerleşip suya bir şey daldırdığını duyuyordum. Bir an sonra ıslak bir bezin sırtıma bastırıldığını hissediyordum.

Gözlerim açıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Karımı yıkıyorum."

Sırtım tutuldu. Bilmediğim bir bölgeye giriyoruz. Cinsel dokunuşlar ve iyileştirici dokunuşlar var, bunlara alışmıştım. Ama atlının beni yıkamasına izin vermek yeni bir tür yakınlık.

Şimdiye kadar buna karşı koymuştum. Belki çok yorgundum, belki de Savaş'la aramızda hâlâ söylenmemiş ve yapılmamış çok şey olduğunun farkına varmıştım. Sebep ne olursa olsun, bu sefer karşı koymadım.

"Tamam," diyordum.

Savaş buna yanıt vermiyor ama bezi sırtımda aşağı yukarı sürüklediğini, boynumun arkasındaki yaranın etrafını dikkatle dolaştığını hissediyordum. Bez suyun içine kayıyor ve ılık sıvıyı biraz daha kırmızıya çeviriyor.

Sırtımla işi bittikten sonra küvetin ön tarafına geçiyor ve kollarımı yıkamaya başlıyor, bir kez daha kılıç yaralarımı temizlemeye dikkat ediyor.

"Aptallık ettim," diye itiraf ediyor. Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Artık hiçbir savaşa katılmayacaksın Miriam," diyor. Bu bir soru değil. Onun sözleriyle duraksadım. Artık savaş yok mu? O zaman bu haberi nasıl yayacağız?

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni kaybetmeyeceğim," diyor şiddetle. Boğazım düğümleniyor.

"Bunun olamayacağını düşünme lüksünü kendime tanıdığımı inanamıyorum," diye ekliyor ve bakışları tekrar yaralarımaya yöneliyor. "Özellikle de sen saldırıya uğradıktan sonra. Tanrı'nın buna izin vereceğini hiç düşünmemiştim-"

Tam o sırada çadıra bir asker girer. "Savaş-" diye başlar. Yüce Tanrım! Mahremiyet öldü mü? Elimden geleni yapıyorum.

Atlı beni yıkadığı yerden başını kaldırmıyor. "Çık dışarı." "Ama sen ölüleri diriltmedin-"

War'ın gözlerinde farkındalık keskinleşiyor. Tenimden kalkıp benimkilerle bir kez daha buluşuyorlar. Atlı bir alışkanlık adamıdır ve en tutarlı alışkanlığı her savaşın sonunda ölülerini diriltmesidir.

Saldığım o birkaç kuşu düşünüyorum. Atlının ölümsüzleri karşısında çabalarım ne kadar önemsizdi.

Savaş ayağa kalkmaya başladı, benden uzaklaştı, ifadesi ciddileşti, hesapçı oldu. Kalbi ve merhameti olan bu yeni adamı bir an için görebildim. Onu bu kadar çabuk kaybetmeye hazır değilim.

War'ın elini tuttum.

"Lütfen yapmayın." Fısıltı gibi çıkıyor. "Lütfen Savaş. Hayatta kalan tüm o insanlar, lütfen onları öldürme." Elini sıkıca kavradım.

Bana bakıyor, yüzümü inceliyor.

Onun ötesinde, asker girişte biraz sabırsızca kıpırdanıyor.

Savaş'ın artık beni dinlemek için bir nedeni yok. Ona daha önce söylemeye çalışmadığım yeni ve zorlayıcı hiçbir şeyim yok ve ona daha önce teklif etmediğim başka bir şey teklif edemem.

Ama bugünle ilgili bir şey atlıyı değiştirdi. Şimdi bana bakarken bile bunu görebiliyorum.

"Sonunda hiçbir şey fark etmeyecek," diyor gözleri ıslıl ıslıl parlayarak. Ona anlamlı bir bakış attım. "Bu benim için bir fark yaratacak."

Arish'te ona "*Seni sevmemi böyle sağlayacaksın*" demiştim. İçimden bir ses şu anda bu sözleri hatırladığını söylüyor.

Atlı bana biraz daha bakıyor, sonra omzumun üzerinden bekleyen adama şöyle diyor: "Adamları içeri çağır. Bu gece ölümler dirilmeyecek."

Ölümler dirilmeyecek.

Kalbimin gümbürdediğini duyabiliyorum.

Asker gidiyor ve tekrar yalnız kalıyoruz.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama nefesim kesiliyor.

War'a merhametin aşkımın anahtarı olduğunu söylemenin kolay bir söz olduğunu düşünmüştüm. Bu sözlerde herhangi bir gerçeklik payı olduğunu fark etmemiştim.

Bu ana kadar değil.

Ayağa kalkıyorum, su üzerimden akıyor. War vücuduma bakıyor, gözleri aç. Hâlâ kendini kontrol altında tutuyor ama daha önce haklıydı, sınırlı bir iradesi var. Ve şu anda, onu kıracağım.

Küvetten çıkıp atlının kollarına girdim, ıslak bedenimi vücudumu onunkine yasladım. Eli hemen belime dolanıyor, el bezi unutulmuş bir şekilde yere düşüyor.

Hâlâ diz çökmüş durumda ve ilk kez ondan daha uzunum. Elleri belimin iki yanında geziniyor ve başını eğip karnıma bir öpücük konduruyor. Parmaklarımı atlının saçlarında gezdiriyorum ve başını geriye doğru eğerek onu bana bakmaya zorluyorum. Sadece bir anlığına War'ın yüzüne bakıyorum.

ve sonra onu öperim.

Ağzımız birleştiği anda eriyorum. O çökmüş, günahkar, aziz gibi.

Öpücükten kopar. "Bana ne yaptın?" diye fısıldar. "Sen ne yaptın? Karım, karım, karım," diye mırıldanıyor tenime karşı, dudakları aşağı iniyor. Boğazımdan aşağı ve köprücük kemiklerimin üzerinden. Ağzını göğsümdeki yaranın üzerinde gezdiriyor, ki şimdi kabuk bağlamış durumda, ona teşekkür ederim. Bir dakika sonra ağzı göğüslerime doğru devam ediyor.

Kemerli sırtımı daha derine bastırırken elleri sıkışıyor. Savaş'ın ağzı bir meme ucumun üzerine kapanıyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Başka erkeklerle hiç bu şekilde olmamıştım. Gardımı hiç bu kadar düşürememişim.

"*Ve lethohivaš,*" diyor.

Beni sarhoş ediyorsun.

Dili göğsümün ucunda geziniyor, benimle oynuyor. Kendimi ona karşı daha derine bastırıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, çok daha fazlasına.

Tüm dokunuşlar, öpüşmeler, oral seks, hiçbiri yeterli olmadı. Özellikle de War bana sevgili olduğumu hissettirirken ve bana gözlerinde insanlığa benzer bir şeyle bakarken.

Ben istedim diye ölüleri diriltmekten vazgeçmişken olmaz.

War'ın ağzı bir meme ucundan diğerine geçiyor ve eli aramıza girip başparmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor.

Sert nefes alıyorum, ona doğru eğilirken soluk soluğa kalıyorum. Yeterli değil. Yeterli değil.

Yeterli değil.

"*Savaş*," diye nefes alıyorum.

Ona içimde ihtiyacım var. Kalan yaralarımın canı cehenneme, iyileşecekler. *O* onları iyileştirecek.

Atlı hala duruyor. Sesimden bir şey duyduğuna eminim. Göğüs ucumdan ayrılıyor, bakışları benimkine doğru yükseliyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve vücudum sinir ve heyecanla titremeye başlıyor. Söylemek istediğim kelimeleri zorlayabileceğimden emin değilim.

Tereddüt ediyorum, kendi aptallığım dışında her şeyden emin değilim. Bundan geri dönüş olamaz.

Bakışlarını tutuyorum. "*Teslim oluyorum*."

Bölüm 39

SAVAŞ SOĞUK ÇELİK VE KARANLIK NİYETTİR ve ben bunu açıkladıktan sonra bir an için yüzünde gördüğüm tek şey bu oldu.

Ama sonra gülümsüyor, kendi iyiliği için çok ama çok yakışıklı görünüyor. Başımı dudaklarına doğru çekip beni tekrar öpüyor ve ben onun şehvetini, heyecanını ve başka bir şeyi hissediyorum. Hiç de rahat olmadığım bir şey.

Atlı uzaklaşır ve o sırtış hâlâ dudaklarını çekiştirmektedir ama giderek azalmaktadır.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," diyor. "Vücudunun iyileşmeye ihtiyacı var." Hayal kırıklığı içinde homurdanmak istiyorum. *Şimdi de* asil olmayı mı seçiyor?

Ama War benden uzaklaşmadı. Doğru olanı yapmak istiyor olabilir ama idealist biri değil. Gerçekten hayatta olduğumdan emin olabilmek için içimde olma ihtiyacını hissedebiliyorum.

"Bugün neredeyse ölüyordum," dedim sonunda ona, "ve bunun son olduğunu düşündüğümde, en çok neye pişman oldum biliyor musun?"

Bana bakıyor, devam etmemi bekliyor.

"Seninle istediğim her şeyi söylemedim ve yapmadım. Bana neyi kaçırdığımı göster."

Bununla birlikte, atlıyı tekrar öperim.

Direncini kaybettiği anda dudaklarında hissediyorum. Ağzımın içinde inliyor ve sonra kolları etrafımda sıkılaşıyor. Dudakları benimkileri eğlendirmekten daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını talep etmeye başlıyor. Dokunuşunda daha önce olmayan bir coşku var ve sanki keşfedilmemiş sulara düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Sadece onun kollarında olmak bile son ağrılarımı ve sızılarımı unutturuyor. Bunun onun iyileştirme yetenekleriyle mi yoksa varlığının diğer duyularımı bastırmasıyla mı ilgili olduğunu bilmiyorum.

Tekrar yarığımı okşuyor ve ben nefes alıyorum.

Tanrım, gerçekten de onu bunu yapmaya ikna etmeyi başarmıştım. Bu, eli göbeğimi okşamaya devam ettiğinde, başparmağı klitorisimin etrafında durgun daireler çizdiğinde netleşiyor.

Hayal kırıklığına uğramış gibi inliyorum.

Hala daha fazlasına ihtiyacım var.

Atlı öpüşmeyi kesiyor ve bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Rahatsızlığını küçük bir açıklamayla hafifleteceğimi mi sandın, karıcığım?" diyor, sesi özellikle alçak ve çakıllı. "Senin *çözülmeni* istiyorum." Sözlerini bir parmağını içime daldırarak nokt alıyor. İçgüdüsel olarak ona karşı hareket ediyorum. Bacaklarımın arasında ıslaklık hissediyorum, banyoyla hiçbir ilgisi olmayan bir ıslaklık.

Gözlerim kısıldı. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Bileğimi yakaladığında aramıza uzanmaya başlıyorum. "Ah ah." Parmakları hâlâ içimde gidip geliyor.

Nefes nefese kalmaya başladım. "Lütfen, Savaş." "Lütfen ne?"

Gerçekten bana heceletecek mi? "Seni içimde istiyorum." Alev alev yanıyorum.

Sürmeli gözleri hararetli ve ereksiyonunun pantolonunu zorladığını hissedebiliyorum.

Bir anda parmakları beni bırakıyor ve beni kucağına alıp yatağına götürüyor. Daha önce orada yattığımdan beri hala kirli, duman ve kül kokusu üzerine sinmiş.

Beni yere yatırdı, sadece pantolonunu çıkarmak için durakladı. Aleti serbest kalıyor ve Tanrım, aletin ne kadar korkunç büyüklükte olduğunu unutmuşum. Ağzım etrafına dolandığında çenemi ağrıtabilecek kadar büyük. Ve atlının geri kalanı o kadar büyük ve vahşi ki, bir an için arzum azalıyor.

Belki de bu kötü bir fikirdi.

Savaş yatağın ayak ucunda diz çöküyor, vücudumu incelerken ellerini bacaklarımda gezdiriyor. Öne doğru eğiliyor, garip, parlayan dövmeleriyle göğsü benimkine değene kadar.

Sekse karşı daha önceki çekinceleri her neyse, artık çoktan ortadan kalktı.

Eğilerek beni öpüyor, ağzının hareketleri az önce olduğundan daha şehvetli. Kalbim gittikçe daha hızlı çarpmaya başlıyor. Bu bana küçük masum bir deneme ya da çok fazla içkiden kaynaklanan kötü bir karar gibi gelmiyor. Bu normal bir seks gibi bile gelmiyor.

(Bu konuda çok fazla deneyimim olduğundan değil.) Belki de War'ın bana bakış şekline, ama yapmak üzere olduğumuz şey ağır bir anlam taşıyor.

Bu sadece basit, fiziksel bir eylem, kendime güvence veriyorum. Pek çok insan bunu yapıyor.

Önemli bir şey değil.

Atlının eli klitorisime geri dönüyor, belki beni biraz daha kızdırmak için, ama zaten sırılsıklamım.

Ne kadar hazır olduğumu hissettiğinde hınzır bir gülümseme yayıyor.

"Karıcığım, bu günü nasıl da bekliyordum. Ve şimdi senin tatlı bedeninin benimkini arzuladığını görmek. Bunun için savaştan bile daha istekli olduğumu fark ettim." Bunu sanki biraz şaşırmış gibi söylüyor.

Her neyse. Umursama noktasını geçtim. Tek bildiğim, uzun zamandır hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım bir şekilde içimdeki atlıya ihtiyaç duyduğum.

İhtiyacı olmamasına rağmen beni tekrar tekrar okşuyor. Zaten arzudan çıldırmış olmama rağmen.

Her dokunuşta daha fazlası için çaresizce eğilirim.

Birden eli gitti. Kalçaları kayıyor ve bir an sonra ucunun açıklığıma bastırıldığını hissediyorum.

Ne kadar büyük olduğunu hatırlayarak gerildim. Onu elimde ve dilimde tuttukten sonra büyüklüğünü anladığımı sanmışım. Ama anlamamışım. Bunu şimdi fark ediyorum.

Kalçalarının yavaş bir hareketiyle War'ın içeri girmeye başladığını hissediyorum.

Direnişle karşılaşınca tıslıyor. "Sakin ol, karıcığım. Birbirimize uymamız gerekiyordu."

Sadece krater kadar büyük vajinası olan bir kadın War'ın sikini sığdırabilirdi.

Süvari gevşemeye başladığımı, bacaklarımın biraz daha açıldığını hissedene kadar bekliyor. Tekrar içeri itmeye başlıyor.

Sevgili Tanrım. İmkânsız gibi görünüyor ama yine de bedenimin onun dayanılmaz görünen cüssesine yer açtığını hissediyorum. Gerilme çok fazla olduğunda parmaklarım sırtına saplanıyor.

Duraklıyor, bana bakıyor. "Miriam?"

"Sadece... bana bir dakika verin. Bu çok ..." *Sikten*. Çok fazla penis.

Alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissedebiliyorum. Birkaç saniye sonra başımı salladım. "Tamam. Ben iyiyim."

Savaş yavaşça içime girmeye devam ediyor, bakışları benimkileri arıyor. "Karıcığım," diyor şaşkın bir ifadeyle, *"inanılmaz* hissediyorsun."

War'ın yüzü mest olmuş gibi. Bu konuda tecrübeli olduğunu biliyorum, bu yüzden onu ne kadar etkilediğini görmek beni şaşırttı.

Gözleri yoğun bir şekilde bana odaklanmıştı. Duyguları onu ele geçirdiğinde gözlerinin çok çok uzaklara dalıp gideceğini düşünmüştüm, ama o öyle hazırды ki.

Endişe verici bir şekilde mevcut.

Yavaş hareket etme, nazik olma ihtiyacıyla terliyor. İçindeki itici gücün, sikini içime olabildiğince hızlı sokmak ve sonra beni terk edilmiş bir şekilde becermek istediğini söyleyebilirim. İhtiyaçtan titrediğini hissedebiliyorum. Belki eninde sonunda bunu yapacak ama bunun bugün olacağını sanmıyorum.

Uzun sürüyor ama sonunda kalçaları benimkilerle buluşuyor ve tamamen içime yerleşerek beni sınırlarıma kadar geriyor.

Bir nefes bırakıyorum. Hayatımda hiç bu kadar enfes bir şey hissetmiş miydim bilmiyorum. Ve o daha hareket etmeye bile başlamadı.

"Bu anı uzun zamandır bekliyordum," diyor. "Sonunda başıma geldiğine inanamıyorum." Savaş yine gülümsüyor ve ben onun ne kadar dayanılmaz derecede yakışıklı olduğunu anlayamıyorum.

İhtiyaçtan titriyorum, bacaklarım onun iki yanına yayılmış, kendimi hiç olmadığı kadar savunmasız hissediyorum. Bunu beklemiyordum. Bunun sadece seks olması gerekiyordu. Ama War'ın bana bakma şekli, o kadar uğraşıp sakladığım her şeyin bir anda ortaya çıktığını hissettiriyor.

"Sonunda, karım, *teslim* oldun."

Hareket etmeye başlıyor, tekrar içeri girecek kadar içimden çekiliyor. Nefesim bir anda kesildi. Canımın yanmasını bekliyordum. Bunun yerine, her hafif hareket felaket derecede iyi hissettiriyor.

"*Karım*." Savaş lordu bana bakıyor, normalde vahşi olan gözleri şimdi yumuşak bir duyguyla dolu. Bu duygunun basit bir arzu olmadığını anladığımda midem alt üst oluyor. "Bunun için ne kadar özlem duyduğumu sana anlatamam. Sonunda benimsin -tamamen ve tamamen, bizi ayıracak hiçbir şey yok."

Atlı, demek istediğini vurgulamak istercesine tekrar içime giriyor.

Tırnaklarım onun sırtına batıyor ve belki de beni incitmediğinden emin olmak için duraklıyor.

Yükselen arzum yüzünden kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Durma," diye nefes alıyorum. "Lütfen durma."

Yine o çapkın gülümseme.

Savaş önce yavaş ve titiz bir hassasiyetle, sonra da artan bir güçle içime girmeye başladı. Her itişte kavis çiziyorum ve

Zaten arka planda orgazmımın oluşmaya başladığını hissediyorum.

Tüm bu süre boyunca War beni izliyor, sanki her bakışıma, her anıma sahip olmak ister gibi. Arada sırada başka dillerde *güzel karıma* tercüme edilen cümleler fısıldıyor ve *ben hiç böyle bir zevk tatmadım ve bu uzun zamandır cennete en yakın olduğum an*.

Bu... diğer seks deneyimlerime hiç benzemiyor. Bu seni mahveden türden bir seks.

Beni derinden okşadığını hissettiğimde, nihayet atlının gerçek doğasını hissediyorum. O, hayata nefes veren savaştan başka bir şey olamaz. Tüm bu et, çağların şiddetini barındırıyor; kalçalarının her gürültülü hamlesinde bunu hissediyorum. Yine de elleri bedenimde gezinirken, dokunuşunda beklenmedik bir yumuşaklık var.

Beni boğazımın sütununa kadar öpüyor, kalçaları içeri ve dışarı, içeri ve dışarı pistonluyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor şimdi. "Seni ne zamandır özlüyorum."

Savaşın temposu değişiyor, derinleşiyor - ve sanki son birkaç dakika bir tease olmuş ve bu gerçek bir şeymiş gibi.

Vücudum anında kıvrılıyor, yaklaşan orgazmım şimdi hızla -çok hızla- artıyor.

Bir anda paramparça oldum.

Haykırıyorum, doruk noktamın içimden geçtiğini hissederken atlıyı sıkıca kendime çekiyorum. Tekrar tekrar hissediyorum ve tam bitmeye başladığında Savaş'ın içimde kalınlaştığını hissediyorum.

"Karım, kalbim." Kendi orgazmı içinden geçerken inliyor, içime dökülürken itişleri daha güçlü ve daha hızlı hale geliyor.

Savaş bana bakıyor, son orgazmını yaşarken gözleri biraz bulanıklaşıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, süvarinin hamleleri yavaşlamaya başlıyor. Sonunda, içimden kayarak çıkmaktan başka çaresi kalmıyor.

Her yerim ağrıyor; yanaklarınızın kızarmasına neden olan türden bir ağrı.

War yatağına uzandı ve beni karnına doğru çekti. Dölünün içimden sızmaya başladığını hissederken bile göbeğimi avuçluyor.

"Bir parçamın hala senin içinde olduğunu hissetmek - karıcığım, dünyada bundan daha heyecan verici bir his olamaz" diyor.

Nefes alışım yavaşlamaya başlıyor, terli bedenim soğuyor. Tüm ağrılarım ve sızılarım yeniden canlanıyor.

Artık sakinleşmeye başladığıma göre, War'ın hayranlığı da başlıyor-pekala, bazı şüphelerim var.

Seks -kesinlikle ikinci porsiyonu istiyorum- ama atlı bana sanki işler değişmiş gibi bakıyor. Ve evet, ölümle burun buruna gelmem bana biraz perspektif kazandırdı ve evet, ona teslim oldum ama şimdi sözlerimin ve eylemlerimin onun için benim için olduğundan biraz daha anlamlı olabileceğini hissediyorum.

Ondan uzaklaşmaya başladım. "Kendimi temizlemeliyim..." Hala bir kuvvet dolusu su var ve şimdi yapış yapışım-

Savaş beni tekrar aşağı çekiyor, ateşli öpücükleriyle beni tekrar kendisine çekiyor. "O kadar çabuk değil, karıcığım." Ensemi öpebilmek için siyah saçlarımı kenara itiyor.

"Ama ben kirliyim," diye itiraz ediyorum, aramıza biraz mesafe koymak için çaresizce. "Yaptığımız *hiçbir* şey kirli değildi," diyor Savaş, biraz fazla hararetle.

"Ve kendimi senin üzerinde hissetmek hoşuma gidiyor."

Ben de tam olarak bununla ilgili bir sorun yaşıyorum. "Artık her şey daha farklı olacak," diye ekliyor.

Yutkunuyorum. Uh oh.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonumu hafif tutarak dikkatlice söylüyorum.

"Sen tamamen ve bütünüyle benimsin ve ben de seninim. Şimdilik ve her zaman böyle olacak."

Aman Tanrım. Bu bana yemin gibi geldi. Ne yaptım ben?

Bölüm 40

KUSURLARIMA RAĞMEN, öğleden sonra ve akşamın geri kalanını War'ın yatağında, sadece yemek ve içmek için kalkarak geçirdik.

Rahatsızlığımın farkında olup olmadığını bilmiyorum ama eğer farkındaysa, dikkatimi dağıtmak için daha iyi bir strateji geliştiremezdi. War'ın bana karşı olan hislerinden rahatsız olabilirim ama sevişme şekliyle ilgili hiçbir sorunum yok.

Atlıyı harekete geçiren susuzluğu gece bile dindiremiyor gibi görünüyor. Savaş beni seks için iki kez daha uyandırıyor.

Sabah güneşi çadırımızdan içeri girdiğinde, War'ın eli milyonuncu kez klitorisime doğru ilerledi. Onu okşuyor ve ben de protesto edercesine hafifçe inliyorum. Bedenim son orgazmını da yaşamış gibi hissediyor.

Buna rağmen, kendimi onun eline karşı zayıflamış hissediyorum. İçimde bir tur daha atacağım kimin aklına gelirdi?

"Ellerimi senden uzak tutamıyorum," diyor War, diğer avucunu göğsüme götürerek. En iyi kararına rağmen, dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Çok anlayışlı," diye mırıldanıyor.

Daha önce cidden hesaba katmadığım bir şey - tüm bu ten tene eylem beni neredeyse tamamen iyileştirdi. Ve libidom bunun için War'a teşekkür ediyor.

Atlı üstümde yuvarlanıyor. Leğen kemiğimi yukarı kaldırıyorum ve son yirmi dört saat içinde bininci kez atlı içime kayıyor.

Çok, çok daha sonra kendimi yataktan kaldırmayı ve elimden geldiğince temizlenmeyi başarıyorum (War'ın hayal kırıklığına uğramasına rağmen). Daha fazla seks için geri çekilmeden önce giyinip dışarı çıkıyorum.

Bunu yaptığım an neredeyse çılgılık atacaktım.

Yaşayan ölümler War'ın odasını kuşattı.

Çadırın etrafında boş boş duruyorlar, silahları hazır. Çoğu hafifçe sallanıyor, çürümüş yüz hatları gevşek. Yine de, gözlerinin odaklanmamış olmasına ve ayak seslerimle başlarının dönmemesine rağmen, onlarda bir farkındalık var.

Bu da kokuyu açıklıyor.

Elimi burnuma götürüyorum. Dışarıdaki pis koku çok daha kötü ve sıcak günün de buna hiçbir faydası yok.

Bir an sonra Savaş yanıma geldi, dudaklarına bir gülümseme yapışmıştı. Ona bir kez bakan tüm kamp, atlının dün gece kendine bir kış bulduğunu anlayacak.

Harika.

"Bu da ne böyle?" Bakışlarım cesetlerin üzerinde gezinirken soruyorum.

"Onlar senin korunman için." Gülümsemesi kayboldu. "Görünüşe göre seni güvende tutmaları için kendi adamlarıma bile güvenemiyorum."

Bakışlarım çevremde gezinirken, eskiden nöbet tutan phobos binicilerinin gerçekten de gitmiş olduğunu fark ediyorum.

Onların yerine kılıçlarını yanlarına almış silahlı zombiler var.

"Buna gerçekten gerek yok," diyorum burnumu tekrar kapatarak. Dilimdeki çürümenin tadını alabiliyorum.

"Tam tersine karıcığım, şimdi her zamankinden daha önemli." War bunu söylerken bile zombileri geri çekilerek bana nefes almam için alan açıyor. "Seni zaten uyarmıştım: Seni kaybetmeyeceğim."

Atlı yüzümü kavıyor, bakışlarıyla beni süzüyor. "Ölüm her zaman insanların arasına girer. Bunun bize olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerinde yaşını görüyorum. Binlerce, binlerce yıllık savaşlar. Çok fazla hayat ve çok fazla ölüm. İşte böyle anlarda onun hiç doğmadığını ve asla ölemeyeceğini hatırlıyorum.

Savaşla geçen onca yılın War'ı yıprattığını hissediyorum. Şiddetinin altında, War'a pek benzemeyen bir şeyin kıvılcımına tutunmuş: barış, bağlantı, *sevgi*. Gözlerinde o özlemi görüyorum.

Ve şimdi asla yapmamam gereken bir hata yapmaya başladım.

Savaş'ın dünyayı yutmaya kararlı bir çakal olduğunu unutmaya başladım. Onu önemsemeye değer biri olarak görmeye başladım.

Önemsediğim biri olarak.

Sonraki hafta dokunmalar ve seksle geçti. War kamptaki süremizi uzatıyor, böylece bazı günleri yatakta kalmaya ve başka hiçbir şey yapmamaya ayırabiliyor.

Ve artık ölüleri diriltmekten bahsedilmiyor - ölümsüz muhafızlarım bir yana. Ve eğer bu kısa, seks dolu anın kampı topladığımız anda sona ereceğini düşündüysem, yanılmışım. Savaş, içime girebilmek için yolda birkaç kez durdu ve seyahatlerimiz sırasında geceler büyük ölçüde uykusuz.

Bir sonraki yerleşim yerinde kamp kurduğumuzda bile bitmiyor. Bana karşı her zamankinden daha aç görünüyor.

War dövüşür gibi sikişir. Acımasız, kasıtlı ve ham erkeksi enerjiyle dolu. Beni sanki bunun için yaratılmış gibi alıyor, sanki bu içimde son kez olacakmış gibi. Sanki tam olarak kavrayamadığı bir şeye uzanıyor, uzanıyor, uzanıyor.

Onu ilk kez içimde hissettiğimde haklıydım; beni mahvetti. Çünkü bu çılgınlık tek taraflı değil. Eğer öyle olsaydı, her an çekip gidebileceğim ve iyi olabileceğim gerçeğinin tadını çıkarırdım. Ama yapabileceğimi sanmıyorum. Bu noktadan sonra olmaz. Bunun yerine, zulüm işlemiş bir adama aşık olduğum gerçeğiyle boğuşmak zorundayım.

Beni kendine doğru çekip yakın tuttuğunda içimden daha yeni çıkmıştı.

Dışarıda Mısır güneşi yükseliyor ve çadırımızın krem rengi duvarlarını pembe bir renge dönüştürüyor. Etrafımdaki her şey puslu, sıcak bir ışıltıya sahip.

"İki gün sonra, savaş başladığında burada kalacaksın," diyor War yumuşak bir sesle, sırtıma daireler çizerek. "Ben dönene kadar ölümsüzlerim seni koruyacak."

Vücudum kaskatı kesildi. Neredeyse yaklaşan baskını unutuyordum.

Port Said'den sonra iç bölgelere doğru ilerleyerek Nil Deltası'ndan Mansoura şehrine doğru yol aldık. Burada, şehrin surlarının birkaç kilometre dışında kamp kurduk.

Etrafımızdaki arazi daha önceki duraklarımıza göre biraz daha gür, ancak geçtiğimiz kasabaların çürümüş, moloz dolu hali doğal güzelliğini azaltıyor. Arabalar hala sokakların çoğunu tikiyor, eski bilgisayarlar ve aletler çevreyi kirletiyor, yanmış bina leşleri yol boyunca sıralanıyor ve Mısır'ın şehirlerine yaptığı gaz lambaları ve at ahırları gibi son eklemelerin çoğu çoktan tahrip edilmiş durumda.

Buralarda gördüğüm kadarıyla, buradaki insanlar Savaş gelmeden çok önce de acı çekiyorlardı. Daha fazla acıya ihtiyaçları yok.

Yüzümü gören Savaş, "Mansoura düşmeli ve ben de orada olacağım" dedi.

Kalbimin dibe vurduğunu hissediyorum, dibe vuruyor. War geçen hafta boyunca tanrısal görevlerini ertelemişti. Aptalca bir şekilde onları daha uzun süre erteleyebileceğini ummuştum, *çok daha* uzun süre.

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum. "Durabilirsin."

Beni kendine çekiyor ve ben onu itmeden bir öpücük çalıyor. "Senin için neredeyse yapıyordum."

Neredeyse.

Geçen hafta beni yanlış bir gerçeklik duygusuna çekmeyi başardı, ancak rüya sona erdi.

Bir şeylerin değişmeyeceğini biliyordum. Fark etmediğim şey ise, birdenbire bu durumdan hoşnut *olmadığımı*.

Cesur ol, Miriam.

Dünyanın değişmesini istiyorsam, bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek.

"Bilmek istediğim bir şey var," diyorum dikkatle. "Eğer insanların kalplerini yargılayabiliyorsan, kötülük yapmaya niyetli olup olmadıklarını görebilir misin?"

Yeteneklerinin sınırları nedir, sevgili atlı?

Konunun değişmesiyle War'ın kaşları çatılır. "Ben bile geleceği göremiyorum Miriam, insanların zihinlerini de okuyamıyorum. Sadece onların temel özlerini anlayabilirim. Ve bu bile zamana ve niyete göre değişebilir."

War'ın kızıl dövmelelerinden birinin izini sürüyorum; işaretler göğsüne dökülmüş kan gibi görünüyor.

"Kalbimi biliyor musun?" Dikkatle soruyorum. "Biliyorum," diyor.

"İyi mi?"

"Yeterince iyi." *Benim için*, sessizlik ekliyor gibi görünüyor.

Yeterince iyi.

Atlının Port Said'de ona gerçekten teslim olduğuma inanması için yeterince iyiydi, zaten benden tek istediği de buydu.

Mesele şu ki, yeterince iyi bir kalp, iyi bir kalp ile aynı şey değildir. Ve bu War için talihsizliktir, çünkü iyi bir kalp her zaman doğruyu söyleyebilir, ancak yeterince iyi bir kalp bunu yapmaz.

Ona teslim olduğumu söylediğimde yalan söyledim. *Hiçbir şeyden vazgeçmedim.*

Patlama kulaklarımda yankılanıyor, gücü beni suya düşürüyor.

Karanlık. Hiçbir şey yok. Sonra-

Nefes nefese kaldım. Su ve ateş var ve ... ve ... ve Tanrım acı
-Acı, acı, acı. Keskin ısırtığı neredeyse nefesimi kesiyor. "Anne, anne, anne!"

Onu göremiyorum. Kimseyi
göremiyorum. "Anne!"

"Miriam!"

Boğazımı tutarak nefes nefese uyandım.

Savaş bana bakıyor, gözleri oniks gibi. Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Kabus görüyordun."

Birkaç derin nefes alıyorum.

Bir kabus. Doğru ya.

Dudaklarımı ıslatıp doğruluyorum ve atlı biraz geri çekilerek bana yer açıyor. Tenim terden ıslanmış ve saçlarımın telleri yanaklarıma yapışmış.

Bu kâbusu son gördüğümünden bu yana haftalar geçti. Savaş'tan önce bu anının rüyalarımına çok sık girdiğini neredeyse unutmuştum. Şimdiye kadar neden arka planda kalmaya karar verdiğini bilmiyorum. Belki de son zamanlarda zihnime daha yeni ve daha grotesk görüntüler musallat oluyordu. "Rüyada ne görüyordun?" War soruyor. Söyleyiş şekli bile Atlının rüya görmediğini ya da görüyorsa bile bunun benimkinden çok farklı bir deneyim olduğunu düşünüyorum.

Parmağım boğazımdaki yara izini takip ediyor. "Bu bir rüya değildi. Bir anıydı."

Su içeri akıyor-

"Neyin?" War'ın sesi çakmaktaşı gibi sert, sanki bir anı kadar önemsiz bir şeyle savaşmak istiyor.

Yutkunuyorum.

Ona söyleyebilirim.

"Yedi yıl önce Kudüs ele geçiriliyordu," diyorum. İsyancılar ve bağınazlar şehrimde bir saldırı düzenlemişti. "Annem, kız kardeşim ve ben kaçıyoruz. Şehirde kimse güvende değildi, özellikle de yarı Yahudi, yarı Müslüman bir aile."

Ailemin bir zamanlar sözünü ettiği o hoşgörü ve ilerleme günleri bir mum gibi sönmüştü.

"Ailem sahile ulaşmayı başardı." Sahildeki ceset kalabalığını hâlâ görebiliyorum. Tıpkı bizimki gibi, savaşın parçaladığı İsrail'den kaçıp başka bir yere -herhangi bir yere- gitmek isteyen pek çok aile vardı.

"Bir motorlu tekneye doluştuk. O zamana kadar İsrail'deki motorların çoğu çalışmayı durdurmuştu ve hala çalışır durumda olanlar da en iyi ihtimalle güvenilmezdi."

Bu yedi yıl önceydi. O zamandan beri tüm motorlar çalışmayı durdurmuştu. "Annem bunun tehlikeli olduğunu, bir şeylerin ters gidebileceğini biliyordu ama bu bizim tek seçeneğimizdi."

Avrupa sınırlarını kapatmıştı. Yabancıları -özellikle de doğudan ve güneyden gelenleri- istemiyorlardı. Onlara göre biz onların işlerini çalacak, yiyeceklerini yiyecek ve istikrarsız ekonomilerini alt üst edecektik.

Eğer sınırlarından geçmek istiyorsak, bunu yasadışı yollardan yapmamız gerekecekti ve bu tehlikeli tekne yolculuğu bunu yapmanın tek yoluydu.

"Tekneler... kötüydü. Dar ve çürüktüler, ama en kötüsü, tahrik için motorlara güveniyorlardı.

"Bizimkine binmek istemedim. Açık okyanusun ortasında motorun duracağından çok korkuyordum. Denizde öleceğimden korkuyordum."

Savaş dinliyor, ben konuşurken gözleri yüzümü arıyor.

"Sonunda annem ve kız kardeşim beni utandırarak gemiye bindirdiler. İsrail'den ya da yeni adıyla Yeni Filistin'den ayrılmayı gerçekten istemediğimi biliyorlardı." Orası babamın öldüğü ve benim büyüdüğüm yerd. Tüm anılarımı barındırıyordu. Ayrılmamız gerektiğini biliyordum ama istemiyordum. Bundan da vazgeçmek zorunda olmak bana zalimce geliyordu. Diğer her şeyi zaten kaybetmiştik.

"Sahilden çıkmayı başardık. Motor garip sesler çıkarıyordu ama en azından karadan uzaklaştık."

Duraksadım.

Bazı anılar zamanın kumları arasında kaybolur, ama diğerleri, bu özel anı gibi... Yüz yaşına kadar yaşasam da asla unutamam.

"Patlama sürpriz oldu." Motorların patlayabileceğini bilmiyordum. "Bir an orada, annem ve kız kardeşimin yanında oturuyordum ve hemen ardından suya atıldığımda sıcaklık ve acı hissettim.

"Sırt çantam bileğime dolanmıştı." O çanta dünyevi eşyalarımın sonuncusuyla doluydu. "Beni aşağıya sürüklediğini hatırlıyorum."

Ciğerlerim zonklıyor. Ben mücadele ederken bile üzerimdeki güneş ışığı kararıyor.

"Çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. Batıyordum ve tekrar yüzeye çıkamıyordum."

Yardım istemek için ağzımı açtım. Su içeri akıyor-

Parmaklarıma bakıyorum. "Nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. O sularda boğulduğumu sandım."

"Ama sen yapmadın," diyor War, sesi yumuşak.

Başımı salladım. "Kendime geldiğimde bir balıkçı teknesindeydim. Balıkçılar beni herhangi bir enkazdan uzakta, suda tek başıma yüzerken gördüklerini söylediler."

"Anneme ya da kız kardeşime ne olduğunu bilmiyorum. Ben bile bilmiyorum

hayatta olup olmadıklarını *bilmek*." Sesim kesiliyor.

Savaş öne doğru eğildi, yüzümün yan tarafını kavradı. "Sana söz veriyorum karıcığım, ailene ne olduğunu bulacağız."

Neredeyse nefesim kesiliyordu.

Bu hep istediğim şeydi. Kudüs'te bir silah tüccarıyken asla elde edemediğim şey.

Savaş bana daha değerli bir hediye veremezdi. Farkında mı?

Bakışlarım dudaklarına kayıyor. Öne eğilip onu öpüyorum. "Teşekkür ederim."

Ve sonra ona ciddi olduğumu gösterdim.

Bölüm 41

Zara'yı görmeye gitmeyeli epey oldu. Tereddütlerimin büyük bir kısmı, memleketini ve ailesinin çoğunu yok eden atlıyı becerdiğimi ona açıklamaya çalışmaktı. Bu konuşmanın pek iyi geçeceğini sanmıyorum. Ama bu ziyareti çok uzun zamandır erteliyorum.

Savaş'ın çadırından çıkar çıkmaz ölümler etrafımda toplanıyor, bir iblisin kıcı gibi kokuyor ve daha da kötü görünüyorlar. Ölüm kimseye iyilik yapmaz.

Onlara kaşlarımı çatıyorum.

Yürümeye başlıyorum ve zombiler bir tür ölümsüz güvenlik gücü gibi etrafımda diziliyorlar.

Duruyorum. "Savaş!" Arkamdan sesleniyorum.

Birkaç saniye geçtikten sonra atlı çadırından dışarı çıkar, pantolonu aşağıya sarkmış, siyah saçları dağılmış, dalgalı gövdesi sabah güneşiyle aydınlanmıştır. Elinde bir fincan kahve var ve yüzünde gevşek bir gülümseme var, beyaz dişleri zeytin tenine karşı keskin. Bu kadar muhteşem olması iğrenç.

Küçük bir yudum alırken gözleriyle bana bakıp gülerek, "Saniyeleri tekrar mı düşünüyorsun?" diye soruyor. Kahvaltıdan bahsetmiyor.

Ona sitem dolu bir bakış attım. "Artık ölümlerle arkadaş olmak zorunda mıyım?" Zombileri işaret ediyorum.

Bunun üzerine gülümsemesi biraz genişliyor, gözleri parlıyor. "Bunu bir iş ilişkisi olarak düşünün."

Öfkeyle ona doğru yürüyorum, hortlaklar da peşimden geliyor. "Kimse beni öldüremeyecek."

"Biliyorum," diye katılıyor. "Çünkü kimse bu adamların beş metre yakınına yaklaşmak istemeyecektir." Başıyla zombileri işaret ediyor.

Ugh. "Sadece arkadaşımı ziyaret etmek istiyorum."

Savaş'ın ifadesi kararır. "Beni öldürmeye çalışan kişi mi? Oğlunu kurtarmam için beni zorladığın kişi mi?"

Sabır için gökyüzüne bakıyorum. "Kimi ziyaret ettiğim önemli değil. Ölülerin girdiğim hiçbir çadıra girmeyeceğine ya da çok yakınımda dolaşmayacağına dair söz vermeni istiyorum."

Atlı beni dikkatle inceliyor. "Seni korumak için etrafta olmayacaklarsa muhafızlara sahip olmanın ne anlamı var?"

Ona korumaların benim değil onun fikri olduğunu ve korumalarımın *olup* olmamasının bile umurumda olmadığını söylemek istiyorum. Ama War'ı tanıyorum, bu tür bir mantık beni iki kat daha fazla zombi dadı ile karşı karşıya bırakırdı, hepsi de Zara'nın küçük çadırına girmekte ısrar ederdi.

Yüzümü ovuyorum. "Lütfen Savaş." Elimi bırakıyorum. "Korumalarınızla birlikte gideceğim. Sadece bana biraz özgürlük ver. Arkadaşlara ihtiyacım var."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra dikkatini etrafımda toplanan ölümsüzlere çeviriyor. Sonunda başını eğdi. "Yumuşak kalbin için."

Bir nefes bırakıyorum. "Teşekkür ederim." Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Uzaklaşırken o vahşi gözleri üzerimde hissediyorum, ölümler bir kez daha etrafımda saf tutuyor.

Savaş'ın kamp alanında yaşayan phobos binicileri, ben yanlarından geçerken durup bana ve ürkütücü korumalarıma (biraz düşmanca) bakıyorlar. Ama asıl bakışlar kampın ana bölgesine girdiğimde geliyor.

Erkekler ve kadınlar gözlerini bir ölüden diğerine dikerek bana bakıyorlar. Ve daha önce silah tutarken gördüğüm çocuklar şimdi yürüyen ölümleri görünce çığlık atıp kaçıyorlar.

Şimdiden bu yolculuktan pişmanlık duyuyorum.

Zara'nın çadırına vardığımda o çoktan çadırın dışında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını kaldırmıştı.

"Neden sen gelmeden önce hep senden haberim oluyor?" diye soruyor selam verirken.

"Sanırım ben sadece şanssızım."

Ölü adamlara bakıyor. "Çadırıma gelmiyorlar," diye uyarıyor.

Onlara bakıyorum, birdenbire onları nasıl alt edeceğimi bilemiyorum. "Geldim," diyorum onlara. "Artık geri çekilebilirsiniz."

Buna karşılık olarak yayıldılar, alanı kuşattılar ve yakındaki bir kadının çığlık atmasına ve yıkamakta olduğu giysiyi düşürmesine neden oldular. Bu çadır sırası boyunca aylak aylak dolaşan diğer kadınlar merakla bizi izliyor.

Zara başını evine doğru sallıyor. "Neden içeride sohbet etmiyoruz?"

Onu takip ediyorum ve çadırının loş, sıcak ortamında Mamoon'un solmuş plastik oyuncaklar ve çok sevdiği bir oyuncak ayıyla oynadığını görüyorum.

"Mamoon, merhaba de," diyor Zara.

"Merhaba," diye yanıtlıyor başını kaldırmadan.

Zara dudaklarını büzüyor ve biraz ağlayacakmış gibi görünüyor. "Nasıl-"

Başımı yeğenine doğru salladım, "nasıl gidiyor?"

İç çekiyor. "Zor. Gerçekten çok zor. Ama buradaki çoğu insanın sahip olduğundan daha fazlasına sahibim, o yüzden şükrediyorum." Derin bir nefes alıyor, duygusal duvarları yükseliyor. "Ama şu anda konuşmak istediğim konu bu değil." Gözleri üzerimde geziniyor. "Geçen hafta neredeydin? Ortadan kayboldun."

Bunu söylemek istemiyorum, gerçekten istemiyorum.

Gözleri tekrar üzerimden geçti. "Onu becerdin, değil mi?"

Sertçe oturdum ve başımı salladım.

"Evet." Onu iyi becerdim.

"Ee?" diye ekliyor. "Buna değdi mi?" Yeğenine bakıyorum.

"Neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok. Sorun değil."

Bundan pek emin değilim ...

"Yani?" Zara bastırıyor. Kızgın olup olmadığını anlayamıyorum. Sesi sinirli geliyor ve biraz gergin görünüyor, ama yine de onu tanıdığımdan beri Zara hep biraz sinirli olmuştur.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Yani hoşuma gitti mi?" Ona bir bakış attım.

"Evet. Hoşuma gitti." Ne kadar keyif aldığım sorunlu.

"Ve şimdi kendini suçlu mu hissediyorsun?" diye soruyor. Ona bir bakış atıyorum. "Hayır..."

Ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni yargılamıyorum, biliyorsun," diyor yanıma oturarak.

Alt dudağımı çiğniyorum. "Öyle yapsaydın seni suçlamazdım," diyorum.

Elimi tutuyor, sıkıca sıkıyor. "O canavarı kurtarmaya ikna ettin-" Sesi kesiliyor. Zara yeğenine başını sallıyor. "Savaş sevdiğim *herkesi* öldürdü, bir kişi hariç, o da sen ona ulaştığın için oldu. Yani hayır, canavarı becerdiğin için seni suçlamıyorum, yine de bu işi yapmak zorunda kalan sen olduğun için üzgünüm. Ben olsam onun taşaklarını keserdim."

Mamoon'a umutsuzca bir bakış daha atıyorum, Zara'yla ikimizin zavallı çocuğun kulaklarını çınlattığımızdan eminim.

"Ailesinin öldürüldüğünü gördü, idamların yanından geçti ve şimdi ölü adamlar çadırının önünde nöbet tutuyor," diyor Zara. "Küçük bir seks sohbeti endişelerimin en küçüğü."

Haklısın.

"War'a onun yoluna çıkmayacağıma dair bir söz verdim ve bundan ne kadar nefret etsem de bu sözümü tutmaya niyetliyim," diye devam ediyor arkadaşım. "Bu yüzden onunla yoluna devam et ve sakın seni yargılayacağımı ya da arkadaşlığımızdan vazgeçeceğimi düşünme. Sana *asla* ödeyemeyeceğim bir borcum var. Ve kim bilir, belki de ilişkiniz sayesinde başka birinin küçük oğlunu kurtarırısın."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Sadece benden kaçma," diye bitiriyor. "Arkadaşlığını özledim." "Tamam," diyorum usulca.

Ve bu seks konuşmasının sonu - en azından şimdilik.

Sonraki birkaç saat boyunca Zara ve ben her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Onunla oturup tüm gün boyunca sohbet edebilirdim ama sonunda arkadaşım beni ve Mamoon'u çadırdan dışarı, birkaç çadır aşağıda toplanmış bir grup kadına doğru sürükledi.

Zara onu yönlendirirken Mamoon etrafımızdaki zombilere şaşkın bakışlar atmaya devam ediyor.

"Size zarar vermezler," diyorum. "Bizi korumak için buradalar."

Bu biraz yalan - onlar beni korumak için buradalar, başka kimseyi değil - ama Mamoon'a zarar vermelerine izin vermeyeceğim, bu yüzden neredeyse gerçek. Ve neyse ki, sözlerim yürümeye başlayan çocuğun korkusunu azaltıyor gibi görünüyor.

Kadınlardan oluşan gevşek çember, birinin kurduğu branda barınağın altında oturuyor. Bir yandan oturup sohbet ederken bir yandan da kıyafet tamir ediyor, sepet örüyor ve fazla konsantrasyon gerektirmeyen diğer tuhaf işleri yapıyorlar.

Grubumuzu gördüklerinde, bir kadının içtiği çay bardağını şapırdattığını görüyorum. Bir diğeri soluk soluğa.

"Bu ne?" diye soruyor başka bir kadın Zara'ya. Bana bakma zahmetine bile girmiyor.

"Savaş'ın karısı grubumuza katılmaya karar verdi," diye yanıtlıyor arkadaşım, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi.

Kadınlar sessizleşiyor, her biri bana bakıyor, bazıları merakla, bazıları da kaba bir şekilde. Biri bana küçük bir gülümseme veriyor. Kampın bu mahallesinde yaşadığım zamanlardan tanıdığım yüzler var ama kimse onlar gibiymişim gibi davranmıyor.

"Elbette ikiniz de hoş geldiniz," diyor kadınlardan biri biraz sertçe. Mamoon'u görünce yüzü ısınıyor. "Katılmak isterseniz David, Omar ile futbol oynuyor." Arkasında, iki küçük çocuğun yıpranmış bir topu tekmelediği çadırların sonuna doğru işaret ediyor.

Mamoon teyzesine bakar ve teyzesi başını sallayınca küçük çocuk yeni arkadaşlarına doğru koşmaya başlar.

Zara bundan sonra birkaç saniye boyunca gözlerini ondan ayırmıyor, yüzü endişeyle sıkışıyor. Burada her zaman endişelenecek bir şeyler vardır -askerlerin acımasızlığı, kampa dağılmış sayısız silah, çadır kentimizin büyüklüğü. Bir çocuk bütün olarak yutulabilir.

"Çay ister misiniz?" diye soruyor kadınlardan biri.

Zara gözlerini kırıştırarak dikkatini kadına yöneltir. "Hayır, teşekkür ederim." "Ben de iyiyim," diyorum.

Grup çemberde bize yer açarken ölümsüz muhafızlarımı uzaklaştırıyorum. Gergin geçen birkaç dakikanın ardından sohbet normale dönüyor.

"... Dün gece Itay'ın çadırına girdiğini gördüm." Bazı gülüşmeler.

"Demek biz uyumaya çalışırken ona Tanrı'yı bulduran kişi buymuş."

"Yandaki zavallı Ayesha'nın bir çocuğu var. Bunu açıklamayı dene!" Grupta şaşkın kahkahalar yükselir.

Onları dinliyorum, garip bir şekilde büyüleniyorum. Etrafımızda binlerce insan ölüyor ama bu kadınlar burada, biriyle yatmanın dedikodusunu yapıyorlar.

"Savaş nasıl?" diye soruyor bir kadın, meraklı bakışları üzerimde.

İlk başta soru aklıma bile gelmiyor. Diğer kadınlar bakışlarını bana çevirene kadar hepsinin cinsel hayatım hakkında bilgi edinmek istediğini fark ediyorum ve aman Tanrım, bu sabah Zara'yı ziyaret etmeye karar verdiğimde bunun için kayıt yaptırmamıştım.

"Ne demek istiyorsun?" Cahil numarası yaparak söylüyorum.

Kadının ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana Tanrı'yı buldurdu mu?"

Başka biri daha katılır. "Tabii ki öyle. Aksi takdirde onu koruyan ölü adamlar olmazdı."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu acı verici.

"Bilmek istediğim şey," diyor bir başka kadın, "atlının size dini bir deneyim yaşatmakta ne kadar iyi olduğu."

Kadınlardan birkaçı gülüyor; Zara bile gülümsüyor.

Beni de dahil etmeye çalışıyorlar, farkındayım. Bu İspanyol Engizisyonu değil, bu kadınların tüm farklılıklarına rağmen birbirlerine nasıl bağlandıkları. Ne de olsa hepsi nispeten yeni arkadaşlar.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Dedim. Bu çok utanç verici.

Birkaç kadın başını sallıyor.

Kendime olan güvenimi topladım. "Atlı, aşkta *kesinlikle* savaştan daha iyidir."

Tam olarak doğru değil ama etrafımdaki kadınların iyi niyetli kahkahalar atmasına neden oluyor.

"O adam bir kadını memnun etmek için *yaratılmış*," diye ekliyor bir başkası. Daha fazla kıkırdama.

Sohbet ilerliyor ve herkes biraz daha rahat nefes alıyor gibi görünüyor.

Bana yaptıkları testi geçtiğimi fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Savaş'ın karısı olarak gelmiş olabilirim ama onlardan biri olarak gideceğim.

Günümü orada geçiriyor, onların dedikodularını dinliyor ve kendi deneyimlerimle ilgili birkaç bilgi ekliyorum. Uzun zamandır ilk kez hayat normal geliyor - ya da en azından yeterince normal.

Birisi yarınki istiladan bahsettiğinde her şey sona eriyor. Bir süreliğine buranın dehşetini görmezden gelebilirim ama eninde sonunda tekrar içeri girecekler.

Grubun kolektif ruh hali düşüyor, kahkahalar azalıyor. Kampa ilk geldiğimde, atlıyı durdurmak için savaştan tek kişinin ben olduğumdan çok emindim. Ama şimdi diğer insanların da umurunda olduğu açık. Sadece bu konuda bir şey yapabilecek durumda değiller.

Öyleyim.

Kuşhaneleri güvence altına aldım - ve bu da bir şeydir - ama son istilamız sırasında bunun aslında ne kadar az olduğunu ilk elden gördüm. Mesajımla birlikte sadece bir avuç kuş uçup gitti ve kim bilir kaç tanesi okçular tarafından vuruldu.

Ancak atlının saldırısından kurtulmanın anahtarı, bu konuda önceden uyarılmış olmaktır. İnsanlar evlerinden kaçmak için yeterli zamana sahip olurlarsa ve doğru yöne koşarlarsa, belki de ölümü aldatabilirler.

Ne yazık ki, Savaş savaşa katılmamı yasakladığı sürece uyarı göndermek için başka bir şansım olmayacak. Eğer dünyaya yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyorsam, şiddet yanlısı kocamla birlikte çalışmam gerekecek.

Onun saldırısından kurtulmanın anahtarı, bu konuda önceden uyarılmış olmaktır.

Cevap tam orada, bana bakıyor.

"*Miriam-Miriam*," diyor Zara, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak.
"Nereye gittin sen?"

Bakışlarım onunkilere kilitleniyor. "Aklıma bir şey geldi."

Bölüm 42

Gecenin karanlığında, onu uyandırmamaya dikkat ederek War'ın yatağından çıkıyorum. Derin bir uykudaydı, nefesi sürekli tıslayarak çıkıyordu.

Çadırdaki lambaların hepsi sönmüştü ve yakınlara koyduğum kıyafetlere ulaşmak için el yordamıyla ilerlemem gerekiyordu. Elimden geldiğince sessizce onları çekiştiriyorum, sonra botlarımı giyiyorum. Son olarak silahlarımı kuşanıp dışarı çıkıyorum.

Ölümsüz muhafızlarım hâlâ görev başında, görmeyen gözleri hiçbir şeye bakmıyor. Ama beni hisseder hissetmez, sürünerek yaklaşıyorlar.

War'ın çadırının etrafından dolaşarak yürümeye başlıyorum ve zombiler tıpkı daha önce yaptıkları gibi etrafımda diziliyorlar.

Onları sallamak lazım.

En azından bu bölgede artık yaşayan asker yok. Bu önleyebildiğim tek engel.

War'ın çadırından kısa bir mesafe ötede özel bir ağıl var. İçinde kürkü dökülmüş kan renginde devasa bir at var.

Deimos.

War bazen atının başboş dolaşmasına izin veriyor, bazen de bu gece olduğu gibi onu diğer atlardan ayrı bir yere bağlıyor.

Geceleri ve War'ın rahatlatıcı varlığı olmadan Deimos hatırladığımdan çok daha korkunç görünüyor. Ağılın kenarında duruyor, kafasını bana doğru çevirmiş. Sanki beni bekliyormuş gibi görünüyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce, doğaüstü ata yaklaşıyorum. Ağzıyla çeneme vuruyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, cesur davranmaya çalışarak. Bir elimi uzatıp atın burnunu ve gözlerinin arasını nazikçe ovuyorum.

Saçımı çekiştiriyor, bu hareket beni sarsıyor ama bu hareket sevecen görünüyor.

Belki sadece hayal görüyorum, ama bence War'ın atı gerçekten Benim *gibi*.

Derin bir nefes alıyorum. Atlar hakkında pek bir şey bilmem, sadece titiz yaratıklar olduklarını bilirim. Ve War'la seyahat ettiğimden beri, at tekmelerinden ve ısırıklarından payıma düşeni gördüm. Bu küçük midilliler bir şeyden hoşlanmazlarsa, hoşnutsuzluklarını *belli ederler*.

Bunun beni gerçekten ne kadar sevdiğini önümüzdeki birkaç dakika içinde öğreneceğiz.

...

Çitten atladım ve şimdi onunla birlikte kafesteyim. Birkaç saniye sonra, Etrafımı saran cesetler de ağılın duvarını aşılıyor.

Lanet olsun. Çitin ölüleri caydıracağını umuyordum.

Bir insan kız, altı ölümsüz yaratık ve vahşi bir atı küçücük bir ağıla tıkıştırmanın felakete davetiye çıkarmak olduğunu ancak şimdi anlıyorum.

Ancak War'ın atından beklediğim agresif tepki asla gelmiyor.

Etrafımızı saran ölüleri tamamen görmezden geliyor, onun yerine bana doğru ilerliyor. Deimos'un yüzünün yan tarafını okşuyorum. "Sana binmeme izin verecek misin?" Fısıldıyorum.

Deimos beni ezip geçmeyince, tam olarak bunu yapabileceğime karar verdim.

Eyeri yanında asılı duruyor. At eyerleme konusunda çok az deneyimim var ve *bu* atı eyerlemekten çok korkuyorum.

Kesinlikle tekmelenecek. Deimos acımasız bir piçtir. Bu kampa katıldığımdan beri onu tekmelerken, ısırırken ve neredeyse bir düzine adamı çiğnerken gördüm. Ama önce eyer yastığını, sonra da eyeri kaldırıp bana zarar vermeye çalışmıyor. Kayışları sabitlemek için altına eğiliyorum ve işte o an gerçek oluyor. Nefesimi tutuyorum, bir tür at misillemesi bekliyorum. Onun yerine başını sabırsızca sallıyor, sanki *acele et der gibi*.

Bu sırada muhafızlarım pasif bir şekilde bekliyorlar. Savaş'la iletişim kurup kuramadıklarını merak ederek onlara bakıyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Uyuyor, diye kendimi rahatlatıyorum. Bu, çadırına doğru ürkek bir bakış fırlatmamı engellemiyor.

Eyeri bağladıktan sonra kapıyı açıyorum, dizginleri tutuyorum ve Deimos'u dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

Ben dizginlerini bırakana kadar at başını sağa sola sallıyor. Sonra kendi çıkışını yapmaya başlıyor, her adımda hızlanıyor.

Sonunda onun yanına koşmak zorunda kaldım ve o beni geçmeden önce kendimi aceleyle onun sırtına attım.

Deimos bir anlığına beni silkelemeye çalışıyor ve bunun yarım yamalak planımın sonu olduğuna eminim. Ama ata tutunuyorum ve birkaç saniye sonra, bu gece ona bineceğim gerçeğini kabullenmiş görünüyor.

Kamptan uzaklaştıkça tırıs hızı artıyor. Etrafımızda, ölümsüz muhafızlarım koşmaya başlıyor, boşuna yetişmeye çalışıyorlar. Ama insan bedeni ancak bu kadar hızlı hareket edebilir, büyüyle canlandırılmış olsa bile. Cesetler bizden uzaklaşmaya başlıyor ve umutsuzca hemen Savaş'a rapor vermeyeceklerini umuyorum.

Bir okun vızıldayarak geçerken çıkardığı tıslamayı duyduğumda gardımı daha yeni indirmiştım.

Hay sikeyim. Savaş'ın kampının çevresinde devriye gezen askerleri unutmuştım. Aptalca bir şekilde onların yerini ölülerin aldığını düşünmüştüm. Ama hayır, hâlâ nöbet tutuyorlar.

Bir ok daha vızıldayarak geçiyor ve vücudumu Deimos'a yapışacak şekilde alçaltıyorum.

Uzaktan bağırıışlarını duyuyorum ama bir noktada silahlarının menzilinin dışına çıkıyoruz.

Muhafızlarımdan ve kampın
kendisinden kaçtım. Kesik kesik
nefes alıyorum.
Birinci adım
tamamlandı. Şimdi
ikinci adıma
geçiyoruz.

Mansoura'ya varmak bir saatten fazla sürüyor. Şehir yerden bir ot gibi büyüyor, dış mahalleler doğa tarafından geri kazanılan molozlardan başka bir şey değil.

Yanan birkaç gaz lambası, daha çok kırık dökük ev kabuklarını ortaya çıkarıyor. Küçük binalar mezar taşlarına benziyor, duvarları kurşun delikleriyle dolu.

Kudüs'te olduğu gibi burada da savaş olduğu açıktı. Belki ülkemde olduğu gibi bunun temelinde de din vardı, belki de başka bir şey. Çaresiz insanlar genellikle öfkeli insanlardır. Ve Geliş'ten bu yana çoğumuz çaresiz kaldık. Bir savaş başlatmak için gereken tek şey bu; öfke ve çaresizlik.

Şehre girdiğimde iki şeyi hemen fark ediyorum: Birincisi, Mansoura çok büyük - şimdiye kadar baskın yaptığımız bazı şehirlerden çok daha büyük. Ve ikincisi, büyüklüğüne rağmen, çoktan terk edilmiş olabilir. Pencere camları eksik, binalar dökülüyor ve sokaklar enkazla dolu.

Ancak, gaz lambaları yanıyor ve birileri onları yakmak zorunda, bu da tüm dış görünüşe rağmen burada hala insanların yaşadığı anlamına geliyor.

Gözlerim uyuyan şehri tarıyor. On iki saatten kısa bir süre içinde, binlerce kişilik bir ordu buraya inecek, yakacak, öldürecek ve görünürdeki her şeyi yağmalayacak. Benim tutkum ve Savaş'ın nezaketinin kanatlarında bile, ilişkimizin altında hala hastalıklı bir yan var.

Tıpkı Port Said'de olduğu gibi Mısır askerleri karanlığın içinden ortaya çıkıyor. Ve tıpkı Port Said'de olduğu gibi, silahlarını çekmişlerdi. Göğsüme okunu doğrultan bir okçu bile var.

"İşinizi belirtin," diye talepte bulunuyor içlerinden biri.

Kısaca, gecenin bu geç saatinde şehre giren her yabancıнын bu şekilde karşılanıp karşılanmadığını merak ediyorum. Önemli değil.

"Savaş, şehrinize yirmi kilometreden daha az bir mesafede konuşlanmış durumda," diyorum. "Birkaç saat içinde o ve beş bin kişilik ordusu şehrinize girecek ve her şeyi yok edecekler."

Askerler silahlarını indirmiyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor içlerinden biri.

"Ben onun-" *Karım*. Bu lanetleyici unvanı dile getirmemek için dilimi ısırıyorum. "Ben onun askerlerinden biriyim."

Okçu yayını geri çekerken tahtanın gıcırtısını duyuyorum. Bir parmak hareketiyle göğsüme bir ok yiyeceğim.

"Sana neden güvenelim?" diye sorar okçu.

"Bunun için bir nedeniniz yok," diye itiraf ediyorum, "ama bir şans vermeniz ve şehrinizden tahliye edebildiğiniz kadarını tahliye etmeniz için size yalvarıyorum."

Gözlerim söz konusu şehre kayıyor. Eğer burada hâlâ kıyametten önceki kadar insan varsa, hepsinin kaçacak zamanı olmasına imkân yok. Ama bazıları kaçacak ve önemli olan da bu.

"Bela istemiyorsanız," diyor askerlerden biri, "geldiğiniz yoldan geri dönmenizi tavsiye ederim."

Neden kimse bana inanmıyor?

"Dinle," diyorum. "Doğu hakkındaki söylentilerin hepsi doğru. Savaş çoktan Yeni Filistin'i kasıp kavurdu. Burayı da kasıp kavuracak. Bunun birçok şehrin başına geldiğini gördüm. Benimkine de oldu."

Karanlıkta anlayamıyorum ama adamlar şüpheli görünüyor.

"Son zamanlarda habercilerinizden herhangi biri iz bırakmadan ortadan kayboldu mu?" Kızgın görünmemeye çalışarak soruyorum. "Kuşlarınız doğudaki bazı şehirlere mesaj iletmekte sorun yaşad mı?"

İki adamın bakıştığını görüyorum.

"Peki ya gökyüzü? Son zamanlarda puslu olduğunu fark ettiniz mi? Rüzgarda uçuşan küller gördünüz mü?"

Adamlar yine birbirlerine bakarlar.

"Atlı, şehirlerini yakmayı ve onlara yaklaşan her şeyi öldürmeyi seviyor. Kayıp habercileriniz öldü ve kuzeyinizdeki ve doğunuzdaki şehirlerin hepsi yandı. Port Said gitti. Ariş ve Yeni Filistin'in tamamı olmasa da çoğu öyle."

Askerler birbirlerine bakıyor, sonra kendi aralarında usulca mırıldanıyorlar. Okçu hâlâ silahını bana doğrultmuş durumda ama o bile bu sessiz tartışmayı dinliyor.

Sonunda bir tür karara varırlar.

"Peki ya sana inanırsak?" diyor biri, isteksizce de olsa. "O zaman ne olacak?"

Bir an için kelimeler işlemedi. Sanırım bana dönmelerini beklemiyordum. Bu kadar güvensiz göründüklerinde değil.

"Fazla zamanımız yok," diyorum askerlere. "Savaş'ın adamları bir saat içinde uyanacak, belki daha az, ve harekete geçecekler. Eğer buradaki insanlar kaçmayı umuyorlarsa, derhal ayrılmaları gerekecek."

"Eğer bize yalan söylediyse," diyor okçu hala yayını ve okunu gevşekçe tutarak, "bunun bedelini ödeyeceksin."

Ne yazık ki-

"Doğruyu söylüyorum."

ON BEŞ DAKİKA SONRA Mansoura sokaklarında dörtnala ilerliyorum.

"*Uyan!*" Giderken bağıyorum. "Hepinizin tahliye edilmesi gerekiyor! Savaş yaklaşıyor!" Şehrin içinde ilerliyor, sesim kısılana kadar aynı şeyin çeşitli versiyonlarını tekrar tekrar bağıyorum.

Zara ve diğer kadınlarla otururken aklıma gelen fikir buydu. Savaş'ın ordusuyla savaşamayabilirdim ama yine de atlının saldırmaya hazırlandığı şehirleri uyartabilirdim, buradan başlayarak.

Mansoura yavaş yavaş uyanıyor. Evlerin içinde lambalar yanıyor ve insanların ayaklarını sürüyerek ya da merakla dışarıya baktıklarını görebiliyorum. Sonunda, bazı ailelerin eşyalarıyla birlikte sokaklara akın ettiğini görüyorum.

Her şeyi anlamak için kısa bir süre durakladım.

Onları uyarmayı başardım. Gerçekten yaptım.

Bileziğime dokunuyorum, başparmağımı Miriam'ın Eli'nin üzerinde gezdiriyorum. Bir parçam gururla kabarıyor. Bu insanlara gerçekten *yardım* ettim. Onlar gerçekten

Savaştan sağ çıktım, çünkü kaçmaya ve onları yaklaştırmakta olan şeye karşı uyardımaya cüret ettim.

Kargaşanın arasında toynak sesleri duyuyorum ve bir at ile binicisi yanıma yaklaşıyor.

"Bu çok cesurcaydı."

O derin, çakıllı sesle irkildim.

"Cesur ve pervasız."

Başım yana savruluyor ve işte Savaş, başka birinin atına binmiş, kaçan sakinleriyle birlikte evlere bakıyor. Kızgın görünmüyor ama sakin, acımasız yüzünü görmek iliklerime kadar ürpertiıyor beni.

"Burada ne yapıyorsun?" Diyorum.

"Ariş'te arkadaşının oğlunun canını bağışladım ve Port Said'de hayatta kalanların canını bağışladım, hepsi senin yumuşak kalbin için," diyor sohbet eder gibi. "Senin için aileni bulmaya bile hazırdım."

Ellerim titremeye başladı. Düzgün sesine güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Acımasız bakışlarını bana çeviriyor. "Ve bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Savaş'la birlikte olmak beni yanlış bir gerçeklik duygusuna sürükledi; bana iyiliksever davrandığı ve eylemlerimi görmezden geldiği bir gerçeklik duygusuna.

Ensem diken diken oldu. Sanırım onu yanlış anladım.

Çenemi kaldırmak için kendimi zorluyorum. Özür dilemenin ya da açıklama yapmanın ötesindeyiz. Yaptığım şey için üzgün değilim ve bu dünyadaki hiçbir şey bu yalanı dudaklarımdan söküp alamayacak.

Yüzümü inceliyor. Orada gördüğü şey ağzının köşesinin yukarı kıvrılmasına neden oluyor.

İçimdeki ürperti genişliyor, önce kollarıma, sonra bacaklarıma ulaşıyor.

"Başıma bela olacağını biliyordum," diyor. "Ama şimdi beni gerçekte olduğum gibi görmelisin."

Elini kaldırdı-

"Hayır."

Tanrım, hayır. Bunun dışında her şey.

Savaş beni görmezden geliyor, karanlık ufku kavrayacakmış gibi kolunu uzatıyor.

Etrafımızda insanlar sokaklara dökülüyor. Yaşlıları, gençleri ve aradaki her şeyi görmediğimi söylemek istiyorum ama hepsi evlerini terk eden yığınların arasında. Bazıları bize doğru bakıyor ama hiç kimse aralarında bir iblis olduğunu bilmiyor gibi görünüyor.

"Lütfen Savaş," diye yalvarıyorum, eline uzanarak, "Bunu sabote etmek zorunda değilsin," diyorum.

"Ben *hiçbir şeyi* sabote etmiyorum. Benim irademe karşı geldin ve şimdi bunun acısını çekecekler."

"*Lütfen*," diyorum tekrar. Yanağımdan dehşetle bir damla gözyaşı süzülüyor.

Bu adamı kendime karşı çıplak tuttum. Beni ölümün eşiğinden kurtardı ve içimde kimsenin hissetmediği duyguları ortaya çıkardı.

İyilik ve nezaket yeteneğine sahip. Bunu birden fazla kez gördüm.

"*Lütfen*." Sesim kesildi. "Bu sen değilsin."

Öyle değil mi? Bu tam olarak onun kim ve ne olduğu değil mi?

Savaş beni görmezden geliyor ve altımızdaki toprak titremeye başlıyor. Üzerinde oturduğu at gergin bir şekilde yana kaymaya başlıyor.

"*Hayır*," diyorum tekrar, bu sefer daha umutsuz.

Deimos'tan atlıyorum ve toprak ayaklarımın altında yuvarlanırken sendeleyerek birkaç adım atıyorum. Etrafımda insanların birbirlerini tutarak bağırıklarını duyuyorum.

Omzumun üzerinden Savaş'a bakıyorum ama gözleri odaklanmamış. Burada değil, başka bir *yerde*. Ve değer verdiğim adama hiç benzemiyor.

Toprak etrafımda yırtılıyor ve bembeyaz bedenler kendilerini yerden çekip çıkarıyor. İnsanlar yükselen ölüleri görür görmez çılgılık atıyor. Şehrin bu bölgesinde çok fazla ölü yok ama uzaktan yükselen çılgınlık duyuyorum. Yakınlarda bir mezarlık ya da bir tür toplu mezar olmalı.

Ve şimdi tüyler ürpertici bir gerçek ortaya çıkıyor: Şehrin görünüşüne bakılırsa Mansoura muhtemelen yakın zamanda savaştan etkilenmiş. Ve savaşta çok sayıda kayıp olur... cesetleri şehrin içine gömülmüş olabilecek kayıplar.

Etrafımdaki ölümler doğal olmayan bir çeviklikle yaşayanların üzerine iniyor. War'a döndüm. "Dur!"

Hiçbir şey.

Ona doğru yürüyorum.

Atı zaten yarı yarıya ürkmüş durumda. Atını korkutup çılgına çevirmeyi düşünürken, kendimi zorla ata bindirmeye karar veriyorum.

Delirdiğimi düşünüyorum, özellikle de War'ın bineği uyarı için ön ayaklarını yarıya kadar kaldırdığında. Ama War'ın zırhına tutunmak için kendimi eyerin üzerine yeterince uzattım ve sonra ikimizi de yeryüzüne geri sürüklemeye başladım.

Bu hareket atı tamamen korkutmaya yetti. Süvarinin bineği geri sıçradı, beni ve War'ı sırtından attı. Bir saniye sonra, at

yakın dövüşün içine giriyor.

Savaş altımda yatıyor. Kolu artık uzanmış değil, gözleri artık cam gibi değil. Yine de ölümsüzler toprağa geri dönmüyor. Hangi güçten yararlanmış olursa olsun, sadece dikkat dağıtarak durdurulamazlar.

Ona doğru eğildim ve yüzünün yan tarafını avuçladım. "Lütfen Savaş. Lütfen merhametini bul. Lütfen dur."

"Durmayacağım, karıcığım. *Asla* durmayacağım. Benim yöntemlerime *teslim* olması gereken sensin."

Şu lanet kelime.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum, aniden ona dokunma düşüncesinden iğreniyorum. Onunla ilgilenmekten. O benim dünyam için bir felaket ve bir terör.

Etrafımdaki kasaba tam bir kaosa sürükleniyor. Ölüler yaşayanları öldürüyor ve öldürülen herkes sadece bir ya da iki dakika hareketsiz kalıyor. Sonra intikamcı ölüler olarak tekrar diriliyorlar. Yaşayanlara dönüyorlar, sadece saniyeler önce korumaya çalıştıkları insanlara saldırıyorlar.

Ölü kocalar eşlerini, ölü ebeveynler çocuklarını, ölü komşular arkadaşlarını öldürür. Bir ömür boyu süren ilişkiler -derin, anlamlı ilişkiler- bir anda silaha dönüşüyor.

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü zar zor fark ediyorum. Bunu nasıl hak ettik? Bunu hak etmek için ne yapmış olabiliriz?

Ölüler beni ve War'ı tamamen görmezden geliyor. Neredeyse gerçeküstü ve bir an için televizyon izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Etrafınızda büyük bir sahne gelişirken duvardaki bir sinek gibi olmak. Bir hayalet gibi izliyordunuz ama asla etkilenmiyordunuz.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Trans halinde, yayımı omzumdan çekip bir ok alıyorum. Ve yeni ölmüş olanı vurmaya başlıyorum.

Bir anne, bir dede, bir koca, bir kız, bir komşu. Kendilerini kesen oklara neredeyse hiç tepki vermiyorlar. Ağlarken bile ateş etmeye devam ediyorum. Atacak ok kalmayana kadar ateş ediyorum. Ve hala ölüler öldürmeye devam ediyor.

Hançerimi kılıfından çıkardım ve mücadeleye atıldım. Yaşayan ölüler benimle savaşmıyor. Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor, daha fazla masumu avlamak için etrafımda dolaşıyorlar. Bıçağımı etlerine saplayacak kadar bile yaklaşmıyorum onlara.

Çığlık atmak istiyorum.

"İhanetini bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Savaş arkamdan seslendi.

Cennetteki kocamla yüzleşmek için dönüyorum ve tüm öfkem ve ıstırabımla titriyorum.

"Adamlarım bana söylediğinde kamptan ayrılmamıştın bile." Siyah giysilerine kan sıçrasa da etrafındaki katliamı görmezden gelerek aramızdaki mesafeyi rahatça kapatmaya başladı. "Karımın nasıl kaçıp gittiğini

-Hem de benim atımın üzerinde."

Bu dünyada bağışlayacağı tek bir şey var, kaybetmeye dayanamayacağı tek bir şey. Durabileceği tek bir yol.

Korku içimi kapladı.

Cesur ol.

Yaklaşmasına izin verdim. Ancak son anda hançerimi boğazıma dayadım.

Savaş duruyor, hâlâ silahıma uzanamayacak kadar uzakta ama silahın tenime bastırıldığını görebileceği kadar yakın. Gözleri sadece bir saniyeliğine açıldı. Atlı bunun olacağını tahmin edememişti.

"*Miriam*," War tehditkâr sesini kullanıyor, insanın altına işemesine neden olan sesini. Yine de gözlerinde bir korku kıvılcımı var.

Şu anda ikisini de umursamayacak kadar umursamazım. "Saldırıyı durdur," diye talep ediyorum.

"Tehdit edilmeyeceğim" diye uyarıyor.

Bıçağı biraz daha derine sokuyorum, ta ki keskin bir batma hissedene ve yaradan boynuma sıcak kan akana kadar.

Atlının gözleri kan çizgisini takip ediyor ve şimdi kum saatinde kumun kayışını izleyen bir adama benziyor.

Ama zamanı tükenmekte *olan benim*. Çılgınlıklar artık sessizleşiyor; ölümler yaşayanları bastırdı. Bu daha fazla sürmeyecek.

"Bırakın yaşasınlar," diyorum. Sanırım yalvarmaya geri döndüm. Yalvarmıyor.

Yapmıyor ve kalbimin kırıldığını hissediyorum. Kırılabilceğini bile bilmiyordum. Savaş tarafından değil.

Onu ikna edemem. Hepimiz gerçekten kaybolduk.

Gözyaşlarımın artık daha hızlı aktığını hissediyorum, her biri yüzümden aşağı damlıyor. Atlının şeklini gizliyor, muhtemelen bu sayede aramızda kalan mesafeyi kapatmayı başarıyor.

Bir anda önümde belirdi. Bir eliyle bıçağımın kabzasına sarılıyor ve onu benden almaya çalışıyor. Çok nazik davranıyor, gücünü geri çekiyor ve bıçağı kaybetmek yerine onunla birlikte hareket ediyorum,

War'ın bedenine doğru tökezledim, böylece şimdi hem beni hem de bıçağı tutuyor. Kenarı hâlâ derimi ısıtıyor.

"Yap şunu," diyorum onu kışkırtarak. "Hepsini öldürmek senin için çok kolaydı.

Beni de öldürün."

Şimdi insanüstü gücünü kullanıyor. War eski hançerini çekip alıyor ve gözlerinde öfkeyi görüyorum.

"Sen *delisin*, karıcığım!" diyor.

"Bunu yapamazsın," diyorum, bunu zaten biliyor olmama rağmen. "Davandan bu kadar eminsin ama yine de beni öldüremezsın."

"Tabii ki yapamam, Miriam. Seni bana Tanrı verdi!" diye bağırır. "Bir şeyler yapmak için hayatını heba etme! Sana söz veriyorum, geri alamayacaksın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Yumuşakça söylüyorum.

Atlı beni yakaladı, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öfkeliydi. Deimos yakınlarda dolanıyordu ve Savaş beni de yanında taşıyarak yaratığa doğru ilerledi. Beni bineğinin üzerine çekti.

Sadece saatler önce bu adam içimdeydi. Gözlerinin gözlerimde olduğunu hatırlıyorum; bana garip bir mucizeymişim gibi bakıyordu.

O rüyaydı. Bu ise gerçek.

Henüz atına binip bana katılmadı ve şehrin son kalıntıları da birer birer düşüp çöklükleri sessizleşirken ona bakıyorum.

"Sadece kaybedecek bir şeyin olmadığıda tanrının peşinden gidiyorsun," diyorum. "Ama bunu yaptığında ona karşı mı geliyorsun? Sen trajik bir kurtarıcı değilsin, zayıf iradeli bir canavarsın."

Bölüm 43

Uzun bir süre sessizlik içinde at sürdük, bu sırada Savaş iki kez boynumdaki yaraya dokunmaya çalıştı, ama ben onun elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Atlının beni iyileştirmesine izin vermek çok fazla teslim olmak gibi geliyor.

"Onları uyarmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim," diyorum karanlığa doğru. "Önce beni öldürmen gerekecek."

"O kadarını topladım," diyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ama en azından savaş hatları artık resmen çizilmiş oldu.

"Hepsini anında öldürebilirim, biliyorsun," diyor War, birdenbire. "Her şehri, her ulusu. İnsanoğlunun hiç şansı olmazdı."

Tepki vermiyorum. Sanırım hissizleştim.

"Eskiden ben de böyle şeyler yapardım," diye devam ediyor Savaş.

Karanlık manzaraya bakıyorum, içimde bir tiksinti dolaşiyor.

"Yaklaşık iki yıl önce uyandım," diye başlıyor, "Vietnam'ın güney ucunda. O zamanlar bir ordum yoktu, sadece yerden kaldırdığım ölümler vardı. Ama bu yeterliydi. Hem de *fazlasıyla*. Karşılaştığım her şehir saatler içinde yok edildi."

Ona nasıl bir canavar olduğunu tekrar tekrar söylememek için çenemi kilitliyorum. O biliyor. Sesinde duyabiliyorum.

"Artık öyle öldürmüyorum. Savaş tutkuma rağmen, içimde bir parça - giderek büyüyen bir parça - bu tür taktiklere karşı çıkıyor."

Yani bizi daha yavaş öldürüyorsun, onu suçlamak istiyorum ama ne anlamı var? Asıl sorunum insanları öldürüyor olmasıyken, Savaş'la insanları öldürme yöntemi üzerine tartışarak nefesimi boşa harcamayı tercih etmem.

Tekrar sessizliğe gömülüyor ve ikimiz de yolculuğun geri kalanını kara kara düşünerek geçiriyoruz.

Kampa geri döndüğümüzde hava hâlâ karanlık ve mezar kadar sessizdi.

Gözlerimi kısıtııp kapatıyorum. *Mezarları düşünme.*

Görevli birkaç asker biz geçerken merakla bizi izliyor.

Buraya dönmek yanlış geliyor. Sanki tüm yolculuk karanlık bir hayalmiş gibi.

War, Deimos'u çadırının önünde durduruyor. Orada ölümsüzler bizi bekliyor ve onları görünce *titriyorum*.

Gerçekten neler yapabileceklerini biliyorum. Sadece saatler önce ilk elden gördüm.

War atından atlıyor, yakındaki meşale ışığı altın saç parçalarını parlatıyor.

Onu takip etmediğimde, bana doğru uzanıyor ve beni attan kendisi çekiyor.

Bir an için beni kollarına alacağını düşünüyorum. Gözlerinde yarım bir özür gibi bir bakış var ve neredeyse buna inanıyorum. Ama sarılma hiç gelmiyor.

Kollarımın üst kısmını kavlıyor, yüzünde sert bir ifade var. "Başka biri olsaydın, karıcığım," diyor, sesi alçak, "yaptıkların için seni kendim öldürürdüm."

Çenemi kaldırıyorum. "O zaman beni öldür ve özgür kalmama izin ver," diyorum, sesim boş çıkıyor.

Beni daha sıkı tutuyor. "Lanet olsun kadın," diyor beni sarsarak, "benim senin için hissettiklerimin zerresini bile hissetmiyor musun? Sana bunu söylüyorum çünkü seni öldüremezdim, öldüremezdim. Bütün bir medeniyeti yok edebilirim, ama seni değil, Miriam. Bana yapabileceğin binlerce farklı hakaret için değil. Sana zarar vermektense *kendi elimi keserim* daha iyi."

Gözyaşlarımı tekrar tekrar **kırptıştırıyorum**, kızgınlım, üzgünüm ve

Aynı anda hem hayal kırıklığına uğradım hem de kalbim kırıldı.

"O zaman kes şunu," diye karşılık veriyorum ona, duygularımın zehrini damarlarımda hissederek. "Ve bunu yaparken, onu kılıç kolun yap."

Acımasız olduğumu biliyorum. Şu anda bundan zevk alıyorum. Başka hiçbir şey ve hiç kimse yapamazken atlıları yaralamak iyi hissettiriyor.

Kelimeler yerini buldu. Savaş beni bırakıyor, şok olmuş gibi bakıyor, gözleri her zamankinden daha çıplak.

Şimdi gitmeme izin verdiğine göre, topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Daha beş adım atmıştım ki, yakınlarda pusuya yatmış zombilerden biri tırıs tırıs bana doğru geliyor. Omzumun üzerinden War'a baktım.

"Her gece olduğu gibi bu gece de benimle kalıyorsun." Sesi derin ve kontrollü. Şu anda yüzde yüz atlı, dünyamı yok etmeye hazır.

"Cehennem gibi," diyorum.

Zombi, kokusundan irkilmeme yetecek kadar yaklaşıyor ama aramızdaki mesafeyi kapatan War oluyor, göğsü benimkine değecek kadar yaklaşıyor.

Başını bana doğru eğdi.

"Şu anda sana itibarını veriyorum." Savaş eğilir. "Ve içimden bir ses sende hâlâ bir sürü haysiyet kaldığını söylüyor. Ölülerimi seni omzuna atmaya zorlama. Şimdi çadırımıza gir."

Bir iki saniye boyunca ona ters ters baktım. Vücudum onu alt etme ihtiyacıyla neredeyse titriyor. Ama süvari bu gece kaçamayacağımı zaten bir kez kanıtladı.

Yine de kaçıyorum.

Meydan okuma -hatta kaderci meydan okuma- iyi hissettirir.

Ölümsüz askerlerinden biri beni ezmeden önce on metre bile gidemedim.

Yere itildim, sonra cesedin kollarına atıldım.

Ona, Savaş'a, Tanrı'ya ve bu kamptaki diğer tüm işe yaramaz insanlara küfrediyorum. Öfkeden aklım başımdan gitti. Atlı, sadece iradesiyle bütün bir *şehri yok etti*. Ve bu gördüğüm en korkunç manzaraydı.

Hepsi önce onları kurtarmaya çalıştığım için.

Küfürlerim hıçkırıklara dönüşüyor. Zombi beni atlının beklediği Savaş'ın çadırına kadar taşıyor.

Beni yere atarken ona "Senden nefret ediyorum, seni sıçan piç" diyorum.

Savaş cevap vermiyor. Bunun yerine çadırının içinde ilerleyerek evinde sakladığı tüm silahları çıkarır. Her birini ölümsüz askerine uzatır. "Bunları güvenli bir yerde sakla," der yaratığa. "Ve işin bittiğinde, leğen için sıcak su getir."

Asker War'ın eşyalarını alıp giderken bile yerimden kıpırdamıyorum. Savaş'ın çadırında hâlâ daha silah var ve atlı, her biri bir yığın haline gelene kadar odayı onlardan arındırmaya devam ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Şu anda keskin nesneler konusunda sana güvenmiyorum." Bu yüzden onları imha ediyor.

"Çok akıllıca," diyorum usulca, "çünkü gözlerini kapattığın anda seni şişlemeye çalışacağım."

Atlı, masasına doğru yürüyüp kendine bir kadeh içki doldururken hafifçe eğlenmiş görünüyor. En azından yüz ifadesi eğlenmiş *gibi*. Gözleri ciddi.

İçkisinden bir yudum alır. "Ben ölümlerim gibi dirilebilirim. Sen dirilemezsin. Benim sorunum da burada yatıyor."

Sözlerinin ardındaki anlamı bir araya getirmem biraz zaman aldı. Bunu yaptığımda, kaşlarını kaldırıyorum. "Kendimi öldüreceğimi mi düşünüyorsun?" Savaş beni izliyor, yüzü anlaşılmaz.

Atlı içkisinin geri kalanını yutuyor, sonra bir tane daha dolduruyor ve bardağı bana uzatmak için önümde diz çöküyor. Bardağı almadığımda iç geçiriyor ve kendisi parlatıyor.

"Kendimi öldürmemden sana ne?" Oturduğum yerden soruyorum. Öfkem hâlâ alev alev yanıyor ama şu anda merakım nefretimi bastırıyor.

Savaş ayağa kalkıp masaya dönüyor ve kendine bir içki daha dolduruyor. Bir kez daha yanıma dönüyor ve bana uzatıyor. Tereddüt ediyorum, sonra ayağa kalkıp ondan alıyorum.

"Bu bir barış teklifi değil," diyorum. Benim affımı satın alamaz. Gördüklerimden ve yaptıklarından sonra olmaz.

"Öyle olmasını istememiştin."

Masaya gidip oturuyorum. Neden iyi davranıyorum bilmiyorum. War hayatımda gördüğüm en berbat şeyi yaptı. Ama o olaydan sonra gelen her şey uygun senaryodan saptı. Benim onu öldürmem, onun da beni cezalandırması gerekiyor ama bunların hiçbiri olmuyor.

War kendine bir içki daha hazırlıyor, sonra da karşıma oturuyor.

Ölümsüz asker elinde dumanı tüten bir sürahi suyla çadıra geri döner. Sessizce çadırın arkasındaki küvete döküyor, sonra çıkıyor, sadece War'ın o yığının üzerine bıraktığı silahlardan daha fazlasını almak için duraklıyor.

"Nasıl olur da hepimizin ölmesini istersin?" diye sordum. "Hepinizin ölmesini istemiyorum."

"Doğru, gitmemizi isteyen senin patronun."

"İster inanın ister inanmayın," diyor War, yorgun görünerek, "bu gezegende kurtarılmaya değer başka canlılar da var - insanların sistematik olarak yok ettiği canlılar. Tanrı'nın en sevdiği çocuğu olsanız bile, onun tek çocuğu olmadığınız gerçeğini hiç düşündünüz mü?"

"Yani bunu sivrisinekler için mi yapıyorsun?" Komik olmalı ama hâlâ o kadar kızgıyım ki içkiyi çadırın duvarına fırlatmak istiyorum.

"Bu gezegende birçok yok oluş olayı yaşandı, Miriam. Kardeşlerim ve ben ortaya çıkmadan önce, dünya başka bir yok oluşa doğru gidiyordu.

insanlar sayesinde."

Yani bu kayanın üzerinde yaşayan diğer her şeyi korumak için öldürölüyoruz. Bu akşamki olaylardan sonra bu piçin gerçekten fedakâr görünmeyi başarılmasından nefret ediyorum.

"Doğanız kusurlu," diye devam ediyor War. "Çok meraklı, çok bencil. Ve çok acımasız. Çok fazla acımasız.

"Ama hayır, Miriam, ben tüm insanların ölmesini istemiyorum. Benim özüm insan doğasından doğdu. Sen olmazsan, ben de olmam."

Kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor. Atlı, kılıcını her savuruşunda kendini öldürüyor.

"Yani bu gece için üzgün değilsin," diyorum.

"Görevimi değıştiremem, karıcığım." Sürmeli gözlerinde asırlık bir ağırlık var.

"Bunu yapmamaya karar verebilirsin," diyorum. "Peki neden yapmalıyım?" diye meydan okuyor.

"Çünkü karın sana yalvarıyor."

Savaş eş kelimesini duyunca biraz durgunlaştı. Ona kim olduğumu açıkladığım pek sık olmuyor. Bunun bizim bu tuhaf evliliğimize inandığım anlamına geldiğini düşündüğünü biliyorum ve belki de bu olasılığa yaklaşıyordum. Ama şu anda bunu söylememin tek nedeni, başka pek az şeyin yapabileceği şekilde onu kızdırdığını bilmem.

"İnsanların bencil olma lüksü var Miriam, ama benim yok."

Sayısız insanı katliamdan kurtarmaya çalışmak bencilce gelmiyor ama War'ın gözlerindeki keskin bakıştan bu gece sözlerimin kulak ardı edileceğini de anlayabiliyorum. Ben duygusal olarak çok bağılyım ve o da davası konusunda ikna edilemeyecek kadar kararlı.

İçkimden bir yudum daha alıyorum. Ölü asker içeri geri döndü, leğene daha fazla sıcak su taşıdı ve çıkarken bir avuç silah daha aldı.

Banyo benim için, sormadan bile biliyorum. İçkimi bitirip masadan kalkıyorum ve küvete giderken soyunuyorum. War'ın ne gördüğü umurumda değil, cesedin geri gelip göğüslere bakması da şu anda umurumda değil. Öfkemin bir kısmı gerçekten azaldı, ama sadece korkunç bir uyuşukluk yerleşebilsin diye.

Sığ banyoya giriyorum ve ceset gibi koktuğum için yıkanmaya başlıyorum. Atlıya sırtımı dönüyorum, onu görmek, onunla konuşmak ya da herhangi bir şekilde etkileşimde bulunmakla ilgilenmiyorum. Yarı yolda

Kendimi temizlerken zombi tekrar içeri giriyor ve ben üzerimi örtme zahmetine girmiyorum. Önemli değil; görevini tamamlarken görmeyen gözleri kesinlikle hiçbir şeye bakmıyor.

"Yani bu kadar mı, karıcığım?" Savaş'ın sesi çınlıyor. "Şimdi ben yokmuşum gibi mi davranacaksın?"

"Bu imkânsız olurdu," diyorum, o kadar sessizce ki duyduğundan emin değilim.

Atlının sandalyesi geri çekiliyor ve bir an için bana yaklaşacağını düşünüyorum. Ancak bir anlık duraksamadan sonra ayak sesleri ters yönde ilerliyor. Çadırın kanatları hışırıyor ve sonra Savaş yok oluyor.

Atlının çadırının acımasız sessizliğinde havlu atıyorum. Son derece yalnızım ama yine de atlının gözlerini her yerde hissedebiliyorum. Ölülerinin çadırın hemen dışında gizlendiğini ve kaçmamı beklediğini biliyorum.

Havlumu bir sandalyenin üzerine atıyorum ve temiz kıyafetler giyiyorum -başkasının yıkayıp kuruttuğu ve katladığı kıyafetler. Benim olmayan ve benimmiş gibi hissettirmeyen giysiler, tıpkı buranın geri kalanı gibi.

Sonra War'ın masasına geri dönüyorum ve kendime bir içki daha dolduruyorum, gözlerim etrafımda titreyen lamba ışığına gidiyor.

Savaş, ölmenin tek yolunun bıçaklar olduğunu sanan bir aptaldır. Tüm bu brandalar, tüm bu açık alevler. Kampta her hafta yangın çıkıyor. Burada bir tane başlatmak ve bu alevlerin yanan binada başladıkları işi bitirmelerine izin vermek çok kolay olurdu.

Ama bir lambayı devirmem ya da duvarları ateşe vermem. Daha önceki kabadayılığımıza rağmen ölmek istemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, bir damla gözyaşı süzülüyor ve sonra likörden bir yudum daha alıyorum. Ve sonra biraz daha. Atlılar geldiğinden beri yaşadığım tüm tatsız anıları unutmak istiyorum.

Yapamam. Yapamayacağımı zaten biliyorum ve sarhoş olmak beni sadece daha da boktan hissettirecek. Hiçbir alkol gördüklerimi yok edemez. Bardağımı itiyorum.

Bir yok oluşun ortasında yaşıyorum.

Bu da öyle bir şey. Sadece, insanlar kendileriyle birlikte tüm dünyayı yok etmek yerine, atlılar ölenin sadece biz olacağımıza karar verdiler. Biz boktan insanlar.

Kalkıp War'ın yatağına giriyorum, onun gibi kokmasına aldırmadan. Bedenim yorgun, kalbim yorgun ve gözlerimi kapattıktan kısa bir süre sonra uykuya dalıyorum.

Bir süre sonra atlı tarafından uyandırılıyorum, yatakta bana katılıyor, kollarından biri belime sarılıyor.

Kollarında kaskatı kesildim. *Buna hazır değilim.*

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama beni olduğum yerde tutuyor. Görünüşe göre her şeyi zorla yaptırmak zorunda.

Bu lanet olası bitmeyen akşam.

"Kollarımdasın ama yine de benden çok ama çok uzakta olduğunu hissediyorum," diyor Savaş. "Bu mesafeden hoşlanmıyorum, karıcığım."

En azından ne kadar uzakta olduğumu hissediyor. Fiziksel olarak yanından ayrılmamı engelleyebilir ama duygusal olarak geri çekilmemi engelleyemez.

İkimiz saatlerce öylece kalıyoruz. İkimizin de uyuduğunu sanmıyorum ama kalkmıyoruz da.

Aramızda bir uçurum açıldı - ya da belki de hep oradaydı ama artık görmezden gelinemez oldu.

Dışarıdaki sessizliği ilk erkek sesleri bozduğunda, Savaş isteksizce elini çekip oturuyor. İç çektiğini duyuyorum.

Kampın geri kalanına göre, bugün Mansoura'yı işgal edecekler. Hiçbiri Mansoura'nın çoktan ele geçirildiğini ve yaşayanlardan arındırıldığını bilmiyor. Geriye kalan tek şey evleri basmak ve ölülerin eşyalarını çalmak.

War'ın bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum. Hatta o kadar merak ediyorum ki, atlı yataktan kalktığında uyuyormuş gibi yapmayı bırakıp kendim oturuyorum.

Paletin yanına yerleştirdiği deri zırhına doğru ağır ağır ilerliyor. Devasa kılıcını da yanına koymuş, kıpkırmızı kınına sokmuş. Tüm silahları buradan kaldırmakla ilgili yaptığı büyük gösteriden sonra kılıcı çadıra getirmesine biraz şaşırdım.

O kılıcı gördüğümde karanlık ve umutsuz bir düşünce kaplıyor içimi.

Kendi zihnimin kancalarına takılıp ayağa kalkıyorum, bıçağa doğru ilerliyorum, onun tarafından çekiliyorum.

Savaş tam göğüs plakasını takarken duraklıyor, gözleri bana kilitlenmiş. Bu odadan bir silah hariç hepsini çıkardı ve şimdi karısı ona yaklaşıyor. Eminim dün gece kendime zarar vermeye çalışmamla ilgili endişeleri şimdi çirkin başlarını kaldırıyor, ama bıçağı almıyor.

Kılıcının önünde diz çöküyorum. Kabzasını tutarak, silahı kınından biraz dışarı çekiyorum. Çeliğin üzerinde o garip yazılardan daha fazlası var.

War'ın eklemlerini ve göğsünü süsleyen yazılar. Bu karakterler parlamıyor ama dilin aynı olduğunu söyleyebilirim. Tanrı'nın dili.

"Miriam." Bu bir uyarı.

Savaş'a bakıyorum ve sert, vahşi gözlerinde bir sınır var. "Kendimi öldürmeyeceğim," diyorum.

Rahatlamıyor ve ben onun tedirginliğinden keyif alıyorum.

Bıçağa dönerek parmaklarımı uzaylı işaretlerinin üzerinde gezdiriyorum. Sonra, görünüşe göre kendiliğinden, parmaklarım bıçağın kenarına doğru kayıyor.

"*Miriam.*" Son uyarım.

Başparmağımı kılıcın kenarında gezdiriyorum, sonra çeliğin derimi sıyırdığını hissedince lanet ediyorum. Bu lanet şey çok *keskin*.

Atlı silahı elimden kaptığı anda parmağımı ağzıma sokuyorum.

"Kanın tadını seviyor," diyor War, sanki silahı aniden dış çıkarabilir ve beni bütün olarak yiyebilirmiş gibi.

Kendisini benimle kılıcı arasında tutarak zırhını giymeyi bitiriyor. Son olarak, kılıcını sırtına sabitliyor.

Dışarıdaki gürültü giderek artıyor.

"Gitmem gerek." Savaş yaklaşıyor. Beni öpmek -ya da en azından dokunmak- istediğini söyleyebilirim ama yapmıyor. Atlı insan olmayabilir ama benden uzak durması gerektiğini bilecek kadar insan dürtülerinden anlıyor. Yine de gözleri pişmanlık dolu bakıyor.

Bir şey söylemem için bir iki dakika bekledi ve ben de düşündüm-

Umarım geri dönmezsin.

Düşmanların seni parçalasın.

Sefalet içinde çürü, pislik.

Ama kızgınlığım çoktan geçti ve kızgın kalmak için enerji toplamak çok zor.

Savaş, ona mutlu bir veda etmeyeceğimi anlayacak kadar uzun süre oyalanıyor. Bana son bir kez ağır ağır bakarak çadırı terk ediyor, arkasındaki branda hışırdıyor.

Yakıcı soruma hiçbir zaman tam olarak yanıt alamadım: Savaş bugünle nasıl başa çıkacak?

Bununla birlikte, sormayı düşünmediğim bir sorunun cevabını aldım.

Başparmağımdaki kesiğe bakıyorum. Bir damla kan hâlâ orada boncuk boncuk. Bu manzara karşısında biraz gülümsüyorum, sonra kanı ovalayarak temizliyorum.

Bölüm 44

O akşama kadar Savaş'ı bir daha görmedim. O zamana kadar baskın kutlamaları tüm hızıyla devam ediyor, savaş davulları hipnotik bir ses çıkarıyor.

Bugünkü baskının anlamsız olması önemli değil. Bu gece buradaki herkes sevinçli görünüyor.

Kalabalığın kenarları boyunca ilerliyorum, ölümsüz korumalarım kalabalığın arasından ilerlerken insanlar yollarından çekiliyor.

Gözlerim tahtında oturan ve kaşlarını çatmış olan War'a kayıyor. War tahtından beni fark ediyor, gözleri kısılıyor. Ayağa kalkıyor ve tüm kalabalık bu tek harekete tepki veriyor gibi görünüyor.

Ona bakıyorum. Bakmadan edemiyorum. Ve kalbim, inatçı, korkunç kalbim kekeliyor gibi görünüyor. Bizde her zaman aşk ve savaş vardır.

Durmayacak. Asla durmayacak.

Kalabalığı yarıp geçtim, benim ve grotesk maiyetim için ayrılımlarını izledim.

Savaş kürsüsünden ayrılıyor, ikimiz yarı yolda buluşuyoruz.

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan beni öpüyor. Nerede kaldığımızı düşünürsek, bu onun için çok ama çok yüzsüzce. Ve şimdi kampın hakkımızda varsaydığı her şey doğrulandı. Zaten çok açık değilse diye söylüyorum.

"Nerelerdeydin?" War öpüşmeyi keserek sorar. Ama bu aslında bir soru değil. Ölüleri bütün gün beni korudu; War onların ve dolayısıyla benim nerede olduğuma dair bir fikre sahip olmalıydı. Ki o da kadınların odasındaydı.

"Beni seviyor musun?" Ona soruyorum.

War'ın kaşları çatılıyor, kara gözleri benimkiler arasında geziniyor. Çok ciddi derecede yakışıklı.

Eli omzumun boynumla birleştiği yere gidiyor ve nazıkçe sıkıyor.

"Öyle mi?" Yankılanıyorum.

"Gerçekten söyleyemiyor musun?" diyor, o kadar sessiz ki neredeyse onu duymuyorum.

Titreyerek nefes alıyorum. "O zaman öldürmeyi durdur," diyorum.

"Lütfen.

Sizden tek istediğim bu."

"Benden *her şeyden vazgeçmemi* istiyorsunuz." Savaş aslında öldürmeye son verme düşüncesinden dolayı acı çekiyor gibi görünüyor.

O savaşın vücut bulmuş hali. Ondan basit bir alışkanlığı bırakmasından daha fazlasını yapmasını istiyor olabilirim. Kendisinin temel parçasını inkar etmesini istiyor olabilirim.

"Lütfen-"

Yüz ifadesi sertleşir. "*Hayır*." Ses tonu kesin ve bükülmez.

Teslim olmayacağını biliyordum. Biliyordum ama yine de kalbim kırıldı.

Tek kelime daha etmeden yanından ayrılıyorum, iri eli omzumdan kayıyor. Etrafı saran cesetlerin arasından geçiyorum, burun deliklerim bölgeyi boğan ter ve çürüme kokusuyla yanıyor. Muhafızlarım etrafıma üşüştü.

Savaş'la bir sürü teselli yaptım. Çok fazla. Çok fazla.

Cesur ol.

Gidecek hiçbir yer yok. Bu dehşetten kaçacak hiçbir yer yok. Kendi çadırım bile yok. Çılgılık atmak istiyorum.

Kampı tamamen terk etmeyi düşünüyorum - işe yarayacağından değil, ama yine de düşünüyorum. Sabahki kesiğin iyileştiği başparmağıma bakıyorum. Yine de ayrılmak aptalca olurdu; bu gece için çoktan plan yapmıştım.

Zombi muhafızlarımın beni takip etmeyeceği tek yer olan Savaş'ın çadırına geri dönüyorum. İçeri girdiğimde gözlerim etrafı tarıyor. Oklarım da dahil olmak üzere içeride hâlâ hiçbir silah yok.

Arkamda çadırın kapaklarının açıldığını duyuyorum.

"Neydi o?" War'ın sesi alçak ve tehditkâr.

Gözlerim açıldı. Aslında eğlenceden erken ayrılacağını düşünmemiştim. O asla yapmaz.

Bana doğru gelirken arkamı döndüm.

"Benimle birlikte olmak istiyorsun ama gerçekten fedakârlık yapmak istemiyorsun" diyorum. Kaldığımız yerden devam etmeye hazırım.

Savaş yaklaşır. "*Buraya fedakârlık yapmaya gelmedim*, Miriam. *Almak* için buradayım. İlişkiler hakkında sahip olduğun insani kavramlar her neyse, onları bir kenara at; bizim için geçerli olmayacaklar."

Dün geceki öfkem geri geldi ve o kadar sıcak yanıyor ki titriyorum. Atlı hala gözleriyle bana meydan okuyor.

Sonra giderim. Gidiyorum ve şüphesiz kısa süreceğ olan hayatımın geri kalanını seni unutmak için çalışarak geçiriyorum.

Kelimeleri ısırarak geri alıyorum.

Onun yerine göğsünü itiyorum. Vücudu zar zor sallanıyor.

Atlı bana karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Yenilmiş olsan bile içinde öyle bir ateş var ki. Daha az parlak yanan köyler gördüm."

Onu tekrar itiyorum... ve tekrar ve tekrar. Bileklerimi yakalayana kadar durmuyorum.

Beni kendine çekiyor ve sonra beni öpüyor, dudakları vahşi ve affetmez. Hatırladığım Savaş bu. O tamamen güç ve mülkiyet.

Dudaklarımı oynatmanın ötesinde bir şey düşünmemeye çalışarak öpücüğün içine dalıyorum. Onu öpmek zor, arzu ve öfke arasındaki bu çizgide dans etmek zor.

O bir cehennem -ağzı benimkinde sıcak, becerikli parmakları giysilerimi çekştiriyor.

Savaş beni palete fırlattı, sonra bacaklarımın arasına diz çöktü.

"Yapabileceğim birkaç fedakârlık var."

Pantolonumun düğmelerini açıyor ve onları ve külotumu çekip çıkarıyor, ayakkabılarımı ve çoraplarımı da onlarla birlikte alıyor. Ve sonra ağzı göbeğime iniyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip koyu renk buklelerini canımı acıtacak kadar sıkı kavıyorum. Bana bakması için başını yukarı eğiyorum. "Bana ne verebileceğini görmek istemiyorum," diyorum, hâlâ öfkeliyim-çok, çok öfkeliyim. "Bana bunun faydalarını göster. alıyorum."

Hıncır bir gülümsemeyle, öyle yapar.

War uyuyana kadar bekleyeceğim.

Onun gibi bir ölümsüzün -sözde dinlenmeye ihtiyacı olmayan birinin- benim gibi bir kadınla yaşarken uyanık kalmayı öğreneceğini düşünürsünüz. Ama henüz öğrenmedi. Dürüst olmak gerekirse, bu akşam uyumasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Şimdi dikkatlice kendimi ondan ayırıyorum, kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giymek için ayağa kalkıyorum.

Odanın diğer tarafına geçip War'ın sandıklarından birini sessizce açıyorum. İçinde, atlıların eşyalarının arasında, daha önce keşfettiğim bir ip vardı. Sessizce onu çıkarıp çadıra geri dönüyorum.

Annemin sesi kulağımda çınlıyor.

Miriam, yapma... Bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu sana anlatamam.

İpi masanın üzerine koyduktan sonra Savaş'ın geride bıraktığı giysi yığınının doğru yürüyorum. Hepsinin üstünde atlının kınlı kılıcı duruyordu. Muhtemelen kılıcı bir kenara koymaya niyetlenmişti ama seks yüzünden uyku dikkatini dağıttı.

Silahı aldım ve-

Vay anasını, bu silah çok *ağır*. Bu şeyi bütün gün salladığına inanamıyorum.

Dikkatlice kılıcı kınından çıkarıyorum. Kılıç kınından çıktığında şarkı söylüyor.

Palette, Savaş kıpırdanıyor.

Ses çıkarmamak için alt dudağımı ısırarak, atlının kendini toparlamasını izliyorum. Nefes alış veriş düzeliyor ve ben de rahatlıyorum.

Atlıya sessizce yaklaşıyorum, devasa silahını taşımak için iki elimi de kullanıyorum. Savaş'ın başı benden yana dönük ve bunun için özellikle minnettarım. Uykunun yumuşattığı yüz hatlarını görmek istemiyorum. Kesinlikle cesaretimi kaybederim.

Yatağa yaklaşıyorum. Çarşaf War'ın sadece beline kadar yükseliyor; çıplak vücudunun geri kalanı çadırın loş ışığında açıkta. Göğsündeki dövmele zeytin rengi tenine karşı kıpkırmızı parlıyor.

Ben izlerken, uykusunda kayıyor ve bana doğru dönüyor.

Yüzüne bakıyorum, elimdeki kılıç inanılmaz derecede ağır geliyor. War'ın gözlerini kaplayan sürme dağılmış; parmaklarımın nerelerde gezindiğini görebiliyorum ve şu anda yüz hatları çok yumuşak. Çok insani görünüyor.

Fazla insani.

Bunu yapamam.

Tabii ki yapamam. Savaşta ya da nefsi müdafaada biriyle dövüşmek başka bir şeydir.

Bir diğeri soğukkanlılıkla hesaplamak için... *bu*.

Ayağım bir adım geri gidiyor ve istemeden de olsa yatağın yanında duran metal su sürahisini deviriyorum - geceleri susadığımda genellikle ondan içerim.

Devrilip halının üzerine dökülürken çıkardığı derin ve yankılanan ses sessiz odada kulakları sağır ediyor.

Sikeyim.

War'ın gözleri açıldı ve artık geri çekilmek için çok geç. Kılıcı elimde ve ona doğru yaklaşıyorum. Yapmak üzere olduğum planları bozmak için artık çok geç.

"Miriam," diyor atlı, önce beni sonra kılıcını süzerken kaşları çatılıyor. Umutsuzca kafası karışmış görünüyor.

İhaneti bundan daha çabuk fark edeceğini düşünürdüm. Buna çok aşına.

Sana, karısına kesinlikle güveniyor.

İki elimi kullanarak kılıcı atlının göğüs kafesine doğru tutuyorum.

Savaş'ın sersemliği, kafa karışıklığıyla birlikte uçup gidiyor. "Ne yapıyorsun, karıcığım?"

"Biz insanları avlamayı bırakacaksınız. Artık baskın yok, katliam yok. Her ne arayış içindeyseniz, bu gece sona erecek."

Şimdi uyandı.

"Nedir bu? Bir tehdit mi?" Atlı yattığı yerden kaşlarını kaldırıyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve davranışımı açıklamak için bir *neden* - herhangi bir neden- aradığını anlayabiliyorum.

Hareket etmiyorum, sadece bıçağı göğsüne doğru tutuyorum, hatta bileklerim zorlansa da.

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşse de gözlerine ulaşmıyor. "Ya hayır dersem, o zaman ne olacak? Beni *öldürecek misin?*"

Evet.

Bana bakıyor ve ifadesi en ufak bir değişiklik gösteriyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, erkekler ona karşı gelmeye cüret ettiğinde.

War biraz doğruluyor, bıçağı tehlikeli bir şekilde derisine yaklaştırsa da kollarının üzerine oturuyor. Endişeli değil. Hem de hiç. Onu son kez bir silahla tehdit ettiğimde bunu unutmuştum. Acı onu korkutmuyor.

"Bunu tamamen düşündün mü, karıcığım?" diye sorar.

Ben de öyle düşünmüştüm ama...

"Çünkü eğer öyleyse," diye devam ediyor, "o zaman sadece kısa bir süre ölü kalacağımı bilirsin," diyor. "Ve tekrar hayata döndüğümde..." bana sert bir bakış atıyor, "gazabım bir kez alevlendi mi *sönmez.*"

Gözlerinin ardında biriken öfkesini şimdiden hissedebiliyorum. her geçen saniye.

Nefesim kesiliyor ve nabzım kulaklarımda davul gibi atıyor. Sözleri beni tereddüte düşürüyor. Ama kabzayı sıkıca kavıyorum ve kılıcın ucunu tenine bastırıyorum, kararlılığım bir kat daha artıyor.

"Kabul et," diyorum. Bıçağın altından bir damla kan akıyor ve o mükemmel derisini bozuyor.

Geri dönüşü yok.

"*Teslim* olmamı istiyorsun," War bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi söylüyor. "Benden istediğin buydu."

Gözleri şu anda gece kadar siyah görünüyor. "*Hayır*." Bu akşam ikinci kez *hayır* diyor.

Hiç kimseyle çalışmayacağımı biliyordum... ama yine de sürpriz oldu. Hoş olmayan bir sürpriz. Belki de bu, kendi planımı uygulamam gerektiği anlamına geldiği içindir. Böyle bir niyetim yoktu.

Bakışlarım etine, kılıcının ucunun ona baskı yaptığı yere gidiyor. Bu deriyi delmek zorundayım, atlıya acı çekertmek zorundayım.

Yapamam.

Daha önce de öldürdüm, birçok kez can aldım. Savaş'tan çok daha iyi adamların hayatlarını. Ama şimdi, bu korkunç ölümsüzü incitme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Yapamam, yapamam, yapamam.

Tanrım, sanırım canavarı gerçekten umursayabilirim.

Ellerim titriyor ve boğazımın arkasında safranın yükseldiğini hissediyorum.

İkimiz birbirimize bakıyoruz ve Savaş'ın beklediğini söyleyebilirim.

İpim ve bir planım var ve lanet olsun, sadece bunu yapmam gerekiyor.

Yapamam-

Kılıcı War'dan çekiyorum.

Gözleri kısılıyor ama rahatlıyor. "Bu iyi bir karardı-"

-Bu canavara kanamam.

Silahımı atlıya doğrultup boğazına nişan alarak hamle yapıyorum.

Savaş kılıcın ucundan tutuyor, elleri kılıcın etrafını sarıyor. Kan parmaklarının altından akıyor, bileklerinden aşağıya ve silahının kenarlarına doğru kayıyor.

Eğer War herhangi bir fiziksel rahatsızlık hissediyorsa, buna dair hiçbir belirti göstermiyor. Onun yerine, yaralı olan gözleri.

"Beni incitebilirdin, kendi bıçağımla." Bu son kısım yaralanmaya hakaret gibi eklenmiş.

"Hak ettiğinden daha azı değil." Bu sözleri söylerken boğazımın düğümlenmesinden nefret ediyorum.

"Hak ettiğimden daha azını değil," diye tekrarlıyor, sesi titremeden. "Böyle mi düşünüyorsun? Beni öpüyor, beceriyor ve adımı bir dua gibi soluyorsun ama ölümü hak ettiğime mi inanıyorsun?"

Gözümü kırpmadan ona bakıyorum. "*Daha kötüsünü* hak ediyorsun."

War'ın gözlerinin kenarları sonsuz derecede geriliyor ve bahsettiği o gazabın nefesini hissedebiliyorum. Daha önce de deliydi ama şimdi onu kimsenin yapamayacağı bir şekilde gerçekten yaraladım.

Atlının kafamı tutup boynum kırılana kadar bükteği yer burası. Ve onun aksine, ben ölümden dönmeyeceğim.

Şimdi bu bir ölüm kalım meselesi.

Duygularını siktir et Miriam, bitir şu işi.

Ağırlığımı bıçağa veriyorum. "Teslim ol," diye emrediyorum ona.

War'ın üst dudağı kıvrılıyor ve bıçağı geri tutarken gözleri öfkesiyle parlıyor. Bileğinden aşağı ve yatağa kan damlıyor. Bizim yatağımıza.

"Bunu yapabileceğini biliyorum," diyorum. O da yeterince insan. Fikrini ve kurallarını değiştirdiğini gördüm. Öldürmek onun için bir seçim, doğasına ne kadar içkin olursa olsun.

"Silahımı bırakman için sana son bir şans vereceğim, *karıcığım*." Başlık bir tokat gibi acıtıyor. "Eğer bunu yaparsan gazabımın bir kısmını senden bağışlayacağım."

"*Teslim ol*," diye tekrarlıyorum.

Savaş ustaca bir çekişle kılıcı elimden çekip aldı ve bir kenara fırlattı. Ve sonra ikimiz birbirimize bakmak zorunda kaldık. Kanı ellerinden altındaki çarşaflara damlıyor.

Onun silahı olmadan kendimi çırılçıplak hissediyorum.

Bu durumu daha iyi planlayabilirdim. Bunun yerine duygularımın bunu gerçekleştirmesine izin verdim ve *işe yaramadı*.

Bunun işe yarayacağını gerçekten düşündüm mü bilmiyorum, tıpkı Mansoura'yı uyarmanın işe yarayıp yaramayacağını bilmediğim gibi, ama onu tehdit etmenin -ve belki de etkisiz hale getirmenin- en azından *bir şeyler* yapabileceğini ummuştum.

Aptal, aptal kız.

Savaş ayağa kalkar ve çıplak olmasına rağmen dayanılmaz derecede tehditkârdır. "Bana *ihanet ettin*." Atlının gözünde, bu en kötü şeylerden biri.

İşlenebilecek suçlar.

Bana doğru uğursuz bir adım atıyor, devasa gövdesi irileşiyor.

Kudüs'ten beri ilk kez, her kalın kas çıkıntısını onun uhrevi güzelliğinin bir yönü olarak değil, bana zarar verebileceği tüm yolların kanıtı olarak katalogluyorum.

Belirsiz bir geri adım attım. Tüm eski kabadayılığım beni terk etti.

Kendimi bu durumdan nasıl kurtarabilirim?

War geri çekildiğini fark ediyor ve alçak sesle gülüyor, sesi

korkunç. "Kaçmak için çok geç, vahşi kız."

Bir anda bana doğru yaklaşıyor ve Tanrı beni korusun, işte bu kadar. Atlı beni yakalıyor, kanı savaş boyası gibi tenime bulaşılıyor. "Benimle bu kadar kolay başa çıkılabileceğini gerçekten düşündün mü? *Ben yarattım Şiddet*. Beni kendi oyunumda alt edemezsiniz."

Korkumdan dizlerimin bağı çözüldü. Bu adamdan korkmamakla aptallık etmişim.

War'ın elleri saçlarıma gidiyor, kanı yanaklarıma, kulaklarıma, kafa derime bulaşılıyor.

"Bu o nerede sen Teslim ol, karım." o diyor, onun ses sustu. "Bana gerçekten teslim ol, tıpkı yemin ettiğin gibi."

Savaş'ın benden alabileceği pek çok şey var ama sözüm bunlardan biri değil.

"Ben kimseye teslim *olmam*," diyorum. "Ve eğer bir zamanlar aksini düşündüyseniz, *aptalsınız demektir*."

Atlının bakışları daralıyor. Sonra gülüyor, o derin, ürpertici ses kolumdaki tüyleri diken diken ediyor.

Çenemi avuçluyor. "Dünya çok fazla kemikle dolu," diye fısıldıyor.

Bu sözlerden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum, sadece onlardan korkmam gerektiğini biliyorum.

Savaş çenemi serbest bırakıyor. Derimin onun kanına bulandığını hissedebiliyorum.

Eli boğazımın dibindeki çukura doğru ilerliyor. Şimdi kanının bulaştığı yara izimi takip ediyor. "Bu *teslimiyetin* melek sembolüdür."

Bununla nereye varacak?

Öfkeli gözleri benimkilere dikiliyor. "Ölüleri diriltebilecek tek kişi ben değilim," diyor Savaş. "Sen de hayata döndürüldün ve tıpkı benim gibi işaretlendin," diyor.

Su içeri akıyor-

O gün öldüğümü sanmıştım. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Gözlerim War'ın dövmelerine takılıyor ve şimdi bakıyorum da, dövmelemin şekli ürkütücü bir şekilde benim yara izime benziyor. Benzerlikleri hiç fark etmemiştim. Şu ana kadar fark etmemiştim.

War elini parlayan dövmeleminin üzerinde gezdiriyor. "Bu benim amacım, etime yazılmış." Yara izime başıyla işaret ediyor. "Bu, senin."

Başımı sallıyorum.

"İstediğin kadar yeminini inkâr et, ama bu gerçeği değiştirmeyecek: Sen bana teslim olmak için yaratıldın."

Bölüm 45

Savaş, son sözlerinden kısa bir süre sonra ayrılır.

Onun yerinde zombiler var, çok ama çok sayıda zombi. Onları çadırın dışında hissedebiliyorum ama dikkatimi daha çok içeridekiler -Savaş'ın gönderdikleri- çekiyor.

Bunların çoğu normalden biraz daha çürümüş ve olgunlukları ağzımı kapatmama neden oluyor.

Atlının bu cesetleri bilerek seçtiğine eminim. Savaşın da en az bizim kadar önemsiz olabileceğinin kanıtı.

Gecenin uzun saatleri geçiyor ve benim onları dolduracak hiçbir şeyim yok. Uyku benden kaçıyor ve Savaş'ın diğer silahlarıyla birlikte alet yapım setime ve oklarıma da el konuldu, bana ellerimle yapacak hiçbir şey bırakmadılar. Hâlâ o yıpranmış aşk romanı var.

Onu okuma düşüncesi bile içimi burkuyor. Benimki bu kadar berbatken başka birinin harika aşk hayatını duymaya dayanamam.

Onu neredeyse öldürüyordum. Savaş'ın kılıcına yaslandığım bir an vardı ki tüm ağırlığımı kılıcın saplanmasına vermiştim. Sadece atlının gücü kılıcın derisini delip geçmesini engelledi.

Gözlerimi ovuşturuyorum, kendimi bin yaşında hissediyorum.

Şiddet şiddeti çözmez. Bunu biliyorum ve planımı tasarlamadan önce de biliyordum. Yine de başka hiçbir şey işe yaramamıştı. Öfkeliydim ve çok fazla masumun ölümünü izlemekten yorulmuştum. Ve sonunda, en azından Savaş'ın gözlerinde, bu mahkum sivillerin çoğunda olduğu gibi yaralı bir şaşkınlık vardı. Başka bir şey olmasa bile, atlım kendi cezasını tatmış oldu.

Kuşluk vakti kamptan gelen sesler tüm hızıyla devam ediyor. İnsanlar gülüşüyor, tartışıyor, tozlu giysilerini silkeliyor, bıçaklarını bileyliyor ya da sigara içip çadırların etrafında top tepiyor. Savaş davullarının bir infazı müjdelediğini çoktan duydum ve kahvaltı gelip geçti. Tüm bu zaman boyunca Savaş geri dönmedi.

Etrafımdaki zombiler doğrulurken ben ailemin fotoğrafına bakmakla meşguldüm, başparmağım babamın yüzüne sürtünüyordu. Sonra hep birlikte bana yaklaştılar.

Beni yakalayacakları belli olana kadar yaklaşıyorlar.

"Seni takip etmemi istiyorsan," diyorum hızlıca, fotoğrafı bir kenara bırakarak, "ederim. Sadece lütfen bana dokunma."

Muhafızlar hemen yanımda durup beni dört bir yandan kuşatıyorlar. Sonra hep birlikte çadırın kapısına doğru yürümeye başlıyorlar ve ben de onlarla birlikte sürükleniyorum. Hep birlikte Savaş'ın odasından çıkıp kampın merkezine doğru ilerliyoruz.

Uzaklarda bir yerde savaş davulları yeniden çalmaya başlıyor, sesi tenimi karıncalandırıyor. Yürüdükçe sesler daha da yükseliyor, ta ki davulların *benim* için çaldığı belli olana kadar.

Yüzlerce -belki de binlerce- insan açıklığın etrafında. Merak ve korku karışımı bir duyguyla grubumuzun geçişini izliyorlar. Kalabalığı yarıp geçiyoruz, etrafımızdaki insanlar bize yürümemiz için bolca yer açıyor.

Sabah güneşi açıklığa vururken ve dökülen alkol ve kusmuk kokusu topraktan yükselirken, bu çürümeye terk edilmiş bir rüya gibi hissettiriyor.

Tüm bunların arasında, Savaş tahtında oturuyor. Phobos binicileri etrafına yayılmış, çoğu soğukkanlı ama birkaçı memnun görünüyor. Sadece Hussain, bana karşı nazik davranan tek binici, endişeli görünüyor.

Savaş'ın huzuruna çıkarıldım, muhafızlarım sonunda onun yükseltilmiş kürsüsünün dibinde durdular. Bağlanmadım ya da tartaklanmadım ama bir tutsak olduğum yeterince açık.

Davullar hâlâ çalıyor, daha hızlı ve daha hızlı vuruyor ve kalabalığı çılgına çeviriyor.

Kötü bir şey olmak üzere.

Savaş'a bakıyorum ve o çok uzak görünüyor. Atlı bana küçümseyici bir bakış atıyor ve ben de bir süreliğine onu tatmin eden başka bir kadınmışım gibi hissediyorum. Ama şimdi değerinden daha fazla iş yapan bir oyuncağım.

Bir anda davullar kesiliyor ve kalabalık sessizleşiyor. Bir rüzgar esiyor, sessizlikte saçlarımı karıştırıyor.

"Devedene ugire denga hamdi mosego meve," diye başlıyor Savaş.

Tek zayıflığımı benden önce keşfetmişsin.

Etrafımdaki kalabalık, sanki söylediklerinin zerresini bile anlamışlar gibi dikkatle dinliyor.

Gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

"*Denmoguno varenge odi.*" Sesi gök gürültüsü gibi yüksek.

Seni cezalandıramam.

Durumuma bakılırsa, War'ın bir şeyler bulduğuna eminim.

Ayaklarımın altındaki toprak sarsılmaya başladı.

Kalbim küt küt atıyor. Bu hissi bilirim. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Etrafımızda insanlar ne olup bittiğinden emin olmayan bakışlar atıyor. Bazıları diğerlerinden daha korkmuş görünüyor; eminim o ürkmüş kişiler de bu hisse aşınadır.

Savaş'ın yanı sıra, rahatsız görünmeyen tek kişi phobos sürücüleri.

Savaş bana bakıyor, bakışları derin ve karanlık. "*Denmoguno varenge odi,*" diye tekrarlıyor.

Seni cezalandıramam. Son kelimedede bir vurgu var. "*Eso ono monugune varenge vemdi nivame vimhusve msinya.*"

Ama senin suçların için başkalarını cezalandırabilirim.

İlk iskelet eli yerden kopar. Aman Tanrım.

Dünya bir sürü kemikle dolu, dedi dün gece. O zaman sözlerini anlamamıştım ama şimdi ölülerin mezarlarından çıkışlarını izlerken anlıyorum. Savaş nereye giderse gitsin, hazır bir ordusu var.

Birisi şaşkın bir çığlık atar. Sonra birkaç çığlık daha geliyor. Kalabalığın içinden bir dalgalanma geçerken arkamı döndüm.

Ölüler yükseliyor, bazıları kemikten başka bir şey değil, diğerleri kurumuş kabuklar ve hala yeni ölmüş gibi görünen diğerleri. Yerden sürüklenenler sadece insan leşleri de değil. Hayvanlar da topraktan çıkarılıyor, kemikleri hareket ettikçe takırdıyor ve birbirine sürtünüyor.

İnsanlar bundan ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlar. Kemikler onlara yaklaşmaya başladığında bile.

Atlı bunu daha önce hiç yapmamıştı, kendi ordusuna asla tamamen sırt çevirmemişti.

Tekrar War'a bakıyorum. Gözleri fırtınalı, ifadesi kararlı. Cezamla barıştı.

Benim cezam.

"Dur."

"Mevekange vago odi anume vago veki. Odi wevesvooge oyu mossoun yevu."

Ölmelerini istersin sanmıştım. Bunu kendine görev edinmişsin.

Haklı; onun ordusunu ortadan kaldırmayı kendime görev edinmiştim. Ama şimdi diğer tüm şehirlerde olduğu gibi onlara da saldırıyor... Ortak insanlığımızı hatırladım.

"Dur. *Lütfen.*"

Ama
durmuyor.

Dökülen ilk kan parçasını görmüyorum ama çığlığı duyuyorum. Şimdi gerçek, kan donduran bir çığlık yükseliyor. Duyduğum korku değil, *acı*.

Bir çığlık daha ona eşlik eder, sonra bir tane daha.

Bu ölümsüz yaratıkların çoğu kırılğan kemik ve biraz kurumuş sinüsten başka bir şey değildir. Onları toz haline getirmek zahmetsiz olmalı. Ve eminim bazı insanlar bunu yapıyordur, ama çok fazla ölü var ve kendilerini korumayı umursamıyorlar, sadece katliam yapıyorlar.

Bir iskelet bir adamın boğazını öyle bir ısırır ki kan fişkirir. Bir başkası bir kadının boynunu büküyor. Etrafımda insanlar ölü olarak yere düşüyor.

Bu sırada War katliamı kayıtsızca izliyor. O şeytani bir
orospu çocuğu.

Bir daha yalvarma zahmetine girmeyeceğim. Bu taktiği daha önce *de*
denemiştım.

beni cezalandırmaya çalışıyordu. Sonuna kadar yalvardım.

Ona ıstırabımın zevkini tattırmayacağım. Bir daha olmaz.

Kalp kırıklığı bir atlıda böyle görünür ve dehşet vericidir.

Şimdi insanlar dağılıyor ve ölümler kovalıyor. Bazıları bana doğru koşuyor.

Çatışmaya katılmayan muhafızlarım silahlarını kınından çıkarıyor. Biri çok yaklaştığı anda saldırıyorlar.

Açıklığı çevreleyen çadırlardan bir çığlık dalgası daha geliyor. Zara.
Mamoon.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

"Savaş-" Yanılmışım, yalvarmaya hazırım. "Savaş, lütfen, kes şunu." Beni görmezden geliyor, gözleri dövüğe odaklanmış.

Ona doğru adım atıyorum, ellerim titremeye başlıyor. Arkadaşım, yeğeni; onların ölümünü vicdanıma yükleyerek yaşayamazdım.

"Savaş!"

Muhafızlarım yolumu kesiyor. Onları iterek geçmeye çalışıyorum ve beni tutup geri çekiyorlar.

"Kahretsin, War, bana bak."

"Hayır," der atlı, dilli konuşma zahmetine girmeden; çığlıklar sözlerinin çoğunu bastırır. "Şimdi bakman gereken zaman, karıcığım. Beni öldürmeye cüret ettiğin için düşünüyorlar."

Zombilerin tutuşuna karşı sarsılıyorum ama beni bırakmıyorlar. War'ın sürüsü katledilirken beni çevirip yerimde tutuyorlar.

Her şeyi izlemek zorunda kalıyorum ve bu sefer yaşayanların ölmesi Mansoura'dakinden çok daha uzun sürüyor. Yerde kanlı yığınlar halinde yatıyorlar ve sanırım ölümlerin ölü kalması küçük bir nimet.

Her şeyi yaşadığımı ve gördüğümü sanıyordum - ailemin kaybı, evimin kaybı, pek çok insanın kaybı. Acının bir tür zırh olduğunu sanıyordum; başınıza en kötüsü gelirse, sonunda sizi incitecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Belki de bu doğrudur. Ama bu boşluğun kendine has korkutucu bir acısı var. Sonunda çığlıklar kesiliyor ve kaos yerini durgunluğa bırakıyor. Sonunda muhafızlarım kollarımı bırakıyor ve ben de sendeleyerek ileri doğru bir adım atıyorum.

Zombiler bir sonraki anda yere düşer. Görevleri tamamlanmıştır, bir kez daha dinlenebilirler.

Gözlerim kanlı, parçalanmış ceset yığınlarıyla dolu açıklıkta geziniyor. Hastalıklı bir dalgayla tüm yerleşim yok oldu.

O içi boş sızı hâlâ orada. Derimde zonkluyor ve midemde bir yumru gibi oturuyor.

Çok sessiz. Yani, doğal olmayan bir sessizlik. Branda çadırlar esintide sallanıyor ama yaşam sesi yok.

Zara. Mamoon.

Keskin bir nefes alıyorum ve ölümleri bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Tüm vücudum adrenalın, dehşet ve suçluluk duygusuyla titriyor.

Elimi ağzıma götürdüm. Ağlamayacağım. Bu canavarın önünde olmaz.

Savaş'ı arkamda hissedebiliyorum, intikamı külün toprağa karışması gibi etrafımızı sarıyor. Ondandır nasıl da nefret ediyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar derinden nefret etmemiştim.

Kalbim sıkışıyor.

Ben de hiçbir şeyi bu kadar derinden önemsememişim. Eğer benim onun kalbini kırdığım gibi o da benim kalbimi kırmak istediye, Mansoura'nın yıkımı ve bunun arasında

başarılı oldu.

Ayaklarımın altındaki toprak bir kez daha sallanmaya başladı. War'a vahşi gözlerle bakıyorum.

Şimdi ölme sırası bende mi?

Etrafımdaki ölümler teker teker diriliyor, bir kez daha canlanıyorlar. Ama gözlerindeki o hayat kıvılcımını her neyse, artık yok. O kadın bir daha asla sigara içemeyecek ve o adam bir daha asla arkadaşlarıyla kâğıt oynayamayacak. Daha dün gece bu açıklıkta içen ve dans eden insanlar artık gerçekten gittiler - ya cennete ya cehenneme ya da tamamen başka bir yere.

"Asla durmayacağım," diyor War.

Bakışlarım ona kayıyor. O kadar uzaktayım ki sanki taştan yapılmışım gibi hissediyorum. "Ben de değilim."

Sesi duyduğumda atlıdan uzaklaşıyorum. Uzaklardan bir yerden bir çocuk ağlaması geliyor. İçimdeki her şey durur.

Ama o herkesi öldürdü.

Sesi tekrar duymak için bekliyorum ve kesinlikle duyuyorum, ancak şimdi, birkaç çığlık daha katılıyor. Buna inanmak istemiyorum. Bu da cezamın bir parçası olmalı, yaratıklarının sesini canlılar gibi çıkarmak.

Zombiler aniden hareket etmeye başlar ve açıklığın kenarından kürsüye kadar bir koridor oluşturacak kadar ayrılırlar.

Onların ötesinde bir hareket görüyorum, şimdi daha fazla ağlama ve birkaç bağırış var. Birkaç düzine zombi ileriye doğru adım atıyor, son ölümlerinden dolayı korkunç görünüyorlar. Koridordan aşağıya doğru ilerliyorlar ve muhafızlarımla benim durduğumuz yere kadar geliyorlar. Onlarla birlikte insan sesleri de yükseliyor.

Onlar koridordan uzaklaşıp ölümler kalabalığına karışırken, arkalarında kafası karışmış, çok korkmuş, çok *yaşayan* insanlardan oluşan bir sıra bırakırken nefesimi tutuyorum. Sıranın başında Zara ve Mamoon var.

Hıçkırıklara boğuluyorum, neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum.

Arkamda, Savaş'ın yükseldiğini duyuyorum. Sonra, ayak seslerinin uğursuz sesi. Bana doğru geliyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Yumuşak kalbin için."

Bölüm 46

Hussain, "Bu yaptığın aptallıktı," diyor.

Fobos sürücüsü beni o günün ilerleyen saatlerinde boş çadırların arasında otururken buluyor. Arkadaşımı ve yeğenini çoktan kucaklamıştım.

-Ya da en azından günün dehşetini sindirmeye *çalıştım*.

Şimdi sadece dünyadan geriye kalanlardan saklanıyorum.

Ve Hussain'in varlığına bakılırsa, bu konuda çok kötü bir iş çıkarmışım.

Hussain, Savaş'ın phobos binicileri arasında gerçekten anlaşabildiğim tek kişi olabilir, ancak onunla bir süredir konuşmadım. Bir atlı beni öldürmeye çalıştığından beri, süvari adamlarının yaklaşması konusunda biraz isteksizdi. Şimdi, görünüşe göre, artık durum böyle değil.

Hüseyin yanıma oturarak, "Diğerleri onu öldürmeye çalıştı bile," diyor. Ölümsüz muhafızlarım onun yaklaşmasını engellemeye çalışmıyor. "İşe yaramayacağını biliyor olmalıydın," diye ekliyor.

Ona atlıyı bıçaklamaya çalıştığımı nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. En iyi tahminim War'ın adamlarına planını anlattığı. Ne de olsa onlar, ölümler yoldaşlarını öldürürken pasif bir şekilde durdular. Bugün sadece çocuklar ve ahlaki açıdan saf olanlar ölümden kurtuldu-oh, bir de Zara. O masum değil ama arkadaşımı ve görünüşe göre sonunda onu kurtardı.

"Onu öldürmeye çalışmıyordum," diyorum Hüseyin'e.

En azından *kalıcı olarak* değil. Bunun imkânsız olduğunu ben bile biliyorum. Sadece katliamın durmasını istedim. Onu ikna etmek işe yaramadı. Şiddetin ona ulaşabileceğini düşündüm; bu Savaş'ın anladığı bir dildi.

"O zaman daha da aptalca bir fikirdi," diyor Hussain.

"Buraya beni kötü hissettirmek için mi geldin?" Tersledim. "Çünkü ben zaten hissediyorum."

Gerçek şu ki, tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum. Daha bir hafta önce bu insanları savaşta öldürüyordum; öldükleri için üzülmemeliyim, özellikle de Savaş'ın hak edenleri onun gazabından kurtardığını düşünersek.

Hala bok gibi hissediyorum.

"Onu durdurmak mümkün değil, Miriam," diyor

Hussain. "Veba durduruldu," diyorum.

"Bunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" diyor.

Evet, cevap vermek istiyorum, War aslında bunu bana kendisi söyledi.

Ama belki de atlı yalan söylemiştir. Belki de Pestilence herkesi öldürmeden önce görevini tamamlamıştır. Her atlının ilahi planının ne olduğunu nasıl bilebilirim?

"Peki senin çözümün ne?" Ben söyleyeyim. "Dünyanın sonu gelene kadar savaşmaya devam etmek mi?"

Hussain bana bir bakış attı. "Benim dünyam *çoktan* sona erdi. Karım ve çocuklarım gitti, arkadaşlarım gözlerimin önünde katledildi. Geri dönebileceğim bir dünya yok."

Sonra ona baktım, kaşlarım çatıldı. Phobos binicilerini kurban olarak düşünmemiştim. Öldürmekte bu kadar iyiyken olmaz.

"Sana bu kadar zarar verdiyse neden Savaş için savaşıyorsun?" diye sordum. Hüseyin bana uzun uzun bakıyor, sonra gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyor. "Savaş'ın tek parçası İnsan olan savaş, onun şimdiye kadar yapılmış tüm savaşları hatırlamasıdır. Size hiç bu anılardan bahsetti mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Savaş yüzyıllar boyunca on milyonlarca insanı öldürmemize neden oldu ve bu ölümlerin çoğu gereksiz yere zalimceydi." Hussain yorgunluk dolu bir sesle nefes veriyor. "O sadece bizim en kötü doğamızı bize yansıtıyor."

Hussain'e şüpheci bir bakış attım. "Ve *bu* seni onun için savaşmaya mı ikna etti?" Çünkü bundan çıkardığım sonuç, insanların nazik olma konusunda daha iyi bir iş çıkarmaları gerektiği idi. Kendimizi tamamen yok edene kadar vahşileşmeye devam etmemeliyiz.

"Bu beni doğuştan yanlış bir şeyler olduğuna ikna etti" diyor.

Boş çadırlara bakıyorum. Bazılarının üzerine kan sıçramış. "Yani bunu *hak* ettiğimize mi inanıyorsun?" diye soruyorum.

Hussain botuyla bir kayayı tekmeliyor. "Belki."

Ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı, ama sonra durdu ve yarı yarıya bana döndü. "Yaptığın şey de büyük cesaret gerektiriyordu, biliyorsun."

Titreyen bir nefes bırakıyorum. O tek ifade, o kısa onay kıvılcımı, kalbimi acıtıyor ve bana aynı anda hayat veriyor. Hepimiz bir parçayız

insanlığın. Hepimiz yaşamak istiyoruz. Birbirimizi korumalıyız ve ben denedim. Başaramadım ama en azından denedim.

"O öldürmeye devam ederken boş boş duramam," diyorum sesim titreyerek.

Phobos sürücüsü bana doğru dönüyor. "Karı koca birbirine düşmüş, işte gerçek savaş budur." Geri çekiliyor. "Kimin kazanacağını görmek istiyorum."

War'ın çadırına geri dönmeyeceğim.

Yapamam, cezamdan sonra olmaz. Mansoura'yı yok ettikten sonra atlıya yakın olmayı aklıma bile getiremiyordum. Ve şimdi, kılıcıyla onun bağırsaklarını deşmeye çalıştığımda ve suç için kampın çoğunu öldürdüğünde, ikimiz sonunda sert bir çizgiyi aşmışız gibi hissediyorum.

Taşınmak yeterince kolay; terk edilmiş binlerce çadırdan birini seçiyorum. Zara'nın yanındakini seçiyorum, her ne kadar onun sözleriyle

"Ölülerin kokuyor."

Yine de beni korumayı bırakmayan çürüyen muhafızlarıma katlanıyor. İkimizin de katlanmak zorunda olduğu tek ölümler onlar değil; War'ın artık ölümsüz olan ordusu hâlâ kampın eteklerinde, atlının bir sonraki emirlerini bekleyen bir yığın halinde duruyor.

Sonunda eşyalarımı Savaş'tan geri alıyorum; bir zombi onları çadırımın girişine bırakıyor ve uzaklaşıyor. Yığının arasında alet çantam ve yarım kalmış oklarım, ailemin yıllanmış resmi, aşk romanım ve hiç kullanmadığım yırtık kahve takımım var. Atlının eski hançerini bile alıyorum, tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana verdiği hançeri.

Sanırım artık kendime zarar vermemden endişe etmiyor...

Dünya ilerliyor. Bir gün ikiye, iki dörde, sonra bir haftaya, sonra haftalara dönüşüyor.

Kamptan geriye kalanlar toparlanıyor, taşınıyor, sonra yeniden yerleşiyor - toparlanıyor, taşınıyor, yeniden yerleşiyor. Hayat bir tür öngörülebilirlik kazanıyor. Diğer insanlarla birlikte yolculuk ediyorum ve ben de onlarla birlikte yaşıyorum. Eskiye göre yetişkin başına daha fazla çocuk düşüyor, bu yüzden onlara sırayla bakıyoruz ve geceleri daha büyük çadırların birkaçında uyumalarını sağlıyoruz.

Damanhur'dan, İskenderiye'den, Tanta ve Banha'dan geçerek yavaş yavaş Mısır'ın güneyine doğru ilerliyoruz. Ölümler artık savaşıyor ve kampı koruyor, böylece yaşayanlar artık ellerini kana bulamak zorunda kalmıyor (phobos binicileri bir yana).

Savaş asla ziyarete gelmez.

Gece yarısı uğramaları yok, neden onunla yatmam gerektiğine dair ikna edici argümanlar yok. Kızgın makyaj seksi yok.

Çadırıma yaklaşmaya bile çalışmıyor. Onu son gördüğümde, Phobos atlılarıyla birlikte bir baskından dönüyordu. Ölümsüz ordusu arkasından koşarak geldi, vücutları çürümekten hastaydı. O gün şehirde karşılaştıkları bazı patlayıcılarla ilgili bir aksilikten sonra birkaçı havaya uçmuştu.

Savaş'ın gözleri benimkilerin üzerinden geçti ama ne bir duraksama, ne derin bir bakış, ne de bir aşinalık kıvılcımı vardı.

Sanki ilişkimiz hiç olmamış gibi. Her şey yıkıcı.

War'a hâlâ kızgınım ama zaten ona *hep kızgındım*. Mesafesini korumaya karar veren o. Ne kadar çılgınca olsa da, öfkesini anlıyor olsam da, aslında hala kızgın olmasına içerliyorum - sonuçta onu öldürmeye çalıştım. Ama yine de, bana karşı çizgiyi aştığı o kadar çok zaman oldu ki, bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu varsaydım.

Öte yandan, ben onun ölmesini *istediğimi açıkça* belirtmişken, o benim ölmemem gerektiğini açıkça belirtti. Bunun geri dönüşü oldukça zor.

Haftalar geçtikçe, Mansoura'da hissettiğim o hissizlik beni ele geçirmeye başlıyor. Bu kadar çok ölüm gördükten sonra yüzler birbirine karışmaya başlıyor. Bir de insanoğlunun alışkanlıklara alışma gibi korkunç bir özelliği var. Seyahat ediyoruz, kamp kuruyoruz, kuşatıyoruz, devam ediyoruz. Tekrar ve tekrar. Gerçekliğimden nefret edebilirim ama bir noktada anormal olan korkunç bir şekilde normalleşiyor.

Belki de War böyle hissediyordur, yani bu normaldir. Uzun süre onun hissedemeyeceğini, zihninin böyle çalışmadığını düşündüm ama sanırım öyle. O ilahi bir yaratık olabilir ama tıpkı biz insanlar gibi seviyor, savaşıyor, öfkeleniyor ve yas tutuyor gibi görünüyor.

Tanrım, çok yorgunum. İnanılmaz derecede yorgunum. Yorgunluk fiziksel bir şey ve yaptığım hiçbir şey onu sarsmıyor gibi görünüyor. Yatağa bitkin giriyorum, bitkin kalkıyorum ve gün boyunca kendimi bitkin bir şekilde sürüklüyorum.

Bir şeylerin yolunda gitmediğinin ilk işareti bu. Sonraki ise iştahsızlığım.

Yemeklerin tadı artık doğru gelmiyor. Önce sadece pişen etin kokusuydu. Yemeklerin servis edildiği kamp merkezinden uzak durmak zorundaydım çünkü koku öğürmeme neden oluyordu. Bunu kampı görmeye ve

Çok fazla ceset kokusu alıyorum ama artık kahve ve alkole olan iştahımı da kaybettim.

Ancak bunların hiçbirisi beni endişelendirmiyor. O kadar çok travma ve üzüntü yaşadım ki, böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı.

Bu sabaha kadar gerçekten endişelenmemiştim.

Midemde korkunç bir çalkantıyla uyanıyorum. Ölümsüz muhafızlarımın kokusunu alıyorum ve hemen yatağımdan fırlayıp çılgınca çadırdan çıkmaya çalışıyorum.

Elimin tersini ağzıma bastırıyorum.

Hasta olacağım.

Kusmadan önce birkaç metreden fazla gidemiyorum. Muhafızlarım boş boş duruyordu, ve onların kokusu-

Tekrar tekrar kusuyorum, o pis koku burnuma geliyor.

Korumaların uzaklaşması gerek.

Arkamda, bir başka çadır kapağının açıldığını duyuyorum. "Miriam?" Zara'nın sesi halsizdi. "İyi misin?"

Midem tamamen boşalana kadar cevap veremiyorum. O zaman bile dizlerime yaslanıp ağır ağır nefes alıyorum.

"Benden uzak dur," diye mırıldanarak arkamı döndüm ve çadırıma doğru ilerledim. "Ben hastayım."

Zara uzak durmuyor. Yanıma gelip bana su, ekmek, meyve ve taze yoğurt getiriyor. Ekmeğin bir kısmını ve kuru kayısıdan bir iki ısırık almayı başarıyorum. Yoğurdu görünce öğürüyorum, o da alıp götürüyor.

"Gerçekten, Zara, benden uzak durmalısın. Seni hasta edebilirim ya da Mamoon'u."

"İyi olacağız. Çadırıma dönmem gerekiyor ama sonra gelirim," diyor. "Senin için bıraktığım tüm suyu bitirmeni bekliyorum." Annem gibi konuşuyor. "Ve yemek yemeye çalış. Sen ..." Kaşları çatılıyor ve ilk kez benim için endişelendiğini görüyorum.

Ona el salladım. "İyi olacağım."

Bana son bir kez endişeyle baktıktan sonra çıkıp gidiyor ve ben de tekrar uykuya dalmak zorunda kalıyorum.

Dışarıdan gelen ağır, tanıdık ayak seslerine uyandım. Çadırıma ulaşıyorlar, sonra duruyorlar.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, tam da çadırın kapakları geriye atılırken.

Savaş içeriye doğru eğiliyor ve onu görünce nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Zeytin rengi teni, koyu renk gözleri ve yüzüne çılgınca dökülen siyah saçlarıyla ne kadar insanlık dışı bir yakışıklılığa sahip olduğunu unutmuşum.

Bana bir kez baktı. "*Miriam*."

Sesini ve kaşlarını çatan endişesini duyunca gözlerimi kapatıyorum. Aramızdaki her şeyi kaybettiğimi sanmıştım. Ama hâlâ oradaymış. *O hala* orada.

Savaş yanımda diz çöküyor. Eli saçlarıma gidiyor, dövmeleleri Parmak eklemleri kıpkırmızı parlıyor ve tıpkı bundan önceki birçok gece yaptığı gibi koyu renk saçlarımı okşuyor.

Gözlerimi tekrar açtım. "Seni özledim."

Bunun dudaklarımdan çıkmaması gerekiyordu.

Yüzü yumuşuyor. War yüz hatlarını inceliyor, sanki onları ezberlemeye çalışıyor. Kaşlarını çatıyor, endişesi yüzüne geri dönüyor. "Hasta mısınız?" Gözlerinde keskin, neredeyse çılgınca bir bakış var.

"Ölü-" Ben başlıyorum. Onları düşünmek bile öğürmemeye neden oluyor. "Kokudan kurtulabilir misin?"

Çadırımdan uzaklaşan ayak sesleri duyuyorum ve tekrar sormadan War'ın zombilerini gönderdiğini anlıyorum. Kokularının kaybolması biraz daha uzun sürüyor ama kaybolunca biraz daha rahatlıyorum.

Savaş çadırımda. Ve tıpkı hatırladığım gibi - saçlarında altın parçaları, gözlerinde sürme halkaları, kaslarının genişliği. Siyah üzerine siyah kıyafeti bile tam hatırladığım gibi.

Yıkıcı yüzüne ve kalın kollarına bakmamaya çalışıyorum. Onunla göz göze gelmekten başka bir şey yapamayacak kadar mutsuz hissediyorum.

Savaş hâlâ yüzümü inceleyerek, "Bunun için kardeşime ihtiyacım var," diyor. "Ne?" Telaşla soruyorum.

"Eğer hastaysanız," diyor, "Pestilence size yardımcı olabilir."

Kardeşlerinden hiçbirini yanımda istemiyorum. Ama War'ın söylediğine bakılırsa, bu bir dilekten çok daha fazlası. Kardeşi her neredeyse, yardımına gelmeyecektir.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Değilsin," diye ısrar ediyor Savaş. "Çok solgun, yorgun ve sıska görünüyorsun. Yemek yemiyor musun?" Endişe War'ın gözlerinin kenarlarını sıkıştırıyor ve yüz hatlarında hâlâ vahşi bir ifade var.

"Neden umursuyorsun?" Ona soruyorum, kötü niyetle değil, sadece merak ediyorum. Uzun zamandır hiç ilgi göstermemişti.

"Karıcığım, ben her zaman önemsedim."

Şu başlık! Şu ana kadar duymayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Asıl sen," diye devam ediyor War, "hiç umursamayan." Sesinde acı bir yan var.

Uzak duranın *ben olduğumu* mu düşünüyor? Yani *öyleydim*, ama sadece beni tamamen silmiş görüldüğü için. Yaralı egom ancak bu kadar zedelenmeye dayanabilir.

"Keşke." Gözlerimi ondan kaçırıyorum.

Yanımda, Savaş hareketsiz duruyor. Çenemi tutup yüzümü çeviriyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bununla ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Belli değil mi?" Zara'nın muhtemelen her kelimeyi duyabildiğinin yarı yarıya farkında olarak sefilce söylüyorum. Oh neyse.

"Açık konuş, Miriam," diyor War, yüz hatları keskin ve bakışları yoğun, umutlu.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Kahretsin, sanırım yapacağım. Gerçeği gizleyemeyecek kadar yorgunum.

"Seni önemsiyorum Savaş," diye itiraf ediyorum. "İstediğimden daha fazla, *çok* daha fazla. Seni görememek cehennem gibiydi."

War uzun bir süre bana bakıyor ve sonra yüzünün her köşesine ulaşacak kadar büyük bir gülümseme yayılıyor. Keskin köpek dişleriyle hala vahşi bir görüntüsü var - mutluluk bile onu daha az tehlikeli göstermiyor - ama o gülümsemeyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Ben de seni özledim, karıcığım. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok."

Ona kendi utangaç sırıtışımı gösteriyorum. Şu anda bana kendimi yollarda ölmüş gibi hissettiğimi unutturuyor.

"Sana hâlâ kızgınlım," diye itiraf ediyorum.

"Ve beni kendi kılıcım ile öldürmeye çalıştığın için çok öfkeliyim."

Sanırım bu son kısım onu gerçekten etkiledi.

Eğiliyor. "Ama karımdan," diye ekliyor, "daha azını beklemezdim." Atlı eğildi ve beni öptü.

Yorgun ve hastayım ama dünyada hiçbir şey ama *hiçbir şey* beni bu adamı ölesiye öpmekten alıkoyamaz. Hâlâ tadı güzel olan tek şey o. Dudakları dudaklarımı yutuyor ve kolları beni kendine çekiyor.

İkimiz uzun, çok uzun bir süre öpüştük. Sonunda, Savaş ellerini vücudumun altına kaydırmak için ayrıldı.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Beni kaldırdı. "Seni eve götürüyorum."

Bölüm 47

SAVAŞ zombileri uzak tuttuğundan beri aç olduğumu fark ettim. Çok, çok aç. Meyveler, kuruyemişler, peynirler ve ekmeklerden oluşan tabağı görür görmez üzerine atılıyorum. Yanında bir kase humus var ve hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey tattığımı hatırlamıyorum.

"İştahın var mı?" Savaş yanıma gelerek soruyor. Bu düşünce karşısında üzücü bir şekilde istekli görünüyor.

Sanırım son zamanlarda geri çevirdiğim şey etten daha fazlası oldu.

"Bilmiyorum, bu humusun tadı gerçekten çok güzel."

Savaş hemen, daha fazla humus için emir verdiğini duyabileceğim kadar uzun bir süre çadırdan dışarı çıktı.

Savaş içeri geri döner. Yakındaki bir sürahiyi kaparak bir bardak su doldurur.

"Bir doktor getireceğim," diyor ve suyu bana uzatıyor.

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde ve savaş lordunun ön kolunu tutuyorum. Bu sırada yanlışlıkla üzerine biraz humus sürüyorum. Hoppala.

Kolunu kavrayışıma bakarken kaşları birbirine yaklaşıyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve şüpheyi bakıyor. "Bana söylemediğin şey ne, karıcığım?"

Başımı salladım. "Doktorları sevmiyorum."

Gerçekten de öyle mi? Midemin çukurunda bir endişe yumağı var. Bir şeyler doğru değil, ama o şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyorum. Henüz değil. Her şey kendiliğinden çözülebilir.

"Bazen Miriam, hoşlanmadığımız şeylere katlanmak zorunda kalırız. Bir doktor çağıracağım."

"Lütfen yapma Savaş," diyorum. "Bu sadece grip. İnsanlar her zaman grip olur."

Birkaç gün içinde gitmiş olacak."

Tam o sırada atlılardan biri daha fazla humusla içeri girer. Atlı tabağı War'ın masasına bırakır ve gider.

"Vücudun hasta, karıcığım. Başka türlü davranma. Sana karşı daha dikkatli olmalıydım çünkü gerektiği gibi beslenmediğin çok açık. Ve son zamanlarda her zamankinden daha yorgun olduğunu biliyorum."

Fark etti mi? Muhtemelen beni bir şekilde izlediği için endişelenmem gerekirdi, ama bunun yerine varlığımdan bu kadar haberdar olması beni garip bir şekilde etkiledi.

Kafayı yemiş durumdayım.

Savaş devam ediyor. "Ve daha bu sabah fiziksel olarak hasta olduğun gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Şimdi daha iyi hissediyorum." Sayılır. Hâlâ midem bulanıyor ve bugünkü bunaltıcı sıcaklığın buna hiçbir faydası yok ama yine de yemek yiyebilecek ve biraz hareket edebilecek kadar iyi hissediyorum.

Atlı bana acıyan bir bakış attı. "Bir süredir ayrı olabiliriz, karıcığım, ama hata yapma, ölmene izin vermeyeceğim. Ne kılıçla ne de hastalıkla."

Nefes veriyorum. "Bir doktor dinlenmemi ve bol sıvı almamı söylemekten başka bir şey yapamaz."

Savaş o kadar da ikna olmuş görünmüyor.

"Lütfen, sana söz veriyorum, ölmüyorum," diye ısrar ediyorum, bana verdiği bir bardak suyu içerken.

Arkamda çadırın kanatları hışırdıyor ve phobos atlılarından biri içeri giriyor. "Lordum, sizinle konuşmamız gereken bir konu var" - binicinin gözleri bana kayıyor ve şaşkınlığını gizlemeyi pek başaramıyor- "bir sonraki baskın."

"Şimdi olmaz," diyor Savaş, bardağımlı yeniden doldururken. Gözleri sadece benim üzerimde ve onun dünyasının merkezi olmak utanç verici derecede iyi hissettiriyor.

"Git," dedim. "Ben iyiyim."

War'ın çenesi belli belirsiz gerilir.

"Değilsin." "Öyleyim," diye ısrar ediyorum.

"Peki ya ölümsüzler?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyor.

Söylemediği şeyi anladım. Tüm zombilerini gönderdi. Eğer giderse, beni koruyacak kimse kalmayacak.

Onun endişesini duyunca kalbimin ne kadar yükseldiğinden utandım. Umursamadığımı sanıyordum. Bundan emin olduğum günler oldu. Ancak şimdi bunun beni ne kadar incittiğinin farkındayım.

"İyi olacağıma inanmak zorundasın," diyorum. Konuşurken bile mide bulantımın bir kez daha artmaya başladığını hissediyorum.

"İnanç insanlar içindir," diye mırıldanıyor War ama bir süre sonra phobos binicisine başıyla selam veriyor.

Atlı yanına gelip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni uzun uzun öpüyor. "Döndüğümde sağlığını konuşmaya devam edeceğiz. O zamana kadar silahlan, karıcığım."

Savaş yüzümü bırakıyor ve sonra gidiyor.

"Demek onunla geri döndün." Zara'nın sesi çadırımın dışından içeri süzülüyor.

Eski odama geri döndüm, eşyalarımı topluyorum. Eşyalarımı toplamak için War'ın çadırından kısa bir süre sonra ayrıldım... ve Zara'ya atlığın yanına geri döneceğimi söyleyecek cesareti topladım. İşte War beni bu kadar kolay etkiledi. Tek bir ziyareti ve tekrar onunla yaşamam için tek bir ricasıyla her şeye boyun eğdim.

Görünüşe göre, konu ona gelince şaşırtıcı derecede zayıf bir iradem var.

Çadırımdan çıkıp Zara'nın karşısına geçiyorum. "Savaş'la konuşmamı duydun mu?"

Başını sallıyor, başörtüsü esintide dalgalanıyor. "Komşum olmanı özleyeceğim... zombilerin kokuşmuş olsa bile."

Yüz ifadem ciddileşmeden önce buna biraz gülüyorum. Mamoon'un diğer birkaç küçük çocukla futbol oynadığı yere, onun arkasına bakıyorum.

Bu an ve içindeki herkes çok kırılgan görünüyor. Kendi mutluluğumdan korkuyorum; bu genellikle fırtına öncesi sessizliktir.

"Onu seviyor musun?" Zara düşüncelerimi bölerek bana soruyor. Bakışlarım ona kayıyor.

Ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. War'da sevilmeyecek o kadar çok şey var ki.

Zara yüz hatlarımı inceliyor. Ben daha bir cevap bulamadan, "Ona seninle ilgili gelişmeleri aktardım, biliyorsun" dedi.

Gözlerim açıldı. "Ne? Ne zaman?"

"Siz ikiniz ayrıken," diyor. "Nasıl olduğunuzu duymak istiyordu. Güvende, mutlu, sağlıklı olup olmadığınızı."

Kalbim biraz tekledi. Demek yemek yemediğimi böyle öğrenmiş. Muhafızlarımdan bir şekilde bilgi aldığını sanıyordum ama onu bilgilendiren Zara'ymış.

"Senden sakladığım için üzgünüm," diye ekliyor - üzgün görüldüğü için değil. "Neden bana söylemedin?" diye soruyorum. İncindiğimi sanmıyorum ama... yapamam ne hissettiğimi söylerken, arkadaşımın gizlice

Savaş için bilgi.

"Benden yapmamamı istedi,"
diyor. "Ama ben senin
arkadaşınım."

"Mamoon'u kurtardığı gün sadakatimi zorladı."

Hatırlıyorum. Sadece bu sadakati kullanacağını hiç düşünmemiştim.
Zara'nın bakışları çadırıma yöneldi. "Dur, eşyalarını taşımana yardım
edeyim."

Normalde teklifini geri çevirirdim ama kendimi hâlâ çok yorgun
hissediyorum ve mide bulantım geri geldi. Alabileceğim her yardımı
alacağım.

İkimiz birkaç eşyamı topluyoruz, sadece kahve takımını geride
bırakıyoruz. Eşyalarımın çoğunu kanvas çantama sığdırdık, sonra da
omzuma astım.

"Beni ziyarete gelsen iyi olur," diyor Zara.

Onunla alay ediyorum. "Sanki yapacak daha iyi bir şeyim var da."

Bana *dün doğmadığımı* söyleyen bir bakış attı. "Benim yerime tercih
edebileceğin bir aktivite düşünebiliyorum..."

İkimiz kahkahalara boğuluyoruz ve ben onu şakacı bir şekilde itiyorum.

"Zara!" "Ne? Doğru değilmiş gibi davranma."

Biraz daha kıs kıs güleriz.

Sonunda Zara'nın yüzü yumuşar. "Cidden, Miriam, daha iyi ol. Ve sana
dostça bir ilişki tavsiyesi: Eğer o adamdan gerçekten hoşlanıyorsan, onu
tekrar öldürmemeye çalış."

O akşam geç saatlere kadar Savaş'ı göremedim. Her zaman olduğu gibi
heybetli bir şekilde çadıra giriyor. Kalbim hızlanıyor. Hâlâ onun etrafında
olmaya alışamadım.

Bakışları hemen benimkini buluyor. "*Karım.*" Gözleri ısınıyor. "Seni
çadırımızda görmenin bana ne yaptığını anlatamam. Burada sensiz yaşamak
beni delirtiyor."

War mesafeyi kapatıp yüzümü yakaladığında ve ağzımı ağzına aldığında
neredeyse tamamladığım oku bir kenara bırakıyorum. Beni her zamanki
vahşiliğiyle öpüyor ve ben de kucaklaşmanın içinde eriyorum.

Elleri yanlarımda geziniyor ve evet, evet, evet. Ayrıldığımızdan beri her
gün Savaş'ı karşımda hissetmek istedim. Öfkem alev alev yandığında bile.

Ellerim gömleğine gidiyor, çıkarmak için uğraşıyorum. Kendi elleri
benimkinin eteklerinin altına kayıyor, başparmakları göğüslerimin altını
okşuyor.

Her şey tam umduğum gibi oluyordu ki aniden durdu. Ellerini çekti ve ben haykırmak istedim.

"Sen hastasın." Bunu sanki kendini yeni hatırlıyormuş gibi söylüyor. Ancak yine de bana bir doktor bulmaktan bahsetmiyor. Aşk kitabım üzerine bahse girerim ki doktor yok, en azından burada, kampta.

Biraz midem bulansa *da* başımı sallıyorum. Onun her dokunuşuyla, arzu hastalığımı gölgede bırakıyor.

"Eğer önümüzdeki beş dakika içinde içimde olmazsan, seni başka bir kılıçla tehdit edeceğim," diyorum.

Savaş'ın vahşi gözleri neşeyle kırışıyor ve biraz tereddütle de olsa beni tekrar öpüyor.

"Bilmen gereken bir şey var, karıcığım," diyor uzaklaşarak. "Bunca yıllık hayatımda aşkın tek bir yönü var-"

Bu kelime nefesimi kesiyor.

"-gerçekten bildiğim kadarıyla," diye devam ediyor. "Ve bu *özlemdir*. Savaş alanının sunabileceği tek şey budur - o kadar derin bir özlem ki kendi başına bir varlığı vardır. Aşk, insanları karanlık gecelerde taşıyan bir umuttur, ama bundan daha fazlası değildir."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Ayıryken hissettiğim şey buydu. Özlem. Bu benim için kılıcımı sallamak kadar tanıdık bir duyguydu," diyor. "Boş yatağımdan ve yalnız çadırımdan nefret ediyordum ama her zaman bildiğim şey buydu. Seninle olmak yeni bir şey, istediğim ama anlamadığım bir şey."

Emin olamasam da bunun bir özür ve neden uzak durduğuna dair bir açıklama olduğunu düşünüyorum. Savaş'ın sözleri midemi rahatsız edici bir şekilde çalkalıyor ve nefeslerim gittikçe hızlanıyor.

"Aşk özlemden daha fazlasıdır," diyorum

sessizce. Bundan çok, çok daha fazlasıdır.

Eli bana karşı sıkışıyor. "Ben sözlerin adamı değilim, karıcığım. Ben bir eylem adamıyım."

Devam etmesini bekliyorum, hâlâ nereye varmaya çalıştığından emin değilim. "Sana inanmamı istiyorsan, *göster bana*."

Oh.

Lanet olsun.

Ona karşı ne hissettiğimi bile *bilmezken* War'a sevginin ne olduğunu nasıl gösterebilirim?

Ama sonra tüm bu alışveriŖe neyin sebep olduğunu hatırladım - hasta olmama rağmen onun pantolonuna girmek istediğim gerçeğini. Biraz seks için kesinlikle yeterince iyiyim ve eğer ona sevgisini göstermek tek şartıysa

...

Deneyebilirim. Bilirsin, hepsi makyaj seksi adına.

Sinirlerimi yutarak elini tutuyorum ve onu paletine götürüyorum. Dışarıda meşalelerin tıslayıp patladığını ve uzaktan birinin güldüğünü duyuyorum. Ama hepsi bu andan çok uzak görünüyor.

War'ın omuzlarına uzanıyorum ve onu yatağa doğru itiyorum. Kendini aşağıya bırakırken beni izliyor ve önden gitmeme izin veriyor.

Onu takip ediyorum, beline sarılmak için manevra yapıyorum. War'ın üzerine eğilip gözlerinin içine bakıyorum ve Zara'nın yeğenini kurtarmasından bir keresinde ölüyü diriltmemesine kadar yaptığı her iyi şeyi hatırlıyorum. Kendi hayatımı kurtardığı tüm o olayları ve bugün hasta olduğumda benim için nasıl geldiğini hatırlıyorum.

Çözöldüklerini görene kadar o vahŖi gözlerle bakıyorum. Ve şimdi ellerimi yüzünün düzlemlerinde gezdiriyorum, başparmaklarım sürmeli gözlerinin üzerinde siyah makyajı lekelenene kadar geziniyor. Eğilip onu öpüyorum - önce yumuşakça, ama sonra giderek daha sert ve derin.

Bunu doğru yapıyor muyum bilmiyorum. Aşk gerçekten seks değilken atlıya sevgiyi *nasıl* göstereceğimi bilmiyorum. Ama Ŗu anda elimden gelenin en iyisi bu.

Onun üzerinde hareket ederken, fiziğinin sert düzlemlerini hissediyorum, her kıvrım benim için hala yeni ve harika. Karnımda baş döndürücü bir kıpırtı var ve bu beni çok korkutuyor.

Gözlerim tekrar War'ınkilere kayıyor. Beni izliyor, büyülenmiŖ gibi.

Önce tiŖörtümü, sonra da sütyenimi çıkarıp geriye doğru eğilerek çıplak gövdesine öpücükler konduruyorum.

"Gerisini çıkar," diye fısıldadım ona.

Tereddüt bile etmiyor. Her ne yapıyorsam gözlerinde bir ateŖ yaktı. Bizi çeviriyor ve vücuduma tekrar sarılmadan önce kıyafetlerimizin geri kalanını çıkarıyor.

Atlının eli bacaklarımın arasından aşağı kayıyor ve ben inleyip avuçlarına sürtünene kadar bana dokunmaya başlıyor ve nefesinin altında tekrar tekrar *karım diye* fısıldıyor.

Burası güvenli bölge. Bunu onlarca kez yaptık. Bu aşk değil, Bu sade ve basit bir arzu. Ve Savaş'a sevgi göstermem gerekse de, bu çok daha rahat ve tanıdık.

Üzerime eğiliyor, gözleri yoğun ve parmakları içime girip çıkarken bile yanağına dokunuyorum.

Savaş lordu ağır ağır nefes alıyor, taş gibi sert ve hazır. Bana "*Sırada ne var?*" diye soracakmış gibi bakıyor.

Pelvisimi eğiyorum ve bacaklarımı açıyorum, niyetim açık.

"Başka tarafa bakma," diyorum ona bakarak. Sanırım tüm bu *sevgi gösterme* işinin anahtarı bu olabilir.

Savaş başka tarafa bakmıyor. Ne kalçalarımı kavrarken, parmakları tenimde kayganlaşırken, ne de sikişinin başını girişime yerleştirirken. Nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde içime girerken gözlerini benden ayırmıyor.

Seks yaparken birbirimize çok baktık, ama bu gece, bu çok yoğun. Belki de ikimiz de birbirimizi özlediğimiz içindir, ama sadece onu görmek ve hissetmek bile beni nefessiz bırakıyor. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve bu neredeyse tamamen aramızdaki bu *şeyden* kaynaklanıyor.

Bunu çok kolay hayal edebiliyorum, War'ı sevdiğimi. Hayatımın geri kalanını onun kollarında geçirmeyi.

Aleti içimde zonkluyor, o kadar kalın ki her seğirmesini ve nabzını hissedebiliyorum. Yavaşça geri çekiliyor.

"Karım, sen istediğimi hiç bilmediğim her şeysin," diyor ve tekrar içime giriyor.

Yine o baş döndürücü çırpınış. Yine duygularımdaki o huzursuzluk.

Savaş eğilip beni öpüyor ve bu öpücükteki her şey şefkatli ve benim saldırgan atlıma hiç benzemiyor.

"Affet beni," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Affet beni, Miriam."

Savaş lordu son derece nazık, kalçalarının her vuruşu bir yalvarış. Benimle sevişiyor ve bunun farkında bile değil, affedilmem için o kadar çaresiz ki.

"Daha sert," diyorum çünkü bu gece hissetmeye hiç niyetim olmayan bir şeyi hissetme tehlikesiyle karşı karşıyayım. *Ona* sevgi göstermem gerekiyordu, tam tersi değil.

Yine de War başını sallıyor ve yumuşak, *sevgi dolu hamlelerini* sürdürüyor. Gözleri tıpkı ona söylediğim gibi benimkilere dikilmişti. Ancak şimdi, tüm bu deneyim kontrolümden çıktı. Kalbim hâlâ küt küt atıyor ve midem hâlâ tuhaf şeyler yapıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Ama bu bakışın altında kaldım ve şu anda çok nazık, çok üzgün görünen bu gözler tarafından cezbediliyorum.

Gözleri bana sözlerinin söylemediğini söylüyor.

Seni seviyorum.

Vücudunun geri kalanı da iyi konuşuyor. Her dokunuşu bir tapınma, her itiş bir vaat gibi geliyor. Tüm bunlar kontrolüm dışında çılgınca dönüyor ve lanet olsun, bakışları hâlâ bana sabitlenmiş durumda. Neden ondan başka tarafa bakmamasını istedim ki? Gözlerindeki şeyden kaçamıyorum. Eriyorum ve bunu gerçekten istemiyorum.

Kendimi inşa ederken hissedebiliyorum... inşa ederken... inşa ederken... "Savaş-"

O zaman geliyorum, yüzüne bakıyorum, orgazmım içime çökerken dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

Bir an sonra siki içimde kalınlaşırken kendi ifadesinin keskinleştiğini görüyorum. Ve sonra benim doruk noktamın kanatlarında boşalıyor, ikimiz bu garip senkronizasyona kilitleniyoruz.

Orgazmlarımız sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor, ikimiz de onları atlatırken birbirimize bakıyoruz.

Bu yeni bir şey, kuru kuruya seksten daha fazlası. Beni ürkütse bile bunu inkar edemem.

Atlıyla seviştim. Aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu.

İçimden çıkıp beni kendine çekiyor ve kısa bir an için aramızdaki ilişki yeniden rahatlıyor.

Ama Savaş'ın hâlâ bana baktığını, bakışlarının istek ve merak arasında bir yerde takılı kaldığını fark ettiğimde rahat an uzaklaşmaya başlıyor.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye itiraf ediyor sonunda. "Ne hissediyorsun?"

bana ne yapıyorsun, karıcığım?"

Başımı sallıyorum. İkimizin de ne yaptığını bilmiyorum.

"Bu duyguyu unutmam mümkün değil," diye devam ediyor Savaş. "Sen haklıydın. Aşk özleminden çok daha fazlasıdır. Hayal ettiğim her şeyden çok daha fazlası."

Bölüm 48

Ertesi sabah aşırı mide bulantısıyla uyandım.

Savaş'ın kucağından olabildiğince sinsice sıyrılıp üzerime bir gömlek ve pantolon geçiriyorum. Sütyen, iç çamaşırı ve ayakkabı için zaman yok. Çadırdan yalınayak çıkıyorum.

Neyse ki War'ın çadırı kampın kenarında ve kendimi tekrar tekrar hasta etmeden önce dışarı çıkmayı başarıyorum.

Zombi muhafızlarım gittiğine göre, buna tanıklık edecek kimse yok, belki uzaktaki bir muhafız dışında, ama o da bana iyice bakamayacak kadar uzakta.

İşim bittiğinde sendeleyerek biraz uzaklaşıyorum, sonra yere sertçe oturup ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Zihnim uzun süre sessiz kalıyor - o kadar sessiz ki, bir düşünce içeri sızdığında çok ama çok gürültülü geliyor.

Adet dönemim şimdiye kadar gelmeliydi.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken bile birkaç derin nefes alıyorum.

Son kanamamdan bu yana geçen haftaları saymaya çalışıyorum ve sanırım emin olamadan önce altı hafta kadar geriye gidiyorum.

Çok fazla taşınma yaptık. Burada günleri takip etmek zor ... ama hayır, fazla saydığımı varsaysam bile, reglimin hala burada olması gerektiğini düşünüyorum.

Tedirginliğim şimdi içimde birikiyor.

Şakaklarımı sıkıyorum ve yavaşça nefes alıp veriyorum.

Panik yapmayın, panik yapmayın. Basit bir açıklaması olmalı.

Belki de tüm bu seyahatlerin ve sürekli savaşın stresidir. Belki de vücudum şoktadır. Belki de bu regl dönemimi geciktirdi.

Neredeyse rahatlıyorum. Açıklama *neredeyse* akla yatkın.

Tam ayağa kalkacakken, yüksek sesli bir düşünce daha içeri süzülüyor. Onu susturmaya çalışıyorum. Görmezden gelmeye çalışıyorum, ama tam orada, önümde oturuyor, isteksiz

göz ardı edilmemelidir.

Savaş kaç kez içinize girdi?

Ellerim titremeye başladı.

Kahretsin, sanırım paniklemeye başlıyorum.

Mide bulantısı, yemeklerin tadı ve kokusunun berbat olması, beni rahatsız eden yorgunluk ve adet döneminin kaçırılması; bunların hiçbiri normal değil.

Titrek bir elimle gözlerimi kapatıyorum.

Savaş kaç kez içinize girdi?

Düzinelerce kez. Düzinelerce kez içime girdi. Tanrım, hamile olabilirim.

Stres, yorgunluk ve adet gecikmesi için bir açıklama olabilir, ancak yemekten kaçınma için değil. Mide bulantısı değil.

Sadece hasta olabilirim. Gerçekten olabilirim ama... Hamilelik daha mantıklı bir açıklama.

Elimi gözlerimden çekiyorum. Uzun bir süre kampın kenarındaki yeşilliklerin içinde korku ve kahkaha arasında sıkışmış bir halde oturuyorum.

İnsanlar seks yaptığında böyle olur, Miriam. Özellikle de süper erkeksi tanrı-adamlarla seks yapınca.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Hamile. Gerçekten hamile olabilirim. War'ın çocuğuna.

Vay anasını.

Düşündükçe daha da emin oluyorum. Mahşerin atlısı beni hamile bıraktı.

İçimden inanmayan bir kahkaha dökülüyor... sonra bir kahkaha daha dökülüyor. Ciddi ciddi gülmeye başlıyorum. Kahkahalarımın tam olarak ne zaman hıçkırıklara dönüştüğünü bilmiyorum, sadece sonunda gözyaşlarımın parmaklarımın arasından kaydığını ve vücudumun sarsıldığını hissedebiliyorum.

Belki beş dakikadır ağlıyordum ki o tanıdık, güçlü ayak seslerinin arkamdan bana yaklaştığını duydum.

"Karıcığım," diyor War, sesi şok olmuş bir halde. "Burada ne yapıyorsun?"

İçime kapanıp ölmek istiyorum. Bunu düşünmek için bir dakika bile yalnız kalamıyorum muyum?

"Miriam," diyor, ön tarafıma doğru geliyor, sesi endişeyle kalınlaşıyor.

Yanımda diz çöküyor ve ellerimi yüzümden çekiyor. Bakışları üzerimden geçiyor, sanki yaralanmış olabilirmişim gibi.

"Ne oldu?" diyor. "Biri seni incitti mi?"

Şimdi hıçkırıklarım kahkahaya dönüşüyor, hüzünlü kahkahalara. Kederli gözlerim ona bakıyor. Ne söylemem gerekiyor?

War ve ben çocuklar hakkında gerçekten konuşmamıştık - kavga ile sonuçlanan bir konuşma dışında. Bu konuyu daha çok konuşmalıydık, orası kesin.

Elimi karnıma koyuyorum, parmaklarım karnımın üzerinde geziniyor. Atlı hareketi takip ediyor, ama orada bir farkındalık kıvılcımı yok. İnsan olarak doğmuş olsaydı olacağı gibi değil. Bunun gibi tamamen kaçırdığı ipuçları var.

Ben hamileyim.

Ona söylemek için ağzımı açtığımda duraksadım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Tek başına bu bile korkumun yaklaşık yarısını oluşturuyor. Daha yeni bir araya geldik.

Korkumun diğer yarısı hamile *olmaktan* kaynaklanıyor. Bir atlının yavrusuna.

Beni ve kötü hayat seçimlerimi sikeyim.

War'a bakıyorum, sonra da ağzına. *Herkesi* öldürüyor. Herkesi.

Ve en son, daha önce birlikte olduğu kadınlardan herhangi birinden çocuk sahibi olup olmadığını tartışmaya yaklaştığımda bile alınmıştı. O zaman gururunu incittiğimi düşünmüştüm ama belki de bu konuşmada başka bir şey vardır, beni korkutacak karanlık bir şey.

Saçmalıyorum. Atlı benimle *ilgileniyor*. Eğer bizim bebeğimiz olsaydı ona da bakardı.

Sanırım.

Yani, Mamoon'u gönülsüzce kurtardı, ama onun savaşlarında kaç bin çocuk daha öldü?

Bunlar iyi ihtimaller değil.

Başımı sallıyorum ve ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Sadece yorgunum ve hasta hissetmekten nefret ediyorum."

Atlının kaşları çatılmış. Haklı olarak endişeli görünüyor. "Günü dinlenerek geçir. Buna ihtiyacın var, karıcığım. Serinlemen için sana bir leğen su getirmelerini söyleyeceğim. Benden başka kimse seni rahatsız etmeyecek."

Benden başka kimse yok.

Yanaklarımın içini ısırarak başımı sallıyorum. Yine beni daha önce tehdit ettiği doktordan bahsetmiyor ve bunun için saçma bir şekilde minnettarım. Bunca zaman benim kalın kıcımın neyi anlaması gerektiğini anında bilebilirlerdi.

Bir süre daha War'a baktım.

Ona hâlâ söyleyebilirim. Sorun olmayabilir. Beni ölümden koruyacağına söz verdi.

Bu sözü başka kimseye vermedi.

Bunu bizim çocuğumuza da yapar mı?

Belki de, ama bir yanım emin değil ve bu da çenemi kapalı tutmam için yeterli bir sebep. Atlıya başka birini daha kaptırmak istemiyorum.

Savaş elini uzatıp kalkmama yardım ediyor, ben de her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Tanrım, değil.

Lanet olası *hamileyim*.

Onu kandırmak istediğimde her zaman yaptığım gibi o gece de War'ın uyumasını BEKLEDİM. Acı verici bir şekilde tahmin edilebilirim ve bu ve bugünkü gergin halim arasında, War'ın içimi görebileceğinden eminim.

Ancak o gece geç saatlerde yanımdaki yatağa giriyor, elleri sanki beni yeniden haritalandırmaya çalışıyormuş gibi tenimde geziniyor. Dokunuşuna karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bugün neşeli numarası yapmak yeterince zordu. Tek yapabildiğim uyuyormuş gibi davranmak.

Sonunda elleri hareketsiz kalıyor ve nefesi derinleşiyor. Ancak o zaman durumum hakkında tekrar düşünmek için kendime izin veriyorum.

Hamile ...

Ne yapmam gerekiyor?

War'a söylerim ya da söylemem, ama söylemezsem... Burada kalamam, eninde sonunda öğrenecek.

Atlıya söylersem en kötü ne olabilir ki?

Çocuğumuzu insanlığın geri kalanıyla, dünyayı temizlemek istediği kısımla bir tutabilir.

Bir babanın kendi çocuğunu öldürmesi düşüncesi o kadar mantıksız geliyor ki gülmek istiyorum, ama öyle *mi*? Gerçekten mi? War insanları öldürmekte, onları bağışlamaktan çok daha rahat. War'ın çocuğumuza zarar vermeyeceğini düşünmeme neden olan tek şey onun iyiliğine olan aptalca inancım.

Aynı aptalca inanç beni Mansoura halkını kurtarabileceğimi düşünmeye itti ama şehir yine de düştü. Ve aynı inanç, Savaş'a çeşitli insanları bağışlaması için yalvarmama neden oldu. Ve Mamoon'u *bağışladı*, ama o zaman veda sözleri neydi?

Bunu benden bir daha isteme, karıcığım. Reddedileceksin.

Sırt üstü dönüyorum ve tuval tavana bakıyorum.

Bir keresinde ölüleri diriltmedi.

Argümanım kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor. Bir şeyin doğru olmasını istemek onu doğru yapmaz.

Bir nefes üfledim.

Yaşlı Miriam ne yapardı - Savaş'la hiç tanışmamış Miriam? Ailesini tehditlerden kurtarmak için?

Ne gerekiyorsa yapardı.

Sevdiğim herkesi kaybettim. Eğer War'ın aşk hakkında bildiği tek şey özlemse, benim de bildiğim tek şey kayıptır.

Ama şimdi, küçük yeni biri var. Hala kaybedebileceğim biri.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

War'a karşı hislerim ne olursa olsun, yaptıklarını gördükten sonra onun için en iyisini düşünmem saflık olur. War iyi bir aşık, hatta belki iyi bir ortak ama iyi bir baba mı?

Bilmiyorum ve öğrenme riskine de girmeyeceğim.

Titrek bir nefes alarak eğilip dudaklarını öpüyorum. Kolu bana dolanıyor ve sırtımı okşuyor. "Mmm... karım."

Boğazımda kalın bir şey düğümleniyor.

Sonra ondan uzaklaşıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldanıyor.

Tereddüt ettim. "Sadece... t u v a l e t e gidiyordum." Tamamen mantıksız değil.

Kamptaki herkes tuvalete dışarıda gider.

Sessizce ihtiyacım olan şeyleri alıp çadırdan çıkıyorum.

Kalbim kendi içinde parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Bir ata eyer vurmayı düşünmüyorum. Ağıllar genellikle korunuyorken olmaz.

Savaş'ın ordusunun geçtiği en yakın kasabaya kadar yürüyerek gideceğim. Orada bir bisiklet bulabilirim, belki küçük bir römork takılmış bir bisiklet bile olabilir. O zaman bir şansım olabilir.

Bunu bile planladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. War'ın haberi olmadan kaçış yok. Her zaman beni izliyor, koruyor ve ben ondan kaçmayı asla başaramadım.

Yine de yavaşlamıyorum.

Denemek zorundayım. Ne olursa olsun, en azından kaçışa bir şans vermeliyim.

Kamptan çıkıp gitmek çok kolay. Ölüler artık çadırı korumuyor ve çevreyi yeterince koruyacak kadar yaşayan asker yok.

Ancak yeterince uzaklaştığımda her şey değişiyor. Savaş'ın eskiden ölümsüz olan ordusu şimdi burada, kamptan kokunun baskın gelmeyeceği kadar uzakta konuşlanmış durumda.

Hepsinin hareketsiz durduğunu görünce kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ne tarafa baktıklarını anlayamıyorum ama sanki hepsi o ölü gözlerle beni izliyor.

Bir an sonra koku beni çarpıyor. Elimi burnumun üzerine koyup biraz öğürüyorum. Yaz güneşi altında çürüyen beş bin ceset *pis* bir koku yaratıyor. Ağzımdan nefes alsam bile hepsinin kokuşmuş çürümüşlüğünün tadını alabiliyorum, havada o kadar yoğun ki.

Aramızdaki mesafeyi kapattıkça durum daha da kötüleşiyor. Zombilerin hiçbiri kıpırdamıyor; kimse beni durdurmak için öne çıkmıyor ve hiçbiri geçmemi izlemek için başını çevirmiyor. Ve sonra tam onların hizasına geliyorum. Ölülerin arasında onlara sürünmeden yürüyebileceğim kadar boşluk var ama yine de birinin beni yakalamasını bekliyorum. Onlarla bu kadar çok karşılaştıktan sonra artık bunu bekliyorum.

Hiçbiri yapmadığında, nefes veriyorum.

Bu çok kolaydı. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

Şimdi bir yol bulmalıyım, *herhangi bir* yol. Buradan uzaklaştığı sürece iyi olacağım.

Sonsuzluk gibi geliyor ama sonunda bir yola rastlıyorum. Ancak o zaman omzumun üzerinden bir bakış atma şansım oluyor.

Dehşete kapılıyorum, yaklaşık on metre arkamda bir zombi yoldaşlarını bırakıp beni takip ediyor.

İşte o zaman koşmaya başlıyorum.

Bölüm 49

Fazla zamanım olduğunu sanmıyorum.

Süvarinin ölümsüz askerleriyle nasıl bir bağ paylaştığından hâlâ emin değilim ama onlar aracılığıyla dünyayı hissedebildiğinden şüpheleniyorum. Belki aralarındaki bağ onu uykusundan uyandıracak kadar güçlüdür ya da belki bir zombi şu anda onu uyandırmak için geri dönüyordur. Onu nasıl uyardıklarını bilmiyorum, sadece uyarılmasının kaçınılmaz olduğunu ve bunun er ya da geç olacağını biliyorum.

Ölü asker hâlâ arkamdan geliyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmadı ama ben de onu kaybetmiyorum. Bacaklarımı daha hızlı ve daha hızlı itiyorum.

En kısa zamanda bir bisiklet bulmalıyım. Belki o zaman zombiyi ve dolayısıyla Savaş'ı kaybetme şansım olur.

Atlının düşüncesi bile yıkıcı.

Onun da dediği gibi, hepsi *yumuşak kalbimin* suçu. O da bundan nefret ediyor. Attığım her adımda, kaçmakla aptallık, gitmekle aptallık ettiğimi haykırıyor. Savaşın en iyisi olduğuna inanıyor, bu yüzden onu görmezden geliyor.

Kalplerin aptal olduğu kanıtlandı.

Koşmayı bırakmadan önce yolda bir kilometre bile gitmemiştim. Parmaklarımı başımın üzerinde birleştiriyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Bu kötü bir fikirdi. Hepsi, beni buraya getiren her bir karar. Kaçmak, War'la yatmak, onun hayatıma girmesine izin vermek. Hepsi.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Zombi arkamda durdu. Bir sonraki hamlemi yapmamı bekliyor gibi görünüyor.

Cesur ol.

Mantram üzerime çöküyor ve bir kez olsun bunu yepyeni bir şekilde düşünüyorum.

Atlıyla birlikte olduğum süre boyunca cesur olduğumu varsaydım ama değilmişim. Onun yanındayken hissettiğim bu korkunç, baş döndürücü duyguyu inkar ediyor ve ondan kaçıyordum.

Ama ondan ya da bu duygulardan kaçış yok.

Aşkta ya da savaşta atlıyla yüzleşmeliyim. Bu en kötüsü anlamına gelse bile.

Artık gecenin karanlığında iş yapmak yok. Ne olursa olsun, onunla yüzleşeceğim.

Uzaktan toynak sesleri duyduğuma yemin edebilirim. Belki de sadece hayal gücümdür.

Gözlerimi kısıarak karanlığa bakıyorum ve hayır, yolda bir figür var gibi görünüyor.

Geceleri bu yollardan geçecek kadar kendine güvenen sadece bir kişi daha var.

Savaş ve atı karanlığın içinden ortaya çıkarken, Deimos'un koyu kırmızı kürkü şu anda neredeyse siyah görünüyor.

Atlı kısa keser.

Bana bakıyor, gözleri vahşi. "Nereye gidiyorsun?" Yüzü panikten neredeyse çıldırmış gibiydi.

Cesur ol.

"Senden kaçıyordum," diyorum.

Yüzü parçalanıyor. Daha önce onda hiç görmediğim bir ifade.

"Benden gerçekten bu kadar nefret ediyor musun?" diye soruyor, sesi duygularıyla birlikte alçalıyor.

"Senden hiç nefret etmiyorum Savaş," diyorum, akşam esintisi saçlarımı çekiştirirken. "Ve etmeliyim, *gerçekten* etmeliyim."

Deimos'tan bana bakıyor, çok trajik görünüyor. Rüzgâr saçlarını çekiştiriyor ve Tanrım, gölgede kalsa bile muhteşem. Asla bir ölümlü gibi görünemez, asla.

Elimi karnımın üzerine koydum. Bugün ikinci kez, atlı bu hareketi fark etti... ve yine fark etmedi.

"Ne olacağını hiç düşündün mü?" Diyorum ki. "Bir insan ve bir ölümsüz, adam onun türünü öldürmeye yemin etmiş ve kadın da onları korumaya kararlı olsa bile bir araya gelirler mi? Bunun sonuçlarını hiç düşündün mü?"

War bineğinden atlıyor, ani bir hareket yaparsa kaçacakmışım gibi yavaş hareket ediyor. "Seni rahatsız eden her neyse, bunu düzeltebiliriz, düzelteceğim." Birkaç adım atıyor ve hemen yanımda duruyor. "Nefret

Beni lanetle, lütfen bana geri dön, Miriam," diyor. Sesi kırılır. "Lütfen, geri dön."

Yalvarıyor. Ve ben de evrenin beni destekleyeceğine güveniyorum çünkü benden çok daha büyük güçler iş başında.

Başımı sallayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Savaş'ın beni kollarına alması için gereken tek onay bu. Beni uzun süre sıkıca tutuyor, sanki akşam esintisiyle kayıp gidecekmişim gibi.

Sonunda bana bakacak kadar uzaklaşıyor, gözleri çok yoğun. "Seni seviyorum," diye itiraf ediyor.

Nefes almıyorum.

"Seni seviyorum, Miriam," diye tekrarlıyor. "Dün geceye kadar senin yanında hissettiğim bu garip mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Seninle birlikte olmak bana sanki güneşi yutmuşum gibi hissettiriyor. Senin sayende her şey daha parlak, daha dolu, daha iyi."

Buna karşı bir savunmam yok. Hiç olmadı. Savaş'ın zalimliklerine, şiddetine dayanabilirim. Ama onun aşkı beni paramparça ediyor.

"Seni seviyorum," diye devam ediyor, "ama yine de bu ikimizi de *mahvediyor.*" Başını iki yana sallar. "Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim. Seni yaraladım ve sana haksızlık ettim ve değişeceğim - değişeceğime *yemin ederim.*" Beni sıkıca kavlıyor.

Bunun üzerine nefesimi tuttum.

War bir keresinde bana insan yeminlerinin kırılgan şeyler olduğunu, zamanla bozulacağını söylemişti. Aynı konuşmada kendi yeminlerinin ise sarsılmaz olduğunu söylemişti. Ve haklıydı da. Değişmesi için yalvardım, yakardım, tehdit ettim, ihanet ettim ve onunla neredeyse hiçbir yere varamadım.

Şimdiye kadar. Çünkü şimdi yemini değiştiriyor. Ve bunun tam olarak neyi içerdiğini bilmiyorum, sadece umutlu olacak kadar aptalım.

Hayır, aptal değil. *Cesur.* Umutlu olacak kadar cesurum. "Bir şey söyle," diyor.

İnançlı ol. War'a daha önce söylediğim buydu. Ve benim için dinin tek anlamı buydu. İnanç. Bu dünyada ve öbür dünyada her şeyin daha iyi olacağına.

Evrene nasıl inanacağımı hatırlamamın zamanı geldi. Ağzımı açıyorum ve kelimeler dökülüyor.

"Hamileyim."

Bölüm 50

Kelimelerin War'ın içinden süzülmesi birkaç saniye sürer. Kaşları çatılır ve sonra-

Atlının gözleri açılıyor ve beni kavrayışı biraz daha sıkılaşıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

Umarım bu bir hata değildir.

Alt dudağımı emerek başımı sallıyorum. "Evet. Beni gerçekten iyi hamile bıraktın."

War'ın bakışları karnıma doğru kayıyor. Bir süre sonra iri ellerinden birini karnımın üzerine koydu. "Benim çocuğumu taşıyorsun." Parmakları etime sürtünüyor. "*Benim* çocuğum."

Boğazının çalıştığını gördüm ve taş kesildim, tamamen taş kesildim.

War'ın bakışları tekrar benimkilere kayıyor ve gözleri parlıyor. Üzgün mü? Mutlu mu?

Atlı yüzümü kendi yüzüne çevirdi. "Hiç bu kadar... *neşe* hissetmemiştim." Bir kahkaha attı ve gözleri... vahşi, korkutucu gözleri *yaşardı*.

Aman Tanrım. Çok mutlu. Müstehcen bir şekilde mutlu. Ve şimdi, hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk kez ben de bir mutluluk kıvılcımı hissediyorum. Bir kıvılcımdan daha fazlasını. Ona biraz utangaçça gülümsüyorum ve o da yüzümü alıyor.

"Kaçtığın şey bu muydu?" Bir an duraksıyorum, sonra başımı sallıyorum.

Alnını benimkine bastırıyor. "Benden asla korkmak zorunda kalmayacaksın karıcığım, çocuklarımız da öyle. Tanrı'nın huzurunda yemin ederim."

Çocuklar mı? Daha fazla olacağını mı düşündü?

Sonra Savaş beni öpüyor ve ben de onun tarafından sürükleniyorum. Atlının heyecanını ve umudunu dudaklarının baskısında hissedebiliyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Tüm insan paketini istiyor-evlilik, çocuklar, her şey. Şu ana kadar buna tam olarak inandığımdan emin değilim.

"Artık yok, Miriam," diyor War. "Artık kavga yok, kaçmak yok, aramızda güvensizlik yok. Anlıyorum. Sonunda anladım. Ne yaptığımı

ve senin için yapmayı reddettiğim şey.

"Anlıyorum," diye tekrarlıyor, kelimeyi vurgulayarak. "Şu andan itibaren her şey farklı olacak, karıcığım. Sana yeminimi verdim ve buna sadık kalmaya niyetliyim. Sen teslim oldun, ben de olacağım."

O zaman içimi bir ürperti kaplıyor, ki bu kesinlikle yanlış bir tepki çünkü istediğim *her şey bu*.

"Sadece benim olacağını söyle. Sadece ismen değil, her şekilde. O zaman senindir. *Hepsi* senin."

Savaş lordunun yüzüne bakıyorum, onu yanlış duyduğumdan eminim. Ama bu bir numara değil. Tek yapmam gereken kendimi ona teslim etmek. Tamamen ve bütünüyle Savaş'ın olmak... ve her şey değişecek.

Kalbine güvenmek zordur, ama ona teslim olmak kolaydır. "Ben seninim, War," diyorum. "Şimdi ve sonsuza dek."

Kampa döndükten sonra War beni yatağa çekti ve eli karnıma doğru inerek bana sarıldı.

"Benim bir çocuğum var." Öğrendiğinden beri bunun değişik versiyonlarını söylüyor. Hâlâ şaşkınlık içinde.

Atlı eğilip karnıma bir öpücük konduruyor, ben de bir elimi saçlarında gezdiriyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Hamile bir eşe sahip olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bu sürece tamamen yabancıyım."

Sanırım öyle olurdu. Savaşlara katılan çok fazla hamile kadın yok.

"Ben de bunu hiç yapmadım." İlk defa, ikimizin de eşit derecede deneyimsiz olduğu bir şey bulduk.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye soruyor.

"Kadınların doğum yapmadan önce dokuz ay hamile kaldıkları gerçeği dışında pek bir şey yok," diyorum. "Muhtemelen bir ay ya da daha uzun süredir hamileyim," diye ekliyorum.

"Bütün bir ay." Savaş bunu sindiriyor, büyülenmiş ve memnun görünüyor. "Çocuğum tüm bu süre boyunca senin içindeydi. Bu kadar kana susamış olmana şaşmamalı."

Aman Tanrım.

"Başka ne var?" diye soruyor atlı, konuşmayı ilerleterek.

Konu hakkında bildiğim birkaç şey için beynimi zorluyorum. "Hastalığım ve yemekten kaçınmam - sanırım bu hamileliğin bir parçası. Diyorlar ki

Bazı kadınlar hamileliğin ilk birkaç ayında fiziksel olarak hastalanır."

Savaş kaşlarını çatı. "Bunun olması mı *gerekiyordu*?" Bir omzumu kaldırıyorum.

"Yani, sanırım öyle."

Savaş lordu bu haberden büyük ölçüde hoşnutsuz görünüyor ve onun benim adıma hoşnutsuz olduğunu fark ediyorum.

Benim acı çektiğimi görmek istemiyor.

"Ne kadar sürer?" Savaş soruyor.

"Bilmiyorum." Bu hiçbir zaman ilgiyle incelediğim bir konu olmamıştı. Yakın zamanda benim için de geçerli olacağını düşünmemiştim. "Umarım çok uzun sürmez." İçinde bulunulacak sefil bir durum.

Alt dudağımı ısııyorum. "Bir de doğum var." Sanırım bunun da üzerinden geçmeliyim.

Atlıların gelişinden bu yana, gelişmiş tıbbi müdahalelerin çoğu kullanılmaz hale geldi. Hala doktorlar var, hala fiziksel prosedürler, hastaneler ve ders kitaplarında yazdığımız tüm o bilgiler var, ancak bir zamanlar asi hamilelikleri kurtarmak için kullanılan ayrıntılı teknoloji çoğunlukla yok oldu. Kadınlar ve bebekler, tıpkı modern çağdan önce binlerce yıldır olduğu gibi doğum sırasında ölüyorlar.

"Ne oldu?" Savaş ruh halimin değiştiğini hissederek, "Ne oldu?" dedi. "Doğum yapmak tehlikeli olabilir."

"Ne kadar tehlikeli?" diye soruyor.

Gözlerinin içine baktım. "Ben ölebilirim. Çocuğunuz da ölebilir."

"Çocuğumuz," diye düzeltiyor, eli hâlâ karnıma bastırıyor. Bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez biraz gülümsüyor. "Unutuyorsun karıcığım, ben her türlü yarayı iyileştirebilirim. Daha önce de söylediğim gibi, sen ve bebeğin güvendesiniz."

Ben ve bebek.

War'a bakıyorum ve bu atıyla aile içi mutluluk fikrine neredeyse gülmek istiyorum. Çok mantıksız görünüyor. Ve yine de, açıkça bu işin içinde. Hem de *çok*.

Beni öpüyor. "Her şey yoluna girecek. Bu konuda bana güven."

Savaştaki değişim küçük başlıyor. O kadar küçük ki neredeyse hayal ettiğimi düşünüyorum. Bana teslim olacağına dair söz vermişti, hayır, *yemin etmişti*. Yine de kanıtlar gelmeye başlayana kadar ona inandığımdan emin değilim.

Sonraki birkaç hafta boyunca, Nil'den aşağıya doğru ilerlerken, Savaş toprakları benek benek saran küçük, uydu topluluklara saldırmayı bırakır. Daha da şaşırtıcı olanı, atlı, akınlarından sağ kurtulmayı başaran birkaç insanı bağışlamayı seçiyor.

Bunu duymak şok edici; ne de olsa War ölümsüz ordusunu da yanında savaşa götürüyor ve bu ölüm makineleri kimseye zarar vermiyor. Geriye kimsenin kalmadığına inanmakta güçlük *çekiyorum*.

Ama aslında hayatta kalanlar *var* ve bunun kanıtı Beni Suef'ten ayrıldıktan bir gün sonra ortaya çıkıyor.

War ve ben atlarımızın üzerinde yalnız seyahat ediyoruz, Nil bizden kısa bir mesafe uzakta. Kampın geri kalanı -ölüler ve herkes- War'ın her zaman ayarladığı gibi arkamızdan geliyor.

Maghaghah şehrine yaklaştığımızda yanımdan bir ok geçiyor, o kadar yakın ki havanın değiştiğini hissediyorum. War'a baktım, yüzümde şaşkın bir ifade vardı.

Seyahatlerimiz sırasında daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı çünkü insanlar *savaşın* yaklaştığını bilmiyorlar.

Bir ok daha fırlıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ya da en azından *eskiden öyle değildi*.

"Miriam, yürü!" Atlının sesi bir general gibi çıkıyor ve içgüdüsel olarak ona itaat ediyorum.

Atımın dizginlerini çekerek kendimi ateş hattından uzaklaştırıyorum. Başka bir ok ısıklık çalar-

Mermi omzuma isabet edince vücudum sarsıldı. Homurdanıyorum, acı ve şaşkınlık beni neredeyse atımdan düşürüyor.

"*Miriam!*" Savaş bağırıyor. Gözleri benden çıkan oka kilitlenmiş.

Yarama bakıyorum, içinden ılık kan akıyor. Acı orada, ama yaşadığım şokun altında gömülü.

Biri beni vurdu.

Geldiğimizi biliyorlardı ve beni vurdular.

War, Deimos'u bana doğru yönlendiriyor ve kendini benimle önümüzdeki şehir arasına koyuyor. Yolumuza çıkan daha çok ok var. Çoğu kısa düşüyor ya da genişliyor ama birkaçı tam üzerimize geliyor.

Başka bir tanesinden kaçınmak için eğilmem gerekiyor.

Atlı yanıma geliyor, kanadı saldırıya açık. Yüzü sakın ama vahşi ve öfkeli gözleri onu ele veriyor.

Akıcı bir hareketle beni belimden yakaladı ve atının üzerine sürükledi. Hareket omzumu sarsınca bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ve sonra Deimos'tayım ve geri çekiliyoruz, gerçi Savaş'ın geri çekildiğini hiç bilmiyordum.

Biz uzaklaşırken, Deimos'un yan tarafına birkaç ok saplandığını görüyorum. Canını yakmış olsa da at acıdan irkilmiyor bile.

İnsanların yaşamasına izin verdiğinizde böyle olur. Saldırıya uğramamış şehirlere uyarılar iletirler ve o şehirler de hazırlık yaparlar. Sonra da son parçalarına kadar savaşırlar.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve bu dövüşün yanlış tarafında olmama rağmen heyecan verici bir başarı duygusu hissediyorum.

Bu benim ve Savaş'ın sayesinde oldu. Takaslar, kavgalar ve nihayetinde onun yemini olmasaydı, bu asla gerçekleşmezdi.

Savaş elini gömleğimin yakasının altına, yaranın yanına koyuyor ve yarayı iyileştirmeye çalışıyor.

"Güvende olana kadar oku çıkaramam," diyor özür dileyerek.

Başımı sallıyorum, kolumdan aşağı damlayan ılık kan dikkatimi dağıtıyor.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Şehir hızla küçülüyor, ama uzakta birkaç atlının peşimizden geldiğini fark ediyorum.

"Savaş..."

"Biliyorum

."

Atlı Deimos'u kısa kesmeden önce bir dakika daha at sürüyoruz. Dönüyoruz, böylece bizim için yola çıkan adamları görebiliyoruz.

Savaş yaklaşmalarına izin veriyor. Bizi vuracak kadar değil ama bu adamların üniforma giydiğini görecek kadar.

Sadece sivil değiller, bu da dış dünyanın resmi olarak atlının savaş yolunda olduğunu bildiği anlamına geliyor.

War birkaç saniye onları izler. Sakin bir şekilde elini uzatır.

Gördüğümde içimi bir ürperti kaplıyor. Ellerinden biri beni iyileştirirken, diğeri ...

Saldırganlarla aramızdaki zemin bükülüyor ve kayıyor. Ve sonra ölümler diriliyor, her zaman yaptıkları gibi.

Dünya bir sürü kemikle dolu.

Atlıların atları geri çekiliyor ve buradan bile adamların bağırışlarını duyabiliyorum. İskelet bedenlere ok atıyorlar, ama bu onları durdurmuyor.

Öldüler. Yaratıklar onlara doğru ağır ağır ilerliyor. Adamlar atlarını çevirip geri dönüyor, ölümler de arkalarından geliyor.

Ancak onlar gittikten sonra atlı okuma uzanıyor. Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde okun ucunu kavırıyor ve çekip çıkarıyor.

Çılgılık atıyorum, acıdan çok şaşkınlıktan. Bir uyarı iyi olurdu.

War'ın eli hemen yarayı kapatıyor, dokunuşu sıcak. Etime karıncalanması sadece biraz daha uzun sürüyor. Atlı beni iyileştirirken ikimiz Deimos'ta yolun ortasında öylece oturuyoruz.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından atlı omzumu bırakıyor. "Yara kapandı, ancak kendini tamamen onarması biraz daha uzun sürecek."

Kanlı, yırtık gömlek kolumu kenara çekip yeni dikilmiş deriye bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Arkamda, War başını sallıyor. "Sen benim karımsın. Senin için yapabileceğim en son şey bu."

Yutkunuyorum. İkimiz gerçek bir ilişkiye adım atıyoruz. War için her zaman gerçekti, ama benim için bu tamamen yeni. Ve bu kelimeleri hissediyorum. Onların ağırlığını.

Diğer eli karnıma gidiyor.

"Bebek mi?" Sesinde büyük bir endişe var.

Bebek. Siktir, bu doğru.

Umutsuzca omuzlarımı kaldırıyorum. "Eminim s o r u n y o k t u r , " diyorum, h e r şeyden çok kendimi rahatlatmak için.

War hafifçe başını sallıyor. Görünüşe göre ben sorun olmadığını düşünüyorsam, o da sorun olmadığını düşünüyor.

Bununla birlikte, atlı atından iniyor. Bunu yapar yapmaz, sırtındaki okları görüyorum.

"Savaş!" Tüm bu süre boyunca görmezden geldiği kendi yaraları vardı.

Sırtına gömülü beş mermiyi gözümün önüne getiriyorum. Hepsine bakarken kendi yaram zonkluyor.

Atlı nereye baktığımı görünce omzunun üzerinden çıkıntı yapan oklara bakıyor.

"Zararsızdırlar," diyerek endişemi geçiştiriyor. Öyle mi?

Zara'yla karşı karşıya geldiğinde onun ateşinin üzerine nasıl yürüdüğünü hatırlıyorum. Benim saldırımı savuşturmak için avuçlarını nasıl kestiğini. Ve güya bir keresinde sırf zevk için karnına bir bıçak yemişti. Sanırım ona birkaç ok zararsız görünebilir.

Hala.

"Acıyı hissedebiliyor musun?" Deimos'tan inmeme yardım ederken sordum. "Elbette hissedebiliyorum."

Çok açık olması gerekiyormuş gibi söylüyor. "O zaman nasıl incinmiyorsun?" diye soruyorum.

"Oklar zırhıma isabet etti."

Oh. Sanırım bu mantıklı. War beni yakaladığında onları incelemek için etrafta dolaşmaya başladım.

Gözleri kolumdan aşağı damlayan kana kayıyor ve derin bir kaş çatma hali oluşuyor.

İşte yine acımı önemsiyor. Kısa bir süre önce ona tam tersini yapmaya çalıştığımı hatırladığımda boğazım düğümleniyor.

Gözlerim sırtındaki kılıca gidiyor. "Özür dilerim," diyorum.

Kelimeleri toparlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama çok gecikti.

"Ne için?"

Göğsüne dokunuyorum. "Seni neredeyse kendi kılıcınla öldürdüğüm için." Gülüyor ve elimi tutuyor. "Bana zarar veremezdin."

"Seni incittim ama" diyorum.

Her yara iz bırakmaz.

Savaş bir süre daha bana bakıyor, sonra parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor, elimi öperken sürmeli gözleri benimkilere sabitleniyor. "Özrün için minnettarım, karıcığım. Her şey affedildi."

Nefesimi bırakıyorum ve sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Ona bir gülümseme veriyorum.

"Kocam..."

Kaşlarını kaldırıyor, kendi sırtışı ağzının kenarını çekiştiriyor. "Bu terimi senin dudaklarından duymak... en tatlı müzik, karıcığım."

Bir anı paylaşıyoruz. Aşırı karmaşık olmayan, dürüst bir an. Ve fazla düşünmeden tüm duygusal ihtiyaçlarıyla tadını çıkarmama izin verdim.

Uzaklardan gelen donuk bir ses büyüü bozar. Savaş çölün içinden yükseliyormuş gibi görünen şehre doğru bakıyor. Bu sırada sırtına saplanan ve bazılarının *kan damlayan* okları görüyorum.

Tıslayarak nefes alıyorum. "Yaralanmışsın," diyorum yaralara doğru adım atarak.

Savaş arkasına uzanıyor ve bir tanesini kavrayarak çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Bunu bir başkası için de yaptıktan sonra onu durdurdum.

"Yapabilirim."

Atlı durdu, bana baktı. Bir süre sonra başını salladı ve arkasına geçmeme izin verdi.

Zırhına ve derisine saplanmış üç ok daha var. Omzuna yakın olanla başlıyorum ve onu tabanından tutuyorum. "Bu acıtabilir."

Sanırım bir kahkaha attığını duyuyorum, ama belki de bu sadece benim hayal gücümdür.

Elimi ok ucuna doladım, çekiştirdim ve ... hiçbir şey olmadı.

Şimdi Savaş gülüyor. "Çok acı verici, karıcığım, uyarın için minnettarım-"

Bu sefer ağırlığımı harekete veriyorum ve ıslak bir sesle ok serbest kalıyor.

Kanlı şeyi bırakıyorum ve elimi yaranın üzerine koyuyorum. "Ben senin gibi iyileştiremem."

"Sorun değil karıcığım," diyor War, sesi son derece yumuşak.

Her birini sertçe çekerek bir sonraki oku ve ardından son oku çıkarıyorum. İşim bittiğinde atlı arkasını döndü ve bana tuhaf bir bakış attı. "Ne?" dedim.

Ellerimi kotuma silerek söylüyorum.

"Hiç kimse benimle ilgilenmedi." Sesi garip geliyor.

Onun gözleriyle tanıştım. Kırmızı zırhı, altın parçalarla süslenmiş siyah saçlarıyla masallardan fırlamış gibi görünüyor.

"Seni önemsiyorum, Savaş. Canının yanmasını istemiyorum. Asla."

Savaş uzun bir süre bana baktı. "Benliğimin bir parçası acı *iken* bunu duymak benim için tuhaf bir duygu. Ama yine de sözlerinizden ne kadar etkilendiğimi anlatamam.

"Beni en kötü şekilde ölümlü yaptın Miriam ve bunun için sonsuza dek minnettarım."

Maghaghah'taki olaydan sonra, Savaş'ın zombileri seyahatlerimizde bizden önce gelmeye başladı ve bu yüzden geçtiğim her şehir, ortaya çıkmış olması gereken çatışmalardan dolayı cesetlerle dolu. Her şey haftalar öncesine göre daha iyi değil, daha kötü görünüyor.

Ama.

Ama atlıların ölümleri geçtiğimiz bu kasabalara saldırmıyor, kendilerini savunuyorlar. Yani hayatta kalanlar *var*. Hâlâ kabullenilmesi gereken çok şey var ve daha fazla insan atlıların gelişinden haberdar oldukça, saldırılar

ordu üzerinde daha sık ve acımasız hale gelmekte ve bu nedenle daha fazla kayıp verilmektedir.

Yaralarından hala kan damlayan cesetlerin arasından atlılarla birlikte geçmek zorundayım. Sanırım her şey böyle olacak.

Ama sonra, ciddi bir şey değişir.

Bölüm 51

Zara ile birlikte Luksor'un hemen dışında kurduğumuz kampın merkezine yakın bir yerde oturuyoruz. İçimdeki çocuk eski Mısır kalıntılarını görmek için yanıp tutuşuyor ama pragmatist olan bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyor. Savaş sırasında olmaz. Bu yüzden Nil kıyısını kucaklayan palmiye ağaçlarının manzarasının tadını çıkarmakla yetiniyorum.

Yanımda arkadaşım bir sepet örmeye çalışıyor ve başaramıyor.

Uzaktan gelen çocuk kahkahaları ve birkaç mırıltılı konuşma dışında kamp tamamen sessiz. Savaş ve ordusu uzun zaman önce yola çıktı ve geride sadece birkaçımızı bıraktı.

"Siktir et," diyor Zara sonunda, elindeki topaklı sepeti önüne fırlatarak. "Bunu yapamam."

Saman çöpü gibi yuvarlanıp gidiyor.

"İyi görüldüğünü düşünmüştüm," diye yalan söylüyorum. Çünkü bazen cesaretlendirmek acı gerçekleri söylemekten daha iyidir.

Zara homurdanıyor. "Bunun için kör olman gerekir-" Toynak sesleri bizi böldü.

Kampın kenarına doğru bakıyorum. Önümdeki birkaç krem rengi çadırın ötesini göremiyorum ama dinledikçe toynak sesleri daha da yükseliyor.

İlk defa, War ve atlıları kampa dörtlü hızla girmiyor. Bunun yerine, önce Savaş ortaya çıkıyor, Deimos neredeyse yavaşça açıklığa doğru ilerliyor. Ardından birkaç atlı ve savaş atları daha geliyor, her biri sakın bir şekilde hareket ediyor. Ancak ilk birkaçı geçtikten sonra çocukları görüyorum.

Yüzlercesi kampa sürülüyor, yüzleri kirli ve gözyaşları içinde. Yaşları ergenlik çağındaki gençlerden bebeklere kadar değişiyor.

Ayağa kalktım ve şok içinde hepsine baktım.

Zara yanımda ayağa kalktı. "Bu da ne...?"

Savaş ve atlıları savaştan esir çocuklarla döndüler. Hayır, *esir* değil.

Başılandı.

Bir zamanlar Savaş'ın *tek* bir çocuğu bile kurtarması mucizeydi. Şimdi neredeyse bir şehir dolusu var.

Atılım Zara'ya ısıklık çalıyor. "İlgilenmen gereken daha çok çocuk var." Savaş dillerde konuşma zahmetine girmiyor. Yakınlarda kamp kurduğumuz son iki şehir boyunca da konuşmadı. Şimdi zihni ve kelimeleri hiç olmadığı kadar açık - burada yaşayan diğer insanların şokuna neden olacak şekilde.

Zara gözlerini kocaman açarak kendini işaret ediyor. "*Ben* mi?" Savaş başını sallıyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Sanırım artık çocukların gayri resmi bakıcısı sensin."

Çocuk sırasına yaklaşmadan önce bana yalvaran bir bakış atıyor. Onlardan çok ama çok var.

Zara onları toparlıyor ve yardım etmeleri için diğer kişileri çağırıyor. Birlikte çocukları akşam yemeğinin çoktan hazırlanmış olduğu açıklığın kenarına taşırlar.

Umalım da yeterli yiyecek olsun.

Savaş, Deimos'un üzerinde bana doğru geliyor, formu arkasındaki güneşi gizliyor.

"Onları kurtardın," diyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Bu ... benim olabileceklerini bilerek onları yok etmek o kadar kolay değil," diyor ve gözleri karnıma düşüyor.

Benim çocuğum demek istiyor. Onlarda kendi çocuğunu görüyor.

Bir an nefes alamadım. War'dan ilk kez gerçek bir empati görüyor olabilirim.

"Bu yüzden mi onları başısladınız?"

Bana bakıyor. "Bunu senin yumuşak kalbin için yaptım," diyor. "Ama yine de benim olabilirlerdi."

Bu, kampta çok fazla çocuk olana ve hepsiyle ilgilenecek yeterli sayıda yetişkin olmayana kadar çocukları esirgemek şeklinde bir model haline geliyor. Küçüklere yardım etmeleri için daha büyük çocukları işe almak zorunda kaldık, ki bu da ideal değil.

Bugün her şey değişti. Bugün Savaş, diğer savaş ödülleriyle birlikte sadece çocukları geri getirmiyor. Bugün, yetişkinlerle de geri dönüyor.

Bu insanlar kan revan içinde ve gördükleri şeyler yüzünden gözleri faltaşı gibi açılmış durumda ama çocuklarla birlikte içeri girip yemek ve

hepsi aynı. Bağlılık yemini ederken ya da ölümü seçerken eski komşularının kanları önünde diz çökmek zorunda değiller. Her gün infazlara tanık olmak ya da savaşta ölmek ve öldürmekle yüzleşmek zorunda değiller.

Baş etmek zorunda kalacakları en kötü şey kamp hayatının getirdiği kültür şoku olacaktır.

Savaş Deimos'tan inip yanıma geliyor, bir eli karnıma gidiyor.

"Yumuşak kalbin için."

"KİM BUNLAR?" Gecenin ilerleyen saatlerinde sordum.

"Kurtardığım insanları mı kastediyorsun?" Savaş öyle diyor. Pantolonunu bacaklarının üzerine çekiyor, saçları banyodan dolayı hâlâ ıslak. Omuzları bir kilometre genişliğinde görünüyor.

Bu geceki eğlenceden sarhoş olmuş birkaç phobos sürücüsünün dışarıda kavgacı bir şekilde bağırdığını duyabiliyorum. Kulaklarımı yeterince zorlarsam, ağlayan insanların yumuşak seslerini bile duyabileceğimden eminim. Bugün hayatlarının en korkunç günü ama bunun atlıların en şefkatli günlerinden biri olduğundan haberleri yok.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, inanılmaz derecede seksi görünüyor. "Onlar masumlar. Kalplerini değerlendirdim ve onları saf buldum - ya da en azından bir insan kalbinin olabileceği kadar saf."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Masumları bağışlamaya karar vermene ne sebep oldu?" diye soruyorum.

Çocukları anlıyorum; onlarda kendi çocuğunu gördü. Bu insanlarda ne görüyor?

"Değişeceğime dair sana söz vermiştim," diyor. "Deniyorum."

Bunun üzerine boğazım daralıyor. "Yani bunların hepsi benim için mi?" Bunun beni inanılmaz derecede değerli mi yoksa biraz üzgün mü hissettirdiğini söyleyemem.

Savaş gözlerini kısıyor ve birkaç saniye boyunca yüz hatlarımı inceliyor. "Bu hileli bir soru, karıcığım. Senin için olduğunu söylüyorum ve sen kalbimi değiştirmeden yolumu değiştirdiğimden korkuyorsun. Aniden vicdanım kabardığı için diyorum ve senin bu süreçteki önemli katılımını hafife alma riskine giriyorum."

Onun vicdan sahibi olması *asla* bana karşı bir hakaret olamaz. Onunla ilk tanıştığımдан beri istediğim şey buydu.

"Öyle mi?" Ben sordum. "Vicdanın sızladı mı?"

Sonra bana doğru yürüyor, göğsündeki dövmeleer parıldıyor. Savaş önümde diz çöküyor ve gri gömleğini kaldırıyor. Muhtemelen sadece hayal görüyorum ama karnım biraz daha dolgun görünüyor.

Kalçalarımı kavrayan atlı eğiliyor ve karnıma bir öpücük konduruyor.

"Benim tüm dünyam burada," diyor bana bakarak. "Gece geç saatlerde, ikinizden birinin başına bir şey geleceğini düşünerek titriyorum. Bunun beni nasıl delirttiğini anlıyor musun?" Ayağa kalkıyor, elini karnıma götürüyor. "İçinde başka bir hayatın en ufak bir kırıntısı var ve o kadar savunmasız ki." Gözleri benimkilere kayıyor. "Ve bu senin kendi savunmasızlığından başka bir şey değil. Ben ölüme karşı dayanıklıyım ama her şey seni ve çocuğumuzu da alıp götürebilir.

"Bu gerçeğin farkında olmak ve ailelerini öldürdüğüm diğer tüm babaları düşünmemek çok zor. Aşklarını öldürdüğüm diğer babaları. Yaptığım şeyden dolayı giderek artan bir utanç duyuyorum çünkü seni kaybetmek zaten akıl almaz bir şey.

"Evet, sanırım artık vicdanım var."

Atlı çok korkunç şeyler yaptı. Önemsemediği tek şeyi kaybetmeyi hak ediyor. Belki o zaman savaşının bedelini gerçekten bilirdi. Ama ölmek istemiyorum, bebeğimin ölmesini istemiyorum ve en kötüsü de, Savaş'ın başkalarına hissettirdiği gibi acı hissetmesini istemiyorum. Adil olsa bile.

Bu ilişkinin yumuşattığı tek kişi o değil.

"Gerçekten çocuk istiyor musun?" Bir fısıltı gibi çıktı. Kelimeler dudaklarımdan çıkana kadar aklımda bir soru olduğunu bile bilmiyordum.

Baba olmak War'ın sahip olduğu her şeyle tamamen çelişiyor gibi görünüyor. "Bir erkek olmadan önce," diyor, "sana hayır derdim."

Her zaman yaptığım gibi, onun gerçekte ne olduğunu hatırlayınca biraz ürküyorum.

"O zamanlar ben acı ve şiddet, kardeşlik, düşmanlık ve kayıptım. Kan ve korkuyla besleniyordum. Ölümle bu kadar iç içeyken yaşamı düşünemiyordum.

"Ama sonra bana bu form verildi ve birdenbire tamamen farklı bir şekilde var oldum. İnsan doğasını ilk kez savaş alanının *dışında* gördüm. Daha da ötesi, savaş alanı dışında *yaşamamanın nasıl bir şey* olduğunu hissettim."

War'ın yüzü çıplak ve ilk kez çok genç görünüyor.

"Bu beni çok rahatsız etti, karıcığım. Aranızda yaşayıp yürüyene kadar insan doğası hakkında bilmediğim çok şey vardı ve kendi içimde bu doğanın kıpırtılarını hissettim. Bu duygulara teslim olmanın sadece ölümlülerin yenik düştüğü bir zayıflık olduğunu düşündüm.

"Ancak seninle tanıştıktan sonra, istemeyi hayal bile edemediğim şeyleri istemeye başladım - bir zamanlar reddettiğim şeyleri. İlk başta sana karşı hissettiğim bu yeni duygulara teslim oldum çünkü seni bana Tanrı'nın gönderdiğine inanıyordum. Arkadaşlık ve şefkat hissetmem *gerekiyordu çünkü* bunu O emretmişti. Seni eşim olarak kabul etmem *gerekiyordu* çünkü seni bana O teslim etmişti. Bu yanlış değildi."

"Yol boyunca bir yerlerde, bu insani duygulara teslim olma nedenlerim değişti. Artık seni takip etmem gerektiği için takip etmiyordum. Arkadaşlığınızı, gülümsemelerinizi, şiddetli öfkenizi ve zeki dilinizi arzuladım çünkü bunlar bana savaşın verdiği neşenin aynısını veriyordu. Ve dünya renklendi. İlk kez bu bedeni ve içindeki her duyguyu gerçekten hissetmeye başladım."

Hiçbir fikrim yoktu. Her şeyin bana çok umutsuz geldiği o dolambaçlı haftalar boyunca bir yerlerde Savaş'ın değiştiğinden haberim yoktu. Bana ettiği yeminden önce bile değişiyordu.

"Şimdi anlıyorum ki," diyor, "yaşamak, *insan* olmak gerçekten böyle bir şey."

SAAT GEÇ OLDU ve bir şekilde aynı anda hem aç hem de midem bulanıyor. Bu gerçekten sürpriz değil çünkü geçen hafta içinde dört kez daha böyle oldu.

Sabah bulantılarından nefret ediyorum. Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum.

Yani, en azından kendi işine bakabilir ve sadece sabahlara sadık kalabilirdi.

Tökezleyerek yataktan çıktım. Biri hariç tüm lambalar sönmüş, o da masanın üzerinde tünemiş. Ona doğru tökezledim.

Lambanın yanında bir sürahi su, bir bardak ve meyve, peynir, pide ve humus gibi görünen bir tabak duruyor.

Tabağın altında bir mektup var: "*Vahşi karım ve çocuğum için. Uyurken sizi beslersem, beni bir daha bıçaklamaya çalışmayacağınızı umuyorum. Bunu bir barış teklifi olarak kabul edin.*"

Dudaklarım bu not karşısında bir gülümsemeye dönüştü. Sadece War onu öldürmeye çalıştığım gerçeğini hafifletebilirdi.

Notu elime alıyorum ve utanç verici bir şekilde duygusallaştığımı hissediyorum.

Bu tek seferlik bir olay bile değil. War haftalardır geceleri benim için tepsiler dolusu yemek bırakıyor. Bu konuda hiç yorum yapmadı; sadece ortaya çıktılar. Daha önce herhangi bir not fark etmemiştim, ama şimdi fark edilmeyen başka gece yarısı notları olup olmadığını merak ediyorum. War'ın sabah tepsisiyle birlikte temizlediği notlar.

Etrafımda olup bitenlerle o kadar meşguldüm ki, içimdeki tek ve korkunç gerçeği fark etmemiştim.

Atlıyı seviyorum.

Onun vahşi gözlerini ve beni görme şeklini seviyorum. Gücünü, mizahını, gülünç vücudunu ve o gülüşünü seviyorum. Beklediğim o gülümsemeyi. Sesini ve aklını seviyorum. Bana küçük notlarla yemek tabakları bırakmasını ve onca zaman önce hançerimi sırf benim olduğu için çalmasını seviyorum. Tartışmalarımızı ve makyaj seksimizi ve gece yarısı seksimizi ve sabah ve öğleden sonra ve akşam seksimizi seviyorum. War'ın büyüyen insanlığını ve ötekiliğini seviyorum.

Onu
seviyorum
. Hay
sikeyim.

Onu seviyorum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Onu geri almak istiyorum. Üzerime kurduğu büyüyü bozmak istiyorum.

War'ın uyuyan haline bakıyorum. Karanlıkta yüzünü zar zor seçebiliyorum ama görebildiklerim midemi hafifletiyor.

Bu benim için tanıdık bir hikaye. Sevmemen gereken şeyi sevmek. Annemle babamın başına geldi, şimdi de benim başıma geliyor. En azından benim ailem iyi insanlardı. Savaş'ın dürüstlüğü, kanlı gündeminin ve katliama olan açlığının altında bir yerlerde gömülü.

Ama bu değişiyor; *savaş değişiyor* ve dünya da onunla birlikte değişiyor.

Bölüm 52

İçinden geçtiğimiz her şehirde, giderek daha fazla insan bağışlanıyor. Önce çocuklar, sonra masumlar, sonra da yaşlılar. Sonunda, Savaş'ın kurtardığı insanları kurtarmadıklarından *neyin* ayırdığı belli değil. O kadar çok sivil kurtulur ki sonunda atlı onları kampa geri getirmeyi bırakır. Eğer baskından sağ kurtulmuşlarsa, sadece hayatlarını değil, evlerini ve eşyalarını da korumaya devam ederler.

Bugün War ve ben kampın içinde dolaşıyoruz, atlının gözleri burada yaşayan insanlara kayıyor. Kampın kendisi birkaç ay öncesine göre tamamen farklı bir canavar. Çok daha fazla kahkaha ve çok daha az silah var.

War'ın buranın geçirdiği başkalaşımın farkında olup olmadığını ya da bu değişimin sorumlusunun kendisi olup olmadığını bilmiyorum ama her şeyin nasıl geliştiğini gördüğümde içimde bir hafiflik hissettiğimi biliyorum.

Savaş ve ben kampın dışına vardığımızda bana döndü.

"Senin için bir şeyim var," diye itiraf etti.

Kaşlarımı kaldırarak yürümeyi bırakıyorum. Atlı ilk tanıştığımızdan beri bana pek çok şey verdi; çadır, giysi, yiyecek, silah, kalp ağrısı, katliam, birkaç zombi ve bir bebek. Ondan daha fazlasını istediğimden tam olarak emin değilim.

Atlı bir yüzük çıkarıyor ve ben anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

War iki dizinin üzerine çökene kadar bunun ne olduğunu anlamadım. "Karım olur musun?" War soruyor.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Yapacağıma söz verdim zaten."

"Ama şimdi sana *soruyorum*," diyor atlı, diz çöktüğü yerden bana bakarak. "Artık aramızda anlaşma yok, Miriam. Bunun gerçekten senin seçimin olmasını istiyorum." Gözlerini arıyor. "Benim olur musun?"

Hayır diyebilirim.

Savaş ilk kez bu ilişkide bana bir çıkış yolu sunuyor. Tabii ki benim ve kalbim için çok geç. Ve şimdi gidip kendini daha iyi bir adam, *evet* demeye değer bir adam yapmalıydı.

"Evet, Savaş. Evet, senin karın olacağım."

O kadar parlak gülümsüyor ki gözlerinin kenarları kırışıyor, dişleri zeytin rengi tenine karşı göz kamaştırıcı beyazlıkta.

Atlı ayağa kalkıyor ve beni belimden yakalayarak kollarında döndürüyor. Hafifçe gülerek bir elimi yanağına bastırıyorum ve dudaklarını öpmek için eğiliyorum.

Dönmeyi bıraktığımızda, War elimi tutuyor ve yüzüğü parmağıma geçirmeye başlıyor.

"Evlenme tekliflerini nereden öğrendin?" İki dizinin üzerine nasıl çöktüğünü hatırlayarak soruyorum. İnsanların yaptığı gibi değildi ama bir yerlerden öğrendiğini anlamaya yetecek kadar yakındı.

"İnsan yöntemlerinden tamamen bihaber değilim, karıcığım. Sadece çoğunlukla." Bana sinsi bir gülümseme veriyor.

Onun yanıtı beni de sırtmaya itiyor. Ondan başka bir yere bakmaya dayanamıyorum. Beni mest etti. Ama sonra merakım yüzüğüme bakmama neden oldu.

Altın renginde, ortasında yuvarlak bir yakut var. War'ın zırhının, gliflerinin ve atının renginde; bir de kanın ama onu görmezden geliyorum.

Yüzük yüzük parmağım için çok gevşek, *bu* yüzden atlı onu orta parmağıma takıyor, ama sonra yüzük o parmak için de çok gevşek, bu yüzden War onu işaret parmağına taşıyor ve orada rahatça duruyor.

Bu da tam olarak insan geleneği değil ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum. Ne de olsa ikimiz normal bir çift sayılmayız ama yeterince yakınız.

"Bayıldım," diyorum.

Savaş elimi sıktı. "Parmağındaki yüzüğümü beğendim. Hançerim de sana çok yakışmıştı ama bu... bu daha da iyi olabilir."

"Bana Tanrı'dan bahset," diyorum o gece çarşılarımızın altına girdikten sonra. Savaş'ın yüzüğü parmağımda rahatlatıcı bir ağırlık.

"'Senin Tanrın' değil mi?" Savaş oturduğu yerden bir bıçağı bileyerek soruyor, gözleri üzerimde.

Her zaman onun Tanrısı olmuştu. Benim değil.

Bu ne zaman değişti bilmiyorum, belki de *Savaş* değiştiğinde. Onu yerine getirmesi gereken kutsal emirlerden saptırdığımı düşünürsek, bu ironik bir durum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sorar.

Başımı yumruğumun üzerine koyuyorum. "Her şeyi."

Savaş gülerек bıçağını ve bileme taşını bir kenara bırakır. "Neden en acil sorularınızla başlamıyoruz?"

"Sadece yatağa girersen."

Atlının gözleri ilgiyle derinleşir. Ayağa kalkıyor, gömleğini çıkarıyor. Bir dakika sonra yanımdaki yatağa giriyor ve bedenimi kendi bedenine doğru çekiyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

"Çok." Karnım nihayet şişmeye başlıyor ve ikimizin aynı hizada durmasını zorlaştırıyor.

"Sorularınız nedir?"

Uzanıp göğsündeki parlayan sözcüklerin izini sürüyorum. "Bu ne diyor?" Hiç sormamıştım.

A t l ı uzun süre bana bakıyor ve bir şeye karar vermiş gibi görünüyor.

Dudakları ayrılır ve dillerde konuşmaya başlar. "*Ejo auwep ag hettup ewiap ir eov sui wania ge Eziel. Vud pajivawatani datafakiup, ew kopiriv varitiwuv, wargep gegiwiolep vuap ag pe. Ew teggew kopirup fotagiduv yevawativ vifuw ew nideta eov, ew geirferav.*"

İlahi sözler bir dalga gibi üzerime geliyor ve onları sanki yaşayan, nefes alan şeylermiş gibi hissediyorum. *Kutsal* şeyler. Gözlerim diken diken oluyor çünkü onları duyduğumda Tanrı'ya dokunmuş gibi hissediyorum, Tanrı her neyse ve her kimse.

Ben Tanrı'nın kılıcı olacağım ve O'nun hükmü de. Benim rehberliğim altında, insanlık son nefeslerini bana teslim edecek. Onları ileriye doğru götürürken bile insanların kalplerini tartacağım.

Savaş'ın kutsaldan başka bir şey olduğundan şüphe edemem. Bunu duyduktan sonra olmaz.

War elini uzatıp boğazımın dibindeki kendi kaba izimi takip ettiğinde hâlâ sığ nefes alıyorum.

"Senin için bir şeyim var," diyor Savaş, düşüncelerimi bölerek. Yataktan kalkıyor ve pantolonundan küçük bir eşya çıkararak odayı geçiyor.

"Benim için başka bir şeyin var mı?" Kaşlarımı kaldırarak söyledim. Bir günde iki hediye mi? Bu çok tehlikeli bir örnek.

Geri geldi. "Bunu sana daha önce vermek istemiştim ama evlenme teklif ettikten sonra..."

Evlenme teklif ettikten sonra, başka bir hediye o anın içinde kaybolup giderdi.

Savaş yatağa girer ve yumruğunu açar.

İlk başta tek gördüğüm kırmızı iplik, ama bu ne olduğunu tam olarak anlamam için yeterli. Bir saniye sonra gümüş eli fark ediyorum, ortasında minik bir turkuaz taş gömülü.

Miriam'ın Eli. Bir hamsa.

"Bunlar Edfu'da sergileniyordu ve bileğinize taktığınızı hatırladım."

Bahsettiği kişiye dokunuyorum.

"Ben senin baban deęilim," diye devam ediyor Savař, "ama onun için doęru olanı yapabileceęimi dūřundum." Bana bir hamsa bilezięi daha verip babamın geleneęini sūrdürerek.

Ondan narin mūcevher parçasını alıp elimde tutuyorum.

Avucumun içinde kapatıyorum. Babamın bileğime son bileziğimi sarmasının űzerinden on yıl geçti. Savař'tan bu hediyeıi almak... babam gitmiş gibi hissettirmiyor.

"Teřekkūr ederim," diyorum usulca. "Bayıldım."

War bileziği bileğime, diğer bileziğimin hemen yanına takmama yardımcı oluyor.

Atlının bugūn bana verdięi iki mūcevhere bakıyorum ve neredeyse söyleyeceęim.

Seni seviyorum.

Gözlerim War'a kayıyor.

Seni seviyorum.

Bu sözleri duysa çok heyecanlanırdı.

Dudaklarımı ayırıyorum. "Bize ne olacak?" Onun yerine son anda korkup vazgeçiyorum.

Son zamanlarda gelecek hakkında dūřünüyordum. Geleceęimizi. Sadece önümüzdeki hafta veya ayda ne olacağını değil, yıllar sonra nerede olacağımızı.

"Ne demek istiyorsun?" Savaş sorar.

"Hayatımızın nereye gittięini görüyorsun?" Artık bir bebek var ve Savař'ın yöntemleri deęiřiyor, gelecek bűyűk bir belirsizlik içinde.

"Karıcığım, biz de milyonlarca insan gibi olgun bir yaşlılığa kadar aşk içinde yaşayacağız."

Bununla ilgili tek bir sorun var. "Ama sen ölümsűzsűn, ben deęilim."

"Bunun hiçbir anlamı yok." Yine de Savaş kaşlarını çatıyor ve ben onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"*Olacak*," diye ısrar ediyorum.

Şu an yirmi iki yaşındayım ama hep öyle kalmayacağım. Sonunda gençliğim kırılğan kemiklere ve sarkmış bir cilde dönüşecek. Bu arada, Savaş neye benzeyecek? Değişmeden kalacak mı, vücudu hala kaslı ve erkeksi mi? Onu başka türlü hayal edemiyorum.

Peki ya yaşlanmadıysa, o zaman ne olacaktı? Ben yaşlandığımda ve kocam hala doğanın bu ham, erkeksi gücü olduğunda ne olacaktı? Hâlâ birlikte olur muyduk? Hâlâ birlikte *olabilir miydik*?

Ve biz olsak bile-

"Eninde sonunda ben öleceğim," diyorum, "ama sen ölmeyeceksin."

O zaman Savaş'a ne olacaktı? Ve dünyaya ne olacak? Atlının yemini benim ölümümle sona erebilir. O zaman eski yöntemlerine dönüp kaldığı yerden devam eder mi?

"Bir keresinde inançtan söz etmiştin," diyor War düşüncelerimi bölerek. "Belki de şimdi bana inanmanın tam zamanıdır. Her şey yoluna girecek, Miriam. Buna yemin ederim."

Ertesi sabah uyandığımda, Savaş gitmişti.

İçimi bir ürperti kapladı. Atlı daha önce de erken ayrılmıştı, ama bu adamlarıyla plan yaptığı zamandı. Artık bunu pek yapmıyor.

Giyiniyorum ve biraz yemek yemeye zorluyorum - sabah bulantılarım gerçekten de geçiyor gibi görünüyor - ve sonra çadırdan ayrılıyorum. Yaşayanların sesleri kamp alanını doldurmaya başlamıştı bile.

Savaş'ı görene kadar etrafta dolaniyorum. Kampın kenarında durmuş, Deimos'un ağzını okşuyor. Atlının koyu renk saçları çöl rüzgârında dalgalanıyor.

Yanına gelene kadar beni fark etmedi. Sonunda beni gördüğünde gülümsüyor. İfadesi şiddetten o kadar arınmış ki neredeyse bir erkek gibi görünüyor.

Onun ötekiliğinin parçalarını koparırsınız ve o da hepimiz gibi olur.

Hepimiz gibi olmasını istiyor muyum bilmiyorum. Tuhaflığını seviyorum.

Ama belki de o tuhaflığı kan dökmeden yaşamaya devam edebilirim.

War, Deimos'u okşamaya devam ediyor. At, sahibinin elini iterek uzaklaştırıyor ve bana doğru birkaç adım atıyor, ta ki küheylan yüzünü göğsüme gömene kadar.

Atlı dönüp ikimizi izliyor. Tam Deimos'la benim sevimli bir çift olduğumuzu söyleyeceğini düşündüğüm anda (öyle), "Zara'yı ve kampın geri kalanını geride bırakıyoruz," diyor.

Ben atını okşamaya devam ederken dünya birkaç saniye sessiz kaldı.

Onun sözleri hesaplama değil. Buna izin vermeyeceğim. "Phobos sürücüleri hariç herkes" diye ekliyor.

Sonunda War'a baktım. "Onları geride bırakıyoruz da ne demek?"

"Bir sonraki şehirde onları geride bırakacağız. Kampı dağıtıyorum."

Şimdi kafama dank etmeye başladı.

"Ne? Neden?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Onları öldürmeyi mi planlıyorsun?" Çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ne Zara'ya ne de Mamoon'a. Diğerlerine de.

Savaş'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Ben öyle bir şey demedim. *Ayrılıyorum* dedim onları."

"Yani, yaşayacaklar mı?" Ben soruyorum.

"Belki, belki de değil. Ama bu kendi talihlerine ve şanslarına bağlı."

Şimdi aklımı toparlamaya çalışıyorum; Savaş ilk kez esir ordusunu serbest bırakacak. Evlerinden uzakta olabilirler - ne de olsa artık Sudan'dayız - ama en azından artık War'ın esareti altında olmayacaklar.

Boyunduruk.

Nefesimi tutamıyorum. İçimde savaştan çok fazla duygu var. Acı, arkadaşımın gitmesine izin vermek zorunda kalacağım; inançsızlık, bunun gerçekten olabileceği; merak, Savaş'ın bunu gerçekten düşünüyor olması. Ve sonra garip, içimi kemiren bir endişe var.

Bu, savaşın daha önce sadece bir kez gördüğüm bir kısmı. Sonu. Askerlerinizi geri çektiğiniz, silahlarınızı bıraktığınız, ordunuzu azalttığınız kısım. Bunu ülkemdeki iç savaş sona erdiğinde görmüştüm.

Şimdi yine oluyor.

Zara ve Mamoon ölüm ve üzüntü dolu olmayan gerçek bir hayat yaşayacaklar. Bu bağlamda, kampın geri kalanı da normal bir hayatın bir benzerini yaşayabilecek. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, hiçbir şey eskisi gibi olamayacak ama hayat için bir şans daha elde edecekler ki bu da kamptaki herkesin daha önce elde ettiğinden çok daha fazlası.

"Bunu neden yapıyorsun?" Savaş'a soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Yumuşak kalbin için."

Bölüm 53

Arkadaşımın gitmesine izin vermek istemiyorum. War bu hafta başında bana haberi verdiğinden beri hiç istemedim, ama şimdi beni gerçekten vuruyor.

War, ölümsüz ordusunu yolun yirmi kilometre yukarısına çoktan salmıştı; çürümüş bedenleri kuru toprağın arasına dağılmıştı, asıl ordusundan geriye kalan tek şey buydu.

Ölümsüzlerini serbest bıraktı. Şimdi sıra yaşayanları özgür bırakmaya geldi.

Ben, Zara ve kampın geri kalanı, Sudan'ın kuzeyinde Nil nehrinin kenarında yer alan Dongola kasabasının ortasında duruyoruz. Burası çarpıcı, güneşin kavurduğu bir yer ve umarım arkadaşımı mutlu eder.

Etrafımızda, şehrin sakinleri bizi kuşkulu gözlerle izliyor. War'ın onlarla yaptığı anlaşma, War'ın tüm kampını kasabalarına dahil edebildikleri sürece tek bir ruhlarına bile zarar vermeyeceği yönündeydi.

Bu konuda pek de heyecanlı görünmüyorlardı - ve onları suçlayamam, Dongola binlerce insanı daha kaldıracak donanıma sahip görünmüyordu - ancak alternatifle karşı karşıya kaldıklarında, kaderimizi kabul ettiler.

Biz ayrıldıktan sonra anlaşmaya sadık kalacaklarından değil. Bu yüzden War arkada bir ya da iki zombi bırakacak, sadece onları kontrol etmek için. Ne de olsa biz insanlar kırılğan yeminler ederiz.

Şimdiden yetişkinler ve çocuklar, hayatlarını yeniden inşa etmek için ihtiyaç duyacakları hayvanları ve diğer para birimlerini taşıyarak kabilemizden ayrılıyor. Onların gidişini izlerken kalbimin acıdığını hissediyorum. Bu eşsiz yolculuğa hep birlikte çıktık. Onların gidişini izlemek ve geride kalmak korkunç bir duygu.

"İyi olacak mısın?" Zara soruyor. Dizginleri kokuşmuş, homurdanan bir devenin elinde, hayvan yüklerle dolu. Kendisini ve Mamoon'u rahat ettirecek bir sürü eşyası var ama yine de ikisi için de endişeleniyorum.

Başımı salladım.

Çıkıntı yapmaya başlayan karnıma bakıyor. "Emin misin?" Ağlama. Ağlama.

Burnumdan sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Ben iyi olacağım. Sen iyi olacak mısın?" Tekrar etrafıma bakıyorum, tüm misafirperver olmayan yüzleri fark ediyorum. Bu düpedüz ölümden iyidir, ama insanlar her zaman en merhametli yaratıklar değildir; son birkaç ayda bunun çok fazla kanıtını gördüm.

Zara oflamakla kıs kıs gülmek arasında bir ses çıkarıyor. "Kendime ve Mamoon'a bakabileceğimi biliyorsun." İkincisi bacağına yapışmış durumda. "Ben *iyi* olacağım."

"Peki ya diğer çocuklar?" Alt dudağımı ısırdım. Bir sürü çocuk var. Ebeveynsiz çocuklar. Onlar için endişeleniyorum. "İyi olduklarından emin olacağım."

Kollarına giriyorum ve ona kocaman sarılıyorum. "Seni özleyeceğim, Zara. Tahmin ettiğinden çok daha fazla." İkimiz aylardır birlikteyiz ve ikimiz de başka kimsenin görmediği şeyleri gördük ve yaptık. Bu bizi birbirimize yakınlaştırdı. Onsuz bir hayatı hayal etmeye çalışmak kalbimi acıtıyor.

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Ben de seni özleyeceğim, Miriam. İlk günden beri arkadaşım olduğun ve hem benim hem de Mamoon'un hayatını kurtardığın için teşekkür ederim."

İkimiz uzun saniyeler boyunca birbirimize sarılıyoruz. Sonunda, Zara'nın yeğeninin önünde diz çökebilmek için ayrılıyorum.

"Sarılabilir miyim?" Ona soruyorum.

İsteksizce teyzesinin bacağını bırakıyor ve kollarıma giriyor.

"Seni özleyeceğim ufaklık," diyorum onu sıkıca kucaklayarak. "Teyzene iyi bak."

Bana ciddi bir bakış atıyor, ben de bunu şaka olarak kabul *ediyorum*. Sonra Zara'nın bacaklarına doğru geri çekildi.

Yeğenini yakınında tutarak benden uzaklaşıyor, deve arkasından hafifçe homurdanıyor. "Bu arada, eğer kocanı öldürmek için birine ihtiyacın olursa," diyor, Savaş'ın Deimos'ta oturduğu yere doğru başını sallayarak, "senin kızın olduğumu unutma." Bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Sadakatini ona borçlu olduğumu sanıyordum?"

"Bir kız kardeşim için istisna yapabilirim," diyor gözleri parlayarak.

Boğazımda kalın bir şey düğümleniyor.

Biraz daha geri çekiliyor. "Bana yaz, Miriam, eğer yapabilirsen. Belki bir gün yollarımız tekrar kesişir."

Gülümsemem üzüntümle birlikte dalgalanıyor. "Bunu yapacağım."

Zara son bir kez el sallıyor ve sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor, şehir onu yutuyor.

KAMP SESSİZ. Çok, çok sessiz.

War'ın yeni kurulan çadırının dışında durmuş, esintinin kül gibi toz kaldırmasını izliyorum. Dongola'yı geride bırakarak yola devam ettik. Kendimin bir parçasını o şehirde bırakmışım gibi hissediyorum.

Rüzgâr, kalan birkaç çadırın arasından ıslık çalarak geçiyor. Sinirimi bozmaya devam ediyor. Çadırlı bir şehirde yaşamının gürültüsünden sonra sessizliği takdir edeceğimi düşünürsünüz. Ama burayı eski haliyle özlüyorum.

Bu nasıl bir ironi? Çadırların baskısı ve içinde kaybolabileceğiniz kalabalık için nostaljik hissediyorum. Bir topluluğun iltihaplı bir yarasıydı ama ardında bir boşluk bıraktı.

Kampımız şu anda otuzdan fazla çadırdan oluşmuyor ve bunlara erzaklarımızı koruyan çadırlar da dahil. Savaş'ın phobos binicilerinden geriye kalanları barındıran diğer branda yapılara bakıyorum. Bir süredir atlılarını değiştirmiyor, bu yüzden savaşçılarından oluşan iç çemberi giderek küçülüyor.

Onlara ne olacağını bilmiyorum, özellikle de War ölümsüz ordusunu serbest bırakmışken. Bir sonraki şehre sadece adamlarıyla mı gidecek? Yoksa daha fazla ölü mü diriltecek?

Aynı soruyu Savaş'ın atlılarının sıkılmış, mutsuz ifadelerinde de görebiliyorum. Hiçbiri bundan sonra ne olacağını bilmiyor. Savaş lordları onları kampın geri kalanıyla birlikte serbest bırakmadı. Onlar için ne gibi planları olabilir ki?

Savaş, kampın günlük işlerinin yürütülmesinden sorumlu kimseyi bırakmadığı için bu soru daha da acil hale geldi. Eskiden kıyafetlerinizi yıkayan, yemeklerinizi pişiren insanlar vardı. Kapları dokuyanlar, yırtık çadırları onaranlar, bıçakları bileyenler ve bu böyle sürüp giderdi. Bir ihtiyaç söyleyin, onu karşılayacak biri mutlaka bulunurdu.

Adil olmak gerekirse, *atlı* bu işler için ölülerinden bazılarını işe almaya çalıştı, ancak kimse çürüyen derinin çorbaya karışmasını (ölüler böyle şeylerin nasıl hazırlanacağını bilseler bile) veya bir zombinin ağza alınmayacak parçalarının yıkadıkları kıyafetlere bulaşmasını istemez.

Bununla birlikte, kampın etrafında hala birkaç zombi *var*; War onların arazide devriye gezmesini seviyor. Beni hasta edecek kadar yaklaşımlarına izin vermiyor ama kampın ve büyük ölçüde de benim güvenliğim için onları hâlâ etrafta tuttuğu açık.

Kalan birkaç çadıra bakarken, birinden iki phobos binicisi çıkıyor, kollarının üst kısmına her zaman taktıkları kırmızı kuşak dışında gövdeleri çıplak. Birbirlerine doğru eğilip sessizce sohbet ediyorlar. Beni gördüklerinde biri bana doğru başını sallıyor, diğeri de bunu fark ediyor ve ikisi de sessizleşiyor.

Boynumun arkası diken diken oluyor. Her ne konuşuyorlarsa, benim kulaklarım için değil.

Kısa bir süre sonra Hussain yanımdan geçiyor, diğer iki adamla birleşmeden önce beni selamlamak için elini kaldırıyor. Birlikte, başları öne eğik, sesleri kısık bir şekilde yola koyuldular.

Belli ki hepsi arkadaş ve onları bir arada görmek göğsüme keskin bir sızı veriyor. Zara'yı ve aramızdaki o kolay arkadaşlığı şimdiden özleyorum.

Hamsa bileziklerimi bileğime dolayarak kampın dışına doğru ilerliyorum.

Uzaklarda Deimos'un otladığını görüyorum, yanında da Savaş. Atlının görüntüsü hâlâ kalbimi çarptırıyor.

Atlıları gibi War da gömleksiz ve bu kadar uzaktan bile zeytin teninin kaslarıyla birlikte dalgalandığını görebiliyorum. Sudan'ın çorak toprakları arasında dururken... farklı görünüyor. Boyu hâlâ korkutucu ama bir şekilde yükü ağır. Nedenini bilmesem de, birkaç dakika önce hissettiğim o karıncalanma ve huzursuzluk hissini geri getiriyor.

Ona doğru ilerliyorum.

Onun yanına gittiğimde bana dönmedi.

"Karıcığım," diyor Savaş, gözlerini ufka dikerek. Burada dünya sarı, kumlu toprak ve soluk mavi gökyüzünden ibaret. "Masum olanlarla olmayanlar arasındaki çizgiyi nerede çiziyorsun?" diye soruyor, bakışları uzakta.

Başımı sallıyorum, ancak sorunun bana yönelik olduğundan emin değilim.

Bana dönüyor ve kara gözleri dayanılmaz derecede şefkatli. "Ben her şeyi gördüm," diyor. "İyi ve kötü arasında net bir sınır yoktur. Ve en kötü insanların bile değişmeyeceğini kim söyleyebilir?"

Yüzüne bakıyorum. Düşüncelerini zar zor takip ediyorum ve kesinlikle ona verecek bir cevabım yok.

Dudaklarıma bakıyor. "Her şeye sahip olabileceğimi düşünmüştüm; karıma, savaşıma ve kutsallığıma. Bunun yerine, beni *her şeyi* sorgulamaya *zorladın-yaşamı*, ölümü. Doğruyu, yanlış. Tanrıyı, insanı, *kendimi*. Ve ben sorgulayacak biri değilim, karıcığım."

Gözlerini benden öteye çevirip tekrar ufka bakıyor. "İnsanların kalplerini yargılamak için o kadar çok zaman harcadım ki kendi kalbimi yargılayamadım. Şu ana kadar. Ve karım, ... onu eksik buldum."

Bölüm 54

O GECE, WAR beni her zamankinden bile daha yakın tuttu. Kollarının umutsuzca kavrayışında onun belirsizliğini ve iç çatışmasını hissediyorum. Gerçekten de kendini sorgulayacak bir yaratık değil ve şimdi sorguladığına göre, kimliği parçalanıyor gibi görünüyor.

Savaş olmadan *savaş* nedir ki?

Atlı gözlerimi arıyor. "Seni seviyorum." Sesi kendi duygularıyla kabalaşmış. "Kılıcımdan daha çok, görevimden daha çok. Seni *savaşın* kendisinden daha çok seviyorum." Alnını alnıma bastırıyor. "Çok üzgünüm, Miriam. *Her şey* için çok özür dilerim. Dinlemediğim için. Acı ve ıstırapın için. Her şey için."

Ben ona bakarken Savaş'ın yüzü bulanıklaşıyor. Çok fazla acı çekmişti. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Sesim boğuk çıkıyor.

Yanağımı okşuyor. "Çünkü kavgayı bitirme kararını ben veriyorum."

Seni seviyorum ama bu ikimizi de mahvediyor, demişti atlı bir keresinde. Kendisinden bahsederken bunu gerçekten kastetmiş olabileceğini fark etmemiştim. Savaş ve ilgisizlik el ele gider. Hissetmek, empati kurmak, *sevmek*... Savaşın kendisi için sonun başlangıcı bu olmalı.

Kudüs'te beni gördüğü anda mı lanetlenmişti? Yoksa neredeyse ölmek üzere olduğumda mı ya da teslim olduğumda mı? Atlı bana baktığında ve tüm kampı yok ettiğinde, orada olduğunu biliyorum. O zaman beni sevmişti, ama hissettiklerinin bir adı yoktu; onu harekete geçiren ihanetin yakıcılığıydı. Ama o zamana kadar, diğer her şeyi harekete geçiren kıvılcım çoktan çakılmıştı. Önce çocukları, sonra erdemlileri.

Ve şimdi, War yıkımı tamamen durdurmayı düşünüyor.

En çılgın umudumun ötesinde, bu yüzden neden korku hissettiğimi bilmiyorum, ama bu yağlı his içimi büküyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Atlı bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Her zaman nedenlerimi sorguluyorsun. Memnun olursun diye düşündüm."

"Sana ne olacak?"

"*Tanrı sana ne yapacak?*" demeye dilim varmıyor. Ama yine de hayal ediyorum. Atlı, vahşi amacına sırtını dönüyor. Elbette bunun bazı sonuçları olacaktır.

Savaş çenemi yukarı kaldırıyor. "Gerçekten benim için endişeleniyor musun?"

Alt dudağım hafifçe titremeye başlıyor. "Elbette titriyorum. Senin *ölmeni* istemiyorum." Sesim kesiliyor.

Ölmesinin imkânsız olduğunu söylediğini biliyorum ama bu gerçekten de ölüleri diriltmekten, yaralıları iyileştirmekten ya da ölü dilleri konuşmaktan daha mı az mümkün? İmkânsız artık eskisi gibi bir anlam ifade etmiyor.

Atlının başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Yapacağımı kim söyledi?"

"Bana yapmayacağını söyle," diyorum biraz umutsuzca.

"Kardeşim yapmadı."

Kıpırdamadan duruyorum. "Yani Pestilence hâlâ hayatta mı?"

Savaş başını sallar. "Ona ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye sorar. "Gerçekten ne oldu?"

"Nasıl durdurulduğunu mu kastediyorsun?" Ben de öyle dedim.

War'ın parmakları yara izime gidiyor, sembolün üzerinde geziniyor.

"Sonunda onu ele g e ç i r e n şiddet değildi. Sevgiydi."

Nefes almıyorum.

"Kardeşim bir insan kadına aşık oldu ve onunla birlikte olabilmek için ilahi görevinden vazgeçti.

Benim atlı da *tam olarak* bunu yapıyor gibi görünüyor.

Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Ona ne oldu?" *Sana ne o l a c a k ?*

"O ve karısı yaşıyor, onların da çocukları var," diyor

Savaş. Yeniden düzenli nefes almaya başladığımı hissediyorum.

"Yani yaşıyorlar mı?" diye sordum. "Ve mutlular mı?" "Bildiğim kadarıyla," diyor War.

İçimi bir rahatlama kapladı. Savaş ölmeyecek, tıpkı Pestilence'in ölmediği gibi. Savaş geride bırakabilir ve birlikte güzel bir hayat sürebiliriz. Sıradan, mutlu ve umarım uzun bir hayat.

Savaş'ın yüz ifadesini tekrar inceliyorum. "Yani görevini geride bırakma konusunda endişelenmiyor musun?"

Savaş tereddüt eder. "Ben öyle demezdim."

Parmaklarını şıklatır gibi, korkum geri döndü.

Bunu görmüş olmalı ki, "Miriam, benim kurtarılabileceğime inanıyor musun?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun? Yanlışlarınızı düzeltebilir misiniz diye mi soruyorsunuz?" Savaş lordu keskin bir şekilde başını sallar.

O kadar çok iğrenç şey yaptı ki. Geldiği günden beri ölümü de beraberinde getirdi. Ama ne yaptığı, sorduğu sorudan farklı bir soru.

"Bence *zaten* kendini affettiriyorsun," diyorum. "Yani, evet, Savaş, bunun olabileceğini düşünüyorum."

Atlı bana yumuşak bir bakış attı. "O halde yeryüzündeki her erkek, kadın ve çocuk en az benim kadar kurtuluşa ehildir. Ve eğer kurtuluş istiyorlarsa, o zaman ben kimim ki onları gerçek yargı günlerinden önce kesip biçeyim?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. "Yani öldürmeyi durduracak mısın?" Hafifçe başını sallıyor. "Yani öldürmeyi durduracağım."

İkimiz birbirimize sarılmış halde ne zaman uyuyakaldığımızı bilmiyorum, sadece hayalet bir ses beni uykumdan çekip alıyor.

Teslim ol.

Kelime tenimin üzerinde fısıldayarak, şefkatli bir okşayış gibi geziniyor.

Yatakta doğrulup derin nefes alıyorum. Kelimenin anısı o çadırda yankılanıyor gibi.

Teslim ol, teslim ol, teslim ol.

Yara izime dokunuyorum. Bu yara ve temsil ettiği kelime beni ve Savaş'ı ayrılmaz bir şekilde birbirine bağladı. Teslim olmam gerektiğinden emindi. Bunun kanıtı etime kazınmıştı.

Bir şimşek gibi, farkına vardım.

Mesaj benim için değildi.

Benim için hiç *olmadı*. Ne de olsa ben Angelic okuyamıyorum. Mesaj okuyabilen biri için.

Savaş.

Bölüm 55

Ertesi sabah, Savaş'ın karnımdaki elleriyle uyandım. "Mmm, ne yapıyorsun?" Sersemlemiş bir şekilde yatakta gerinerek söylüyorum.

Karnıma bir öpücük kondurmadan hemen önce atlının saçlarının çıplak tenime değdiğini hissediyorum. "Çocuğumu taşıyor olman beni büyülemekten asla vazgeçmeyecek," diyor.

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve ellerimden birini uykudan dağılmış koyu renk saçlarının arasından geçiriyorum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

Yani, bir sürü başka şey biliyor... belki bebeğin cinsiyetini de biliyordur.

Savaş karnımın üzerinde daireler çiziyor, ifadesi yumuşak.

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İnsan olduğunu tahmin ediyorum. Ya da ona yeterince yakın."

Gülüyorum ve onu itiyorum, ancak bunu şaka olarak yaptığından tam olarak emin değilim. "Çocuğun *cinsiyetini* biliyor musun?"

Bana sevgiyle bakıyor. "Benim bilgimin bile bir sınırı var. Bunu birlikte öğreneceğiz."

Onu kendime çekip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ölümü yaşamla takas ediyorsun," diyorum ayrılırken. "Sana çok yakışmış."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum, karıcığım. Mutluluk yeni bir duygu-"

Çadırın kapağı açıldı ve bir phobos sürücüsü içeri girerek bizi böldü.

Çarşafı üzerime çekip göğüslerimi örtüyorum. Tıpkı War gibi, ben de çıplak uyumaya başladım. Öyleyse vur beni, kıyafetlerim çok dar gelmeye başladı.

Savaş ayağa kalktı, açıkta kalan teninden hiç rahatsız değildi. "Çık dışarı." Sesi tıpkı eski haline benziyor. Özgüven ve bastırılmış şiddet dolu.

İri yarı, kel ve gür sakallı bir adam olan atlı biraz dengesiz görünüyor. Hızlı bir selam veriyor, sonra da aceleyle söze giriyor: "Kusura bakmayın Lordum ama Karima sakinleri bizi pusuya düşürmek için yola çıktılar. Eğer onları durdurmak istiyorsak, hemen gitmeliyiz."

Savaş'a baktım, telaşlanmışım. Dün atlı kılıcını bırakmaya kararlıydı ama saldıranlar insanlar olunca ne olacak? Sözlerinin arkasında mı duracak, yoksa bir istisna mı yapacak?

Savaş çırılçıplak ve hiç umursamadan ayakta duruyor, pantolonunu almak için odanın içinde salınarak ilerliyor.

Phobos sürücüsü aniden başka tarafa bakar. Sonra hızlıca bir mazeret mırıldanarak odadan çıkar.

Battaniyeleri sıkıca üzerime bastırarak doğruluyorum ve atlının önce siyah giysilerini, sonra da zırhını giymesini izliyorum. Son olarak da devasa kılıcını sırtına bağladı.

Onu gördüğümde endişem artıyor. Beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini söyleyemiyorum - Savaş'ın her zaman yaptığı gibi öldürebileceği... ya da tamamen başka bir şey yapabileceği, kendi sonuçları olabilecek bir şey.

Savaş yüzümde beliren korkunç olasılıkları görmüş olmalı ki bana doğru yaklaştı ve paletin yanına diz çöktü.

Uzandı ve yanağımı okşadı. "Korkacak bir şey yok, Miriam. Endişelerin her neyse, onları kov." Ona inanmaya çalışarak başımı sallıyorum. Atlı bana bir öpücük veriyor ve sonra gidiyor.

TÜM KAMP -ya da ondan geriye ne kaldıysa- boşalır. Savaş gitmiş, binicileri gitmiş, atların çoğu bile gitmiş.

War'ın beni korumaları için hayata döndürdüğü birkaç iskelet muhafız dışında tamamen yalnızım. Kendimi dünyadaki son insanmışım gibi hissediyorum, çevrem terk edilmiş, yaşayanlar anılardan başka bir şey değil.

Etrafımdakiler de yardımcı olmuyor. Sudan'ın bu kısmı tamamen pişmiş toprak ve gökyüzü. Yolculuğumuz sırasında gördüğüm birkaç harabe ve bir avuç bina dışında, burada insanların yaşadığını gösteren hiçbir şey yok.

Ama acı verici olan yalnızlık değil, can sıkıntısı. Aşk romanımı o kadar çok kez yeniden okudum ki şimdiye kadar kitabın tüm bölümlerinden alıntı yapabilirdim. Ailemin fotoğrafına gözlerim dolana kadar baktım.

neredeyse kanıyordu. Ve başka bir ok üzerinde çalışma fikri saçlarımı yolmak istememe neden oluyor.

Belki de beni kampı gözetlemeye iten şey budur.

Phobos sürücülerinin çadırlarında hiç bulunmadım. Hiç fırsatım ya da isteğim olmadı. Ama şimdi beni durduracak kimse olmadığı için merakım daha da artıyor.

Savaş'ın çadırından çıkıp kampı boydan boya geçiyorum, sıcak bir esinti saçlarımı karıştırıyor.

Bana en yakın çadır yaklaşık on metre ötede. Oraya doğru ilerliyorum, çadırın kapağında sadece bir an duraklıyorum.

Bu kaba ve istilacı bir davranış. Ayrıca yaptığım en kötü şey de değil. Kapakları geri çekip içeri giriyorum.

Ev tam bir karmaşa içinde. Odanın bir köşesine yığılmış bir günlük kirli bulaşık ve bir yığın kanlı giysi var. Çadırın içinde sinekler vızıldıyor ve kahretsin, bu burayı temizlemek için yeterince teşvik edici olmalı.

Bir sonraki çadır daha farklı olamazdı. Spartalı bir çadır ve sahibinin sahip olduğu az sayıdaki eşya da güzel ve düzenli bir şekilde yerleştirilmiş. Sürücünün paletindeki battaniyeler bile sıkıştırılmış.

Kaşlarım çatıldı. Hepsi düşmanlarını karşılamak için öyle çılgınca bir koşuşturma içindeydiler ki, yatağı yapmaya zaman kalacağını düşünemezdim...

Bir sonraki sürücünün çadırı bir kadına ait, ancak eşyalarına bakarak bunu anlayamazsınız. Tek ipucum yatağının yanındaki çerçeveli fotoğraf. Yüzünü hemen tanıyorum. Bu kadar az kadın phobos sürücüsü varken tanımamak zor. Fotoğrafta yanında bir adam var, kocası mı?

Bir anda, düzinelerce masumu katlettiğine şüphe olmayan bu kadına karşı istenmeyen bir duygu hissediyorum. Ama elimde değil. Onun da bir zamanlar hepimiz gibi bir ailesi vardı ve yolun bir yerinde onları kaybetti - büyük olasılıkla War'ın kendisine.

Milyonuncu kez, bu atlıları sadece atlılar için savaşmaya değil, aynı zamanda onun en güvenilir ve ölümcül askerleri olmaya neyin motive ettiğini merak ediyorum. Hayatta kalmak mıydı? Kan sporu sevgisi miydi? Başka bir şey mi?

Sonra kadının çadırından çıkıyorum, bir hayalet gibi süzülüyorum.

Gözetleme cazibesini yitirmeye başlıyor. İsteksizce dördüncü çadıra giriyorum.

Sonuncusu, kendime söz veriyorum.

Bu ev ortak bir alan gibi görünüyor; birbirine itilmiş iki palet var, çarşafklar uykudan dağılmış.

Görünüşe göre kampta birlikte olan sadece ben ve War değiliz.

Bu sürücüler odalarında hasır bir sandık bulundurmak gibi sıra dışı bir lükse sahipler. Mobilyayla seyahat etmek zor olduğu için pek çok kişi bunu yapmaz.

Oraya doğru gidiyorum.

Sandığın önünde diz çöküp kapağını açıyorum. İçinde bir nargile, tütün, yedek bir takım elbise ve bir Türk kahvesi seti görüyorum. Hepsinin arasında katlanmış bir kağıt parçası var.

Kâğıt parçasını çıkarıp açıyorum. Üzerinde şu anda bulunduğumuz bölgenin elle çizilmiş bir haritası var; takip ettiğimiz Nil Nehri'ne, üzerinde seyahat ettiğimiz yola, geçici yerleşim yerimize ve haritanın sağ üst köşesinde yer alan Karima şehrine kadar. Kâğıt üzerindeki bazı bölgelerin üzerinde çeşitli phobos sürücülerinin isimlerinin yanında X işaretleri var.

Bunun taktiksel bir harita olduğunun farkındayım. İnsanları ve savunmaları ya da saldırmaları gereken yerleri içeren bir harita.

Ama War bana savaşmayı bıraktığını söylemişti.

Bana yalan söylemezdi, özellikle de bu konuda.

Bu da haritanın yanlış olduğu anlamına geliyor. Öyle olmak zorunda. İncelemeye devam ederken kaşlarım kırışıyor. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar yabancı hissediyorum.

Ve sonra nedenini anladım.

Haritada, phobos binicileri yol boyunca konumlandırılmış ve işaretlere bakılırsa, plan saldırganlarını belirli bir yere doğru yönlendirmek, daha sonra onları pusuya düşürebilecekleri bir yere. Tek sorun, harita saldırganların şehirden geldiğini göstermiyor.

Kamptan geldiklerini gösteriyor.

Bölüm 56

SAVAŞ HAKLIYDI. Korkacak bir şey yok.

Tabii ki *olana* kadar.

Haritayı bulduğum yere geri koydum ve sonra *koşarak* War'ın çadırına gittim.

Tuzağa düşecek.

En azından ben öyle olacağını düşünüyorum.

Ama... gördüklerim hakkında yanılıyor olmalıyım. Savaş'ın atlılarına inandığım için değil -onlara daha fazla güvenemem- ama atlının gücünün ve vahşetinin boyutlarını herkesten daha iyi bildikleri için.

Öldürülemeyeceğini

biliyorlar. Öyleyse neden bir

pusu planladılar?

Belki de haritayı yanlış okudum. Taktik haritalara bakma konusunda çok tecrübem yok. Bunu yanlış yorumlamış olabilirim.

Savaş'ın çadırının içinde hançerimi ve kılıfımı alıp belime bağlıyorum. War'ın bir zamanlar bana verdiği yayı ve sadağı bulmam biraz daha zaman alıyor. Gördüklerimden hâlâ bu kadar emin değilken kendimi silahlandırıdığım için biraz aptal gibi hissediyorum.

Savaş atlıları benim bilmediğim bir şey biliyor olmalı. Ya da belki de her şeyi tersinden anlıyorumdur. Belki de atlıyı öldürmeyecekler - neden aklım oraya gidip duruyor ki? *Adam ölemez.*

Yine de tedirginlik mideme bir taş gibi oturuyor.

Dışarı çıkıp birkaç atın kaldığı ağıla doğru ilerliyorum. Onları gördüğümde duraksıyorum, içimi bir belirsizlik dalgası daha kaplıyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Silahları kuşanmak başka bir şey, bir atı eyerlemek ve yaptığım bir varsayımla savaşa gitmek başka bir şey.

Ve en kötü korkularım doğru olsa bile, Savaş'ın yapamayacağı neyi yapabilirim ki?

Kendi sorularıma cevap verme şansım hiç olmadı.

Bir anda toprak ayaklarımın altında canlanıyor ve *öfkeleniyor*. Şiddetle bükülüyor ve yuvarlanıyor, neredeyse beni yere fırlatıyordu. Etrafımdaki çadırlar sallanıp yıkılırken tökezleyerek uzaklaşıyorum. Atlar ağılda gergin bir şekilde sallanıyor.

Bir sonraki anda, ölümler topraktan fışkırıyor, yüzeye doğru tırmanıyorlar. Doğal olmayan bir çeviklikle hareket ediyorlar; onları hiç bu kadar hızlı yükselirken görmemiştim.

Atlardan biri hücum ediyor ve muhafazasının kırılğan tahtasını kırıyor. Diğerleri de onu takip ederek dörtnala uzaklaşıyor.

Etrafımda dönüyorum.

Her yönden ölümler yüzeye çıkıyor. Göz alabildiğine yüzlerce ölü var. Savaşın bu kadar çok çağırdığını hiç görmemiştim.

Çoğu sadece insan kabuğu, bazılarının ise birçok kemiği eksik. Başka hayvanlar da var; atlar, keçiler, sığırlar ve köpek ya da çakal olabilecek bir şey. Çöl toprağından yükseliyorlar, üzerlerinden tozlar kalkıyor.

Yukarı çıktıklarında tek bir yöne doğru koşmaya başlarlar: Pusunun kurulduğu yere doğru.

SAVAŞ.

Bir şeyler oldu. Artık bundan eminim.

Ve önceki planım darmadağın oldu. Atlar çoktan gitti. War'a yardım etmek istiyorsam, yürüyerek gitmem gerekecek.

Ölümler yanımdan hızla geçerken onlarla aynı yönde koşmaya başlıyorum. O kadar çoklar ki - arazinin yaşamdan yoksun olduğu gerçeğı göz önüne alındığında tahmin edilenden çok daha fazla.

Dünya bir sürü kemikle dolu.

Uzaklarda, donuk bir *patlama* sesi duyuyorum. Bu ses dişlerimi kenetliyor.

Bu da ne böyle?

Bir dakikadan kısa bir süre sonra iki *patlama sesi* daha duyuyorum, her biri sinirlerimi geriyor.

Buna karşılık, bacaklarımı daha sert itiyorum.

Daha dört yüz metre kadar gitmişim ki aniden ölümsüzler bir anda yere yığıldı.

Etrafımdaki sayısız cesede bakıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Cesetlerden birine yaklaşıyorum, bu bir iskeletten başka bir şey değil. Saniyeler ilerledikçe ona bakıyorum. Bir-iki-üç-dört ...

Bir şeyler doğru değil. Bir
şeyler *gerçekten* yolunda değil.

Ufka bakıyorum. Tedirginliğim geri geldi, ama şimdi iki katına çıktı.

Ne var biliyor musun?

Lanet olsun. Bu.

Miriam Elmahdy'nin Hayatta Kalma Rehberi'nin Dördüncü Kuralı:
İçgüdülerinizi dinleyin.

Kampa geldiğimden beri yapmadım. Geçtiğimiz birkaç ay beni bu kurala uymamaya zorladı ama bugün uymayacağım.

İçgüdülerim bana War'a korkunç bir şey olduğunu söylüyor - korkunç bir şey *çoktan olmuşt* olabilir.

Yayımı kapıyorum ve sadağımdan bir ok çıkarıyorum. Yerdeki kemik ve ceset yığınlarından sıyrılarak Karima'ya doğru yol boyunca koşmaya devam ediyorum. Koşarken fark ediyorum ki, eğer Savaş'ın adamları onu yok etmek istiyorlarsa, beni de yok etmek için kampa geri dönecekler.

Kahretsin. Tam şu anda benim için geri geliyor olabilirler.

Bir yanım Savaş'a doğru saldırmaya devam etmek istiyor ama daha hesapçı, hayatta kalmacı yanım iki düzine silahlı phobos sürücüsüne karşı sahip olduğum tek avantajın sürpriz olduğunu biliyor.

Koşarken etrafımı tarıyorum, ta ki yolun hemen dışında duran paslanmış bir arabayı görene kadar. Ona doğru ilerliyorum ve kaba metal çerçevesinin arkasına çömelip silahımı yoldan gelenlere doğrultuyorum.

Uzaktan gelen toynak seslerini duyana kadar çok beklemem gerekmiyor. Arabanın kaputunun üzerinden baktığımda, atlı bir binici görüyorum. Yüz hatlarını seçemeyeceğim kadar uzaktalar ama War olmadığını şimdiden söyleyebilirim. At siyah, kırmızı değil ve binicinin boyu atlınıniki kadar sarsıcı değil.

Okumu atlıya doğrultuyorum ve yaklaşıp kadar bekliyorum. Sonra kirişi geri çekiyorum.

Nefes al. Nefes verin. Hedefleyin. *Bırak.*

Okum atlının göğsüne isabet etti ve atlıyı eyerinden geriye fırlattı.

Bir ok daha anında elimdeydi. Saklandığım yerden çıkıp yayın kirişini bıraktığımda adam daha yeni doğrulmuştu.

Atış onu kolundan vurdu, niyetim o değildi ama vurdu işte. Bu da bir şey sayılmalı.

"Miriam!" diye bağırarak bana doğru yaklaştı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bu adamın kim olduğunu bilmediğim halde dudaklarından adımlı duymak çok garip. Ya da onu neden vurduğumu tam olarak bildiği halde öfkesini haykırdığını duymak.

Atlı bana yaklaştıkça atını yavaşlatıyor, sonra da atından atlıyor. Bu sabah çadırıma giren iri yarı, sakallı adam olduğunu ancak şimdi görebiliyorum. Şimdi bir kalçasında kılıflı bir kılıç ve diğerinde bir savaş baltası var. Kabaca, koluna saplanmış olan oku tutup çıkarıyor ve silahı bir kenara fırlatıyor.

Bir ok daha atıp ona nişan alıyorum. "Ne yapıyorsun?" Sesimin bu kadar istikrarlı olması beni etkiledi.

Bana doğru yürüyor ve küçümseyen bir bakış atıyor. "Son birkaç aydır seni kampta sanki lanet olası bir kraliçeymişsin gibi dolaşırken gördüm." Eli savaş baltasının tepesine dokunuyor.

"O silaha bir daha dokunursan, ateş ederim."

"Ama sen bir kraliçe değilsin," diye devam ediyor phobos sürücüsü, eli yanına düşüyor. "Sen sadece kendini hamile bırakmış ucuz bir fahişesin." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "O silahı hemen indir, ben de sana hızlı ve temiz bir ölüm vereyim. Aksi takdirde, seni diğer adamların yanına sürükleyeceğim ve hepimiz seni birkaç kez becermekten zevk alacağız."

Okum temiz bir şekilde boğazına isabet etti ve sözleri boğuk bir şekilde kesildi.

Bu boku dinleyecek havada değilim.

Geriye doğru dengesiz bir adım atıyor, acı çekmekten çok şaşırılmış görünüyor. Hep şaşırılmış görünürler. Neden bilmiyorum. Bu adamı zaten iki kez vurdum ve onu üçüncü kez tehdit ettim.

Atlı, boynundan aşağı kan akarken oku çıkarmaya çalışır. Biraz sallanıyor, sonra sendeleyerek dizlerinin üzerine çöküyor ve kendini desteklemek için bir kolunu uzatıyor. Yere daha fazla kan sızıyor.

Ona doğru yaklaşp bir ok daha hazırlıyorum. "Kocam nerede?"

Atlı, boğazından bir ok geçtiğini düşünerek bana bakmak için elinden geleni yapıyor. Konuşmaya çalışırken zalimce gülümsüyor. Onun yerine sesi boğazından çıkıyor.

Önemli değil. Kelimelerin dudaklarında şekillendiğini gördüm zaten.

Savaş öldü.

Bölüm 57

PHOBOS RIDER bundan kısa bir süre sonra yere yığılıyor. Eğildim ve baltasını elinden aldım. Silahtaki kanı silmek için pantolonunu kullandım ve sonra tahta sapı kemerimin halkasından geçirdim.

Sürücünün atı sadece kısa bir mesafe uzaklaştı. Bir kemik yığınının üzerinden geçerek ata ulaşıyorum ve kendimi eyere çekiyorum. Hayvanı Karima'ya doğru döndürmek sadece birkaç dakikamı alıyor. Ve sonra iblisler beni kovalıyormuş gibi at sürüyorum.

Savaş öldü. Kelimeler tekrar tekrar kendini tekrarlıyor. Belki de bu yüzden zombileri bir anda düştü. Belki onları serbest bırakmadı, belki onlar üzerindeki gücü de kendisiyle birlikte öldü.

O ölemez, kendime hatırlatıp duruyorum. *En azından kalıcı olarak değil.* Ama sonra, yanından geçtiğim her cesetle biraz daha az emin hissediyorum.

Ya Tanrı, Savaş savaşı bitirmeye karar verdiğine göre atlıma sırtını döndüyse? Ya bu sefer ölümün ölüm demek olduğuna karar verdiyse?

Nefesimi tutamıyorum. Bu düşünce kesinlikle dehşet verici.

Sele çantalarından birinden gelen ıslak, gümbür gümbür sesi fark etmeden önce ne kadar yol aldığımı bilmiyorum. Sinirle ona uzanıyorum. Tuvale dokunduğum anda elim ıslanıyor. Parmaklarıma bakıyorum.

Crimson.

Atı durdurmak için sarsıyorum, içimi kötü bir his kaplıyor. Attan inip eyer çantasını gevşetiyorum ve-

Dönüp atın yan tarafına kusmadan önce sadece tanıdık bir siyah saç ve kanlı, altın bir boncuk görüyorum.

Gözlerim her ne gördüyse, yanılmıştı. Bir daha bakmamalıyım. Bakmamalıyım.

Eyer çantasını daha da açtım.

"Hayır." Kelime ağzımdan kaçtı.

War'ın yüzü kanlı ve her şey yanlış görünüyor. Tekrar kusmak için eğilmem gerekiyor.

"*Hayır,*" diye hıçkırıyorum. Tüm vücudum titriyor.

Bana kalıcı olarak ölemeyeceğini söyledi. Bana bunu *söyledi*.

Ama biri bu kadar sert bir şey yaparsa, kafasını omuzlarından ayırmak gibi bir şey yaparsa ne olacağını bana hiç söylemedi.

Bir dakikaya yakın bir süre atın üzerinde oturuyorum, zamanın akıp gittiğinin farkındayım.

Pek umurumda değil.

İçimden boğuk bir hıçkırık dökülüyor. Elimini tersini ağzıma bastırıyorum, bir damla gözyaşı akıyor, sonra bir tane daha.

Savaş bitti.

Kocam, aşkım, içimdeki *her şeyi* uyandıran adam. İçimde kendinden bir parça bırakan adam.

Şimdi hatırlayabildiğim tek şey yıldızların altında bana sarıldığı geceler ve bana olan aşkını fısıldarken dudaklarının tenimde bıraktığı his.

O gitti, o gitti, o gitti. Bir zamanlar bunu çok istemiştim, ondan kurtulmayı. Ne kadar acımasız bir ironi ki, şimdi ben atılımı isterken, biri onu benden aldı.

Onu sevdiğimi söyleme şansım hiç olmadı.

Boğuk bir hıçkırık daha dökülüyor. Titremeye başladığımı hissedebiliyorum. Kendimi tamamen kaybetmek üzereyim. Uçurumun kenarında durduğumu, kederimin içine düşmeye hazır olduğumu hissedebiliyorum.

Ufka doğru bakıyorum ve kendimi toparlamaya zorluyorum.

Savaşın yasını tutmak için zaman olacak - sonsuz, esneyen bir zaman. Bunu çok iyi biliyorum.

Ama şimdilik, hâlâ hak iddia edebiliyorken, intikamımı istiyorum.

Öfke beni ileriye doğru sürüklerken, son sürat yola koyuluyorum.

Düşüncelerim kulaklarımda sürekli bir çılgılık gibi.

Ne onu ne de yolu konfeti gibi süsleyen cesetleri düşünebiliyorum.

Sadece ve sadece intikam beni bir arada tutuyor.

Neden sevdiğim her şey benden alınmak zorunda?

O tavşan deliğine tekrar düşmeden önce bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum.

Yolun kenarında yıkık dökük bir bina görüyorum ve bir hevesle atı yapıya doğru yönlendiriyorum. At tam olarak durmadan önce, terk edilmiş yapının içine girebilmek için iki kemik yığınının üzerinden geçerek attan iniyorum. Atı da yanımda getirdim.

Phobos sürücülerini kampa dönmek istiyorlarsa bu yoldan geri dönmek zorundalar; oraya giden tek yol bu. Ve kampa geri dönecekler. Eşyalarını geride bıraktılar ve sonra öldürmeleri gereken ben varım.

Yayımı ellerimde tutuyorum, bir ok gevşekçe yayıma yerleştirilmiş. Bakışlarımı şu anda yere damlamakta olan eyer çantasına kaydırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Korkunç sesini duyabiliyorum.

Damla... Damla... Damla.

Dişlerimi sıkıyorum ve sokağa bakan pencerenin önünde duruyorum. Camı kırmak için kısa bir süre durakladıktan sonra bakışlarımı ve silahımı yola yöneltiyorum.

Ve sonra beklerim.

Phobos atlıları dörtümla yola çıkana kadar saatler geçmiş gibi geliyor. O zamana kadar zihnim sakinleşiyor ve hedefim sabitleşiyor.

Oldukça istikrarlı.

İçimde hiç korku kalmadı ve öfkem tamamen y a n d ı , geride acımasız bir amaçtan başka bir şey bırakm a d ı .

Sürücülerini sayıyorum. Bir, iki, üç, dört. Dört, eskiden yirmiye yakınken. Bu da demek oluyor ki, bu grup ve daha önce vurduğum adam dışında, hâlâ on beş askerden haber alınamıyor.

Bunu sonra düşüneceğim.

Oku atlılardan birine doğrultuyorum, bir nefes alıyorum ve sonra bırakıyorum.

Adamın omzuna isabet eder. Çarpmanın etkisiyle vücudu geri teper ama dizginleri vahşice çekerek atın üzerinde kalmayı başarır.

Yoldaşları fark edene kadar ben ikinci okumu yerleştirmiş oluyorum.

Nefes al, sonra bırak.

Bir sonraki ok başka bir atlıyı tam göğsünden vurur. Eyerinde yığılıp kalır, atı yoldan çıkar.

Kalan iki binici atlarına binerek okların kaynağını aramaya başlar.

Tak ve bırak. Birini vurdum. Üç yaralı. Geriye kalan tek şey-

O bana doğru bakarken gözlerim Hüseyin'le buluşuyor.

"Miriam," diye hırlıyor.

Bir an tereddüt ettim. Hussain bana karşı hep nazik olmuştur. Savaş'ın öldürülmesine yardım etmiş olabileceğine ya da benimle uğraşmak için kampa dönüyor olabileceğine inanmak istemiyorum.

Saniye geçiyor ve onunla birlikte benim şokum da geçiyor. Bir ok daha alıp nişan alıyorum.

Serbest bırak.

Hussain eğilir, ok vızıldayarak başının olacağı yerin yanından geçer. Atını harekete geçirir ve doğruca binaya doğru dört nala koşturur.

Tabii ki bu komplonun bir parçası olacaktı; sanki tüm biniciler bu işin içindeymiş gibi görünüyor.

Yine de onu gördüğümde kalbim biraz kırılıyor.

Ona ateş etmeye devam etmek yerine, bir sonraki okumu yaralı atlılardan birine yöneltiyorum, o da atının üzerinde doğrulup geri dönüyor. Gövdesine nişan alarak mermiyi bırakıyorum. Göğüs kemiğinin hemen üstüne isabet ediyor ve hırıltısını duyuyorum.

Tüm zamanım bu kadar.

Hussain kapının diğer tarafında. Atından indiğini duyuyorum, silahları ona doğru şingirdiyor.

Girişe nişan alarak bir ok daha atıyorum. Bir sessizlik oluyor-

Şiddetli bir tekmeye kapı içeri doğru patladı. Kapının ardında bana karşı nazik olan tek atlı duruyor. Elinde kılıç, içeri adım atıyor.

Okumu bırakıyorum.

Hussain'in yan tarafına isabet eder. Sıyrıktan fazla olamaz ama duraksaması için yeterli.

Ona bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Beni öldürmeye çalışacağını hiç düşünmemiştim," diyor.

Saniyeler içinde sadağımdan bir ok daha çıkarıp yaya yerleştiriyorum. "Ben de aynısını söyleyebilirim."

Nişan al, bırak.

Hussain hamle yapıyor ama darbeyi tamamen savuşturacak kadar hızlı değil.

Ok kalça kemiğinin yakınına saplanıyor.

Dişlerini sıkıyor, ama aldığım tek tepki bu. Ve hala ilerlemeye devam ediyor, bunu yaparken oku çıkarıyor.

Yarasından kan damladığını görüyorum ama hiç de rahatsız olmuşa benzemiyor. Bir an sonra ikinci oku çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor.

Bu vahşet de ne böyle?

Yayımı ve sadağımı bırakıp hançerimi ve savaş baltamı çıkarıp geri çekiliyorum. Bakışları elimdeki baltaya yöneliyor. Kaşlarını kaldırıyor.

"Ezra'yı öldürmeyi başardın mı?" diye soruyor baltayı tanıyarak. "Miriam, etkilendim."

Hüseyin'in bakışları önce yüzüme, sonra da arkamdaki ata yöneliyor. Kana bulanmış heybeyi görmüş olmalı, bu da bildiğimi bildiği anlamına geliyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Dikkati bana döndü. "Savaş baskınlarına son veriyor. Sana söylemediyse bile en azından görmüş olmalısın."

Ağırlığımı değiştiriyorum, avuçlarımdan akan ter silahlarımı ıslatıyor.

"Çocuklardan ve masumlardan oluşan ordusunu Dongola'da bıraktı," diye devam ediyor Hussain, "ama eğitimli katillerini bırakmadı. Sence bu neden böyle?"

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok.

"Birbirimize karşı dürüst olalım: Savaş dünyadaki masumları kurtarabilir, hatta sıradan bir insanı bile kurtarabilir, ama fobos binicilerini? Biz çok şey gördük ve yaptık." Hussain başını sallar. "Ona her şeyi verdik-"

"Sadakatınız dışında her şey," diyorum. "Bizi öldürmeye niyetliydi."

"Hayır," diyorum, içimde bir şeyler sızlayarak. "Savaş bunu yapmaya niyetli değildi."

Bu savaşçıların hiçbiri Savaş'ın kefaret ve bağışlama hakkındaki düşüncelerini bilmiyor olmalı. Eğer bilselerdi, atının onları da bağışlayacağını bilirlerdi. War onların bile kefareti ödeyebileceklerine inanıyordu. Sonunda inançsız olan bu adamlar oldu.

Ve böylece atlıyı öldürmeyi planladılar. Hüseyin kılıcını kaldırdı, niyeti açtı. "Bana iyi davrandın," diyorum biraz kederle.

Artık pek bir önemi yok. Ne Hussain'i War'a karşı komplo kurmaktan alıkoydu ne de beni ona ilk kurşunu sıkmaktan. Ve şimdi de fobos sürücüsünün beni kesip açmaya çalışmasını engellemeyecek.

"Ve sen de bana karşı nazıktın," diye cevap veriyor, aramızdaki tuhaf ilişkiyi kabul ederek. Bir adım ileri atıyor, sonra bir adım daha, kılıcı hâlâ havada. "Seni bağışlamayı düşünecek kadar nazıksın. Ama bunu yaparsam onu kurtarmaya çalışacağını ikimiz de biliyoruz."

Hussain'e bakıyorum. İnkâr etmenin faydası yok. Adamlarını kestiğimi gördü zaten. Niyetimi biliyor, tıpkı benim onunkini bildiğim gibi.

"Ayrıca," gözleri karnıma kayıyor, "bir de çocuğu meselesi var..."

Hussain hiçbir uyarıda bulunmadan silahını bir çekiç gibi indiriyor ve ben zar zor yolumdan çekiliyorum. Ona doğru hamle yapıyorum ama çok uzaktayım ve silahlarım bir şeyle temas edemeyecek kadar kısa.

Duygularımın sonuncusu, gerçekten savaşa girdiğimde arka planda kalıyor, kendi silahlarımla ona saldırırken bile Hussain'in art arda gelen darbelerinden kaçıyorum.

İkimiz de eğiliyor, dönüyor, yan adım atıyor ve hamle yapıyoruz, neredeyse senkronize hareket ediyoruz. Bu şiddetli bir dans ve Hussain benim ortağım.

Bana tekrar savuruyor ve bu sefer çok yavaşım. Derimin yırtıldığını ve ılık sıvının kolumdan aşağı döküldüğünü hissediyorum.

Bir saniye sonra acı başlar. *Lanet olsun, başladı* mı? Sol üst kolum yanıyor.

Sürücü bu darbenin ardından bir tane daha vuruyor, bu seferki diğer kolumu sıyrıyor ve aynı derinlikte.

Ona bakıyorum, kendi saldırım durma noktasına geliyor ve beni öldüreceğini biliyorum. Beni öldürecek ve bunun için iki kere düşünmeyecek. Bunu daha önce yüzlerce kez yaptı. Başka bir ölüm nedir ki? Onun için nefes almak kadar kolay.

Hussain'in bakışları biraz heyecanlanmış, sanki rakibinin ölümle yaşam arasında sıkışıp kaldığı bu andan zevk alıyormuş gibi.

"Gerçekten atlinin karısı olabileceğini ve her şeyin senin için iyi sonuçlanacağını mı düşündün?" diyor neredeyse acıyarak. "O bir canavar. Hepimiz öyleyiz. Mutlu sonlarımız yok."

Hussain kılıcını savurarak gövdeyi yarmayı amaçlıyor ve bu noktada sahip olduğum tek avantaj, silahının ağır ve biraz yavaş olması.

Darbenin altında eğiliyor, üzerimdeki havanın kıpırdadığını hissediyorum. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyor ama onu durdurmak için tek şansım tam tersini yapmak. Bu yüzden ayağa kalktığımda öne doğru bir adım atıyorum ve bunu yaparken savaş baltasını el altından savuruyorum.

Yaralı kollarım silahın ağırlığı karşısında çılgılık atıyor ve acıya karşı dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Balta Hussain'in karnına saplanıyor ve etinin derinliklerine yerleşiyor. Bir an için, gerçekten bir darbe indirmiş olmanın şaşkınlığıyla, vuruşa sadece aptal aptal bakabiliyorum.

Bir saniye sonra bana arkadan vurarak beni yere düşürdü. Toparlanmaya fırsat bulamadan yuvarlandım ve bir an sonra Hussain'in kılıcı

bir an önce bulunduğum yere çarptı.

Dört ayağımın üzerinde sürünerek ondan uzaklaşıyorum, War'ın hançeri elimde. Yanağım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Hussain'in ağır nefes alışını duyabiliyorum. "Bugün ölmeyeceğim, Miriam," diye homurdanıyor, ayak bileğimden tutup beni kendisine doğru sürüklüyor.

Ben de değilim.

Tam kılıcını başının üzerine kaldırdığı sırada sırtüstü dönüyorum ve karnından çıkan balta sapına bir tekme atıyorum.

Hüseyin yarı öfkeli yarı acı dolu bir ses çıkardı, savaş alanında erkekler ve kadınlar ölürken pek çok kez duyduğum bir ses. Kılıcı elinden kayıyor ve yere düşerken yolundan yuvarlanmak zorunda kalıyorum.

Sürücünün beni tutuşu gevşiyor ve bileğimi onun elinden çekmeyi başarıyorum. Kendimi ayağa kaldırıyorum, bakışlarım Hüseyin'in üzerinde geziniyor.

Yarasından bir kan perdesi akıyor. Bu ölümcül bir darbe, bunu hemen söyleyebilirim.

Sanırım o da biliyor. Bir kolunu duvara dayarken bile küçük bir kahkaha atıyor. "Beni yakaladığına inanmıyorum," diye soluk soluğa bağılıyor.

Ben de yapamam.

"Hayata geri dönmeyecek, biliyorsunuz," diyor. "Bundan emin olduk."

"Buna inanmıyorum," diyorum. *İnanmıyorum.*

Bir an orada durdum, hançer elimdeydi. Hussain'i şu anda öldürebilirim. Bunun daha merhametli bir şey olup olmayacağından emin değilim.

War'ın dün geceki sözlerini hatırlıyorum.

Yeryüzündeki her erkek, kadın ve çocuk en az benim kadar kurtuluşa ehildir... Ben kim oluyorum da onları gerçek yargı günlerinden önce kesip atıyorum?

Hatırlayınca silahımı kılıfına koyuyorum.

Sürücünün dizleri bükülür ve duvardan aşağı kayar.

Hüseyin'in yanından uzaklaşmaya başlıyorum ama sonra durup omzumun üzerinden son bir kez ona bakıyorum.

"Savaş gerçekten de yaşamana izin verecekti, biliyorsun. Bana tüm insanların bir kurtuluş şansını hak ettiğini söyledi."

Hussain buna tepki vermez.

"Herhangi birimizin kendini nasıl affettireceğini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, "ama hâlâ biraz zamanın var. Arkadaşlığımızın hatırı için *dene.*"

Yayımlı ve sadağımı alıp binadan çıkıyorum.

Dışarıda, kalan iki phobos atlısından biri uzaklaşmaya çalıştı ama atından düşmüş olmalı çünkü onu yolun kenarında, yere saçılmış diğer cesetlerin arasında hareketsiz yatarken görüyorum.

Diğer atlı da atından düştü ama ben binadan çıkarken elli metre ötede duran yaratığa doğru topallayarak ilerliyorum.

Geri aldığım yay ve okları kullanarak onu omurgasından vuruyorum. Sırtı kavislendi ve dizlerinin üzerine düşmeden önce birkaç adım öne doğru sendeledi.

Ona yaklaşırken bir ok daha alıp yerleştiriyorum. Atlı omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri öfke dolu.

İkinci ok göğüs kafesini delip geçiyor. Haykırarak yere yığılıyor.

"Seni kaltak!" diye bağıyor ben ona doğru yaklaşırken.

"Savaş nerede?" Bir ok daha yerleştirip ona doğrultarak talep ediyorum.

Acı dolu bir kahkaha attı. "Onu kurtarmaya çalışırsan ölürsün." Nefes nefese kalmış. "Ama devam et ve dene."

Derin bir önsezi omurgamdan aşağı kayıyor.

Phobos sürücüsü öksürüyor, sonra hareketsiz kalıyor. Onu botumla dürtüyorum, ama belli ki sahip olduğu yaşam artık yok olmuş.

Ondan diğer phobos binicilerine doğru ilerliyorum, toplayabildiğim okları toplamadan önce her birinde yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum.

Kalan on beş binici için onlara ihtiyacım olabilir.

Atımı içinde bıraktığım gözetleme binasına geri döndüm.

İçeri girdiğimde Hussain ölmüştü, gözleri yarı açıktı ve yerdeki bir şeye boş boş bakıyordu.

Onu gördüğümde içimden bir şeyler sızladı. Kuşkusuz pek çok dehşete imza attı. Ölüm onun hak ettiğinden daha az değildi. Yine de, hiçbir nedeni yokken bana karşı nazikti. Umarım bu hayatın ötesindeki her şey onun iyiliğini kötülüğüyle birlikte tartar.

Atımın dizginlerini tutup yaratığı dışarı çıkarıyorum. Burada kalıp daha fazla phobos sürücüsünün bana gelmesini bekleyemem. Eğer kampa geri dönmeye çalışan başkaları da varsa, onlarla doğrudan yüzleşmem gerekecek.

Kocamı bulma vakti geldi.

Yoldaki ceset izlerini ekmek kırıntıları gibi takip ederek ilerliyorum. Her yer ceset doluydu. Görünüşe bakılırsa Savaş tüm ölüleri, ulaşabildiği her birini yanına çağırmış.

Bir noktada, yere düşmüş cesetler yoldan uzaklaşıp batıya, çöle doğru yöneliyor gibi görünüyor. Yoldan sapıp, saldırının gerçekleştiğini varsaydığım yere doğru ilerliyorum.

Ne kadar uzağa gidersem, cesetler o kadar yoğunlaşıyor. Sıcak bir esinti başladı ve bir kum tabakası cesetlerin üzerine garnitür gibi serpildi.

Sığ bir tepeye tırmanana kadar phobos sürücülerinin geri kalanını göremiyorum.

Geri kalan cesetlerin arasında dokuz tane saydım, vücutları lime lime olmuş, boğazları parçalanmış. Görünüşe bakılırsa zombilere yem olmuşlar. Daha da sapkın olanı, phobos binicilerinin bazılarının ağızları kanlı, sanki öldükleri anda yoldaşlarına saldırmışlar gibi.

Yarım düzine Phobos sürücüsünün hâlâ kayıp olduğunun farkında olarak yoluma devam ediyorum.

Kısa bir mesafe ötede, cesetlerden arınmış bir toprak parçası gördüğümde her şey değişiyor. Orantısız bir daire oluşturuyor ve bu dairenin kenarlarında etli uzantı parçaları görüyorum - burada bir kol, orada bir bacak, yolun karşısında belirsiz bir vücut parçası.

Daha önceki mide bulantım bu manzara karşısında daha da arttı.

Burada kaç phobos sürücüsünün öldüğünü ya da buna neyin sebep olduğunu belirlemenin bir yolu yok, sadece kan sıçramasına bakarak birkaçının gerçekten de burada sonunun geldiğini söyleyebiliriz.

Bundan sadece on metre kadar uzakta, cesetler o kadar yoğunlaşıyor ki neredeyse birbirlerinin üzerine yatıyorlar. Bir odak noktasına gelmiş gibi görünüyorlar, sanki hareketsiz kaldıkları sırada hepsi birisine yaklaşıyormuş gibi.

Savaş mıydı? Saldırgan mı?

Atım ölülerin arasından geçmeyi reddediyor, ben de attan inip yaya olarak bölgeye gidiyorum.

Cesetler arasında ilerliyorum ve hepsinin tam ortasında daha fazla ölü phobos binicisi ve çok fazla kan var ama Savaş yok.

War'ın yeri hakkında daha fazla ipucu bulmak için biraz daha arama yapmak gerekiyor. Cesedinin buralarda bir yerde olması gerektiğinden emin olarak bölgeyi araştırıyorum.

Sonsuza kadar dolaştıktan sonra çıplak bir toprak parçası gözüme çarpıyor. Aceleyle yaklaştım. Kanla çevrili başka bir dairesel açıklık ve

parçalanmış cesetler.

Bu kez, topraktaki yanık izlerini fark ediyorum ve kampta duyduğum donuk *gümbürtüleri* hatırlıyorum.

O zaman her şey bir araya gelir.

Bu aptallar *patlayıcılarla uğraşıyorlardı*.

Bu kadar şaşırmamalıydım; Savaş'ın ordusu Mısır'da bazılarına rastladı, bu yüzden hala var olduklarını biliyorum. Ama azıcık sağduyusu olan herkes patlayıcıların çoğunun uzun zaman önce çalışmayı bıraktığını bilir. Ve açıkçası, hala çalışmakta olanlar da hassas ve öngörülemez.

Ama atlıyı yok etmek için etkili bir yol olurdu.

Açıklığa doğru ilerlerken ellerim titremeye başlıyor, gözlerim ceset parçalarına takılıyor. Savaş'a ne olduğunu öğrenmek için enkazı karıştırmam mı gerekecek?

Patlama alanının kenarlarını araştırmaya başladığımda, kısa bir mesafe ötede daha küçük bir açıklık daha olduğunu fark ediyorum. Yanında toprakta tabut büyüklüğünde bir delik var.

Yutkunuyorum.

Adımlarıma dikkat ederek ölülerin arasından geçip ona doğru ilerliyorum.

Bakmak istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve çukura doğru adım atıyorum.

Bakmak zorundayım.

Kenardan bakıyorum.

"Hayır." Kelime bir hıçkırık gibi dökülür. Çukurun dibinde yatan Savaş'tır.

Bölüm 58

Cesetlerin aydınlattığı yerde oturmuş, yumruğumu ağzıma bastırılmış, Savaş'ın açık mezarına bakıyorum. Yanaklarımda sıcak gözyaşlarını hissedebiliyorum.

Duracaktı. Tüm şiddeti, tüm cinayetleri. *Duracaktı*. Dün gece bana da söyledi.

Arkamda toynak sesleri duyuyorum. Bir dakika sonra, bir atın burnunun beni arkamdan dürttüğünü hissediyorum.

Arkamı döndüğümde Deimos'u görüyorum, kan kırmızısı ceket kan ve birkaç büyük yara iziyle gölgelenmiş.

Kekeleyerek aldığım bir nefesle yüzümü onunkine bastırıyorum. "Sana ve War'a ne yaptılar?"

Bana sürtünüyor, sesi garip bir şekilde acı veriyor; bir hayvanın ağlamasına en yakın duyduğum şey bu.

Atın başını tutuyorum, yanağını okşuyorum. Ve sonra hıçkırmaya başlıyorum. Herkesin korktuğu bu adam için ağlıyorum. Herkesin ölmesini istediği adam için ağlıyorum. *Sevdiğim adam* için ağlıyorum. Bunu asla itiraf etmediğim adam için.

Bilmiyor.

Ona o kadar çok çirkin şey söyledim ve yaptım ki, ama ona günümün en iyi parçası olduğunu söylemedim. Ona daha iyi bir adam olduğunu söylemedim, bunu istememiştım ama ona aşık oldum. Tek istediğimin o olduğunu ve onun gittiğini.

Ölü kalamayacağını söyledi. Bana söz vermişti. Ve ben onun bir yalancı olduğunu hiç düşünmedim.

Kendimi toparlayıp derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkarken Deimos'u bırakıyorum. Mezara bir kez daha yaklaşıyorum.

Ona doğru adım atıyorum ve War'ın bedenine bakmak, kenardan ilk kez baktığımda olduğu kadar zor geliyor. Ancak bu sefer kendimi durmaya ve ona gerçekten *bakmaya zorluyorum*.

İlk fark ettiğim şey ellerindeki dövmeleler. Ölüm bile parıltılarını azaltmamış. O olduğunu ilk böyle anladım.

Elleri, zırhlı göğsünün üzerinde duran kılıcının kabzasının üzerinde kavuşturulmuş.

Kayıp... kayıp kafası olmasaydı, vahşi, uyuyan bir şövalye gibi görünürdü. Phobos sürücülerinin onu ne kadar korkunç bir şekilde katlettikleri düşünüldüğünde, onu yerleştirmeleri garip bir şekilde asil bir pozisyon.

Sonunda gözlerim War'ın kafasına -ya da kafasının olması gereken yere- ulaşıyor. Bir hıçkırığı ısırmak zorunda kaldım.

Atlının alt çenesi hâlâ vücuduna yapışık, derisi ve boynunun üst kısmı bozulmamış görünüyor. Göğsü ve omuzları kana bulanmış. Çok ama çok fazla kan. Görüntü pek doğru görünmüyor, ancak nedenini tam olarak anlayamıyorum ...

Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, dikkatim War'ın kalçasının yanında duran koyu renkli, yumurta şeklindeki bir cihaza takılıyor. Vücudunun diğer tarafında da bir tane daha var. Ama şimdi onları fark ettiğim için, gözlerim mezar eşyası gibi etrafında duran daha uzun, silindirik nesnelere takılıyor.

İçimde bir ürperti dolaşıyor. Buraya gelirken geçtiğim o kraterler, kenarlarına saçılmış parçalanmış cesetler...

Eğer onu kurtarmaya çalışırsan öleceksin, demişti phobos sürücüsü bana.

Kendi gözlerimle hiç el bombası ya da EYP görmedim ama bunlar öyle olmalı. Patlayıcılar.

Phobos atlılarının onları Savaş'ı öldürmek için kullandığını sanıyordum. Patlayıcıları atlıyı mezarında tutmak için kullandıklarını fark etmemiştim - başının kesilmesinden gerçekten kurtulabilir diye.

Tekrar popomun üzerine oturuyorum, sertçe ve ağzımdan nefes alıyorum. *Ağlama, ağlama, ağlama. Dağılamazsın, henüz değil. Her şey kaybolmadı.* Bakışlarım patlayıcılara dönüyor. Düşük bir iniltiyi yutuyorum.

Ama öyle, değil mi?

Savaş'ın kafası yok ve vücudu patlayıcılarla dolu.

Alt dudağımı kanatacak kadar sert ısıriyorum ve avuçlarımı göz çukurlarıma bastırıyorum. Şimdi bir çığlık çıkıyor ve bu çirkin, kırık bir ses.

Ona asla aşık olmamam gerekiyordu. Bu sadece onun savaştığım her şeyi temsil etmesiyle ilgili değildi. Aynı zamanda değer verdiğiniz her şeyi kaybedeceğinize olan derin inancımdı.

Ellerimi bırakıyorum, avuçlarım gözyaşlarıyla ıslanıyor ve yine o derme çatma çukura bakıyorum.

Seni de kaybedemem, War.

Ne yapmam gerekiyor?

Cevap atlının kendi sözleriyle geliyor.

İnançlı ol.

Sorun şu ki, artık hiçbir şeye inancım olduğundan emin değilim, belki onun dışında.

"Yapabilir misin?" Ben soruyorum.

"Ölmek mi?" Savaş açıklıyor. "Tabii ki ölebilirim. Sadece bir eğilimim var kalmamak için öldü."

İnançlı ol. Derin bir nefes alıyorum. *İnançlı ol.*

Gözlerim vücuduna geri dönüyor ve boynunun alt kısmını ve göğsünü saran kana bakıyorum. Bakıyorum ve bakıyorum.

Birden aklıma kan lekesinin neden bu kadar tuhaf görüldüğü geldi. Boğazındaki sütunun yarısına kadar kan lekesi aniden duruyor. O noktadan sonra tek bir damla bile deriye bulaşmıyor. Sanki yara War'ın boynunda açılmış ve sonra üzerindeki her şey ...

Tekrar büyüdü.

Böyle bir şeyi umut etmeye cesaret edemem ama aldığım her sığ nefeste bunu hissedebiliyorum.

Savaş'a bakarken yara izime dokunuyorum, izini sürüyorum. Ona göre Akdeniz'de boğulmuşum ve orada yeniden doğmuşum. Bu tanık olduğum, atlının kendi yeniden doğuşu olabilir.

Etrafındaki çeşitli patlayıcılara bakıyorum - el bombaları ve el yapımı patlayıcılar. Başının kesilmesinden kurtulursa ne olur? Yeniden inşa edilir ve bir kez daha bütün olursa? Yenilenmesi için onu o çukurda bırakırsam ve uyanıp hareket ederse ve o bombaların her biri patlarsa ne olur? Ya parçalara ayrılırsa, vücudu kül olursa? Ondan sonra geri gelebilir mi?

Nefesim kesildi.

Daha önemli bir soru: Beklemeye ve onun bu kaderi paylaşmasına izin vermeye hazır mıyım?

Hayır. Bin yıl geçse de olmaz.

Onu seviyorum ve ölümle tekrar yüzleşmesine izin vermeyeceğim ve kendimden daha büyük bir şeye inanma sırası bende.

Ona, kendime ve bu ana inancım var. Belki Tanrı'nın kendisine bile.

Mezarın kenarına kadar geldim. "Teslim oluyorum."

Bölüm 59

Aklımı kaybettim.

Kendimi mezara indirirken bundan eminim. Tek bir yanlış adımda tekнем patlayacak, ikinci bölüm.

Cesur ol, cesur ol, cesur ol.

Ayaklarım tam dibe değmek üzereyken, derin bir gölgede yuvalanmış bir el bombası fark ediyorum.

Aman Tanrım, neredeyse üzerine basacaktım.

Çılgılığımı yutarak ayaklarımı yeniden konumlandırıyorum ve mezara yumuşak bir iniş yapıyorum. Bir an için kaçınılmaz patlamayı bekliyorum. Gelmediğinde, Titrek bir nefes bırakıyorum.

İyi ya da kötü, ben varım.

Gözlerim War'ın üzerinde geziniyor.

Şimdi, onu nasıl çıkaracağız?

Önce kılıcını tutuyorum, elimden geldiğince nazikçe atının elinden çekip alıyorum. Çok sert çekersem kollarından biri göğsünden kayarak patlayıcıya dönüşebilir.

Kabzayı bir elimden çıkarmayı başardıktan sonra elini hızla tekrar göğsüne yerleştiriyorum. Sonra diğer elini de çıkarıp yeniden yerleştirmeyi başarıyorum.

Şimdiden alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başladı. Ellerim korkudan titriyor ve şu anda onlara gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var.

Kılıcı elimde tutarak yukarı kaldırıyorum.

Lanet olsun, bu şey çok ağır.

Neden en büyük kılıcı sahip olması gerekiyor? Çok aptalca.

Yukarı kaldırırken kollarım titriyor. Mezarın tepesi tam başımın üstünde. Eğer onu oraya çıkarabilirsem ...

Ucunu mezarın kenarından geçiriyorum ve geri kalanını elimden geldiğince dışarı itiyorum. Birkaç acı dolu dakika sürüyor ve sonunda

Göğsümden ve sırtımdan ter damlıyordu ama sonunda silahı mezardan çıkardım.

Dikkatim War'a döndü. Artık kılıcını üzerinden çıkardığına göre geriye kalan tek şey bu dev adamı ikimizi de havaya uçurmadan bu çukurdan çıkarmak.

Çılgın kahkahalarımı bastırıyorum. Bu imkansız bir görev. Neden bunu yapabileceğimi düşündüm bilmiyorum.

Derin nefes al.

Endişelerimi bir kenara itip elimdeki göreve odaklanıyorum. Patlayıcıları mezardan çıkarmak söz konusu değil, bu da geriye tek bir seçenek bırakıyor: Savaş'ı ve kendimi çukurdan zarar görmeden çıkarmak.

Ama atlıyı kendi ellerimle dışarı çıkarmam mümkün değil.

Onu bu mezardan çıkarmak için daha güçlü bir şeye ihtiyacım var...

At gibi bir şey.

"Deimos!" Sesimi yükseltmek patlayıcılardan birini patlatabilirmiş gibi fısıldıyorum... ki patlatabilir. Asla bilemezsin.

Son gördüğümde Savaş'ın atı yakınlarda duruyordu ama bildiğim kadarıyla yine uzaklaştı... muhtemelen uzun zaman önce ölmüşlerin kemiklerini yemek için ya da ölümsüz savaş atları ne yaparsa onu yapmak için.

Hiçbir şey olmuyor.

"Deimos!" Biraz daha yüksek sesle sesleniyorum. Hala bir şey yok.

Lanet olası atlar.

"Deimos!"

Bağırıyorum.

Ben havaya uçmam. Tanrıya şükürler olsun.

At çukurun kenarından bana bakarak ilerliyor. Dizginleri öne, mezarın içine doğru kayıyor, ince deri kayış kuyunun duvarına çarpıyor. Biraz toprak yerinden oynayıp aşağıya sıçrayınca irkiliyorum, bir kısmı yakındaki bir el yapımı patlayıcının tozunu alıyor.

Başka bir şey olmayınca bir nefes çekiyorum. Ter şakaklarımdan aşağı damlamaya başlıyor.

Gözlerim atlının gövdesini saran deri kılıç kılıfına takılıyor. Eğer kendi kemerimi War'ın kılıfına ve Deimos'un dizginlerine dolayabilirsem ve dizginleri kılıfa bağlamayı başarabilirsem, o zaman Deimos War'ı mezarından kaldırabilir. Varsayımsal olarak.

Planın bu kısmı işe yarasa bile, bir atın sahibini gerçekten mezardan çıkarıp sürüklemesi için bir şekilde teşvik edilmesi sorunu var ...

Ve tabii bir de patlayıcılar meselesi var.

Elimdeki en iyi planın bu olduğunu düşünmek cesaret kırıcı.

Lanet olsun.

Cesur ol.

Kemerimi çıkarıyorum, silahlarımı çukurun kenarına fırlatıyorum ve sonra atlıma dönüyorum.

Boynuna yakın bir yerde patlayıcı bulunmayan bir yer var. Dikkatlice ileriye doğru bir adım atıp ayağımı o açık toprak parçasına koyuyorum.

Üzerine eğilip kemerimi deri omuz kayışlarından geçirmeye başladığımda alnımdan War'ın zırhına ter damlıyor.

İşimi bitirdiğimde, Deimos'un hala mezar kuyusuna asılı duran dizginlerine uzanıyorum. Onları tutuyorum ve kemerimi de onlara doluyorum.

Kemerimi bağlamaya başlarken bacağımı War'ın vücuduna yaslıyorum. Sanırım bunu halledeceğim.

Her şeyi birbirine bağlamayı bitirirken atlının vücudunu biraz daha itiyorum. Buna karşılık, War'ın kollarından biri göğsünden kaymaya başlıyor-

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Kemer ve dizginleri bırakıp umutsuzca kolunu tutmaya

ç a l ı ş ı y o r u m ama yeterince hızlı değilim.

Ön kolu tam da-

BOOM! BOOM-

BOOM-BOOM!

Bölüm 60

Savaş

Uyanıyorum, uykudan uyanır gibi, gözlerim irkilerek açılıyor. Ölümlü güneş üzerime çöküyor ve toprağın olgun kokusu, dökülen kanın kokusuyla birlikte burun deliklerimde.

Beni şekillendiren ilk anımın kokusu. Bu ve öfke. Bebekliğimde kurnaz ve öfkeliydim. O zamandan beri insanların ve savaşın bazı ince noktalarını öğrendim.

Bir an için nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi anlayamıyorum. Bir çeşit çukurda yatıyorum ve tenim yeni gibi geliyor. Bu, insanların çok fazla deneyimi olduğundan şüphelendiğim hislerden biri. Yeni deri.

Her şey aklıma geldi, nasıl vurulduğum. Atlılarım beni tuzağa düşürdü.

Öfkemin bir kıvılcım gibi tutuşup büyüdüğünü hissediyorum.

Bana yaklaştılar ve beni uzakta tuttular ve boğazımı neredeyse kemiğime kadar kestiler.

Öfkem ikiye katlandı ve yine ikiye katlandı. Ne kadar zaman geçti? Bedenimin yeniden şekillenmesi ne kadar sürdü? Deri, kemik, kan ve kasların sorunu da bu. Kendilerini ancak bu kadar hızlı onarabilirler, benim gibi birinde bile.

Kendimi yukarı itmeye başlıyorum, bedenim aynı anda hem yeni hem de eski hissediyor. Kalın bir et kütlesi üzerimden kayıyor.

Bu da tanıdık bir his. Kaç tarlayı can suyuyla suladım ve etle gübreledim? Kaç insan böyle bir ölümün altından tırnaklarıyla kazıyarak çıktı?

Sayısız.

Bu yaşam tarzından vazgeçtim ama yine de varoluşuma dair ilk anılarım olarak hep orada olacak.

Otururken bedenimi itiyorum.

Ama sonra gözlerim narin bileklere ve iki hamsa bileziğe takılıyor

-

İçimdeki her şey durdu. Korku dışında her şey. Soğuk korku. Bir ses çıkardım.

Hayır.

"Miriam?" Ellerim cesede gitti, ama uzuvlar - kalan iki uzuv

-Soğuk.

Buna inanmıyorum.

Bu o değil. O bu kadar aptal olamaz. Yapmazdı. Lütfen Tanrım, yapmaz.

Cesedi ters çevirerek yumuşak, kadınsı uzuvların görüntüsünü silmeye çalışıyorum. Vücudun büyük bir kısmı uçup gitmiş ama boynunun etrafında biraz deri kalmış.

Gözlerim boğazına, dibindeki kutsal yara izine gidiyor.

Teslim ol.

"Hayır," bir yalvarış gibi çıkıyor. "*Miriam.*"

Yüzünden geriye pek bir şey kalmamış. Pek bir şey yok

Kalan.

Tüm bunları gördüğümde boğazımın düğümlenmesini ve içimin burkulmasını beklemiyordum. Parçalanmaya alışkınım. Parçalanmış yarattığı önemsemeye alışık değilim. Ama ona karşı hep öyleydim. Onun yaraları bana hep tuhaf hissettirdi. Çılgın, çaresiz ve insan. Çok, rahatsız edici derecede insani.

Ölmüş olamaz.

"Miriam," diye yalvarıyorum, başını geriye yatırıyorum. Yana doğru düşüyor.

Binlerce yıl ve sayısız ölüm. Bunların hiçbiri bana bir şeye mal olmadı.

Ama bu bir-

O ölmedi. Ölmüş olamaz. Ne o ne de ...

Gözlerim gövdesinden geriye kalanlara kayıyor. Gövdesinin üçte biri, taşıdığı tüm umutlar ve hayallerle birlikte yok olmuş.

"Hayır," diye hıçkırıyorum. "Hayır, hayır, hayır..." Onu kendime yasladım.

Çaresizlik içinde elimi tenine bastırıp yaralarının iyileşmesini diliyorum. Ama et bir araya gelmiyor. Buna *teşebbüs* bile etmiyor. Tamamen işlevini yitirdi.

Bir an için onu diğer ölümsüzler gibi yetiştirmeyi düşündüm. Ama bu düşünce kalbimi burktu. Bu o olmazdı. Bir bedenle çalıştığımı bilecek kadar çok bedeni yeniden canlandırdım, daha fazlası değil. Miriam'ı *Miriam* yapan şey gitti. Çoktan gitti.

Onu sıkıca kendime çekerek ciddi ciddi ağlamaya başladım. Neden, karıcığım?
Neden?

Etrafımıza, vücudumuzu kaplayan kum ve toza bakıyorum. Ayaklarımın yanındaki kısmen çökmüş duvara. Etrafa saçılmış birkaç metal parçasını ve Miriam'ın giysilerinin kömürleşmiş kalıntılarını görmek biraz daha uzun sürüyor.

Belli ki beni öldürmeye çalışırken sürekli patlayan aynı lanet patlayıcılarla gömdüler. Ve Miriam... Miriam da onları görmüş olmalı.

Bu da onların varlığına rağmen karımın benim için geldiği anlamına geliyor. İntihar mıydı? Ölümüne karşı sağlıksız bir eğilimi vardı. Yoksa beni geri almaya mı çalıştı?

Bakışlarım tekrar boğazına gidiyor.

Teslim olmak. Bu kelime artık benimle alay ediyor. Kendimi ölümlü ve güçsüz hissediyorum.

Sadece bu düşünce bile beni kederimden uzaklaştırıyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum. *Asla* güçsüz değildim. Ne ilk uyandığımda ne de şimdi.

Hâlâ bana açık olabilecek bir yol, bir olasılık var. Miriam'ın bedenini kendime doğru tutuyorum ve Angelic dilinde ilahi söylemeye başlıyorum.

Bu benim son umudum. *Tek* umudum.

Gözlerimi kapatıyorum ve dünya kayboluyor.

Tekrar açtığımda başka bir yerdeyim.

Bölüm 61

Savaş

THANATOS sanki bekliyormuş gibi önümde duruyor. Şaşırmamış ama belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Hayır," diyor.

Etrafımızda hava değişiyor ve hareket ediyor. Aynı anda hem her yerdeyiz hem de hiçbir yerde. Pek çok ses filtreleniyor, pek çok yüz titriyor. Yok etmeye yemin ettiğimiz insanlık hâlâ etrafımızda dolanıyor.

"Neden buradasın?" diye soruyor, karanlık kanatları arkasında beliriyor. "Zaten biliyorsun," diye homurdanıyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Görevini yapmalısın."

"Ben aldım." Bir adım öne çıktım. Erkekler bu küçük güç gösterisi karşısında bile titriyor. Ölüm irkilmekten başka bir şey yapmıyor. "Onu geri istiyorum."

Başını eğiyor, siyah saçları bir kulağının arkasından kayıyor. "Senin bir insanı istediğini hiç görmedim."

Ölüm aşkı anlayamaz, şu anda olduğu gibi değil. O benim gibi yeryüzünde dolaşmadı. Bu, deneyimlemek için yaşanması gereken bir duygudur.

Sesim alçalıyor. Onun yerine "O işaretli," diyorum. Bu onun anlayacağı bir şey.

Yine de Thanatos etkilenmemiş görünüyor. "Amacına hizmet etti ve şimdi eve çağrıldı."

Sözleri karşısında içimden bir parçanın koptuğunu hissediyorum. *Ben* onun eviyim. Büyük Ahiret değil.

Bir adım öne çıkıp omzunu tuttum ve sıktım. O ve ben her zaman yakındık. Elbette her zaman birlikte çalıştığımız gibi benimle de çalışacaktır.

"Yalvarırım," diyorum, sesim kısık, "onu geri getir."

Ölüm'ün gözleri kısılır. "Sen ne zaman yalvardın ki?" Bundan rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Benim kendinden emin, intikamcı kardeşim, sen al."

Yine de *bunu* kabul edemem. "*Lütfen*."

Thanatos'un kanatları geriliyor, sonra yeniden yerleşiyor. İlgisini çekmiştir, ki bu da *etkilenmemesinden* daha iyi bir durumdur. "İkimiz de onun yaşayamayacağını biliyoruz," diyor Ölüm. "Bu bizim görevimiz değil."

"Pestilence'ın kadınına bağışladın." O zaman Thanatos merhamet etti.

"Tekrarlamayacağım bir merak," diyor Ölüm. "Ayrıca, onun kadını... geri alınabilirdi. Seninki değil."

"Çoktan geçti mi?" O umutsuzluk hissi yeniden içimi kaplarken soruyorum. Ama tabii ki geçti. Hayat onu pençelerinden kurtardığı an, geçmiş olmalı.

Ağabeyimin tavrı yumuşuyor. "O iyi, çocuk da öyle." Çocuk.

Benim çocuğum.

Bir erkek olarak ilk uyandığımda ve sonra savaştığımda - tüm o zaman boyunca kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. Sonun aracı gerektirdiğini düşündüm. İnsanlar -*tüm* insanlar- ölmeye mahkumdu. Bu kişisel değildi.

Şimdi eski inançlarımda boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "*Her şeyi* yaparım" diyorum.

Ölüm'ün dudakları birbirine yapışır. "Yapılabilecek tek bir şey var."

Nefes almıyorum.

"Kılıcını teslim et, Savaş."

Benim tek amacım. Varlığım ve kimliğim bir arada.

Teslimiyet. Miriam'ın üzerinde yazan tek işaret. Bir nefes çekiyorum.

O her zaman biliyordu. Kesin eminliğimle aptallık eden bendim. Miriam'ın ilahi bir hakla benim olduğuna ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğine olan sonsuz güvenimin tadını çıkarmıştım.

Hiçbir şey bunu değiştiremez. Bu iş bitmedi. Bitmek zorunda da değil.

Teslim ol.

Hiçbir şey fedakarlık olmadan olmaz, en azından bu. Miriam haklıydı, aşk ve savaş bir arada olamaz. Birine ya da diğerine sahip olabilirim ama ikisine birden sahip olamam.

Dünyadan ayrıldığımda kılıcım yanımda değildi, ama şimdi burada

benimle birlikte, hiç ayrılmamışız gibi kınına yerleşmiş. Ona uzanıyorum.
Silahı kınından çıkarırken metal şakıyor.

"Demek seçiminiz bu," diyor Thanatos, sesine merak ve hayal kırıklığı karışmış bir halde.

"Başka seçenek yok." Kaderimi ölümlülerle paylaşacağım. Yanılabilir olanlarla,
karmaşık ölümlüler.

Kılıcımı kabzasıyla birlikte teslim etmeye başladım. Thanatos onu benden almak için uzandı.

Son anda kılıcı geri çekip saklıyorum. "Çocuk da geliyor."

Ölüm'ün karanlık gözleri beni inceliyor. "Ne anlamı var ki kardeşim? O sadece bir olasılıktı."

Kız. Bir kız o zaman.

"Geri dönecek," diye ısrar ediyorum.

Ölüm karanlık gözleriyle bana bakıyor. Benim insanoğlunu yargıladığım gibi o da benim kalbimi yargılıyor. Sonunda başını sallıyor. "Onlarla geçirdiğin zamanın tadını çıkar," diyor dürüstçe. "Umarım buna değer."

Bu sözlerle birlikte bir değişim beni ele geçirdi.

Kana susamışlığımdan ve ölümsüzlüğümden sıyrılıyorum. Omuzlarımdan bir ağırlık gibi kalkıyor.

Artık gururlu bir Savaş değil, tövbekâr bir adamım. "*Serbest bırakıldın.*"

Bölüm 62

Miriam

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum. Hava aydınlık ve tenim karıncalanıyor. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Savaş üzerime eğildi ve gözlerim odaklandı.

Onu gördüğümde nefesim kesildi, bütün ve yara almamıştı.

"*Karıcığım*," dedi, kendi sesi de şok olmuştu. Sonra beni kendine doğru çekti.

Savaş yüzünü boynuma gömüyor ve kocaman vücudu titremeye başlıyor. Ağladığını anlamam bir anımı aldı.

"Hayattasın," diyorum şaşkınlıkla, parmaklarımı başındaki saçlarda gezdirerek. Bu ölümün onun son ölümü olacağından korkuyordum.

Ama nasıl...?

"Benim için gelmemeliydin," diyor sesi kısık bir şekilde.

Ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum ve gözyaşlarından birine dokunuyorum. Atlının ağladığını hiç görmemiştim.

"Seni seviyorum," dedim. Neredeyse çok geç olana kadar bu kelimeleri içime attım. Şimdi içimden dökülüyorlar. "Senin için asla gelmeyeceğim çünkü *seni seviyorum*."

War'ın yüzünde çıplak bir duygu var. İnançsızlık ve sevinç yüz hatlarını dolduruyor, gözyaşlarını kovalıyor.

Elleri yanaklarımı kavıyor ve gözlerimi arıyor. "Senin insan rüyalarından birini görüyorum," diyor. "Bu gerçek olamayacak kadar harika."

"*Sanırım* bu gerçek." Değil mi?

Etrafıma bakıyorum. Artık mezarda değiliz ama yakınlardayız, ölümler hâlâ etrafımıza dağılmış durumda. Bunu hatırlıyorum ve War'ı kurtarmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Çok yaklaşmıştım ama sonra eli kaydı. Hatırlamıyorum.

bir patlama, ama başka bir şey de hatırlamıyorum. Hafızam durdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Savaş'ın boğazı çalışıyor. "Uyandığımda..." titrek bir nefes aldı, "Sen *gitmiştin*." Gözleri duygudan çılgına dönmüştü. "Sen beni kurtarmaya geldin ama *ben seni kurtaramadım*."

Vücuduma bakıyorum. Kıyafetlerim kömürleşmiş. Sadece içinde bulundukları durumu görüyorum... Bir patlama olmuş olmalı. Hatırlamadığım ve hiç hissetmediğim bir patlama.

Kıyafetime tekrar bakıyorum. Kumaş neredeyse tamamen yanmış ama tenim lekesiz kalmış.

Hafızamdaki ani son... Bayılacak kadar kötü yaralanmış olmalıyım. Bu da sadece Savaş'ın beni bir şekilde iyileştirdiği anlamına gelebilir.

"Beni kurtardın," diye cevap veriyorum, kafam karışmış bir halde. Bunu yapmadığını nasıl söyleyebilirdi? Eğer yapmamış olsaydı, yaralar olurdu ve ben acı çekerdim.

"Kendi ellerimle değil," diye itiraf ediyor.

Kaşlarım çatılıyor. Anlamıyorum. "O zaman nasıl?" diye soruyorum.

Saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Ben özgürüm, Miriam."

Kafamı çok sert çarpmış olmalıyım çünkü takip edemiyorum. "Ne özgürlüğü?"

"Benim amacım."

Daha önce de bu kadarını itiraf etmişti ama bu sefer sözlerini gerçekten anlıyorum. "Gerçekten artık öldürmeyecek misin?" Diyorum.

Başını sallıyor. "Seni ya da kızımızı korumak için olmadıkça olmaz."

Kaşlarımı kaldırıyorum, sonra karnıma bakıyorum. "*Kızımız* mı?"

Bana gülümsüyor ve bu gülümseme yüzünün her köşesine yayılmış gibi görünüyor. Acı verecek kadar muhteşem. "Sürprizi bozduğum için üzgünüm."

Kızımız.

"Nasıl öğrendin?"

"Sana söyledim, seni ben kurtarmadım. Kardeşim kurtardı." "Kardeşin mi?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Ölüm."

Bu tek kelimeyle, neşeli ruh halim kayboldu.

Ölümün kendisinin beni kurtarması için tek bir sebep var.

"Ben... öldüm mü?" Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum.

Savaş uzun bir süre bana baktı. "Bir süre için."

Tanrım... *Öldüm.*

Tekrar karnıma dokunuyorum, panik boğazımı tırmalıyor. "Peki ya bebek, o hâlâ hayatta mı?"

"Bundan eminim."

O zaman ağlamaya başlıyorum - çünkü görünüşe göre ağlamak şu anda bulaşıcı.

Anlamıyorum. Ölümünden yaşama geçtim. Savaş gibi. Çocuğumuz gibi.

"Teslim oldum," diyorum anlamsızca.

Savaş beni kendine doğru çekti. "Ben de öyle."

Bir an için ikimiz öylece kalıyoruz. Vücudu her zamanki gibi sağlam; değişmemiş gibi *hissediyor ama* yine de bir şeyler değişmiş olmalı.

"Bunda ne var?" Ona sordum.

Sevdiğim her şeyi kaybediyorum. Şimdi, her şeyi geri kazanmış gibi görüldüğümde, tekrar elimden kayıp gitmesinden korkuyorum.

"Bunda bir bit yeniği yok," diyor War, "tabii artık gerçekten ölümlü olduğum gerçeğini saymazsanız. Sizin gibi yaşayacak, yaşlanacak ve öleceğim."

Amacından özgür olduğunu söylediğinde, kelimenin tam anlamıyla bunu kastediyordu.

Ben *yokken* her ne olduysa... bunun War'a çok ağır bir kişisel bedeli oldu. O kadar ağır ki ölümsüzlüğünü kaybetti.

Kalbim biraz kırıldı. Bana en az yirmi yedi ömür yetecek kadar ölüm gördüm.

"Ya Deimos?" Ben soruyorum.

"O da aynı kaderi paylaşacak."

"Peki ya diğer atlılar?" Henüz dünyaya gelmemiş olanlar.

Savaş'ın ifadesi acımasızlaşır. "Kardeşlerim durmayacak ve benden bile daha güçlüler."

Yani dünya hala güvenli değil ama kurtarılamayacak durumda da değil. Salgın hastalık ve savaş silahlarını bıraktı. Tüm umutlar tükenmiş değil.

Ayrıca, bu daha sonraki bir zaman için bir endişe.

Ben hayattayım, Savaş hayatta ve çocuğum da hayatta. Ve artık öldürmek yok.

Aklıma bir düşünce gelince ağzımın kenarı yukarı kıvrılıyor. "Tüm güçlerin gitti mi, yoksa hala var olan her dili konuşabiliyor musun?"

"*San sani du, seni nüşüna UKUVI?*"

Bunu yaptığımda beni hala anlayabiliyor musun?

Bir kahkaha atar. "Yapabilirim."

War ve ben birbirimize baktık ve ilk kez gerçekten anladım.

Her Şey bitti. Gerçekten bitti. Savaş, ldürme ve acı ekme. Bu adama, çocuğuma ve bir geleceğe sahip olacağım.

Gölümsemem kayboldu. "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum. "Seninle yaptığım sürece umurumda değil karıcığım."

Bölüm 63

İki yıl sonra

Önümdeki mavi kapıyı çaldığımda yüreğim ağzıma geliyor. Kandiye, Girit'teki pek çok ev gibi bu ev de hava koşullarından zarar görmüş olmasına rağmen pitoresk bir görünüme sahip.

Belki yine yanlış anlamışsındır. Ne yazık ki bu ilk kez olmazdı.

Kapının diğer tarafından boğuk sesler duyabiliyorum, ardından ayak sesleri yaklaşıyor.

Bu ana gelmek uzun zamanımı aldı - geçen zamanı sayarsam neredeyse on yıl. Tabii eğer bu gerçekten *de* beklediğim ansa.

Kapı açılıyor ve diğer tarafta duran kadına bakarken nefes almıyorum.

Doğru anladım. Bir anda anladım.

Farklı görünüyor -hatırladığımdan çok, çok daha yaşlı- ama tüm tanıdık özellikleri hala orada.

"Anne?" Dedim.

Bir an için annem orada öylece durdu, yüzü bomboştı. Kendi yüzümü inceliyor, sanki bu bir şaka olabilirmiş gibi, ve *sonra-işte* orada. Gözlerinde tanıma parlıyor. Elleriyle ağzını kapatıyor, gözleri doluyor.

"Miriam?"

İlk nefesimmiş gibi gelen bir şey çekiyorum içime. Başımı sallıyorum, kendi gözyaşlarımı geri kırıyorum. Bunun için çok uzun süre bekledim.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Benim," diyorum, sesim titreyerek.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, sonra kollarını kocaman açıp beni kucaklıyor. Annem gerçekten hala hayatta. Ve ona sarılıyorum.

Yılların acısı ve ayrılığı o anda eriyip gidiyor. Bu kucaklaşmayı birçok kez hayal ettim.

Tüm vücudu titriyor. "Bebeğim. Kızım." Şimdi açıkça ağlıyor ve beni ona doğru sallıyor ve ben kendi gözyaşlarımdan önümü göremiyorum. Bana sarılırken saçlarımı okşuyor. "Yıllarca hangi tanrı beni dinlerse ona dua ettim," diyor, sesinde yoğun bir özür var. "Burada, Girit'te kaldım çünkü her ihtimale karşı yakın olmak istedim."

Ona karşı başımı sallıyorum. Açıklama için burada değilim. Ben anlıyorum. Savaş'ı bulmam ve buraya gelmem için yaşadığım her şeyin olması gerekiyordu ve her şey o ilk patlamadan mucizevi bir şekilde kurtulmamla başladı.

"Sorun yok anne. Seni buldum." *Ve yaşıyorsun.* Bu benim en çılgın umudumun gerçekleşmesi. "Her şey yolunda," diye tekrarlıyorum.

Şimdi bana sarılıyor, sanki ben annesiymişim, o da çocuğuymuş gibi. "Kızım, benim zeki, dirençli kızım. Senin hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey var ki... O kadar çok yıl ve anı..."

"Anne?" diye sesleniyor evin içinden bir kadın.

Tanıdık sesle irkildim. Yıllar yıllar önce beni uyutan o sesi hatırlıyorum. Müzik gibi, hiç dinleyemeyeceğimi sandığım bir anda tekrar duymak.

Annemin omzunun üzerinden bakıyorum ve genç bir kadının kapıya yaklaştığını görüyorum, kaşları endişeyle çatılmış. Kız kardeşim Lia, artık hatırladığım o yuvarlak yüzlü kıza benzemiyordu. Yine de onu asla bir başkasıyla karıştıramazdım.

Onunla hiç kafa karışıklığı yaşamadım. Kız kardeşim beni gördüğünde nefesi kesiliyor.

"*Miri,*" diyor, benim için kullandığı eski lakabına geri dönerek.

Annem, kız kardeşimin kucağına düşmeme yetecek kadar uzun süre gitmeme izin veriyor. Onu kendime doğru çekiyorum. Gözlerimi kapatarak ona tekrar sarılmanın tadını çıkarıyorum.

Bunu asla elde edemeyeceğimden korktum, söylemek istiyorum. Seni sonsuza dek kaybetmekten korktum.

Ama ne annemi ne de kız kardeşimi kaybettim. Bir şekilde hepimiz Varış'tan, bir iç savaştan ve mahşerin iki atlısından sağ çıktık.

Atlılardan bahsetmişken...

Arkamda, War'ın kapıya doğru gelen kusursuz adımlarını duyuyorum. Şu ana kadar biraz uzakta bekliyor, bana zaman tanıyordu. İnsanların sinirlerini germek için kaslı bir dev adam gibisi yoktur.

Ailemin onu fark ettiği anda anlayabiliyorum. Kız kardeşimin kolları geriliyor ve annemin hızlı bir nefes aldığını duyuyorum.

Savaş yanıma geliyor ve kız kardeşim neredeyse içgüdüsel olarak beni bırakıp biraz geri çekiliyor. Annem de geri çekiliyor. Daha önceki samimiyetleri yerini kibar bir temkinliliğe bırakıyor. İkisinin de ona sarılan küçük insanı fark etmeleri birkaç saniye daha alıyor.

Yani, kucağında bebek olan erkekler her zaman bir tutam daha az tehditkâr görünür, değil mi?

War'ın durumunda, belki de çok küçük bir tutamdır.

Ona elimi uzattım. "Bu-" Duraksıyorum. Süvarime hâlâ gerçek adıyla - *Savaş*- hitap ediyorum ama diğer insanlarla etkileşime girerken kuralları esnettik. Hiçbiri ona uymayan bir sürü ismi var.

"Ben onun kocasıyım," diyor benim için.

"Savaş." İşte o yumuşak tanışma gitti.

Ve ailenizin damatlarının *normal olmadığını* fark ettiği o rahatsız edici anı işaret edin.

Ona kocaman gözlerle bakıyorlar.

"Miriam," diyor annem, ardından uzun bir duraksama, "bu... ?" *Mahşerin atlısı mı?*

Ama bunu söyleyemez. Bu çok olanaksız. Çok saçma.

Dudaklarımı yalıyorum. "Artık bunu yapmıyor," diyorum.

Eminim bu onu *gerçekten* rahatlatmıştır.

Annem Savaş'ı içine çekerek alt dudağını endişelendiriyor. "Kaybolduğunu duyduk," diyor ona. "Ne olduğunu bilmiyorduk."

Sürpriz. Kızınızı hamile bıraktı. Ve şimdi de kapına dayandı.

Savaş görevinden feragat etmiş olabilir, ancak ölümlülük onu daha az korkutucu hale getirmedir. Ne de onun varlığını açıklamaya çalışma sürecini -ve şu anki erdemliliği- kolay bir iş. Parmak eklemlerindeki dövmeler hala kıpkırmızı parlıyor, boyu hala her zamanki gibi iri ve ölümcül ve gözleri hala tüm o şiddetin hatırasını taşıyor.

Annemin gözleri bebeğe gidiyor. Şimdi tekrar yumuşuyorlar. "Bu... ?"

"Bu senin torunun Maya," diyorum.

"Senin bir kızın var," diyor annem, bana bakarak ve şimdi duyguları onu bir kez daha boğuyor.

"Onu tutmak ister misin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, tekrar ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Kocama bakıyorum. Savaş tereddüt ediyor, gözleri kızımıza kayıyor. Kızına karşı korumacılığını yepyeni bir seviyeye taşıyor. Dürüst olmak gerekirse, Maya da onun kollarından ayrılmak konusunda aynı derecede hevesli görünmüyor. Ama sonunda kızımızı teslim ediyor.

Annem kızımı kollarına alıyor ve onun küçük, düşünceli yüzüne bakıyor. Annemin yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, ardından bir tane daha. Titriyor ve ben de o anı kolumu ona dolamak için kullanıyorum. Bir süre sonra kız kardeşim de bize katıldı.

Hepimiz yeniden bir araya geldik ve çocuklar gibi ağlıyoruz.

Annem boğazını temizliyor ve bir bana bir de Savaş'a bakıyor. "Nerede benim terbiyem? İçeri gelin, ikiniz de. Kahve ister misiniz?"

Mutluluk ve göğsümdeki acı verici sızı arasında sıkışmış bir halde başımı sallıyorum. "Bu harika olur."

Lia evin içine doğru geri çekiliyor, mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerliyor. Çekingen bir tavırla onu takip etmeye başladım. Omzumun üzerinden baktığımda, War'ın kızımızı annemin kollarından elleriyle aldığını görüyorum.

Annem Savaş'ın kolunu kavradı ve sıktı. "Ailemize hoş geldin, oğlum."

Ona o okunamayan bakışlarından birini atıyor, sonra başını sallıyor, gözleri biraz çelişkili bakıyor. War bir anneye sahip olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordu... şimdi bilebilir.

Kalbim sıkışıyor, sıkışıyor.

"Ve kızımı bize geri getirdiğin için teşekkür ederim," diye ekliyor annem, gözleri bana kayıyor.

Savaş'ın bakışları benimkilere kayıyor ve bana onun ruh eşimden başka bir şey olduğunu unutturan nazik bir bakış atıyor. "Sevdiklerin için yaptığın şey budur," diyor. "Onları geri getirirsin."

Sonsöz

Athların 16. Yılı

Bir sarsıntıyla başlar. Yer derinlerden sarsılır, her saniye bir öncekinden daha şiddetlidir, ta ki sanki yeryüzü kendi derisinden sıyrılmaya çalışıyormuş gibi hissedene kadar.

Dev dalgalar kıyı şeridine vuruyor, binalar yerle bir oluyor ve dünyanın dört bir yanında insanlar sığınaklara girerek korkunç depremin geçmesini bekliyor.

İlk atlı gerçeği anlayınca sendeler. *Yine oluyor.*

İkinci atlı keskin bir nefes alışla uykusundan uyanır. Dudaklarından kadim kelimeler dökülür. "*Ina bubūti imuttu.*"

Açlıktan ölecekler.

Ve kendi yaptığı bir mahzende, doğaüstü bir yaratık kıpırdanır.

Parmakları tırpanının etrafında esniyor. Kıpırdandığında bronz zırhı hışırdıyor. Yeşil gözleri açılır ve uzun yıllar sonra ilk nefesini alır. Ve sonra gülümsüyor.

Yazarın Notu

NEFES NEFESE

Bekle, kitap bitti mi? Bu günün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm! Bu öylece bitmeyecek bir kitaptı. Savaş beni kılıcımın ucundan tuttu ve kitabı iki kat daha uzun yapmamı ve sizlere sunmadan önce her zamankinden iki kat daha fazla çalışmamı istedi. (O otoriter bir hayvan!) Umarım onun ve sizin için doğru olanı yapmışımdır. Bu kitabı çok uzun zamandır bekleyen siz okurlarıma da ayrıca teşekkür ederim. Bu kitabı aylar önce yayınlamam gerekiyordu, bu yüzden sabrınız için minnettarım!

Kitaptaki saçmalıklar hakkında bir kelime. Savaş'ın konuştuğu ölü diller çoğunlukla uydurmadır. Bunun tek istisnası, romanın en başındaki diyalog parçaları, *eş* kelimesini ("*aššatu*") kullanması ve son yabancı satırıdır. İlk diyalog eski Mısır dilinde yazılmıştır, ancak hiyeroglif profesörümün kelimeler ve sözdiziminde yaptığım bazı sanatsal özgürlüklere öleceğinden eminim. Romandaki diğer satırlar - yani "*aššatu*" ve "*Ina bubūti imuttu*" - Akadça ve sırasıyla "karım" ve "açlıktan ölecekler" anlamına geliyorlar. Bu Akadça çevirileri sağlayan assyrianlanguages.org'a çok teşekkür ederiz.

War'ın dillerde konuştuğu diğer her örnek, Google Translate'ten aldığım çevirilere dayanıyordu... sonra demir testeresi almaya devam ettim. (Buradaki tek vahşi War değil, muahaha!) Google Translate'e ve satırlara ilham veren dillere (Samoaca, Makedonca, Kırgızca, Sinhala, Baskça, Latince ve Shona dahil) çok teşekkür ederim. Ve umutsuz dilbilim denemelerim (ki üniversitede neredeyse başarısız oluyordum... eep!) yüzünden gözleri kararan herkesten özür dilerim.

Bu bebeği son dakikada düzelttiği için Amanda Steele'e çok teşekkür ederim! Bu kitabı cilalamak için zamanınızın büyük bir bölümünü ayırdınız ve bunun için çok ama çok minnettarım. Düzenlemeleriniz anlayışlı ve tamamen yerindeydi.

Bu kitap için heyecan duyan tüm yazarlara ve okurlara, kafamın artık kapılardan sığmamasının nedeni sizlersiniz. Şaka yapıyorum, biraz kıpırdarsam sığdırabilirim. Ancak tüm ciddiyetimle, devam eden profesyonel ve kişisel desteğiniz çok şey ifade ediyor.

Hem yakın hem de geniş ailem her zaman bir övgüyü hak ediyor. Onlar benim en büyük amigolarımdan bazıları ve köyüm oldukları için inanılmaz şanslıyım. Hepinizi seviyorum!

Bu kitaba şans veren herkese, beni okumaya devam ettiğiniz için çok ama çok teşekkür ederim. Gerçekten. İnsanların yazdığım çılgın hikayeleri okumak istemesi beni hala şaşırtıyor ve kelimelerime ve dünyalarımaya şans verdiğiniz için hepinize sonsuza dek minnettarım.

Sevgiler ve mutlu
okumalar, Laura

Laura Thalassa'nın *Dörtlü'sünün* bir sonraki kitabı için gözünüzü *dört açın*
Horseman serisi:

Kıtlık

Çok yakında.

Hiçbir sürümü kaçırmak istemiyor musunuz?

Laura Thalassa'nın gelecek romanlarıyla ilgili en son haberler için e-posta listesine kaydolmak için [buraya tıklayın](#).

Laura Thalassa'nın genç yetişkin paranormal romantizm serisine mutlaka
göz atın

Rhapsodic

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa'nın yeni yetişkin kıyamet sonrası romantizm serisine mutlaka
göz atın

Ölen Her Şeyin Kraliçesi

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa'nın genç yetişkin paranormal romantizm serisine mutlaka
göz atın

Dünyevi Olmayan

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa tarafından yazılan diğerk kitaplar

PAZARLIKÇI SERİSİ:

Rhapsodic

Garip Bir İlahi

Akşam Yıldızlarının İmparatoru

DÜŞMÜŞ DÜNYA SERİSİ:

Ölen Her Şeyin Kraliçesi

Hainlerin Kraliçesi

Yaşayan Her Şeyin Kraliçesi

UNEARTHLY SERİSİ:

Dünyevi

Olmayan

Kovalanan

Lanetli

Terk

Edilmişler

Lanetliler

KAYBOLAN KIZ SERİSİ:

Kaybolan Kız

Çürüyen İmparatorluk

INFERNARI SERİSİ:

Kan ve Günah

ROMANLAR:

Melekleri Toplamak

Küçükken ormanda bulunan Laura Thalassa periler tarafından büyütüldü, kurt adamlar tarafından kaçırıldı ve yüz yıllık bir borcun karşılığı olarak vampirlere teslim edildi. İki kez hayata döndürüldü ve tek bir öpücükle gerçek aşkını sonsuz uykusundan uyandırdı. Şimdi ormandaki bir şatoda ölümsüz prensiyle sonsuza dek mutlu yaşıyor.

... ya da buna benzer bir şey.

Yazmadığı zamanlarda Laura'yı guacamole yerken, kıyamet için çikolata istiflerken ya da iyi bir kitapla kanepeye kıvrılmış halde bulabilirsiniz.